

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 6

மன்னர்கள் மற்றும் சில வரலாறுகள்

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 6

**மன்னர்கள் மற்றும்
சில வரலாறுகள்**

ஆதிரா

மன்னர்கள் மற்றும் சில வரலாறுகள்

1. ஆதி பருவம்

பக்க எண்

1.1. துஷ்யந்தன்	4
1.2. சகுந்தலை	7
1.3. பரதன்	11
1.4. சுக்கிராசாரியார்	12
1.5. தேவயானி	14
1.6. சர்மிஷ்டை	18
1.7. யயாதி	20
1.8. கங்கை	23
1.9. சாந்தனு	26
1.10. சத்தியவதி	31
1.11. பாண்டு	35
1.12. மாத்ரி	39

2. சபா பருவம்

2.1. ஜராசந்தன்	41
2.2. சிசுபாலன்	46

3. வன பருவம்

3.1. தமயந்தி	52
3.2. நளன்	67
3.3. சகரமன்னர்	83
3.4. மாந்தாதா	87
3.5. சோமக மன்னன்	89
3.6. சிபி என்னும் உஷ்நர மன்னர்	91
3.7. தேவரிஷி நாரதர் சிபியின் பெருமையைக் கூறுதல்	93
3.8. கலியுக முடிவு	96
3.9. கலியுக வருணனை	99
3.10. அக்னி - அங்கிரா முனிவர் பற்றிய செய்திகள்	103

3.11 கார்த்திகேயனின் பிறப்பு வரலாறு	108
3.12 குபேரனின் தோற்றம்; ராவணன் முதலியோர் தோற்றம் வரம்-சாபம்-அழிவு	116
3.13 ஸ்ரீ ராமசரிதை	119
3.14 சாவித்திரி வரலாறு	137

4. உத்தியோக பருவம்

4.1. மாதலி மகளுக்கு வரன் தேடிய வரலாறு	146
4.2 விதுலா என்ற மகாராணி தன் மகனுக்கு உபதேசித்தது	154
4.3 ருக்மி	160
4.4 அம்பையின் வரலாறு	162

5. விராட பருவம்

5.1. கீசகன்	182
-------------	-----

6. துரோண பருவம்

6.1. அகம்பன மன்னன்; மரணத்தின் தோற்றம்	189
6.2 ச்ருஜ்யன் மற்றும் 16 ராஜரிஷிகள்	195
6.3 துரோணர் துரியோதனனுக்கு அளித்த கவசத்தின் வரலாறு	213

7. கர்ண பருவம்

7.1. திரிபுரங்களின் தோற்றம்; சிவன் திரிபுரம் எரித்த வரலாறு	215
7.2 பரசுராமர் சிவபிரானிடம் தீவ்யாஸ்திரம் பெற்றது	223
7.3 காக்கை மற்றும் ஹம்சத்தின் கதை	225

8. சல்ய பருவம்

8.1. குமார கார்த்திகேயனின் அபிஷேக வரலாறு	228
--	-----

9. ஸௌப்திக பருவம்

9.1. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறிய சிவபிரானின் மகிமை	239
---	-----

1. ஆதி பருவம்

1.1. துஷ்யந்தன்

(ஆதி பருவம் அத் 68-74)

பூரு வம்சத்தை விளங்கச் செய்த மன்னர். துஷ்யந்தனின் ராஜ்ஜியம் மிகச் செழிப்பாக இருந்தது. மக்கள் குறையில்லாமல் வாழ்ந்தனர். அஸ்திர சஸ்திரக் கலைகளிலும், குதிரை யானை சவாரியிலும் சிறந்தவர். பலத்தில் விஷ்ணுவையும், தேஜஸில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர். பூமியைப் போல் பொறுமைமிக்கவர். தரும நெறிப்படி ஆண்டு வந்தார்.

ஒரு சமயம் துஷ்யந்த மன்னன் தனது சேனையுடன் அடர்ந்த காட்டினுள் சென்றார். வேட்டையாடுவதற்கு காட்டினுள் சென்ற துஷ்யந்தன் விலங்குகளைத் தொடர்ந்து சென்றபோது, பரிவாரங்களிடமிருந்து தனித்துவிடப்பட்டார். பசி, தாகக் களைப்பினால் தளர்ச்சியடைந்தார். செல்லும்போது பல ஆசிரமங்கள் நிரம்பிய பெரிய வனத்தை அடைந்தார். பல பறவைகளின் ஒலியும், பெரிய மரங்களின் குளிர்ந்த நிழலும், மலர்களின் மணமும் நிறைந்த மாலினி நதிக்கரையிலிருந்த அந்த ஆசிரமத்தில் பல துறவிகளும், பாலகியர்களும், முனிவர்களும் வசித்து வந்தனர்.

மாலினி நதிக்கரையில் கச்யப கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த கண்வ முனிவரின் ஆசிரமம் இருந்தது. அந்த சிறந்த சுப ஆசிரமம் தவத்தால் பாதுகாப்புடனும் உத்தமமாகவும் விளங்கியது. அவ்வாசிரமத்துள் நுழைந்த துஷ்யந்தன் கண்வரைக் காணாமல் தேடியபோது அழகிய பெண் தவசியைக் கண்டான். அப்பெண் மன்னனுக்கு ஆசனம் அளித்து உபசரித்தாள். அவளிடம் தன் மனதைப் பறிகொடுத்த துஷ்யந்தன் தான் அவளிடம் ஈடுபாடு கொண்டதைக் கூறுகிறான். சகுந்தலை என்ற அவள் தன் தந்தையின் சம்மதமின்றித் தான் அவனை ஏற்க இயலாது என்பதையும் தான் விசுவாமித்திரரின் தவத்தைக் கலைப்பதற்காக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட மேனகையின் மகள் என்பதையும் தெரிவிக்கிறார். விசுவாமித்திரர் ஆகிய கூடித்திரியரின் பெண் சகுந்தலை என்பதை அறிந்த துஷ்யந்தன் காந்தர்வத் திருமணம் மூலம் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறான். சகுந்தலை தன் தந்தை வரும்வரை காத்திருக்குமாறு கூறியும், துஷ்யந்தன் அவளிடத்தில் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டு காந்தர்வ மணத்தின் மூலம் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்துகிறான்.

சகுந்தலை தன் கர்ப்பத்தில் தோன்றும் புதல்வனே உங்கள் யுவராஜனாக வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதிக்கிறாள். மன்னன் சம்மதிக்கிறான். அவளோடு ஏகாந்தவாசம் செய்த துஷ்யந்தன் உன்னை நிச்சயம் அழைத்துக் கொள்வேன் என்று சபதம் கூறி விடைபெறுகிறான்.

சகுந்தலை ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிய கண்வரிடம் நடந்தவற்றைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்க தன் ஞான திருஷ்டியால் நடந்ததை அறிந்த கண்வ முனிவர் சகுந்தலை செய்தது தர்மத்தின்படி சரியே என ஏற்றுக் கொண்டு அவளை மிகப் பாதுகாப்பாகப் பராமரிக்கிறார். மூன்று ஆண்டுகள் கர்ப்பம் தரித்த சகுந்தலா அழகிய ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறாள். துஷ்யந்தன் தான் சகுந்தலைக்கு அளித்த வாக்கினை நிறைவேற்றவில்லை. எனவே சகுந்தலாவின் மகன் கண்வரின் ஆசிரமத்திலேயே முனிவர்கள் மற்றும் ரிஷிகளின் பராமரிப்பில் அனைத்தையும் கற்று மிகுந்த பலத்தோடும் தேஜஸோடும் வளர்ந்து வருகிறான். சகுந்தலையின் மகனுக்கு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆன பின்பும் துஷ்யந்தனிடமிருந்து எந்த அழைப்பும் வராததால் முனிவரே தனது சீடர்களோடு சகுந்தலையை அவள் மகனோடு துஷ்யந்தரின் அரண்மனைக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். முனிவர்களும் சீடர்களும் சகுந்தலையையும் அவள் மகனையும் அரண்மனையில் விட்டுத் திரும்புகின்றனர்.

சகுந்தலை தன்னையும், தன் மகனையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு துஷ்யந்தனிடம் வேண்டுகிறாள். கண்வரின் ஆசிரமத்தில் நடந்தவற்றை மன்னனுக்கு நினைவூட்டுகிறாள். ஆனால் துஷ்யந்தனோ அவ்வாறு ஏதும் நடந்ததாக தனக்கு நினைவில்லை என்று கூறிச் சகுந்தலையை ஏற்க மறுக்கிறான். அத்துடன் அவளைத்தகாத சொற்களால் அவமானப்படுத்துகிறான். வருத்தமும் கோபமும் கொண்ட சகுந்தலா மன்னன் மறுத்துக் கூறினாலும் சூரியன், சந்திரன், பூமி, நீர், காற்று, பகல், இரவு, அந்தி, தர்மம் ஆகிய தேவதைகள் உண்மையை அறியும் என்று கூறுகிறாள். அத்துடன் துஷ்யந்தன் தன் மகனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் அவன் கடல் சூழ் உலகனைத்தும் ஆளும் சக்கரவர்த்தியாவான் என்றும் ஆயிரம் அசுவமேதயாகம் செய்வான் என்றும் கூறி அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்ல முற்படுகிறாள்.

அவ்வளவில் தோன்றிய அசரீரி ஒலி, துஷ்யந்தனிடம் “சகுந்தலா பதிவிரதை; அவள் மகன் உனது குழந்தை அவனை ஏற்றுக் கொண்டு சகுந்தலாவுக்கு உரிய மதிப்பளித்துக் கௌரவம் செய்” எனக்கூறிய அளவில் அவள்மீது தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

இவ்வாறு வேதவாக்கியத்தால் பாலகனின் தூய்மை நிரூபிக்கப்பட்டதால் பெருமகிழ்வெய்திய மன்னன் தன் மகனை ஏற்றுக் கொண்டார். தனது மந்திரிகளிடமும் புரோகிதரிடமும் நீங்கள் வேத வாக்கினைக் கேளுங்கள். சகுந்தலா கூறியதால் மட்டும் நான் அவளை ஏற்றுக் கொண்டால் மக்கள் என்னைச் சந்தேகிப்பார்கள். பாலகன் தூயவனாகக் கருதப்பட மாட்டான் என்று கூறினான். அத்துடன் ஒரு தந்தை செய்ய வேண்டிய உபநயனம் போன்ற நற்சடங்குகளை மகிழ்வோடும் அன்போடும் தன் மகனுக்குச் செய்வித்தார். மனைவி சகுந்தலாவை தர்மப்படி கௌரவித்தார். அவளிடம், “தேவி! உன்னிடம் நான் கொண்ட திருமண உறவை மக்கள் அறிய மாட்டார்கள். ஆகவே உன் தூய்மைக்காக நான் செய்த உபாயம் இது. ஐயமின்றி நீ பதிவிரதைதான். உன் தூய்மை நிரூபிக்கப்படாவிட்டால் மக்கள் உன்னிடம் மதிப்பு வைக்க மாட்டார்கள். ஆகவே இந்த உபாயம் செய்தேன்” எனக் கூறுகிறான்.

துஷ்யந்தன் எல்லா வகையாலும் சகுந்தலையைக் கௌரவித்தான். சாஸ்திர விதிப்படி ஆடை அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சகுந்தலாவைப் பட்ட மகரிஷியாக அபிஷேகம் செய்வித்தான். பிராமணர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் ஏராளமான பொருட் செல்வத்தைத் தானமாக அளித்தான். மகனைத் தன் தாய் ரதந்தர்யாவிடம் உனது பேரன் என அறிமுகப்படுத்தினான். சகுந்தலையும் ராஜமாதாவின் பாதங்களில் பணிந்து ஆசி பெற்றாள். மகனுக்குப் பரதன் எனப் பெயரிட்டு இளவரசுப் பட்டம் கட்டினான். துஷ்யந்தன் நூறாண்டு காலம் தரும வழியில் ராஜ்யத்தை ஆண்டு பலவகை தான தர்மம் செய்து இறுதியில் சுவர்க்கம் சேர்ந்தார்.

1.2 சகுந்தலை (ஆதி பருவம் அத் 71-74)

விசுவாமித்திரரின் கடும் தவத்தைக் கலைப்பதற்காக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட மேனகை, முனிவரின் தவத்தைத் தன் அழகால் கலைத்து அவரிடம் சகுந்தலை என்ற பெண் குழந்தையைப் பெற்று மாலினி நதிக்கரையில் விட்டுச் செல்கிறாள். சகுந்தம் என்னும் பறவைகள் கொடிய விலங்குகள் நிறைந்த அக்காட்டில் தம் இறகுகளால் குழந்தையை மூடிக் காப்பாற்றின.

அனுஷ்டானத்திற்காக நதிக்கரைக்குச் சென்ற கண்வ மகரிஷி அப்பெண் குழந்தைக்கு சகுந்தப் பறவைகள் காப்பாற்றியதால் சகுந்தலா எனப் பெயரிட்டு வளர்ந்து வந்தார். வளர்ந்து உரிய பருவம் அடைந்து உத்தம குணங்களும், அழகும் வாய்க்கப் பெற்று லக்ஷ்மி தேவி போல் விளங்கிய சகுந்தலை முனிவர் ஆசிரமத்தில் இல்லாதபோது வேட்டையாடுவதற்காக வந்து கண்வ மகரிஷியின் ஆசிரமத்திற்கு வந்த துஷ்யந்த மன்னனால் விரும்பப்படுகிறான். துஷ்யந்தன் அவளிடம் தான் அன்பு கொண்டதைத் தெரிவிக்க சகுந்தலை வளர்ப்புத் தந்தையாகிய கண்வர் வரும்வரை காத்திருக்கக் கூறுகிறான்.

துஷ்யந்த மன்னன் காந்தர்வ மணம் புரிவதில் தவறேதும் இல்லை எனக் கூறுகிறான். சகுந்தலை தான் அவ்வாறு மணம் புரிந்தால் தன் மகனே துஷ்யந்தனுக்குப் பிறகு அரசனாகப் பட்டம் சூட்டப்பட வேண்டும் என நிபந்தனை விதிக்கிறான். துஷ்யந்தன் உடன்படவே இருவரும் கந்தர்வ மணம் புரிந்தபின் மன்னன் விடைபெறுகிறான். விரைவில் அவளை உரிய மரியாதைகளோடு அழைத்துச் செல்வதாக உறுதியளித்துச் செல்கிறான்.

கண்வ முனிவர் ஆசிரமம் திரும்பியதும் நடந்தவற்றைச் சகுந்தலா குறிப்பாகக் கூற முனிவர் ஞான திருஷ்டியால் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ளுகிறார். துஷ்யந்தன் தருமம் தவறாத மன்னன் என்பதால் சகுந்தலையின் திருமணத்துக்கும் ஆதரவு தெரிவிக்கிறார். சகுந்தலாவிற்குப் பிறக்கும் மகன் மிகுந்த பலசாலியாக, மகானாக விளங்குவான். உலகனைத்தையும் ஆளுவான் என்று கூறினார்.

சகுந்தலா தனது கணவனான துஷ்யந்தனின் புருவம்சம் எப்போதும் தர்மத்தில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் புருவம்ச மன்னர்கள் ஒருபோதும் ராஜ்யப்பிரஷ்டம் ஆகக்கூடாது என்றும் கண்வரிடம் வரம் பெற்றாள்.

சகுந்தலா துஷ்யந்தனின் தூதுவர்கள் தன்னை அழைத்துச் செல்ல வருவார் என்ற தீர்மானத்தோடு அவன் நினைவாகவே இருந்தான். மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு சகுந்தலாவிற்கு தேஜஸ்வியான மகன் பிறந்தான். மலர்மாரி பொழிந்தது. தேவதுந்துபி முழங்கியது. தேவர்களுடன் இந்திரன் வந்தான். சகுந்தலா உன் மகன் மாபெரும் சக்ரவர்த்தியாவான். ஆயிரம் அசுவமேதயாகம் செய்வான். ராஜகூயம் முதலிய யாகங்கள் செய்து பிராமணர்களுக்கு அளவற்ற செல்வத்தைத் தானமாக அளிப்பான் எனக் கூறினான்.

பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட கண்வரிஷி மற்ற ரிஷிகள் மூலம் குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய நற்சடங்குகளைச் செய்தார். குழந்தை பெரும் பலசாலியாக, கைகளில் சக்கரச் சின்னத்தோடு தேவர்களைப் போல வளர்ந்தான். ஏழு வயதிலேயே கொடிய விலங்குகளை அடக்கியும் ராக்ஷர்களை அடித்து வென்றும் முனிவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தான். அனைவரையும் அடக்குவதால் 'சர்வதமன்' எனப் பெயர் பெறுவான் என ரிஷிகள் கூறினர். அவ்வாறே அழைத்து வந்தனர். துஷ்யந்தன் சகுந்தலாவை அழைத்துச் செல்ல யாரையும் அனுப்பாததால் அவள் மிகுந்த கவலை கொண்டு உடல் பலவீனமானாள். அவள் நிலை கண்ட கண்வர் மகனுடன் சகுந்தலை துஷ்யந்தனைச் சென்று காணுமாறு ஆணையிடுகிறார். பின் தன் சீடர்களுடன் சகுந்தலாவையும் அவள் மகனையும் துஷ்யந்தரிடம் அனுப்பி வைக்கிறார்.

அச்சீடர்கள் சகுந்தலாவோடு துஷ்யந்தனிடம் முனிவரின் செய்தியைக் கூறி விட்டு ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிவிட்டனர். சகுந்தலா தன் மகனிடம் இந்த மாமன்னர் உன் தந்தை; அவரை வணங்கு எனக்கூறி மறைந்து நிற்கிறாள். அவள் மகனும் துஷ்யந்தனை வணங்கி அப்போது துஷ்யந்தன் யோசித்தபடி, சகுந்தலையிடம் இங்கு வந்த காரணம் என்ன என வினவுகிறான். சகுந்தலா, தங்களுடைய மகன். தங்கள் மூலம் என் கர்ப்பத்தில் தோன்றிய இவனுக்காகத் தாங்கள் செய்த சபதத்தை நினைவு கூர்ந்து அதனை நிறைவேற்றுங்கள். யுவராஜனாக அபிஷேகம் செய்யுங்கள் எனக் கூறுகிறாள்.

துஷ்யந்தன் இதைக் கேட்டு எல்லா விஷயங்களையும் நினைவு கூர்ந்தும் “எனக்கு ஏதும் நினைவில்லை. நீ யாருடைய மனைவி? உன்னோடு எனக்குத் திருமண சம்பந்தம் ஏற்பட்டதாக நினைவில்லை” என மறுக்கிறான். இதைக்கேட்டு துயரமும் கோபமும் கொப்பளிக்க துஷ்யந்தனிடம், “மன்னா, தாங்கள் அறிந்தே கீழ்த்தரமான மனிதர்களைப்போல் ஏன் பேசுகிறீர்கள். இவ்விஷயத்தில் எது உண்மை என்பதைத் தங்கள் இதயம் அறியும்.

சூரியன், சந்திரன், வாயு, அக்னி, பூமி, நீர், இதயம், யமன், பகல், இரவு, சந்திரேரங்கள், தர்மம் இவையனைத்தும் மனிதனின் நல்ல, தீய விவகாரங்களை அறிகின்றன.

“நானாக வந்திருக்கிறேன் என்பதால் பதிவிரதையான என்னை திரஸ்கரிக் காதிர்கள். நான் தங்களால் மதிக்கப்பட வேண்டியவன். நிறைந்த சபையில் ஒரு நீசனைப்போல என்னை எதற்காக அவமானப்படுத்துகிறீர்கள். நான் பிரம்மாவிடம் தோன்றிய குசன் என்னும் மகரிஷியின் மகன் குசநாபன், அவரின் மகன் காதி, காதியின் மகனான விசுவாமித்திரரிடத்தில் மேனகையின் மூலமாகப் பிறந்தவன். கண்வரால் வளர்க்கப்பட்டு, அவரது ஆசிரமக் குடிலில் அவர் இல்லாத நேரம் காந்தர்வ விதிப்படி தாங்கள் என்னைக் கைப்பற்றினீர்.” என்ற தான் அங்கு வந்த விவரத்தைக் கூறி ஒரு மகனால் மனிதன் பெறும் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுகிறான்.

துஷ்யந்தனோ, சகுந்தலையை தகாத வார்த்தைகளால் மறுத்துக் கூறி அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லுமாறு பணிக்கிறான்.

சகுந்தலாவை மன்னன் ஏற்க மறுத்ததால், மீண்டும் சகுந்தலா பல்வேறு தரும நெறிகளை எடுத்துக் கூறி வாதிடுகின்றாள். “ஆயிரம் அசுவமேத பலனைக் காட்டிலும் சத்தியம் சக்தி மிகுந்தது. சத்தியம் போன்ற சிறந்த தருமம் ஏதும் கிடையாது. இவன் உங்கள் பிரதி பிம்பமாகக் காட்சியளிக்கிறான். உங்களுடைய உதவி இல்லாமலே இவன் கடல்கூழ் உலகை அரசாளப் போகிறான். தேவர் போன்ற பலர் இதற்கு சாட்சி என்றாலும் இப்போது சாட்சி ஏதும் இல்லை” எனக்கூறி வந்தது போலத் திரும்ப முற்படுகிறாள்.

அப்போது அங்கிருந்தோர் கேட்கும்படி அசரீரி ஒலித்தது. “துஷ்யந்தா, தாயார் துருத்திக்குச் சமமானவன் மட்டுமே. மகன் தந்தையுடையவன். குழந்தையைத் தோற்றுவிப்பவன் என்னும் ஸ்வரூபத்தால் தந்தையே மகன் உருவில் தோன்றுகிறான்.

எனவே நீ மகனை பாலனம் செய். சகுந்தலாவை அவமதிக்காதே. இவளுக்குக் கர்ப்பம் அளித்தவன் நீ. அவள் கூறுவது சத்தியம். ஆகவே துஷ்யந்தா நீ சகுந்தலாவிற்குப் பிறந்த உன் மகனைக் காப்பாற்று. இவன் உங்கள் இருவரின் புதல்வன். உன்னுடைய இந்த மகன் பரதன் என்ற பெயரில் பிரசித்தி பெறுவான் என்று இவ்வாறு அசரீரி ஒலித்ததும் தேவரும் ரிஷிகளும் சகுந்தலாவின் மீது மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

மகிழ்ச்சியடைந்த துஷ்யந்தன் தன் மந்திரிகளிடமும் புரோகிதரிடமும் “நீங்கள் தேவ வாக்கினைக் கேளுங்கள். சகுந்தலா கூறியதால் மட்டும் நான் அவளை ஏற்றுக் கொண்டால் மக்கள் என்னைச் சந்தேகிப்பார்கள். பாலகன் தூயவனாகக் கருதப்பட மாட்டான்” எனக் கூறினான். மகனுக்குத் தந்தை செய்ய வேண்டிய உபநயனம் போன்ற நற்சடங்குகளை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு செய்தான். சகுந்தலாவைப் பட்ட மகரிஷியாக அபிஷேகம் செய்து அந்தணர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் ஏராளமான பொருள் செல்வத்தைத் தானமாக அளித்தார். இவ்வாறாக சகுந்தலா தேவர்களின் ஆசியுடன் துஷ்யந்தனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவனது பட்ட மகரிஷியானாள்.

1.3 பரதன் (ஆதி பருவம் அத் 72-74)

விசுவாமித்திர மகரிஷிக்கும் மேனகாவிற்கும் பிறந்த சகுந்தலை சகுந்தப் பறவைகளால் காப்பாற்றப்பட்டுப் பின் கண்வ மகரிஷியினால் அவரது ஆசிரமத்தில் வளர்ந்து வருகிறாள். அவள் உரிய பருவம் அடைந்த பிறகு ஒரு நாள் கண்வர் ஆசிரமத்தில் இல்லாத வேளையில் அங்கு வந்த துஷ்யந்த மன்னன் அவளைக் காந்தர்வ மணம் புரிகிறான். தனக்குப் பிறக்கும் மகனுக்கே இளவரசுப்பட்டம் பெற வேண்டும் என்ற வாக்கினை அவனிடம் சகுந்தலா கேட்டுப் பெறுகிறாள். அவளுடன் மகிழ்ந்திருந்த துஷ்யந்தன் விரைவில் தனது பரிவாரங்களை அனுப்பி அவளை அழைத்துக் கொள்வதாகக் கூறி விடைபெறுகிறான். ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிய கண்வர் நடந்ததை அறிகிறார்.

மூன்று ஆண்டுகள் கர்ப்பம் தாங்கிய சகுந்தலா ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெறுகிறாள். குழந்தை ஆசிரமத்திலேயே மிகுந்த பலத்துடனும் தேஜஸ் உடனும் வளர்ந்து வருகிறது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் துஷ்யந்தனிடம் இருந்து எந்த செய்தியும் வராததால் கண்வர் தன் சீடர்களுடன் சகுந்தலையை அவள் மகனுடன் துஷ்யந்தனிடம் அனுப்பி வைக்கிறார். சகுந்தலையை முதலில் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த துஷ்யந்தன் அசரீரி சகுந்தலையையும் குழந்தையையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறியதும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறான். சகுந்தலையைப் பட்டத்து மகரிஷியாக அபிஷேகம் செய்விக்கிறான் மகனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டிப் பரதன் எனப் பெயர் சூட்டுகிறான். நூறாண்டு ஆண்ட பிறகு துஷ்யந்தன் சுவர்க்கம் அடையப் பரதன் மாமன்னனாக விளங்கினார்.

உலகில் எல்லா மன்னர்களையும் வென்று, தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்து மிக உத்தமமான புகழை ஈட்டினார். இந்திரனைப் போல பல யாகங்களைச் செய்தார். கண்வ மகரிஷி ஆசாரியராக இருந்து கோவிதத் என்னும் அசுவமேத யாகத்தை விதிப்படி நடத்தி வைத்தார். பரதனாலேயே இந்தப் பூகண்டம் பாரதம் எனப் பெயர் பெற்றது. அவருக்குப் பின் அவரது குலத்தில் தோன்றிய மன்னர்கள் பரத வம்சத்தினர் என அழைக்கப்பட்டனர். அவராலேயே கௌரவ வம்சம் பரத வம்சம் எனப் பெயர் பெற்றது.

1.4 சுக்கிராச்சாரியார் (ஆதி பருவம் அத் 76, 77, 83)

அசுரர்களின் குரு சுக்கிராச்சாரியார். இவர் இறந்தவர்களை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கச் செய்யும் சஞ்சீவினி மந்திரத்தை அறிந்தவர். தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் இறந்த அசுரர்களைச் சுக்கிராச்சாரியார் சஞ்சீவினி மந்திரத்தின் மூலம் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கின்றார். இதனால் தேவர்களின் பலம் குறைகிறது. அசுரர்கள் மிகுந்த பலத்தோடு விளங்குகிறார்கள். அதனால் தேவர்கள் யோசித்து சஞ்சீவினி மந்திரத்தை தாங்களும் கற்க விரும்புகின்றனர். அதன்படி தேவர்களின் குருவாகிய பிரகஸ்பதியின் மகனாகிய 'கசன்' என்பவனை சுக்கிராச்சாரியாரிடம் அனுப்பி வைக்கின்றனர். கசன் சுக்கிராச்சாரியாரிடம் வந்து தன்னைச் சீடனாக ஏற்க வேண்டுகிறார். அவரும் உடன்படுகின்றார். கசன் குரு சுக்கிராச்சாரியாரும், அவர் மகள் தேவயானியும் மனம் மகிழும் வண்ணம் அவர்களுக்குச் சேவை செய்து வருகிறான்.

இதனை அறிந்த அசுரர்கள் கசனைக் கொன்று விடுகின்றனர். சுக்கிராச்சாரியார் கசனை உயிர்ப்பித்து விடுகிறார். மீண்டும் அசுரர்கள் கசனைக் கொன்று விலங்குகளுக்கு இரையாக்குகின்றனர். ஆனால் சஞ்சீவினி மந்திரம் மூலம் சுக்கிராச்சாரியார் கசனை பிழைக்க வைக்கின்றனர். இதனால் அசுரர்கள் கசன் பிழைக்கக்கூடாது என்று திட்டமிட்டு அவனைக் கொன்று எரித்துச் சாம்பலை மதுவில் கரைத்துச் சுக்கிராச்சாரியாரிடம் அளித்துக் குடிக்கச் செய்துவிட்டனர். இப்போது வேறு வழியின்றி குரு சுக்கிரர் சீடன் கசனுக்கு சஞ்சீவினி மந்திரத்தை உபதேசிக்க வேண்டியதாயிற்று. குருவின் வயிற்றில் இருந்த கசன் அதனைக் கற்றுக் கொள்கிறான். குரு மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கசன் பிழைக்குமாறு செய்து, கசன் குருவின் வயிற்றைக் கிழித்து வெளி வந்ததால் தான் மரணமடைகிறார். கசன் மந்திரத்தை உச்சரித்து மீண்டும் சுக்கிராச்சாரியாரைப் பிழைக்கச் செய்து மகிழ்வுடன் தேவர் உலகம் திரும்புகிறான்.

சுக்கிரரின் மகள் தேவயானி அரசன் வருஷவர்பாவின் மகள் சர்மிஷ்டையோடு சண்டையிட்டுக் கோபம் கொண்டு தன் தந்தையின் உதவியுடன் அவளைப் பணிப்பெண் ஆக்குகிறாள். அத்துடன் யயாதி மன்னனையும் மணக்கிறாள். சர்மிஷ்டையும் அவள் தோழிகளும் தேவயானியின் பணிப் பெண்களாக யயாதியின் நகரம் செல்லுகின்றனர். சில காலம் சென்ற பின், சர்மிஷ்டையுடன் எந்த தொடர்பும் கொள்ளக்கூடாது என்ற சுக்கிரரின் ஆணையை மீறி யயாதி அவளிடம் மூன்று குழந்தைகளைப்

பெறுகிறான். இதனை தேவயானி மூலம் அறிந்த சுக்கிராச்சாரியார் யயாதியை முதுமையடையுமாறு சபித்து விடுகிறார். யாரேனும் அவனது முதுமையைப் பெற்றுக் கொண்டால், அவருக்கு இளமை திரும்பும் என்றும் விமோசனமும் கூறுகிறார்.

1.5 தேவயானி வரலாறு (ஆதி பருவம் அத் 76-83)

ஒரு முறை மூவுலக ஐசுவரியத்திற்காக தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் இடையே போர் நடந்தது. தேவர்கள் அங்கிரா முனிவரின் மகன் பிருகஸ்பதியையும் அசுரர்கள் சுக்ராச்சாரியாரையும் தம் குருவாக வரித்தனர். போரில் கொல்லப்பட்ட அசுரர்களைச் சுக்கிராச்சாரியார் தன் சஞ்சீவினி மந்திரத்தால் உயிர்ப்பித்து விட்டார். ஆனால் தேவர்களைப் பிருகஸ்பதியால் உயிர்ப்பிக்க முடியவில்லை. எனவே அசுரர்களின் பலம் அதிகரித்தது.

அதனால் கலக்கமுற்ற தேவர்கள் பிருகஸ்பதியின் மகனான கசனிதம் சுக்ராச்சாரியாரிடம் இருந்து சஞ்சீவினி வித்தையைக் கற்று வருமாறு வேண்டுகின்றனர். வருஷபர்வா மன்னனிடம் இருந்து வந்த சுக்ராச்சாரியாரை கசன் அணுகித் தன்னைச் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறான். சுக்ராச்சாரியாரின் கட்டளைப்படி பிரம்மச்சரிய விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட கசன் குரு சுக்கிராச்சாரியாருக்கும் அவரது மகள் தேவயானிக்கும் மகிழ்ச்சியளிக்கும் வகையில் சேவை புரிந்து வந்தார்.

இந்நிலையில் ஐந்நாறு ஆண்டுகள் கழிந்தன. பிறகே அசுரர்களுக்கு இது தெரிய வந்தது. அசுரர்கள் பிருகஸ்பதியின் மீதிருந்த துவேஷத்தாலும், சஞ்சீவினி வித்தையைக் கசன் கற்றுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவும் அவனைக் கொன்று துண்டுகளாக்கி நாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் இட்டனர். பசுக்களை மேய்க்கச் சென்ற கசன் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டதால் பசுக்கள் தனியாக ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பின. தேவயானி இதைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தாள். கசனின்றித் தன்னால் உயிர் வாழ முடியாது எனத் தேவயானி கூற முனிவர் சஞ்சீவினி வித்தையைப் பிரயோகித்து கசனை உயிர்ப்பிக்கின்றார். மீண்டும் ஒரு முறை காட்டிற்குச் சென்ற கசனை அசுரர்கள் அரைத்துக் கடல் நீரில் கரைத்து விடுகின்றனர். இம்முறையும் சஞ்சீவினி மந்திரத்தால் சுக்கிராச்சாரியார் கசனை உயிர்ப்பிக்கிறார். மற்றும் ஒரு முறைக் கசனை எரித்துச் சாம்பல் சூரணத்தை மதுவில் கரைத்து சுக்கிராச்சாரியார் பருகக் கொடுத்து விடுகின்றனர். கசன் வராததைக் கண்ட தேவயானி கசனின்றித் தான் உயிர் வாழ இயலாது என்று தந்தையிடம் கூறுகிறாள்.

நடந்ததை அறிந்த சுக்கிராச்சாரியார் இனி கசனை உயிர் பிழைக்கச் செய்ய முடியாது. பிழைக்கச் செய்தாலும் மீண்டும் கொல்லப்படுவான் என மகளிடம் கூறுகிறார்.

தேவயானியோ தான் இனி உணவைத் துறந்து கசன் சென்ற வழியிலேயே சென்றுவிடுவேன் எனக் கூறுகிறார். சுக்கிராச்சாரியார் சஞ்சீவினி வித்தையைக் கூறி அழைத்ததும் கசன் முனிவரது வயிற்றினுள் இருந்து பதிலளித்து தன்னை மகனைப் போல் நேசிக்க வேண்டுகிறான். சுக்கிராச்சாரியார் தன் வயிற்றிலிருக்கம் கசனுக்குச் சஞ்சீவினி வித்தையை உபதேசிக்கிறார். என் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து என்னை சஞ்சீவினி மந்திரம் மூலம் பிழைக்கச் செய் என வேண்டுகிறார்.

குருவிடமிருந்து சஞ்சீவினி வித்தையைப் பெற்ற கசன் அக்கணமே சுக்ரரிஷியின் வயிற்றைப் பிளந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். வயிறு பிளந்து பூமியில் கிடந்த, இறந்த தன் குருவை சஞ்சீவினி வித்தை பலத்தால் உயிர் பெறச் செய்து எழுப்பினான். இதுபோல் யார் எனக்குச் செய்தாலும் அவர்களை என் பெற்றோர் போலக்கருதுவேன். எனவே குருதேவர் சுக்கிராச்சாரியார் என்னை உயிர் பிழைக்கச் செய்தமையால் என் தந்தை போன்றவர் எனக் கூறி வணங்கினான். மேலும் 1000 ஆண்டுக்காலம் குருவிற்குச் சேவை செய்து தன் விரதத்தை முடித்தான்.

கசன் விரதம் முடிந்து அவன் வீடு செல்ல குருவிடம் அனுமதி பெற்றுத் தேவலோகத்திற்குப் புறப்பட்டான். அப்போது தேவயானி 'தாங்கள் விரும்பிய வித்தையை அடைந்துவிட்டீர்கள். நான் தங்களை விரும்புகிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொண்டு வைதிக மந்திரங்களோடு விதிப்படி என்னை மணந்து கொள்ளுங்கள்" எனக் கூறுகிறாள். ஆனால் கசனோ, தேவயானி குருவின் மகள் ஆனதால் குருவிற்குச் சமம் ஆனவள்; அத்துடன் தான் சுக்கிராச்சாரியாரின் வயிற்றிலிருந்து பிழைத்து வந்ததால் அவளுடைய சகோதரன் ஆகிவிட்டதாகக் கூறி அவளை மணந்து கொள்ள மறுக்கிறான். மிகுந்த சினம் கொண்ட தேவயானி கசன் தன் தந்தையிடம் கற்ற வித்தை சித்தி பெறாது எனச் சாபமிடுகிறாள். கசன், நீ காமவசப்பட்டு என்னைச் சபித்துவிட்டாய். எனவே உன் விருப்பம் நிறைவேறாது. எந்த ரிஷி புத்திரனாகிய பிராமணனும் ஒருபோதும் உன்னை மணக்க மாட்டான். என் வித்தை சித்தியாகாது எனக் கூறிவிட்டாய். ஆனால் நான் யாருக்குக் கற்பிக்கிறேனோ அவனுக்குச் சித்தியாகும் எனக் கூறி தேவலோகம் சென்று விட்டான்.

ஒரு நாள் வருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டா தன் தோழியருடன் ஐலக்ரீட செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்பெண்களோடு தேவயானியும் இருந்தாள். இந்திரன் காற்று ரூபத்தில் வந்து அப்பெண்களின் ஆடைகளை ஒன்றாகக் கலக்கச் செய்து விடுகிறார். அதனால் நீராடி முடித்த சர்மிஷ்டா தேவயானியின் ஆடையை மாற்றி அணிகிறாள். அதை அவள் அறியவில்லை.

ஆடை மாற்றத்தால் மிகுந்த கோபம் கொண்ட தேவயானி நீ என் ஆடையை எவ்வாறு எடுக்கலாம் எனச் சண்டையிடுகிறாள்.

சர்மிஷ்டா தேவயானியிடம், “நீ என் தந்தையிடம் தானம் பெறும் அந்தணனின் மகள். நான் யாரிடமும் எதையும் பெறாத மன்னனின் மகள்” எனச் சொல்ல, தேவயானி தன் தந்தையின் உயர்வை எடுத்துச் சொல்லி சர்மிஷ்டாவின் உடலில் இருந்து தன் ஆடையை இழுத்தாள். அதனால் சர்மிஷ்டா அவளை அங்கிருந்த வறண்ட கிணற்றில் தள்ளி விட்டுச் சென்று விடுகிறாள்.

வேட்டையாட அங்கு வந்த நஹுஷனின் மகன் யயாதி தாகத்தினால் நீர் தேடி வரும்போது நீர்ற்ற அக்கிணற்றுக்குள் இருந்த தேவயானியைக் கண்டு அவளைக் காப்பாற்றுகிறான். அவள் சுக்கிராச்சாரியாரின் மகள் என்பதையும் அவள் கூற அறிகிறான். தான் யயாதி என்பதைத் தெரிவிக்கிறான். தன்னைக் கைப்பிடித்துத் தூக்கிக் காப்பாற்றியதால் யயாதியே தன் கணவன் என்றும் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறும் தேவயானி கூறுகிறாள். சுக்ராச்சாரியார் உலகனைத்திற்கும் குரு. நான் அவருக்கு அஞ்சுகிறேன். நீ பிராமணப் பெண் நான் கூடித்திரியன். என்னைப் போன்ற குலத்தினருக்குத் தகுந்தவள் அல்ல என்று யயாதி மறுக்கிறான். தேவயானியோ தன் தந்தை மூலமாகவே யயாதியை வரிப்பதாகக் கூறுகிறாள்.

இந்நிலையில் தன் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வராத தேவயானியைத் தேடிய சுக்ராச்சாரியார் அவள் வனத்தினுள் இருந்தபோதே அவள் வாயிலாக நடந்தது அனைத்தையும் அவளிடமிருந்து கேட்டறிகிறார். தேவயானி தன் தந்தை அசுரர்களுக்குக் குருவாக இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றியபோதும் மன்னனாகிய வருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டா தன்னை மிகவும் அவமதித்துவிட்டாள். எனவே அவன் நாட்டை விட்டுச் சென்றுவிடலாம் என்று தந்தையிடம் வற்புறுத்துகிறாள். சுக்ராச்சாரியாரும் அதற்கு உடன்பட்டு மன்னனிடம் தெரிவிக்கிறார். இதனால் அதிர்ச்சியடைந்த வருஷபர்வா அவர் நாட்டை விட்டு நீங்கினால் எங்களைக் காப்பவர் யாருமில்லை எனக் கூறுகிறான். சுக்ராச்சாரியார், மன்னனிடம் அவ்வாறானால் நீ தேவயானியை உன் செல்வத்தால் மகிழ்ச்சி செய் எனக் கூறுகிறார். சர்மிஷ்டா ஆயிரம் தோழிகளுடன் என் பணிப்பெண்ணாக வரவேண்டும். தந்தை எனக்கு மணம் செய்விக்கும்போது அங்கும் என்னுடன் வரவேண்டும் என தேவயானி வருஷபர்விடம் உரைக்கிறாள். தன் இன மக்களின் நன்மைக்காக இதனை ஏற்றுக் கொண்ட சர்மிஷ்டா ஆயிரம் பெண்களுடன் தேவயானியின் சேவைக்காகச் சென்றாள். தேவயானி சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களுடன் சர்மிஷ்டாவின் சேவையை ஏற்று மகிழ்ச்சியோடு இருந்தாள்.

இந்நிலையில் மீண்டும் வேட்டைக்காக வந்த யயாதியிடம் தன்னை மணந்து கொள்ளுமாறு தேவயானி வேண்டுகிறாள். அவளது தந்தை சுக்கிராச்சாரியார் அவளைத் தனக்கு மனைவியாக அளித்தால் அவளை ஏற்றுக் கொள்வதாக யயாதி தெரிவிக்கிறான். அவ்விதமே முனிவர் தன் மகளைப் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு யயாதியிடம் கூறுகிறார். அத்துடன் வருஷபர்வாவின் மகளான சர்மிஷ்டையையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் அவளைத் தனிமையில் சந்திப்பதோ, இல்லறத்தில் ஈடுபடவோ கூடாது எனச் சொல்லுகிறார். சுக்கிரர் இவ்வாறு கூறியதும் சாஸ்திர முறைப்படி திருமண நிகழ்ச்சிகளை முடித்துக் கொண்ட யயாதி சுக்ராச்சாரியாரிடமிருந்து தேவயானி, சர்மிஷ்டா, இரண்டாயிரம் பணிப் பெண்கள் மற்றும் பெரும் வைபவத்தைப் பெற்றுத் தன் தலைநகருக்குத் திரும்பினார்.

அமராவதிக்கு ஈடான தனது தலைநகரம் அடைந்த யயாதி தேவயானிக்கு அந்தப்புரத்தில் இடமளித்தார். அசோகவனத்தருகே ஒரு மாளிகையில் சர்மிஷ்டையையும் அவள் தோழிகளையும் தங்க வைத்தார். தேவயானியிடம் யது, துர்வசு எனும் இரு புதல்வர்களைப் பெற்றார். சர்மிஷ்டை தேவயானி அறியாமல் யயாதியிடம் தங்கள் மூலம் மகனைப் பெற விரும்புகிறேன். என்னை அதர்மத்திலிருந்து காப்பாற்றுங்கள் என வேண்ட மன்னனும் உடன்படுகிறான். தேவயானி அறியாமல் யயாதியும், சர்மிஷ்டையும் பழகி வர சர்மிஷ்டை த்யுஹ்யு, அனு, புரு என்ற மூன்று புதல்வர்களைப் பெறுகிறார்.

ஒரு நாள் இக்குழந்தைகள் மூவரும் காட்டில் விளையாடுவதைக் கண்ட தேவயானி அவர்கள் யாருடைய குழந்தைகள் என வினவுகிறாள். யயாதி சர்மிஷ்டையின் குழந்தைகள் என அக்குழந்தைகள் கூற, உண்மையை அறிந்த தேவயானி யயாதியிடம் கோபித்துக் கொண்டு தன் தந்தையிடம் சென்று நடந்ததைத் தெரிவிக்கிறாள். தன் சொல்லை மீறிய யயாதியிடம் கோபம் கொண்ட சுக்கிராச்சாரியார் யயாதி முதுமையடையுமாறு சபித்து விடுகின்றார்.

1.6 சர்மிஷ்டை (ஆதி பருவம் அத் 78-83)

தானவ வேந்தன் வருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டை. சுக்கிராச்சாரியார் வருஷபர்வாவுக்கு ஆதரவாக, பாதுகாப்பாக இருக்கிறார். சுக்கிராச்சாரியார் சஞ்சீவினி மந்திரம் கற்றவர். தேவர்களுடன் நடைபெறும் போர்களில் இறந்து படும் தானவர்களைச் சஞ்சீவினி மந்திரம் மூலம் உயிர்ப்பிக்கிறார். எனவே வருஷபர்வா சுக்கிராச்சாரியாருக்கு மிகுந்த மதிப்பளித்து அவரைத் தன் நாட்டில் பராமரித்து வருகிறான். ஒரு நாள் சுக்ராச்சாரியாரின் மகள் தேவயானியும் வருஷபர்வாவின் மகள் சர்மிஷ்டையும் நீர் விளையாட்டில் தோழியருடன் ஈடுபட்டிருந்தனர். அப்போது காற்று வீசியதால் கரையில் வைக்கப்பட்டிருந்த இருவரது ஆடைகளும் கலந்து போயின. சர்மிஷ்டையின் ஆடையினைத் தவறாக தேவயானி அணிந்து விடுகிறாள். தான் மன்னன் மகள் என்ற கர்வத்துடன் சர்மிஷ்டை தங்களிடம் யாசகம் செய்து உண்ணும் பிச்சைக்காரர் மகள் என்று தேவயானியை அவமானப்படுத்திக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு விட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்று விடுகிறாள். தேவயானி அங்கே வந்த யயாதியால் காப்பாற்றப்படுகிறாள். தேவயானி தந்தை சுக்கிராச்சாரியாரிடம் நடந்ததைத் தெரிவித்து வருஷபர்வாவின் ஆதரவில் தாங்கள் இருப்பதால் சர்மிஷ்டை தன்னை அவமானப்படுத்தி இருக்கிறாள். எனவே நாம் வருஷபர்வாவின் நாட்டை விட்டுச் சென்று விடலாம் என்று கூறுகிறாள். சுக்கிராச்சாரியாரும் தாம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதாக வருஷபர்வாவிடம் தெரிவிக்கிறார். சுக்கிராச்சாரியார் தன்னை விட்டுச் சென்றால் தன்னுடைய பலம் குறைந்துவிடும் என்று வருஷபர்வா அஞ்சுகிறான். நாட்டை விட்டு வெளியேறக் கூடாது என்று வேண்டுகிறான். அவ்வாறானால் சர்மிஷ்டை ஆயிரம் தோழியருடன் தனக்கு அடிமைபுரிய வேண்டும் என்று தேவயானி தெரிவிக்கிறாள். தன் தந்தை மூலம் இவை அனைத்தையும் அறிந்து கொள்கிறாள் சர்மிஷ்டை. தானவர் குலம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று தேவயானிக்கு அடிமையாகப் பணிபுரியத் தயாராகிறாள். தன் குலத்தைக் காப்பாற்ற இத்தியாகத்தை சர்மிஷ்டை மேற்கொள்ளுகிறாள்.

இதற்கிடையில் யயாதி மன்னனைத் தேவயானி மணக்க விருப்பம் தெரிவிக்கிறாள். யயாதி இருவரது குலமும் வேறு என்று தயங்குகிறார். ஆனால் சுக்கிராச்சாரியார் பல்வேறு விஷயங்களை எடுத்துரைத்து தேவயானியை மணந்து கொள்ளுமாறு யயாதியை வேண்டுகிறார். திருமணம் நடைபெறுகிறது. மணம் முடிந்து தேவயானி யயாதியுடன் செல்லும்போது சர்மிஷ்டையையும் அவளுடன் வந்த ஆயிரம் தோழியரையும் தன்னுடன்

அழைத்துச் செல்லுகிறாள். சுக்கிராச்சாரியார் சர்மிஷ்டை பணிப்பெண் மட்டுமே, அவளுடன் எந்த உறவும் கொள்ளக்கூடாது. உடலால் தீண்டக்கூடாது என்று யயாதிக்கு நிபந்தனை விதிக்கிறார். யயாதியின் நாட்டில் தேவயானி அரசனது மாளிகையில் அவனது மனைவியாக வாழ்கிறாள். சர்மிஷ்டை வெளியே வேறொரு மாளிகையில் தங்க வைக்கப்படுகிறாள். தேவயானிக்கு இரு புதல்வர்கள் பிறக்கின்றனர். யயாதி தேவயானி அறியாமல் சர்மிஷ்டையுடன் உறவு கொள்ளுகிறார். சர்மிஷ்டைக்கு மூன்று புதல்வர்கள் பிறக்கின்றனர். இப்புதல்வர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு நாள் அவர்களைக் கண்ட தேவயானி, அவர்கள் யார் எனக் கேட்கிறாள். தாங்கள் சர்மிஷ்டையின் புதல்வர்கள், யயாதியே தங்கள் தந்தை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றனர். கோபம் கொண்ட தேவயானி சுக்கிராச்சாரியாரிடம் இதைத் தெரிவிக்கிறாள். சுக்கிராச்சாரியார் மிகுந்த சினத்துடன் யயாதி முதுமைப் பருவத்தை அடைய வேண்டும் என்று சபித்து விடுகிறார். அதன் பின்னர் சர்மிஷ்டையின் கடைசி மகன் புரு யயாதியின் முதுமையை ஏற்று, தன் இளமையைத் தந்தைக்கு அளிக்கிறார்.

1.7 யயாதி (ஆதி பருவம் அத் 82-93)

மனுவின் வம்சத்தில் தோன்றிய நகுஷனின் இரண்டாவது மகன் யயாதி. இவருக்கு தேவயானி, சர்மிஷ்டா என இரு மனைவியர். தேவயானிக்கு யதுவும், துர்வசவும் புதல்வர்கள். சர்மிஷ்டைக்கு த்ருஹ்யு, அனு, புருமுவரும் புதல்வர்கள். யயாதி சாபத்தால் தான் முதுமையைடைந்ததால் மீண்டும் இளமையைப் பெற்று பெண்களோடு மகிழ்ந்திருக்க விரும்பித் தனது மகன்களிடம் முதுமையைப் பெற்றுக் கொண்டு இளமையைத் தனக்குத் தர வேண்டினார். மற்ற மகன்கள் மறுத்துவிட சர்மிஷ்டையின் மகனான புரு அதற்கு உடன்பட்டுத் தன் இளமையைத் தந்தைக்குக் கொடுத்துத் தான் முதுமையைப் பெற்று ஆட்சி புரிந்தான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் இளமையைத் துய்த்த பிறகும் திருப்தியடையாத யயாதி போக வாழ்வின் சாரமற்ற தன்மையை யோசித்து, மகனிடமிருந்து தனது முதுமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். புருவிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து நீயே என் வம்சத்தை விளங்கச் செய்வாய். உன் வம்சம் பௌரவ வம்சம் எனக் கீர்த்தியுடன் திகழும் எனக்கூறி ப்ருகுதுங்க மலைக்குச் சென்று தன் மனைவியருடன் தவம் செய்து ஸ்வர்க்கம் அடைந்தார்.

ஒரு நாள் இந்திரனிடம் யயாதி உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது புருவிற்கு யயாதி செய்த உபதேசங்கள் என்ன என்று கூறுமாறு இந்திரன் கேட்கிறான். யயாதி தன் மகனுக்குத் தான் உரைத்த உயர்ந்த உபதேசங்களை இந்திரனிடத்தில் தெரிவிக்கிறார். இந்திரன் யயாதியிடம் நீ தவத்தில் யாருக்குச் சமமானவன் என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறார். யயாதி தேவ-மனித-கந்தர்வ-மகரிஷிகளில் தான் யாரையும் தவத்தில் தனக்கு ஈடாகக் கருதவில்லை எனப் பதிலளிக்கிறான். அந்த அளவிலேயே இந்திரன், மன்னா மற்ற உனக்குச் சமமான, உன்னை விடப் பெரிய, சிறியவர்களின் தவத்தின் சிறப்பை அறியாமல் நிந்தித்து விட்டாய்.

மற்றவரை நிந்தித்து விட்டதால் உன் புண்ணியம் முடிந்துவிட்டது. இனி நீ இங்கிருந்து கீழே விழப்போகிறாய். தேவருலக வாழ்க்கை உனக்கு முடிந்துவிட்டது எனக் கூறுகிறார். யயாதி அவ்வாறெனில் நான் சாதுபுருஷர்களின் மத்தியில் விழ ஆசைப்படுவதாகத் தெரிவிக்கிறான். அதற்குச் சம்மதித்த இந்திரன் நீ இனி ஒருபோதும் யாரையும் அவமதிக்காதே எனச் சொல்கிறான்.

புண்ணிய லோகமான தேவருலகை விட்டு யயாதி கீழே விழலானார். அப்போது ராஜரிஷிகளில் ஒருவரான அஷ்டகர் அவரைக் கண்டு நீ யார்

எனக் கேட்டார். யயாதி தான் யார் என்பதைச் சொல்லி மற்றவர்களை நிந்தித்ததால் என்னிடம் இருந்த புண்ணியம் என்னும் தவம் நஷ்டமாகிவிட்டது. இனி முயன்றாலும் அதைப் பெற முடியாது. உலகில் பெரும் சக்கரவர்த்தியாக இருந்து, பின் இந்திரனின் உடலில் வாசம் செய்து, பின்னர் பிரஜாபதியின் முதுமையற்ற உத்தம்லோகத்தை அடைந்தேன். அங்கு நீண்ட காலம் விரும்பியவாறு வாழ்ந்த பிறகு பயங்கர உருவம் கொண்ட தேவதூதன் “விழுந்து விடு” என மூன்று முறை கூறினான். விழும்போது இந்திரனிடம் சாதுக்கள் இடையே விழ வேண்டும் என்ற வரத்தைப் பெற்றேன் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

அஷ்டகர் யயாதியிடம் தேவர் உலகத்தில் மனிதனின் புண்ணியம் குறையும் காரணம் பற்றியும், பூலோக வாசம் ஏற பெளம நரகம் பற்றியும், பூமியில் உயிர்கள் எவ்வாறு தோன்றுகின்றன என்பதனையும், பூமியில் வாழ்ந்து இறந்த மனிதன் சூஷ்ம சரீரத்தோடு மற்றொரு பிறவியை அடைவதைப் பற்றியும் கேட்டு அறிகிறார். யயாதி, அஷ்டகருக்கு பிரம்மச்சாரி, கிருகஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், சந்யாசி போன்றோர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மங்களையும் அதனால் அவர்கள் உத்தமலோகம் அடைவதையும் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

இதேசமயம் யயாதியின் மகளான தபஸ்வினி மாதவி அங்கு வந்தாள். அங்கே ப்ரதர்தன், அஷ்டகர், வசுமான், சிபி என்னும் தன் புத்திரர்களைக் கண்டு தன் தந்தையும் உங்களின் பாட்டானாருமான யயாதியை வணங்குங்கள் எனக் கட்டளையிட்டாள். முனிவர்களாகிய சாதுக்கள் நால்வரும், மாதவியும் யயாதி பூமியில் விழக்கூடாது என்றும் தங்களின் தவத்தின் பயனை ஏற்றுச் சுவர்க்கலோகம் செல்ல வேண்டும் எனவும் வேண்டுகின்றனர். அப்போது வானில் தோன்றிய தங்கமயான தேர்களில் ஏறி அனைவரும் ஒன்றாகவே சுவர்க்கலோகம் அடைகின்றனர்.

யயாதியின் தானச் சிறப்பு மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

யயாதி மன்னர் நகரவாசிகளால் சூழப்பட்டு அரியணையில் அமர்ந்திருந்தபோது ஒரு நாள் குருதகூழிணை செலுத்த வேண்டி ஒரு பிராமணன் யயாதியிடம் பிகைஷ கேட்டு வந்தான். அத்துடன் தான் கேட்கும் தானத்தை எந்த த்வேஷமும் (வெறுப்பு) இல்லாமல் அளிக்க வேண்டும் என்று கூறினான். யயாதி தான் ஒரு பொருளை அளித்து விட்டு அதைப் பற்றிப் பின் சர்ச்சை செய்வதில்லை. என்னிடம் கிடைக்கக் கூடிய பொருளை அளித்த பின்னரே நான் நிம்மதி அடைகிறேன் என்றார். பிராமணனிடம் நியாயமாக யாசிப்பவன் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். நான் ஒருபோதும்

அவனிடம் கோபம் கொள்ளுவதில்லை. அளித்த செல்வத்திற்காகப் பச்சாதாபமும் அடைவதில்லை என்று தெரிவித்தார். பின் பிராமணன் கேட்டவாறு 1000 பசுக்களைத் தானமாக அளித்தார்.

1.8 கங்கையின் வரலாறு (ஆதி பருவம் அத் 96-100)

இக்ஷ்வாகு வம்சத்து மன்னன் மகாபிஷன் என்பவர் தான் மன்னராக இருந்தபோது செய்த யாகங்களின் பலனாக சுவர்க்க லோகம் அடைந்தார். தேவர் அனைவரும் பிரம்மாவின் சேவையில் அமர்ந்து இருந்தபோது அவர்களில் மகாபிஷனும் இருந்தார். அங்கே வந்த சிறந்த நதி தேவதையான கங்கையின் ஆடை காற்றில் விலக மற்ற தேவர்கள் தலைதாழ்த்தினர். மகாபிஷன் அழகிய கங்கையைப் பார்த்தார். அதனால் கோபம் கொண்ட பிரம்மா மகாபிஷனிடம் நீ மனிதனாகப் பிறந்து பின் புண்ணிய லோகமடைவாய். உன் மனதைக் கவர்ந்த கங்கையும் பூமியில் பிறந்து உனக்கு எதிராக நடந்து கொள்வாள். கங்கையிடம் உனக்குக் கோபம் வரும்போது உன் சாபம் விலகும் எனச் சபித்து விட்டார்.

மகாபிஷன் பூமியில் பிறப்பதைப் பற்றி யோசித்து, ப்ரதீபன் என்னும் மன்னனுக்கு மகனாகப் பிறக்கத் தீர்மானித்தார். கங்கையும் பூமிக்குத் திரும்பினாள். வழியில் வசிஷ்டரால் மனிதராகப் பிறக்கும்படி சபிக்கப்பட்ட வசக்களைப் பார்த்து விவரமறிகிறாள். வசக்கள் கங்கை புவியில் மனிதனின் மனைவியாகி எங்களைப் புதல்வர்களாகப் பெற வேண்டும் என வேண்டுகின்றனர். மானிடப் பெண்களின் வயிற்றில் பிறக்க விருப்பமின்றியே அவ்வாறு கூறுகின்றனர். கங்கை வசக்களின் தந்தையாகக் கூடிய சிறந்த புருஷன் யார் என அவர்களிடம் வினவ, உலகப் புகழ் பெற்ற சாந்தனுவே தங்கள் தந்தையாக வேண்டும் என்று கங்கையிடம் கூறுகின்றனர்.

கங்கை தான் சாந்தனு மன்னனுக்கு மனைவியாகி வசக்களுக்கு பிறப்பளிக்க உடன்படுகிறாள். புவியில் தாங்கள் பிறந்ததுமே தங்களை நீரில் வீசி எறிந்துவிட வேண்டும் என்னும் அதனால் மண்ணுலகிலிருந்து உடனடியாக விடுபடுவோம் எனவும் வசக்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஒரு புதல்வனாவது மன்னனுக்கு இருக்க வேண்டும் எனக் கங்கை கேட்க எட்டாவது வச உனது மகனாக மன்னனிடம் இருப்பான்; ஆனால் அவனுக்கு வாரிசு ஏற்படாது எனத் தெரிவித்து வசக்கள் மகிழ்வுடன் சென்றனர்.

பூமியில் ப்ரதீபன் அரசாண்டு வந்தார். கங்கையின் கரையில் தியானம் மேற்கொண்ட மன்னனின் தொடையில் நீரில் இருந்து வெளிப்பட்ட கங்கை அமர்ந்து கொண்டு தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறாள். ஆனால் அவள் மனைவிக்குரிய இடது தொடையில் அமராமல் மகன், மகள், மருமகளுக்குரிய வலது தொடையில் அமர்ந்ததால் அவளை மருமகளாக

ஏற்றுக் கொள்வதாகப் ப்ரதீபன் கூறுகிறார். கங்கா ஒரு நிபந்தனை விதிக்கிறாள். தான் எது செய்தாலும் தங்கள் மகன் யோசிக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனச் சொல்லுகிறாள். ப்ரதீப மன்னன் நிபந்தனையை ஒப்புக் கொண்டதும் அவள் அங்கேயே மறைந்து விட்டாள்.

ப்ரதீபன் தன் மகன் பிறப்பதை எதிர்பார்த்து தான் வாக்களித்த பெண்ணையும் நினைவில் வைத்திருந்தார். அவரது தவத்தின் பலனாக அவருக்கு மகன் பிறக்கிறான். சாந்தனு எனப் பெயரிடப்பட்டு எப்போதும் புண்ணியச் செயல்களையே செய்து வந்தார். சாந்தனு வளர்ந்து இளமைப் பருவம் அடைந்ததும் ப்ரதீப மன்னர் தன்னிடம் மருமகளாக வருவதாக வாக்களித்த பெண்ணைப் பற்றிக் கூறி, அந்தப் பெண் எப்போதாவது வந்து உன்னிடம் தன்னை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளச் சொன்னால் மறுக்காதே. அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டு மகனைப் பெற்றுக் கொள். அவளிடம் நீ யார்; யாருடைய மகள் என்பவற்றைக் கேட்காதே. அவள் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் எதுவும் பேசாதே. என் கட்டளையால் அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள் என்று கூறினார். மன்னர் சாந்தனுவிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டு வனம் சென்றுவிட்டார்.

ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்ற சாந்தனு கங்கைக் கரையில் தனிமையில் இருந்தார். அப்போது அங்கே தனித்து இருந்த அழகிய பெண்ணைக் கண்டு தன் மனைவியாக வேண்டும் என்று யாசிக்கிறார். சாந்தனுவைக் கண்டதும் பெண்ணாக வந்த கங்காவிற்கு வசக்களுக்குத் தான் அளித்த வாக்குறுதியும், பிரதீப மன்னரின் பேச்சும் நினைவுக்கு வந்தன. எனவே கங்கா சாந்தனுவின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாள். கங்கா தான் மன்னருக்கு மகாராணியாவேன்; ஆனால் நான் நல்லது-தீயது எதைச் செய்தாலும் தாங்கள் என்னைத் தடுக்கக் கூடாது. எப்போதாவது என் செயல்களைப் பற்றி நீங்கள் கேட்டால் உடனே நான் தங்களைவிட்டு விலகி விடுவேன், எனத் தன் நிபந்தனையைக் கூறுகிறாள். மன்னன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்ளுகிறான்.

சாந்தனு அவளிடம் எட்டுக் குழந்தைகளைப் பெறுகிறார். ஒவ்வொரு குழந்தை பிறந்ததும் கங்கை குழந்தையை நீரில் வீசி விடுகிறாள். இவ்வாறு ஏழு குழந்தைகள் கொல்லப்படுகின்றன. எட்டாவது குழந்தை பிறந்தபோது மிகுந்த துயரத்துடன் சாந்தனு இக்குழந்தையைக் கொல்லாதே; நீ யார்; ஏன் பெற்ற குழந்தைகளையே கொல்லுகிறாய் எனக் கேட்டார். கங்கை உடனே தன் நிபந்தனையை மன்னனிடம் நினைவுபடுத்துகிறாள்.

நான் ஐஹ்னுவின் புதல்வி கங்கா. தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்ய உன்னோடு வாழ்ந்தேன். இக்குழந்தைகள் வசிஷ்டரின் சாபத்தினால் மனிதராகப் பிறந்த அஷ்டவசக்கள். வசக்களுக்கு வசிஷ்டரின் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பதாகக் கூறிய வாக்கினை நிறைவேற்றிவிட்டேன். இந்த எட்டாவது கடைசி மகன் உனக்காக உயிரோடு இருக்க வசக்களிடம் வேண்டிப் பெற்றவன். அவர்கள் அனைவரின் அம்சமும் கொண்டவன். இவனுக்குக் 'கங்கா தத்தன்' எனப் பெயர் சூட்டு எனச் சொல்லி வசக்கள் வசிஷ்டரின் சாபத்தைப் பெற்ற வரலாற்றினைக் கூறித் தன் மகனோடு அங்கிருந்து மறைந்து விடுகிறாள்.

கங்கை பிரிந்ததும் சாந்தனு தருமநெறிப்படி ஆட்சி நடத்தி வருகிறார். முப்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஒரு காட்டு விலங்கைப் பின் தொடர்ந்து கங்கைக் கரைக்கு வருகிறார். கங்கையில் நீர் மிகவும் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டார். தேவேந்திரனைப் போன்ற இளைஞன் ஒருவன் தன் அம்புகளால் கங்கையின் பிரவாகத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். மன்னர் இதைக் கண்டு வியப்படைந்தார். மகன் பிறந்த அன்றே பிரிந்ததால் அவனைத் தெரியவில்லை. ஆனால் தன் மகனோ என ஐயம் கொண்டு கங்கையிடம் தன் மகனைக் காண்பிக்குமாறு கேட்டார். அழகாக அலங்கரித்திருந்த கங்கை திவ்ய ஆபரணங்கள் அணிந்த தேவவ்ரதனை சாந்தனுவிடம் ஒப்படைத்து இவனை நான் வளர்த்துப் பெரியவனாக்கிவிட்டேன். எல்லா வேதங்களையும் வசிஷ்டரிடம் கற்றுவிட்டான். சாஸ்திர வித்தைகளையும், அஸ்திர வித்தைகளையும், ராஜதர்மங்களையும் கற்றவன். இவனை உன்னுடன் அழைத்துச் செல் என்று கூறி மறைந்து விடுகிறாள்.

1.9 சாந்தனு வரலாறு (ஆதிபருவம் அத் 97-101)

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தோன்றிய ‘மகாபிஷன்’ என்ற மன்னன் ஆயிரம் அசுவமேதயாகம் நூறு ராஜகுய யாகம் நடத்தி அதன் பலனாக சுவர்க்கம் அடைந்தார். ஒரு சமயம் தேவர் அனைவரும் பிரம்மாவின் சேவையில் அமர்ந்து இருந்தபோது பல ராஜரிஷிகளுடன் மகாபிஷனும் இருந்தார். அச்சமயம் அங்கே வந்த நதிதேவதையான கங்கையின் ஆடை காற்று வீசியதால் விலகியது. ரிஷிகள் தலை தாழ்த்தினர். ஆனால் மகாபிஷன் கங்கையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதனால் பிரம்மா அவரிடம் கோபம் கொண்டு, “நீ மனிதாகப் பிறந்து பிறகு புண்ணிய லோகமடைவாய். உன் மனதைக் கவர்ந்த கங்கையும் மனித உலகில் உனக்கு எதிராக நடந்து கொள்வாள். கங்கையிடம் உனக்குக் கோபம் வரும்போது உன் சாபம் விலகும்” எனச் சபித்து விட்டார்.

அப்போது மகாபிஷன் பல மன்னர்களைப் பற்றிச் சிந்தித்து சிறந்த மன்னனான பிரதீபனின் மகனாகப் பிறக்கத் தீர்மானித்தார். கங்கையும் வருந்தியபடி திரும்பினாள். வழியில் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழே விழுந்து கொண்டிருந்த அஷ்ட வசக்களைக் கண்டு காரணம் கேட்டாள். வசிஷ்டரின் சிறந்த பசுவாகிய நந்தினியைக் கவர்ந்ததால் முனிவர் தங்களை மனிதராகப் பிறக்குமாறு சபித்தார் என்பதை அவர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு வருடமும் ஒவ்வொருவராக சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர்கள். பசுவைக் கவர்ந்த ‘த்யோ’ மண்ணுலகில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து தந்தையின் நன்மைக்காகப் பெண் சம்பந்தமான போகங்களைத் தியாகம் செய்து விடுவார் என்று வசக்களிடம் வசிஷ்டர் கூறியதையும் தெரிவித்து, தங்களுக்கு மண்ணுலகில் பிறப்பளித்து சாபத்திலிருந்து விடுவிக்குமாறும் வேண்டுகின்றனர். கங்கையும் உடன்படுகின்றாள்.

ஒரு நாள் கங்கைக் கரையில் ப்ரதீப மன்னன் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அழகிய பெண்ணுருவில் வந்த கங்கா அவரது வலது தொடையில் அமருகின்றாள். தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள். மனைவிக்குரிய இடது தொடையில் அமராமல் மகன், மருமகளுக்குரிய வலது தொடையில் அமர்ந்ததால் அவளை மருமகளாக ஏற்பதாக மன்னர் உறுதியளிக்கிறார். அப்போது கங்கா மன்னனிடம் நான் செய்வது எதுவானாலும் எதுவும் யோசிக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிபந்தனையை விதிக்கிறாள். ப்ரதீபர் நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டதும் அங்கேயே கங்கை மறைந்து விடுகிறாள். மன்னர்

புத்திரனுக்காகத் தவம் புரிகிறார். மகாபிஷன் தான் தேவருலகத்தில் தீர்மானித்தவாறு ப்ரதீபனின் மகனாகப் பிறக்கிறார். சாந்தமான தந்தையின் மகன் ‘சாந்தனு’ என அழைக்கப்படுகிறான். வளர்ந்து இளமைப்பருவம் அடைகிறான்.

ஒரு நாள் ப்ரதீபர், மகனிடம் முன்பு தான் சந்தித்த திவ்யமான பெண்ணைப்பற்றிக் கூறி ‘அவள் உன்னிடம் வந்தால் அவளை ஏற்றுக் கொண்டு மணந்து கொள். அவளைப் பற்றிய எந்த விவரத்தையும் கேட்காதே. அவள் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் அவளிடம் விவாதம் செய்யாதே’ எனக் கட்டளையிட்டு மகனுக்கு ராஜ்யத்தை அளித்துத் தாம் வனம் செல்லுகிறார்.

ஒருசமயம் கங்கைக் கரையில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த சாந்தனுவின் முன் தோன்றிய கங்கையைக் கண்டு மோகம் கொண்ட சாந்தனு தன் மனைவியாக வேண்டும் என கங்கையிடம் யாசித்தார். சாந்தனுவைக் கண்டதும் தான் வசக்களுக்கு அளித்த வாக்கும் ப்ரதீப மன்னரின் வாக்கும் கங்கைக்கு நினைவுக்கு வந்தது. சாந்தனுவும் தந்தையின் கட்டளையை நினைவு கூர்ந்தார். மன்னனின் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொண்ட கங்கா தான் ப்ரதீபரிடம் முன் கூறிய நிபந்தனையைச் சாந்தனுவிடமும் தெரிவிக்கிறாள். மன்னன் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறான். கங்கை சாந்தனுவின் மனைவியாகி மகிழ்ச்சியளிக்கிறாள்.

கங்கைக்கு சாந்தனுவிடம் வருடம் ஒன்றாக ஏழு குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர். வசக்களே குழந்தைகளாகப் பிறக்கின்றனர். வசக்களுக்குத் தான் வாக்களித்தவாறு கங்கை ஒவ்வொரு குழந்தையாக நீரில் வீசிக் கொண்டு அவர்களுக்கு வசிஷ்டரின் சாபத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கிறாள். கங்கையின் இந்தச் செயல் சாந்தனுவிற்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் அவளிடம் ஏதும் கூற இயலவில்லை. கங்கை தன்னை விட்டுப் போய் விடுவாளோ என அஞ்சினார். எட்டாவது மகன் பிறந்தபோது, ‘தேவி, இக்குழந்தையைக் கொல்லாதே, நீ யார், யாருடைய மகள்? ஏன் உன் குழந்தைகளையே நீ கொல்லுகிறாய் உனக்கு இது பெரும் பாவமல்லவா? எனக் கேட்டார். தன் நிபந்தனையை மன்னனிடம் நினைவு கூர்ந்த கங்கா தான் ஜஹ்னுவின் புதல்வி. மகரிஷிகளால் வணங்கப்படும் கங்கா என்பதைத் தெரிவித்தாள்.

அத்துடன் தான் சாந்தனுவை விட்டு நீங்கும் நேரம் வந்ததையும் தெரிவிக்கிறாள். தான் வசக்களுக்களித்த வாக்கினைக் கூறி, “எட்டு வசக்களுக்குத் தாங்கள் பிறவியளித்துள்ளீர்கள். நான் அவர்களுக்கு மனிதப் பிறவியிலிருந்து விடுதலையளிப்பேன் என்ற வாக்கினை நிறைவேற்றிவிட்டேன்.

உமக்கு நன்மையுண்டாகும். இந்தக் கடைசி மகன் எட்டு வசக்களின் அம்சமும் கொண்டவன் இந்த ஒரு மகனாவது உனக்கு உயிரோடு இருக்கட்டும் என்று வசக்களிடம் வேண்டிப் பெற்றுள்ளேன். இவன் கங்காதத்தன் என்றும் தேவவ்ரதன் என்றும் அழைக்கப்படுவான். குழந்தையாய் இருக்கும் இவன் பெரியவன் ஆனதும் தங்களிடம் வருவான். தாங்கள் எப்போது அழைத்தாலும் நான் தங்கள் முன் தோன்றுவேன்” என்று கூறிய கங்காதேவி குழந்தையுடன் அவ்விடத்திலிருந்து தேவருலகம் சென்று விடுகிறாள்.

சாந்தனு குருவம்சத் தலைநகரான ஹஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து கொண்டு தனது பெரும் தேசத்தை ஆண்டு வந்தார். மஹாரதியான அவர் எல்லா நற்பண்புகளும் பெற்று தானம், தவம், யோகம் என்ற மூன்று யோகத்தையும் கடைப்பிடித்து அரசாட்சி செய்தார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் கங்கைக் கரையில் வேட்டையாடச் சென்றபோது நதியில் நீர்ப்பிரவாகம் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டார். அதன் காரணத்தை அறிய முற்பட்டபோது தேவேந்திரனைப் போன்ற அழகுமிக்க இளைஞன் அஸ்திரப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்ததையும் அஸ்திரங்களால் கங்கையின் நீர்ப்பிரவாகத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டார்.

குழந்தையிலேயே மகனைப் பிரிந்த சாந்தனுவால் மகனை அடையாளம் காண இயலவில்லை. சிறுவன் உடன் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்து விடுகிறான். உடனே கங்கையின் சொற்கள் நினைவுக்கு வர, கங்கையிடம் தன் மகனைக் காட்டுமாறு கேட்டார். அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த கங்கை, அழகான ஆபரணங்கள் அணிந்த தேவ விரதனை வலது கையால் பிடித்தவாறு மன்னன் முன் தோன்றினாள். மன்னனிடம், “முன்பு தாங்கள் பெற்ற எட்டாவது மகன் தேவவ்ரதன் இவன்தான். வசிஷ்டரிடம் வேதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் கற்றவன். நீதி சாஸ்திரத்தையும், அஸ்திர வித்தையையும் கற்றுத் தேர்ந்தவன். ராஜ தர்மத்தை அறிந்தவன். பொருளாதார விஷயங்களில் மிகுந்த அறிவாளி. இவனை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி சாந்தனுவிடம் தான் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று வளர்த்த மகனை ஒப்படைத்து மறைந்து விடுகிறாள்.

ஒரு நாள் சாந்தனு மன்னர் யமுனை நதிக்கரைக்குச் சென்றபோது வருணிக்க இயலாத உத்தம நறுமணம் வீசியதை உணர்ந்தார். அதன் காரணத்தை அறியத் தேடியபோது அந்த நறுமணம் யமுனை நதியில் படகு செலுத்தும் அழகிய பெண்ணிடமிருந்து வீசுவதை அறிந்தார். அவளிடம் அவள் யார் என்பதைக் கேட்டார். அவள், தான் வேடுவப் பெண் என்றும் தன் தந்தை நிஷாதராஜனின் ஆணைப்படி தர்மத்திற்காக யமுனையில் படகு செலுத்துவதாகவும் பதிலிறுத்தாள்.

அவளை மணக்க விரும்பிய சாந்தனு தன் விருப்பத்தினை அவளது தந்தையிடம் தெரிவிக்கிறார். நிஷாத ராஜன் தன் பெண்ணின் மகனையே அரசனாக்குவதாக உறுதியளித்தால் மணம் செய்து தருவதாகக் கூறுகிறான்.

சாந்தனு உபரிசரவசுவின் மகளும், நிஷாதனால் வளர்க்கப்பட்டவளும், முன்னரே பராசரருடன் இணைந்து வியாசருக்கு பிறப்பளித்தவளுமான சத்தியவதி என்ற அந்த பெண்ணை மறக்க இயலாமல் தவித்தான். தனக்குக் கங்கையின் மூலம் பிறந்த தேவவிரதன் என்ற மகன் இருக்கும்போது சத்தியவதிக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு அரசு அளிக்க அவன் மனம் விரும்பவில்லை. அதே நேரத்தில் சத்தியவதியை அவனால் மறக்கவும் இயலவில்லை. எப்போதும் துக்கம் நிறைந்தவனாக சோகத்துடன் இருக்கலானான்.

அவரது மகனும் கங்கையின் மகனுமான தேவவ்ரதன் இதைக் கண்டு தந்தையிடம் அவரது மன வருத்தத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்கிறான். சாந்தனு தேவவிரதனிடம் நமது பரம்பரை உன் ஒருவனோடு முடிந்துவிடக்கூடாது; உனக்கு ஏதேனும் நேர்ந்துவிட்டால் நமது குலம் முற்றுப்பெற்று விடும். அவ்வாறு நடக்கக்கூடாது. எனவே என் மனம் இன்னொரு மனைவியை நாடுகிறது எனத் தெரிவிக்கிறான். அறிவாளியான தேவவிரதன் தந்தையின் துயரத்திற்கான உண்மையான காரணத்தை மூத்த அமைச்சர் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்கிறான். இதைக் கேட்ட தேவவ்ரதன் சில கூடித்திரியர்களுடன் சென்று நிஷாதராஜனிடம் தன் தந்தைக்கு அவளது மகள் சத்தியவதியைப் பெண் கேட்டான்.

நிஷாதன் தனது நிபந்தனையைத் தெரிவித்ததும் அவனிடம், “வேடுவ மன்னா, இதைக் கேள். இத்தகைய சொல்லைக் கூறக் கூடியவன் இதுவரை பிறந்ததுமில்லை. இனிப் பிறக்கப் போவதுமில்லை. இந்த சத்தியவதிக்குப் பிறக்கும் புதல்வனே எங்கள் மன்னன் ஆவான். என் தந்தையின் நன்மைக்காக முதலிலேயே அரசை விட்டுவிட்டேன். இன்று முதல் வாழ்நாள் முழுவதும் என் உடலில் உயிர் உள்ளவரை நைஷ்டிக பிரம்மச்சாரியாக இருப்பேன். அரசையும், மணம் செய்வதையும் தியாகம் செய்கிறேன். இது சத்தியம்” என சபதம் ஏற்கிறேன், என்றார். இப்போது இந்த கடுமையான விரதத்தை ஏற்ற இவர் ‘பீஷ்மர்’ என்று அழைக்கப்படுவார் எனக்கூறி தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். இவ்வாறு சபதம் செய்த தேவவிரதனாகிய பீஷ்மர் நிஷாதனின் ஒப்புதலுடன் சத்தியவதியைத் தேரிலேற்றி ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்து வந்து தன் தந்தையிடம் ஒப்படைத்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைந்த சாந்தனு தனது மகாத்மாவான மகனுக்கு “விரும்பும்போது மரணம்” என்ற வரமளித்தார்.

சாந்தனு சத்தியவதியை சாஸ்திர முறைப்படி மணந்து கொள்ளுகிறான். அவள் சேதிராஜன் உபரிசிரவசுவின் மகள்; மீனின் வயிற்றில் பிறந்து நிஷாதனால் வளர்க்கப்பட்டவள் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுகிறான். சிறிது காலம் சென்றதும் சித்ராங்கதன் என்னும் புதல்வன் பிறக்கிறான். அடுத்து விசித்திரவீரியன் என்பவனை இரண்டாவதாகப் பெற்றான். விசித்திரவீரியன் வளர்ந்து பெரியவனாகு முன்பே சாந்தனு மன்னன் மரணமடைந்தான்.

1.10 சத்தியவதி (ஆதி பருவம் அத் 100-104)

உபரிசிரவசு மன்னனின் வீரியம் யமுனை நதியில் ராஜாளிப் பறவையின் வாயிலிருந்து நழுவி விழ அதை விழுங்கிய அத்ரிகா என்னும் மீன் வடிவிலிருந்த அப்சரஸ் இரு குழந்தைகளைப் பெறுகிறாள். அதில் ஆண் உபரிசிரவசுவினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட, பெண் குழந்தை மீனவர்களால் சத்தியவதி என்ற பெயரோடு வளர்க்கப்படுகிறாள். இவள் உடலில் மீன் வாடை அடித்ததால் மத்ஸ்யகந்தா என்றும் அழைக்கப்பட்டாள். தந்தைக்கு உதவியாக யமுனையில் படகு செலுத்தி வந்தாள்.

ஒரு நாள் தீர்த்தயாத்திரைக்காக வந்த பராசர முனிவர் அவளைக் கண்டு விரும்பினார். தன் கன்னித்தன்மை களங்கப்பட்டுவிடும் எனக் கூறிய சத்தியவதியிடம் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினாலும் நீ கன்னியாகவே இருப்பாய். நீ விரும்பும் வரம் பெறுவாய் எனக் கூறினார். முனிவரின் வரத்தினால் சத்தியவதி நறுமணம் கமழும் உடலைப் பெற்றாள். கந்தவதி எனப் பெயர் பெற்றாள். உடலின் நறுமணம் ஒரு யோஜனை தூரம் கமழ்ந்ததால் 'யோஜன கந்தா' என்றும் அழைக்கப்பட்டாள்.

பராசரரோடு மகிழ்ந்திருந்ததன் விளைவாக மிகவும் சக்தி பெற்றவரான வியாசர் தோன்றினார். அவசியம் நேரும்போது தன்னை நினைத்தால் அவசியம் தரிசனம் அளிப்பேன் எனக்கூறி வியாசர் தாயிடம் விடைபெற்றார்.

வேடுவ மன்னனாகிய நிஷாதன் என்பவனால் வளர்க்கப்பட்ட சத்தியவதி யமுனையில் படகு செலுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது அவளது நறுமணத்தால் கவரப்பட்ட சாந்தனு அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறான். நிஷாதனோ சத்தியவதியின் மகனுக்கே மன்னனாகப் பட்டம் சூட்ட வேண்டும் என நிபந்தனை விதிக்கிறான். இதை விரும்பாத சாந்தனு பதிலளிக்காமல் நாடு திரும்பி துயரத்துடன் வாழ்கிறான். தந்தையின் துயரத்திற்கான காரணத்தை தேரோட்டி மூலம் அறிந்த மன்னனின் மகன் தேவவிரதன் தனது தந்தைக்காக நிஷாதனிடம் சத்தியவதியைப் பெண்கேட்கிறான். தனது நிபந்தனையை தேவவிரதனிடம் (பீஷ்மர்) நிஷாதன் தெரிவிக்கிறான். தேவவிரதன் தான் அரசினை துறப்பதுடன் மணம் செய்து கொள்ளப் போவதுமில்லை என சபதம் இட்டு, சத்தியவதியை அழைத்து வந்து சாந்தனுவிடம் ஒப்படைக்கிறான்.

சாஸ்திர முறைப்படி சத்தியவதியை சாந்தனு மணக்கிறான். சித்ராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என இரு புதல்வர்கள் பிறக்கின்றனர். சாந்தனுவின் மரணத்திற்கு பிறகு சித்ராங்கதன் மன்னனாக முடி சூட்டப்படுகிறான். சித்ராங்கதன் என்ற பெயர் கொண்ட கந்தர்வராஜன் ஒருவன் குருவம்ச மன்னன் சித்ராங்கதனை வலிய சண்டைக்கிழுத்து மாயப் போரில் கொன்றுவிடுகிறான்.

சித்ராங்கதன் கொல்லப்பட்டபோது விசித்திரவீரியன் மிகவும் சிறியவனாக இருந்ததால் சத்தியவதியின் ஆலோசனைப்படி பீஷ்மர் அரசைப் பரிபாலனம் செய்து வருகிறார். விசித்திரவீரியனுக்கு மணம் செய்ய விரும்பிய பீஷ்மர் சத்தியவதியின் அனுமதியோடு காசிராஜனின் மகள்களுக்காக நடந்த சுயம்வரத்தில் கலந்து கொண்டு அப்பெண்கள் மூவரையும் கவர்ந்து வருகிறார். மூத்தவள் அம்பை தான் சால்வமன்னனை விரும்புவதாகக் கூற அவளை சால்வமமன்னனிடம் செல்ல அனுமதிக்கிறார். அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மற்ற இருபெண்கள் விசித்திரவீரியனின் மனைவியராயினர். ஏழாண்டுகள் மனைவியரோடு எப்போதும் களித்திருந்த விசித்திரவீரியன் இளமையிலேயே கூடியத்தால் பீடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தார்.

புதல்வர்களை மிகவும் நேசித்த சத்தியவதி புதல்வர்களை இழந்ததால் மிகுந்த துக்கமடைந்தார். மருமகன்களுக்கும், பீஷ்மருக்கும் குலவிருத்திக்காக ஆலோசனை கூறுகிறாள். காசிராஜனின் பெண்கள் அம்பிகை, அம்பாலிகை இருவரும் இளமையும், அழகும் நிரம்பியவர்கள். தர்மப்படியும், என் ஆணைப்படியும் இவர்களைத் திருமணம் செய்து மக்களைப் பெற்றுக் கொள். நம் குலத்தையும் சந்தானத்தையும் காக்க இதைச் செய்ய வேண்டும் எனக் கூறுகிறாள்.

பீஷ்மரோ சத்தியவதியிடம் உலகம் முழுதும் அழிந்தாலும் மூவுலக சாம்ராஜ்யமே கிடைத்தாலும் தான் செய்த சபதத்தை மீற முடியாது என மறுத்துவிடுகிறார். எனவே சத்தியவதி தனது பிறப்பு பற்றியும், பராசரர் தன்னை விரும்பியதையும் அவர் மூலம் தனக்கு தவைபாயனர் எனப் புகழ் பெற்ற வியாச முனிவர் தோன்றியதையும் தெரிவிக்கிறாள். அவர் போகும்போது தன்னிடம் சங்கடமான சமயத்தில் தன்னை நினைத்தால் வருவதாகக் கூறிச் சென்றார். “நீ விரும்பினால் நான் என் மகனான வியாசரை நினைக்கிறேன். உன் அனுமதி கிடைத்தால் தபஸ்வியான வியாசர் விசித்திரவீரனின் மனைவியரிடம் புதல்வர்களைத் தோற்றுவிப்பார்” என்று சொல்கிறாள்.

சத்தியவதியின் சொற்களைக் கேட்ட பீஷ்மர் வியாசரின் பெயரைக் கேட்டதுமே கை குவித்து, நீ கூறியது தர்மத்திற்கு உசிதமானது. நம் குலத்திற்கு நன்மையளிப்பது. எனவே எனக்குச் சரியாகத் தோன்றுகிறது என்று கூறினார். பீஷ்மர் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்ததும் சத்யவதி கிருஷ்ணத் த்வையானரைச் சிந்தித்தாள். தாய் தன்னை நினைப்பதை அறிந்த வியாசர் வேத மந்திரங்களை உச்சரித்தவாறு ஒரு நொடியில் சத்தியவதி முன் தோன்றினார். நீண்ட காலத்திற்குப் பின் தன் மகனைக் கண்ட சத்தியவதி கண்ணீர் பெருக்கினாள். வியாசர் துயருற்ற தாயை வணங்கி, ‘நான் உனக்கு விருப்பமான காரியம் எதைச் செய்ய வேண்டும்? ஆணையிடுங்கள்’ என்று கேட்டார்.

சத்தியவதி, வியாசரிடம், “நீ என் மூத்த மகனானதுபோல் விசித்திரவீரியன் கடைசி மகனானான். ஒரே தந்தையால் பீஷ்மர் அவனுக்குச் சகோதரனானதுபோல ஒரு தாயின் உறவால் நீயும் அவனது சகோதரனாவாய். சாந்தனுவின் புதல்வனான பீஷ்மன் சத்தியத்தைக் காப்பவன். அரசாள்வதோ, புதல்வரைப் பெறுவதோ இவனது கருத்தல்ல. என் ஆணைப்படி நான் கூறுவதைக் கேட்டு நட. உன் தம்பி மனைவியர் தேவ மகளிரைப் போல அழகும், பௌவனமும் உடையவர்கள். அவர்கள் மனதில் தர்மப்படி புதல்வரைப் பெறும் விருப்பமுள்ளது. அவ்விருவரின் கர்ப்பத்திலும் குல பரம்பரையைக் காக்கவும் பெருக்கவும் கூடிய தகுதியுடைய நன்மக்களைத் தோற்றுவிப்பாயாக” எனக் கூறினாள்.

அதற்கு உடன்பட்ட வியாசர் விசித்திரவீரியனின் மனைவியர் ஓராண்டுக் காலம் விரதம் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் தூய்மையடைவார்கள். விரதத்தை அனுஷ்டிக்காதவர்கள் என் அருகில் வரமுடியாது எனக் கூறுகிறார். சத்தியவதியோ கால தாமதம் செய்யாமல் விரைவாகப் புதல்வரை அளிக்க வேண்டும் என வேண்டுகிறாள். அப்படியானால் அரசனின் தேவியர் என்னுடைய அழகற்ற உருவத்தைக் கண்டு அமைதியாக இருக்க வேண்டும். அம்பிகா என் கந்தம், ரூபம், வேஷம் மற்றும் சரீரத்தைச் சகித்துக் கொள்ள முடியும் என்றால் இன்றே அவள் ஒரு உத்தமபாலகனைத் தன் கர்ப்பத்தில் ஏற்க முடியும் என்று கூறுகிறார். சத்தியவதி தனது மருமகள் அம்பிகையிடம் குலம் தழைப்பதற்காக உன்னுடைய மைத்துனர் கர்ப்பதானம் அளிக்க வருகிறார். அவரை எதிர்பார்த்திரு என தர்மத்தை எடுத்துக்கூறி எவ்வாறோ அவளைச் சம்மதிக் வைக்கிறாள். அம்பிகாவும் குருவம்சத்தின் விருத்திக்காகத் தன் மாமியாரின் சொற்களைக் கேட்டு உடன்படுகிறாள்.

நள்ளிரவுப் போதில் அம்பிகையிடத்து வந்த வியாசரின் தோற்றம் அருவருக்கத் தக்கதாய் இருந்தது. ஜடாமுடியுடன், அழுக்குப் படிந்த

மேனியுடன், கருநிறத்தவராய், தாடி மீசையுடன் தோற்றமளித்த வியாசரின் தோற்றத்தைக் கண்டு அம்பிகா கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அவள் இறுதிவரை கண்களைத் திறக்கவே இல்லை. வியாசர் மாளிகையிலிருந்து வெளியே வந்ததும் சத்தியவதி வியாசரிடம், “மகனே அம்பிகாவிற்கு உத்தமமான மகன் பிறப்பானா” எனக் கேட்கிறாள். வியாசர், “தாயே, பத்தாயிரம் யானை பலமும், அறிஞனும், ராஜரிஷிகளில் சிறந்தவனும், பாக்கியசாலியும், வீரனுமாக விளங்கப் போகும் மகன் பிறப்பான். இவனுக்கு நூறு புதல்வர்கள் தோன்றுவர். ஆனால் தாயின் குற்றத்தால் அவன் குருடனாக இருப்பான்.” என்றார்.

அதைக் கேட்ட சத்தியவதி, “குருவம்ச மன்னன் குருடனாய் இருப்பது உசிதமல்ல. எனவே இவ்வம்சத்திற்கு மற்றொரு மகனை வழங்கு. அவன் குலத்தைக் காப்பவனாக, தந்தையின் வம்சத்தை வளர்க்கட்டும்” எனக் கேட்டாள். வியாசரும் சம்மதித்தார். சத்தியவதி அடுத்த மருமகனை கர்ப்பம் பெற சம்மதிக்க வைத்து வியாசரை அழைத்தாள். அவர் அம்பாலிகையோடு சகவாசம் செய்தார். முனிவரைக் கண்டு அவளும் ஒளியிழந்து வெளிநிப் போனாள். வியாசர், அவரிடம் “என் உருவைக் கண்டு நீ இவ்வாறு நிறம் மாறிப் போனதால் உன் மகன் மஞ்சள் வண்ணத்தினன் ஆவான். உலகில் பாண்டு என்ற பெயரில் பிரசித்தமாவான்” என்று கூறிச் சென்றார். சத்தியவதியிடமும் இதைத் தெரிவித்தார்.

சத்தியவதி மறுபடி ஒரு புதல்வனுக்காகக் கேட்டாள். வியாசரும் தாயின் வேண்டுகோளை ஏற்றார். சத்தியவதி அம்பிகையை மீண்டும் வியாசரிடம் சேர நியமித்தாள். ஆனால் வியாசரின் உருவைக் கண்டு பயந்த அம்பிகை தன் அழகிய தோழி ஒருத்தியை அலங்கரித்து வியாசரிடம் அனுப்புகிறாள். அப்பெண் வியாசரை வணங்கிப் பூஜித்து மகிழ்ச்சியுடன் அவரை ஏற்றுக் கொண்டாள். வியாசர், “இனி நீ பணிப்பெண்ணல்ல; உன் வயிற்றில் மிகச்சிறந்த குழந்தை தோன்றியுள்ளான். உலகில் தர்மாத்மாவாகவும், அறிவாளிகளில் சிறந்தவனுமாக விளங்குவான்.” என்று கூறினார். அந்த மகனே விதுரர் என்று அழைக்கப்பட்டார். ஒரே தந்தைக்குப் பிறந்ததால் அம்பிகையின் மகன் த்ருதராஷ்டிரன், அம்பாலிகையின் மகன் பாண்டு, பணிப்பெண்ணின் மகன் விதுரன் மூவரும் சகோதரர்கள் ஆனார்கள். இவ்வாறு சத்தியவதி குருவம்சத்தை வளர்ப்பதற்காகத் தன் பங்கினை வியாசர் மூலம் செய்விக்கிறாள். ஹஸ்தினாபுரத்தில் வாழ்ந்து வரும் சத்தியவதி பாண்டு, மாத்ரி இருவரின் மரணத்திற்குப் பின் வியாசரின் அறிவுரைப்படி தனது மருமகன்களான அம்பிகை என்ற கவுசல்யா மற்றும் அம்பாலிகையோடு வனம் சென்று தவவாழ்வு மேற்கொண்டு தேவருலகம் அடைகிறாள்.

1.11 பாண்டு

(ஆதிபருவம் அத் 111, 112, 113, 117, 119, 124)

விசித்திரவீரியன் வாரிசின்றி மரணமடைந்ததால் சத்தியவதி குலத்திற்கு வாரிசு உண்டாக்க விரும்பி, பீஷ்மரின் அனுமதியோடு பராசரர் மூலம் தான் பெற்ற மைந்தனான வியாசமகரிஷியை வரவழைக்கிறார். குருவம்சம் தொடர மகன் அளிக்குமாறு வேண்டுகிறாள். வியாசர் அம்பாலிகையிடம் மகிழ்ந்திருக்கச் சென்றபோது அவருடைய அழுக்கான, அச்சம் தரும் தோற்றத்தைக் கண்டு அம்பாலிகை ஒளியிழந்து வெளிறிப்போனாள். அதனால் அவள் பெற்ற மகன் பாண்டு மஞ்சள் வண்ணத்தோடு பிறந்தான். அதனாலேயே பாண்டு என்றும் அழைக்கப்பட்டான். மூத்தவனான திருதராஷ்டிரன் பார்வையற்றவன் ஆதலால் பாண்டுவே மன்னரானார். சிறந்த வீரராகவும், வில்லாளியாகவும் விளங்கினார். நாடு செழிப்பானது. மக்கள் மகிழ்ச்சியோடு இருந்தனர்.

சுயம்வரத்தில் பாண்டு குந்திபோஜன் மகள் குந்தியால் மாலையிடப்பட்டு அவளை மனைவியாக்கிக் கொண்டார். பீஷ்மர் பாண்டுவிற்கு இரண்டாவது திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பி மத்ரராஜன், சல்யனின் சகோதரி மாத்ரியைப் பற்றி அறிந்து, நற்குணங்கள் நிரம்பிய அவளை மிகுந்த செல்வத்தைக் கன்யா சுல்கமாக அளித்து அவளைப் பாண்டுவிற்கு மணம் செய்விக்கிறார். இரு மனைவியரோடும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்த பாண்டு பூமியை வெல்ல வேண்டுமென்று விரும்பினார். பீஷ்மர் முதலிய பெரியோரிடம் ஆசி பெற்று பெரும் சேனையோடு புறப்பட்டார். முதலில் கிழக்கில் இருந்த தசாணர்களை வென்றார். பின் மகதநாட்டு மன்னன் தீர்க்கனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றினார். தொடர்ந்து மிதிலையை வென்றார். மேலும் காசிதேசம், சுஹ்ய தேசம், புண்ட தேசங்களை வெற்றி கொண்டார். பல மன்னர்களை வென்றார். தோற்ற மன்னர்கள் பாண்டுவையே ஒரே வீரராகக் கருதி கைகுவித்து தலைவணங்கிப் பரிசு பொருட்களை அளித்தனர். பரத-சாந்தனு வம்சம் இழந்த புகழை பாண்டு மீண்டும் நிலை நிறுத்தினார். பெரும் செல்வத்தோடும், குதிரை, தேர், ஓட்டகம் போன்றவற்றோடும் பெரும் ஆரவாரத்தோடு ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பினார். பீஷ்மருக்கும் மற்ற பெரியோருக்கும் மரியாதை செய்தார். மக்கள் மிகுந்த ஆனந்தமும், உற்சாகமும் கொண்டனர்.

பாண்டுவின் பராக்கிரமத்தால் திருதராஷ்டிரன் நூறு பெரிய அசுவமேத யாகங்களைச் செய்தார். சோம்பலை வென்றவரான பாண்டு மனைவியரின் தூண்டுதலால் அரண்மனை வாசத்தையும், சுகத்தையும் விட்டு இமயத்தின் தென்பகுதியில் அழகான வனப்பகுதியில் வாழ்ந்தார்.

இந்தமரின் சாபம் (பாண்டவர்கள் பிறப்பு)

காட்டில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பாண்டு ஒரு சமயம் ஒரு மானைத் தன் மனைவியோடு சேர்ந்திருக்கும்போது பார்த்தார். தன் பாணங்களால் மான்களை அடித்தார். அவை மான் உருவில் இருந்த ரிஷி தம்பதிகள். அடிபட்ட ரிஷி விழுந்து மனிதனைப் போல வேதனைப்பட்டு அழுதார். பாவச்செயல்களைச் செய்பவர் கூட இத்தகைய செயலைச் செய்வதில்லை. கூடித்திரிய குலத்தில் பிறந்த உன் அறிவு எவ்வாறு தர்மத்திலிருந்து விலகியது எனப் பாண்டுவிடம் கேட்டார். மான் வேட்டையாடுவது மன்னர்களின் தர்மம்தான் எனப் பாண்டு பதிலளிக்கிறார். மான் உருவிலிருந்த ரிஷி பாண்டுவிடம், “மன்னா! மான் வேட்டையாடியதற்காக நான் உன்னை நிந்திக்கவில்லை. ஆனால் பெண்மானோடு இணைந்திருக்கும்போது அதைச் செய்துவிட்டாய். நரகம் அளிக்கக்கூடிய இத்தகைய செயலை நீ செய்திருக்கக் கூடாது. என் மனைவியோடு நான் இணைந்திருந்தபோது என்னைக் கொன்றுவிட்டாய். நீயும் காமத்தால் மோகம் கொண்டு உன் மனைவியோடு சேரும்போது யமலோகம் அடைவாய்” எனச் சாபம் இட்டார். மான் உருவில் இருந்த அந்த ரிஷியின் பெயர் இந்தமன் என்பதாகும்.

பாண்டுவின் வனவாசம்:

முனிவரால் சபிக்கப்பட்ட பாண்டு மிகுந்த துயரம் கொண்டு, தான் குழந்தை பெற இயலாதவனாவேன். என் குடும்ப வாழ்க்கை சூனியமாகிவிட்டது என்று மனம் கலங்கி, குந்தி, மாத்ரியிடம் சென்று ஹஸ்தினாபுரம் சென்ற உறவினரோடு சேர்ந்து வாழ்ங்கள். நான் துறவியாகிவிட்டதாகக் கூறுங்கள் எனச் சொல்லுகிறான். வனவாசத்தில் உறுதியாக இருந்த குந்தியும், மாத்ரியும் சந்யாசத்தை விடுத்து மனைவியரோடு வானப்ரஸ்த ஆசிரமத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுகின்றனர். பாண்டுவைப் பிரிந்து நாட்டிற்குச் செல்ல விரும்பாததையும் தெரிவிக்கின்றனர். இதற்கு உடன்படும் பாண்டு தானும் தன் மனைவியரும் அணிந்திருந்த அணிகலன்களை பிராமணர்களுக்குத் தானமளிக்கிறான். தானும் தன் மனைவியரும் வானப்ரஸ்தம் மேற்கொண்டதைத் தெரிவிக்கிறான். பின் காலகூட இமயத்தைத் தாண்டி கந்தமாதன மலையை அடைகின்றனர். பின் ஹம்ச கூடத்தைக் கடந்து சதச்ருங்க மலையை அடைந்து தவம் புரியலாயினர்.

பாண்டு முனிவர்களுக்கு சேவை செய்து மனதை அடக்கி புலன்களை வென்று வாழ்ந்தார். முனிவர்கள் அவரைச் சகோதரனாக, புதல்வனாக எண்ணிப் பாதுகாத்து வந்தனர். முனிவர்கள் பிரம்மலோகம் சென்று பிரம்மாவைத் தரிசிக்கப் போகிறோம் என்று புறப்பட்டனர். அவர்களுடன்

பாண்டுவும் செல்ல விரும்பினார். ஆனால் முனிவர்களோ உனக்கு புதல்வரைப் பெறும் யோகம் உள்ளது. நாங்கள் இதனைத் திவ்ய திருஷ்டியால் அறிகிறோம். எனவே கவலையையும் கலக்கத்தையும் விட்டு முயற்சி செய்யுங்கள் என்று கூறுகின்றனர். மானுருவத்தில் இருந்த இந்த ரிஷியின் சாபத்தினால் தனக்கு மகன் பிறக்கும்பேறு வீணானதை நினைத்த பாண்டு, குந்தியிடம் மகன் பிறப்பதற்கான தன் முயற்சியை ஆமோதிக்குமாறு வேண்டுகிறார். நான் குழந்தைப் பேற்றுக்குத் தகுதியற்றுவிட்டதால் இன்று வேறு ஒருவரிடம் அனுப்புவேன். நீ என்னைப் போன்றோ, என்னை விடச் சிறந்தவனையோ பெற்றுக் கொள் என்று கூறுகிறார்.

பாண்டுவைத் தவிர வேறொருவர் தன்னைத் தீண்டுவதை ஏற்க முடியாது எனக் குந்தி மறுக்கிறாள். வ்யுஷிதாஸ்வன் என்னும் மன்னனது வரலாற்றைக் கூறுகிறாள். அவன் மனைவி பத்ரா மன்னன் இறந்த பின்னும் அவனது உடலோடு தூங்கி ஏழு குழந்தைகளைப் பெற்றதைக் கூறுகிறாள். பாண்டு இதனைத் தானும் கேட்டிருப்பதாகக் கூறி, நான் உன்னை வணங்குகிறேன். நீ தவத்தில் சிறந்த பிராமணர்களோடு சேர்ந்து மகனைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறார். கணவன் இவ்வாறு கூறியதும், குந்தி இளம்வயதில் துர்வாச முனிவருக்கு செய்த பணிவிடைகளால் மகிழ்ந்து அவர் தனக்கு அளித்த வரத்தினைப் பற்றி பாண்டுவிடம் தெரிவிக்கின்றாள். மந்திர உச்சாடனத்தினால் விரும்பிய தேவரை அழைத்துப் புதல்வரைப் பெற முடியும் என்பதைக் கூறுகிறாள். தாங்கள் அனுமதியளித்தால் நான் அதைச் செய்யத் தயாராகிவிட்டேன் என்றாள். மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்த பாண்டு இத்தகைய வரமளித்தவரை வணங்குகிறேன் என்ற கூறுகிறாள்.

குந்தியிடம் உரிய பூஜை பிரயோகவிதி மூலம் முதன் முதலில் தர்மராஜனை அழைக்குமாறு பாண்டு வேண்டுகிறார். மிக ஆவலோடு பூஜை முறைகளை மேற்கொண்ட குந்தி முன் தருமதேவன் மிகுந்த தேஜஸ் உடன் தோன்றுகிறார். என்ன வேண்டும் என்று குந்தியிடம் கேட்கிறாயா? குந்தி தனக்குப் புத்திரனை அளிக்கும்படி வேண்டுகிறாள். தருமராஜனின் வரத்தின் மூலம் அபிஜித் முகூர்த்தத்தில் 'யுதிஷ்டிரன்' என்ற மகனைப் பெற்றாள்.

பாண்டு மீண்டும் பலமுள்ள ஒரு மகனைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறார். பலத்தில் சிறந்த வாயுதேவனை அழைக்குமாறு கூறுகிறார். குந்தி உரிய முறையில் வாயு பகவானை அழைத்ததும் அவள் முன்தோன்றிய வாயுதேவன் மூலம் பலசாலியான பீமனைப் பெறுகிறாள். அதன்பின்

உலகில் எல்லோரையும் விட மிகச் சிறந்த புதல்வனை அடைய விரும்பிய பாண்டு, இந்திரனே மிகுந்த தேஜஸும் எல்லையற்ற பராக்கிரமும் உடையவர். எனவே தேவ-தானவரால் வெல்லப்பட முடியாத மகனைப் பெற விரும்பி இந்திரனை அழைக்குமாறு குந்தியிடம் வேண்டுகிறார். தானும் ஒற்றைக் காலில் நின்று இந்திரனை நோக்கித் தவம் புரியலானார். பாண்டு முன் தோன்றிய இந்திரன் மூவுலகிலும் புகழ்பெறும் மகனை அளிப்பதாகக் கூறுகிறார். தேவராஜனின் அருளைப் பெற்ற பாண்டு குந்தியிடம் முறைப்படி விரதம் மேற்கொண்டு இந்திரனை அழைக்கக் கூறுகிறார். குந்தியும் அவ்வாறே செய்தாள். பங்குனி உத்திர நட்சத்திரம் பகல் பொழுதில் இந்திரன் அருளால் அர்ஜுனன் பிறந்தான். இவ்வாறு குந்தி பெற்ற வரத்தின் காரணமாகப் பாண்டு தேவர்கள் மூலம் மூன்று மகன்களைப் பெற்றார்.

குந்திக்கு மூன்று புதல்வர்களும், காந்தாரிக்கு நூறு புதல்வர்களும் பிறந்த பின் மாத்ரி பாண்டுவிடம் தனக்கும் புதல்வரைப் பெற விருப்பம் இருப்பதைத் தெரிவிக்கிறாள். குந்தி பெற்ற மந்திர உபதேசத்தினைத் தானும் தெரிந்து கொண்டு புதல்வர்களைப் பெற விரும்பினாள். பாண்டு மாத்ரியின் விருப்பத்தைக் குந்தியிடம் தெரிவிக்கிறார். மாத்ரிக்கும் சந்தானம் அளித்து புகழ் பெறுவாய் எனக் குந்தியை வேண்டுகிறார். குந்தியின் உதவியுடன் மாத்ரி அசுவினி தேவர்களை நினைத்து இரட்டைப் புதல்வர்களான நகுலன், சுகாதேவர்களைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

பாண்டுவிற்குப் புதல்வர்கள் பிறந்ததைக் கேள்விப்பட்ட வசுதேவர் அவர்கள் அனைவருக்கும் தேவையான ஆடை அணிகலன்களுடன் புரோகிதர்களைப் பாண்டுவினிடத்தில் அனுப்பினார். பாண்டுவும் குழந்தைகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய நாமகரணம், உபநயனம் ஆகிய சடங்குகளை நிறைவேற்றினார். அர்ஜுனனுக்கு பதினான்காம் ஆண்டு முடிவடைந்த நாள், சிறந்த வசந்த காலத்தில் பாண்டுவின் மனம் மாத்ரியிடம் மகிழ் விரும்பியது. மாத்ரியை அழைத்துக் கொண்டு வனத்திற்குள் சென்ற பாண்டு காமத்தின் வசப்பட்டு மாத்ரியோடு சேர்ந்து காலனுக்குப் பலியாகிவிடுகிறார். இவ்வாறு பாண்டு, முனிவரின் சாபத்தால் மரணம் அடைந்து சொர்க்கம் அடைந்தார்.

1.12 மாத்ரி (ஆதி பருவம் அத் 112, 113, 124)

பீஷ்மர் பாண்டுவிற்கு குந்தியை மணம் முடித்த பிறகு, இரண்டாவது திருமணம் செய்ய யோசித்தார். மத்ரராஜன் சல்யனின் சகோதரியான மாத்ரியைப் பெண் கேட்டுச் சென்றார். சல்யன் விரும்பிய கன்யா சுல்கத்தை அளித்தார். ஏராளமான தங்கம், ரத்தினங்கள், யானை, குதிரை, தேர், மணிகள், முத்து, பவளம் ஆகிய செல்வத்தைக் கன்யா சுல்கமாக பீஷ்மர் அளித்தார். சல்யன் தன் சகோதரி மாத்ரியை பீஷ்மரிடம் ஒப்படைத்தார். ஹஸ்தினாபுரம் திரும்பிய பின் ஒரு சுபநாளில் பாண்டுவிற்கும் மாத்ரிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

பாண்டு பல நாடுகளையும் வென்று பெரும் செல்வத்தை மன்னர்களிடம் பரிசாகப் பெற்று மிகுந்த புகழோடு வாழ்ந்து வந்தார். அச்சமயம் மனைவியர் விருப்பத்திற்கிணங்க வனம் சென்று சில காலம் கழிக்க விரும்பினார். பாண்டு, குந்தி, மாத்ரி மூவரும் வனவாசத்தில் மகிழ்ந்து இருந்தனர். ஒருநாள் மான் உருவில் இருந்த ரிஷி தம்பதியர் இணைந்திருந்தபோது பாண்டு அம்மான்களை அம்பால் அடித்து வீழ்த்தினார். மான் உருவினரான ‘இந்தமன்’ என்ற அந்தரிஷி நீ மனைவியோடு மகிழ்ந்திருக்க விரும்பினால் அக்கணமே மரணமடைந்து விடுவாய் எனச் சாபம் அளித்துவிடுகின்றனர். அதனால் பாண்டுவும் மனைவியரும் அரச வாழ்வைத் துறந்து தவ வாழ்வை மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

ஆனாலும் புதல்வரைப் பெறாவிட்டால் சுவர்க்கம் செல்ல இயலாது என்பதால் பாண்டு குந்தியை வேண்டுகிறார். குந்தி தான் துர்வாச முனிவரிடம் பெற்ற வரத்தின் மூலம் யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன் மூவரையும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறாள். மாத்ரி தானும் புதல்வர்களைப் பெற விரும்பி பாண்டுவிடம் கூறுகிறாள். பாண்டு குந்தியிடம் வேண்டுகிறார். குந்தி உடன்படுகிறாள். குந்தி உபதேசித்த மந்திரத்தின் மூலம் மாத்ரி அசுவினி தேவர்களை அழைக்கிறாள். அவர்கள் மூலம் தேஜஸ்மிக்க இரட்டைப் புதல்வர்களாக நகுலனையும் சகாதேவனையும் புதல்வர்களாகப் பெறுகிறாள். புதல்வர்களுடன் அனைவரும் கானகத்திலேயே வசித்து வருகிறார்கள். அர்ஜுனுக்குப் பதினான்கு வயது நிறைவடைந்த நாளில் பாண்டு மாத்ரியுடன் வனத்திற்குள் சென்றார். இனிமையான வசந்தகாலம். மனதை மயக்கும் மலர்களின் மணம், பறவைகளின் இனிமையான ஒலி.

இவற்றால் பாண்டு தன் வசமிழ்ந்தார். மாத்ரியுடன் மகிழ்ந்திருக்க விரும்பினார் விதியின் வலிமையால் முனிவரின் சாபத்தை மறந்தார். மறுத்த

மாத்திரியினைத் தன்கையால் பற்றிச் சகவாசம் செய்ததால் அக்கணமே உயிர் இழந்தார். மாத்திரி பெரும் கூச்சலிட்டு அழுதாள்.

குந்தி மாத்திரியிடம் ‘நீ மன்னரைக் காத்திருக்க வேண்டும். நீ என்னைவிடப் பாக்கியசாலியாகிவிட்டாய்! என்று கூறுகிறாள். மாத்திரி நான் பலவாறு தடுத்தும் மன்னரால் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்று தெரிவிக்கிறாள். இரு தேவியரும் அழுது புலம்புகின்றனர்.

குந்தி மாத்திரியிடம் தான் கணவனோடு எரிந்து வீரபத்தினியாக விரும்புகிறேன். இந்த ஐந்து குழந்தைகளையும் நீ பரிபாலிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறாள். ஆனால் மாத்திரியோ தன்னால்தான் கணவனுக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டது. தன் புதல்வர்களையும் குந்தி தன் பிள்ளைகளாகக் கருதி காப்பாற்ற வேண்டும், வருஷணி வம்சத்தினர், குந்திபோஜரும் இவர்களைக் காப்பாற்றுவார்கள். புதல்வர்களைப் பரிபாலிப்பதில் குந்திக்குரிய சக்தி எனக்கில்லை. எனவே மகாராணி குந்தி மன்னருடன் என்னைப் பரலோகம் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும் என்று கூறி நகுல சகாதேவர்களைக் குந்தியிடம் ஒப்படைத்தாள்.

பிறகு மாத்திரி, குந்தியையும் முனிவர்களையும் வணங்கி, “வருஷணி குலப்பெண்ணே! உங்களுக்கு நிகரான பெண் கிடையாது. அளவற்ற தேஜஸும், புகழும் மிகுந்த ஐந்து புதல்வர்களின் பலம், பராக்கிரமம், யோகம், மகிமை ஆகியவற்றைக் காணும் சௌபாக்கியம் தங்களுக்குக் கிடைக்கும். எனக்கு நீங்கள் வந்தனைக்கும் பூஜைக்கும் உரியவர். எனக்கு சுவர்க்கம், புகழ், தர்மம் ஆகியவை கிடைக்க உதவி செய்யுங்கள்” என வேண்டுகிறாள். குந்தியும் மாத்திரிக்கு அனுமதி அளிக்கிறாள். சுவர்க்கத்தில் பதியோடு முடிவற்ற காலம் மகிழ்ந்திருக்க வாழ்த்துகிறாள்.

இவ்வாறு குந்தியிடம் அனுமதி பெற்ற மாத்திரி, தன் புதல்வர்களை விரும்பிக் கவனமாக போஷிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறாள். சிதையில் வைக்கப்பட்ட கணவன் உடலுடன் அமர்ந்தாள். கணவனுடன் சுவர்க்கம் அடைந்தாள்.

2. சபா பருவம்

2.1 ஜராசந்தன் வரலாறு

(சபா பருவம் அத் 17-24)

மகதநாட்டு மன்னன் ப்ருகத்ருதன். பலசாலி, பெரும் சேனையை உடையவன். ஒளியில் சூரியன், பொறுமையில் பூமி, கோபத்தில் யமராஜன், செல்வத்தில் குபேரன் போன்றவர். இரு மனைவியரோடு வாழ்ந்தும் வம்ச விருத்திக்கு மகன் பிறக்கவில்லை. பல மங்கள் காரியங்கள், ஹோமம், புத்ரகாமேஷ்டி யாகம் செய்தும் மகனைப் பெறவில்லை. முதுமையையும் அடைந்தார். இந்நிலையில் கௌதம கோத்திரத்து காசுடிவானுடைய புதல்வர் சண்டகௌசிக முனிவரைச் சந்தித்து காணிக்கைகளை அளித்து வணங்குகிறார். முனிவரிடம், பகவான், எனக்குப் புதல்வன் இல்லை; மகன் இல்லாமல் அரசால் என்ன பயன்? எனவே தவம் செய்யப் போகிறேன் எனத் தெரிவிக்கிறார். முனிவர் மன்னனிடம் இரக்கம் கொண்டு வரம் கேட்குமாறு கூறுகிறார். அரசன் புதல்வனில்லாத எனக்கு வரம் அவசியமா எனப் பதிலிறுக்கிறார். முனிவர் தான் அமர்ந்திருந்த மாமரத்தின் அடியிலேயே தியானத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது அவர் மடியில் காற்று வீசாமல், கிளியும் கொத்தாமல் ஒரு மாம்பழம் விழுந்தது. அதனை மனத்தால் மந்திரித்து புதல்வனைப் பெறுவதற்காக மன்னனிடம் கொடுத்தார். இப்பழம் உனக்கு மகனை அளிக்கும். எனவே திரும்பிச் சென்று மக்களைப் பரிபாலனம் செய்து வா என அருளுகிறார். அத்துடன் மன்னா உன் மகனுக்கு நான் எட்டு வரங்களை அளிக்கிறேன் எனத் தெரிவிக்கிறார்.

முனிவர் கொடுத்த பழத்தை இரு துண்டுகளாக்கி அரசியர் இருவரும் உண்டனர். கருவுற்றனர். உரிய காலத்தில் இரு அரசியரும் சரீரத்தின் ஒரு துண்டினைப் பெற்றனர். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு கண், ஒரு கை, ஒரு கால், பாதி வாய், பாதி வயிறு, இடுப்பிற்குக் கீழ் பாதிப்பகுதி என இருந்தது. இருவரும் இதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி அவ்விரு துண்டுகளிலும் ஜீவனும், பிராணனும் இருந்தபோதும் அவற்றைத் துணியால் சுற்றி தாதியரைக் கொண்டு வெளியே வீசினர். வீதியில் எறியப்பட்ட அவற்றை குருதியையும் மாமிசத்தையும் உண்ணும் ஜரா என்னும் அரக்கி எடுத்தாள். கடவுளின் தூண்டுதலால் அவள் அதனை ஒன்று சேர்த்தாள். துண்டுகள் இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டதும் ஒரு குமாரனாகிவிட்டது. அரக்கி வியப்படைந்தாள். குழந்தை வஜ்ரம்போல் விளங்கியது. வாயில் விரல்களை வைத்தவாறு உரக்க அழத் தொடங்கியது. ஜரா, மன்னனின் குழந்தையைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. வேறு ரூபத்துடன் குழந்தையை எடுத்து வந்து மன்னனிடம் இது உன்னுடைய குழந்தை; நான் இதைக் காப்பாற்றினேன்

எனக்கூறி ஒப்படைத்தாள். மன்னன் அவளை யார் எனக் கேட்கிற நான் ஜரா என்னும் அரக்கி பிறும்மா என்னைக் கிருஹதேவி என்ற பெயரில் சிருஷ்டித்தார். நான் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பூஜிக்கப்படுகிறேன். எனக்கூறி மறைந்துவிட்டாள்; ஜராவினால் இணைக்கப் (சந்தித்) பட்டதால் அக்குழந்தை ஜராசந்தன் என அழைக்கப்பட்டான்.

சிறிது காலம் கழித்து மகதத்திற்கு வந்த சண்டகௌசிக முனிவர் மன்னர் பிருகத்ரதனால் பூஜிக்கப்பட்டார். முனிவர் ஜராசந்தனின் எதிர்காலம் பற்றித் தெரிவிக்கிறார். ஏற்கனவே, போரில் வெல்ல முடியாதவன், பிராமண பக்தன், போரில் விருப்பம் குறையாதவன், விருந்தினர்களின் பிரேமி, தீனர்களிடம் கருணையுடையவன், மிக அதிக பலம் உடையவன், குறையாத புகழையுடையவன், மக்களை நேசிப்பவன் என்ற எட்டு வரங்களை அவன் பிறப்பதற்கு முன்னரே முனிவர் அளித்திருந்தார். இப்போது மேலும் ஜராசந்தனின் வருங்காலம் பற்றி பிருகத்ரதனிடம் தெரிவிக்கிறார். “இவனிடம் ரூபம், பலம் முதலியவை நிறைந்திருக்கும். சாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியோடு நிறைந்திருப்பான். இவனைப் பகைப்பவர் அழிவர். எல்லா மன்னர்களையும் தீயில் பட்ட விட்டில் போல ஆக்கி விடுவான். பெரும் செல்வம் சேகரிப்பான். நால்வகை வருணத்தவரையும் பாதுகாப்பான். திரிபுரம் எரித்த சிவனை ஆராதித்து அவரைப் பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசிப்பான். எல்லா உலகங்களிலும் பலவான் ஆவான் என முனிவர் மன்னனிடம் கூறுகிறார். மகிழ்ந்த மன்னன் ஜராசந்தனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து தான் மனைவியருடன் வனம் ஏகினான்.

ஜராசந்தனும் முனிவரின் கூற்றுப்படி பகவான் சிவபெருமானிடத்தில் வரங்களைப் பெற்று ராஜ்யத்தைக் காத்து வந்தான். வசுதேவன் மகன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன் மருமகன் கம்சனைக் கொன்றதால், ஜராசந்தன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மீது பகையை வளர்த்துக் கொண்டான். அதனால் கோபம் கொண்ட ஜராசந்தன் தனது கிரிவ்ரஜ நகரிலிருந்து 99 முறை கதையைச் சுழற்றி மதுரா மீது எறிந்தான். மதுராபுரி வாசிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் இதைத் தெரிவித்தனர். கதை விழுந்த இடம் ‘கதாவஸானம்’ எனப் புகழ் பெற்றது. அதனாலேயே யாதவர்கள் மதுராவை விட்டு துவாரகாபுரி சென்றனர். ஜராசந்தனிடம் சாஸ்திர நிபுணர்களும், வீரர்களுமான ஹம்சன், டிம்பகன் என்ற புகழ்மிக்க மந்திரிகள் இருந்தனர். அவர்கள் எந்த ஆயுதத்தாலும் மரணமடையாதவர். இம்மூவரும் சேர்ந்தே உலகனைத்தையும் வெற்றி கொண்டனர். சிசுபாலன், தந்தவக்ரன், கரபன், மேஹவாஹன் என்ற வீரம் மிக்க மன்னர்களும் ஜராசந்தனின் நண்பர்களாயினர். யவனாதிபதி பகதத்தன் ஜராசந்தனிடம் நட்பு கொண்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்று தன்னைக் கூறிக் கொண்ட புண்ட்ரக வாசுதேவன் என்பவனும் ஜராசந்தனோடு

சேர்ந்துவிட்டான். இவன் போஜவம்சத்தின் பதினெட்டு குலங்களை வென்றவன், தென்பாஞ்சாலத்திலும் வடகுந்திப் பிரதேசத்திலும் வாழ்ந்த கூடித்திரியர்களுடன், கோசல, மத்ஸ்ய, சன்யஸ்தபாத் முதலிய ராஜபுத்திரர்களும், ஜராசந்தனுக்குப் பயந்து நாட்டை விட்டுத் தென்திசையை நாடிச் சென்றனர். அனைத்து மன்னர்களையும் வென்றதால் 'சாம்ராட்' எனப் பட்டத்துடன் அழைக்கப்பட்டவன், ஜராசந்தன் மன்னர்களை யாகப் பலியாகக் கொண்டு யாகம் செய்ய விரும்பினான். அவ்வாறு 100 மன்னர்களை வெல்ல எண்ணி, அவர்களில் 86 பேரை வென்று தனது கிரிவ்ரஜ நகரில் சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

இந்நிலையில் பிம்பகன், ஹம்சன் ஆகிய ஜராசந்தனின் மந்திரிகளாகிய சகோதரர்கள் யமுனையில் மூழ்கி மாய்ந்தனர். மகதத்தின் தலைநகரான கிரிவ்ரஜம் விபுல, வராஹ, ருஷப, ரிஷிகிரி, சைத்யகம் என்னும் நெருங்கிய மலைகளால் பாதுகாப்புடன் விளங்குகிறது. கௌதம முனிவர் ஆசிரமம் இங்கு உள்ளது. இந்நகர் நிறைந்த மழைவளம் மிக்கது. நாற்புறமும் மலைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டு, முனிவர்களால் அருள் புரியப்பட்டு, மழைவளம் மிக்க நகரைப் பெற்றதால் ஜராசந்தன் கர்வத்துடன் இருந்தான். ஜராசந்தனின் தந்தை பிருகத்ருதன், ருஷபகன் என்னும் அரக்கனைப் போரில் வென்று அவனது தோலால் மூன்று முரசுகள் செய்து சைத்யக மலையில் வைத்திருந்தார். அவற்றை அடித்தால் மாதக்கணக்கில் முரசொலி கேட்கும்.

ஜராசந்தன் கிரிவ்ரஜத்தில் மிகுந்த பராக்கிரமத்துடன் ஆண்டு வந்தபோது இந்திரப்ரஸ்தத்தை அரசாண்ட யுதிஷ்டிரர் ராஜகூய யாகம் செய்ய விரும்பினார். ஜராசந்தனை வென்றால் ஒழிய ராஜகூய யாகத்தைச் செய்ய முடியாது என ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுகிறார். இருவரும், மற்ற பாண்டவர்களுடன் ஆலோசிக்கின்றனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ஜுனன் இருவரோடு சென்று கைப்போர் செய்து ஜராசந்தனைக் கொல்ல முடிவெடுக்கிறார். அதன்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பீமன், அர்ஜுனன் மூவரும் மகதம் சென்று கிரிவ்ரஜம் அடைந்தனர். கிரிவ்ரஜத்தின் வாயில் வழியாகச் செல்லாமல் சைத்யகம் என்னும் மலை உச்சிக்குச் சென்று அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த முரசினை ஒலித்தனர். பின் மலைச்சிகரத்தை உடைத்தனர். மகத நாட்டின் மதிப்பு மிக்க மலைச்சிகரம் அது. எப்போதும் வழிபாடு செய்யப்பட்டது. அதனை உடைத்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பீமன், அர்ஜுனன் மூவரும் கிரிவ்ரஜத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் நுழைந்தனர். இதேசமயம் வேதங்களில் சிறந்த பிராமணர் பல அபசகுனங்களைக் கண்டு ஜராசந்தனிடம் அவற்றைக் கூறினர். ஜராசந்தன், தீமை விலகுவதற்காக விரததீக்ஷை எடுத்துக் கொண்டு நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து உபவாசம் இருந்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பீமன்,

அர்ஜுனன் மூவரும் ஸ்நாதக விரதம் பூண்ட பிராமணர்களைப் போல வடிவம் தரித்து, ஆயுதங்களை விடுத்து நகரத்தினுள் நுழைந்தனர். நகரத்தின் முக்கிய வீதிகள் வழியாக மக்களால் உபசரிக்கப்பட்டுச் சென்றனர். மன்னன் ஜராசந்தனிடம் சேர்ந்தனர். ஜராசந்தன் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தான். பீமனும் அர்ஜுனனும் மௌனமாக இருந்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்விருவரும் மௌன விரதம் மேற்கொண்டுள்ளனர். பாதி இரவிற்குப் பின் தங்களுடன் பேசுவர் என மன்னனிடம் தெரிவிக்கின்றார். மன்னன் அவர்களை யாகசாலையில் தங்க வைத்தான். பின் நள்ளிரவிற்குப் பின் ஜராசந்தன் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

மூவரும் கூடித்திரியர்கள் போல மாலையும் சந்தனமும் அணிந்திருந்தனர். பிராமணர் விசேஷ காலங்களில் மட்டுமே இவற்றை அணிவர். இதனைக் கண்ணுற்ற ஜராசந்தன் நீங்கள் யார்? கூடித்திரியர் போலத் தோன்றுகிறீர்கள் கையில் வில்லின் நாணினால் ஏற்பட்ட தழும்பு உள்ளது. சைத்யக மலைச் சிகரத்தை உடைத்து கபடவேஷம் தரித்து, வாயில் வழியாக இல்லாமல் இந்நகரத்தில் நுழைந்து வந்தமைக்காகக் காரணம் என்று என்று கேட்கிறான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், ஜராசந்தனிடம், “நாங்கள் ஸ்நாதக பிரம்மணர்கள். பகைவனான உன் வீட்டிற்கு வாயில் வழியாக வரவில்லை; நாங்கள் எங்கள் காரியமாக உன்னிடம் வந்துள்ளோம். எனவே பகைவனிடம் பூஜை பெற இயலாது” எனத் தெரிவிக்கிறார். ஜராசந்தன் அவர்களிடம், “பிராமணர்களே நான் எப்போது உங்களிடம் பகை பாராட்டினேன் எனத் தெரியவில்லை. எவ்வளவு யோசித்தாலும் நான் செய்த குற்றம் ஏதும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. மக்களுக்கும் குற்றம் தீமை செய்வதில்லை. பின் எவ்வாறு நீங்கள் என்னைப் பகைவன் என்று கூறுகிறீர்கள்” எனக் கேட்கிறான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், ஜராசந்தனிடம், “மன்னா நீ புவியாளும் மன்னர்களைக் கைது செய்திருக்கிறாய், உன்னை ஒத்த மன்னர்களைக் கைது செய்து ருத்ரனுக்கான யாகத்தில் பலி கொடுக்க விரும்புகிறாய். உன்னிடம் உள்ள பெரும் சேனையும் சக்தியும் உன் கர்வத்தை அதிகரிக்கிறது. நீ உன் பலத்தால் மற்றவர்களை அவமதிக்கிறாய். உன்னோடு போர் புரிய வந்துள்ள நான் வாசுதேவன் புதல்வன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். இவ்விருவரும் பாண்டுவின் புத்திரர்கள் பீமனும், அர்ஜுனனும் ஆவர். மகதமன்னா! உன்னை வலுவில் நாங்கள் போருக்கு அழைக்கிறோம். ஒன்று மன்னர்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய் அல்லது யமலோகத்தின் வழியைப் பார்” எனக் கூறுகிறார். ஜராசந்தன், கிருஷ்ணா! நான் கூடித்திரிய தர்மப்படியே நடந்துள்ளேன். என்னிடம் தோற்றவர்களை என் விருப்பப்படி நடத்தலாம். தெய்வ பலிக்காக நான் கொண்டு வந்த இவர்களை உன்னிடம் பயந்து விட்டு விட முடியாது. உன் சேனை என் சேனையோடு போரிட்டும். அல்லது நான் உங்களில்

ஒருவரோடு அல்லது மூவரோடு மாறி மாறியோ, ஒரே நேரத்திலேயோ போரிட முடியும் என்றான்.” இவ்வாறு போரை ஏற்ற ஜராசந்தன் மகனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்தான். பின் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஜராசந்தனிடம் எங்களில் யாருடன் போரிட விரும்புகிறாய் என வினவுகிறார். ஜராசந்தன் பீமனோடு போர் புரிய விரும்புகிறான். பீமனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ஆலோசனை பெற்று போர் விருப்பத்துடன் ஆயத்தமானார்.

மனித சிங்கம் போன்ற பீமனும் ஜராசந்தனும் ஆயுதங்கள் தரிக்காமல் தம் புஜபலத்தினாலேயே போரிடலாயினர். சரீரத்தோடு சரீரம் மோதியும் ஒருவரை ஒருவர் உரசியும், மல்யுத்தம் புரிந்தனர். கஷாபந்தனம், பாஹுபாஷ், சரணபாஷ், பூரண கும்பம், உரோஹஸ்தம், ப்ருஷ்ட பங்கம், த்ருமணபீட், முஷ்டிகாபந்த் என்ற பல்வேறு மல்யுத்த உத்திகளைப் பின்பற்றி உக்கிரமாகப் போர்புரிந்தனர். இந்நிலையில் ஜராசந்தன், கார்த்திகை முதல் நாள் முதல் இரவும் பகலும் நடைபெற்ற இப்போரில் சதுர்தசி இரவில் களைப்படைந்ததைப்போல் ஆனான். எனவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீமனிடம் பகைவன் களைப்படைந்த பின் அதிகக் கஷ்டம் அளிக்கக் கூடாது. எனவே நீ கைகளால் போர் செய் எனக் கூறுகிறார். “ஜராசந்தன் இடுப்புத் துணியால் இடுப்பை இறுக்கிக் கட்டியுள்ளான். என்வசப்படுவது போல் தெரியவில்லை” என பீமன் பதில் இறுக்கிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், “பீமா, உன் கையால்தான் ஜராசந்தனுக்கு மரணம் என அசரீரி ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளது. நீ வாயுதேவனை வணங்கி இவனைக் கொன்றுவிடு” என தெரிவிக்கிறார். அத்துடன் பீமன் ஜராசந்தனை உயரத் தூக்கி வானில் சுழற்றியபோது நரக்கட்டை என்ற துளையுள்ள பிரம்பினைப் பிளந்து வீசி பீமனுக்கு சங்கேதக் குறிப்பினைத் தெரிவித்தார். அதன்படி பீமன் சிம்மநாதம் செய்து தனது ஒரு கையால் அவனது ஒரு காலைப்பற்றி மற்றொரு காலின் தன் காலை வைத்து அவனை இரு துண்டுகளாகக் கிழித்து வீசினார். ஆனால் அவ்விரு துண்டுகளும் மீண்டும் ஒன்றாக இணைந்தன. ஜராசந்தன் எழுந்து மீண்டும் பீமனோடு போர்புரிய முற்பட்டான். அந்த இருவீரர்களின் போர் மிகப் பயங்கரமாகவும், மெய்சிலிர்க்கும்படியும் இருந்தது. அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மீண்டும் ஒரு நரகட்டை எடுத்துப் பிளந்து இரு துண்டுகளையும் தனித்தனியே திசைமாற்றி வெவ்வேறு திசைகளில் வீசினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தெரிவித்த இச்சங்கேதத்தைப் புரிந்து கொண்ட பீமன் மகத மன்னனை இரண்டாகக் கிழித்து அவ்விரு துண்டுகளையும் எதிரெதிர் திசைகளில் வீசினார். அந்நிலையில் ஜராசந்தனின் உடலில் இருந்து உயிர் நீங்கியது. ஜராசந்தனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட மன்னர் அனைவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

2.2 சிசுபாலன் (சபா பருவம் அத் 36-45)

சேதி நாட்டு வேந்தன் சிசுபாலன். சேதி ராஜன் தமகோஷனின் குலத்தில் பிறந்தவன். இவனது தாய் பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இருவரின் அத்தையான ச்ருதச்வரா ஆவாள். சிசுபாலனின் பிறப்பு பற்றி சபாபருவம் அத் 43-இல் பீஷ்மர் கூறுகிறார். சிசுபாலன் பிறந்தபோது அவனுக்கு மூன்று கண்களும், நான்கு கைகளும் இருந்தன. குழந்தை பிறந்தவுடன் அழுவதற்கு பதில் கழுதைபோல் கத்தியது. இவனுடைய கோரமான உருவத்தைக் கண்டு பெற்றோர் உற்றார் உறவினர் குழந்தையைத் துறந்து விட, கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தனர். அப்போது அசரீரி வாக்கு, “இவன் பலசாலியும் செழுமையுள்ளவனும் ஆவான். இவனிடம் பயப்படாமல் வளர்த்து வா. இவனுக்கு இன்னும் மரணகாலம் வரவில்லை. இவனைக் கொல்லப் போகிறவன் வேறிடத்தில் தோன்றிவிட்டான்” எனக் கூறியது. சிசுபாலனின் தாய் அசரீரியை வணங்கி, இவனது மரணத்திற்குக் காரணமாகப் போகிறவர் யார் எனக் கேட்கிறாள். அப்போது அசரீரி, “யாருடைய மடியில் அமரவைக்கப்பட்டதும் இக்குழந்தையின் அதிகமான இரண்டு கைகளும் பூமியில் விழுந்து விடுமோ, யாரைக் கண்டு இந்தக் குழந்தையின் நெற்றியில் உள்ள மூன்றாவது கண் மறைந்துவிடுமோ அவனே இவனுடைய மரணத்திற்குக் காரணமாவான்” எனத் தெரிவித்தது. இந்தக் குழந்தையின் பிறப்பைக் கேட்ட புவிமன்னர் பலரும் அதனைக் காண வந்தனர். மன்னன் அவர்களை உபசரித்து தன் புதல்வனை ஒவ்வொருவர் மடியிலும் வைத்தார். ஆனால் அவனது கைகளும், கண்ணும் மறையவில்லை. இச்சேதியைக் கேள்விப்பட்ட பலராமரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் அத்தையைக் காண சேதிநாட்டிற்கு வந்தனர். அத்தை ச்ருதச்வரா அவ்விருவரையும் அன்புடன் வரவேற்றுக் குழந்தையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மடியில் விட்டாள். அவ்வளவில் அதிகமான இரண்டு கைகளும் பூமியில் விழுந்தன. நெற்றியில் இருந்த கண்ணும் மறைந்தது. கவலை கொண்ட தாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே குழந்தையின் மரணத்துக்குக் காரணம் ஆவார் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுகிறாள். அவள் தன் மகனின் உயிரைக் காக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் வரம் கேட்கிறாள். தனக்காக சிசுபாலனின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் மன்னித்து விடும்படி வேண்டுகிறாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னுடைய அத்தையிடம் சிசுபாலனுடைய நூறு குற்றங்களைத் தான் பொறுத்துக் கொள்வதாக வரமளிக்கிறார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ருக்மணியைக் கவர்ந்து மணந்து கொள்ளுகிறார். ருக்மணியின் சகோதரன் ருக்மிக்கு சிசுபாலனுக்கு ருக்மணியை அளிக்க விருப்பம். ஆனால் ருக்மிணி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை விரும்பி சுயம்வர சமயத்தில்

அவரை வரவழைத்து அவருடன் சென்று விடுகிறாள். சிசபாலனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மீது பகையும் வெறுப்பும் தோன்றிவிடுகிறது.

யுதிஷ்டிரர் ராஜசூய யாகம் முடித்ததும், முதல் மரியாதையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு அளிக்குமாறு, பீஷ்மர் தருமராஜரிடம் தெரிவிக்கிறார். அதனால் மிகுந்த கோபம் கொண்ட சிசபாலன் பீஷ்மரிடம் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறான்.

“அவையில் மன்னர்கள் பலர் இருக்கும்போது அரசன் அல்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எவ்வாறு பூஜிக்கப்படலாம்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பெரியவர் எனக் கருதப்பட்டால் அவரது தந்தை வயது முதிர்ந்த வசதேவர் இருக்கும்போது அவரது மகன் எவ்வாறு பூஜைக்குரியவன் ஆவான். தன்னுடைய நண்பன் என யுதிஷ்டிரர் நினைத்தாலும் துருபதன் இருக்கும்போது மாதவன் எவ்வாறு பூஜைக்கு அதிபதியாவான்? அல்லது தருமராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தனது குருவாக எண்ணினால் குரு துரோணாச்சாரியார் இருக்கும்போது எவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜை செய்ய முடியும்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ரித்விஜ் என்று கருதினால் ரித்விஜ்களில் மூத்தவரான வேதவியாசர் இங்கிருக்கிறார். சந்தனு புதல்வன் பீஷ்மர் இருக்கும்போது யுதிஷ்டிரா, நீ எவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜை செய்யலாம்? இன்னும் அஸ்வத்தாமா, துரியோதனன், கிருபர், பாண்டுவைப் போன்ற வீரனான பீஷ்மகர், ருக்மி, மத்ரராஜன் சல்யன், வில்லாளி ஏகலவ்யன், பலசாலி கர்ணன் அனைவரும் இருக்கும்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எவ்வாறு பூஜிக்கலாம்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யாகம் செய்யும் ரித்விஜ் அல்ல; ஆசாரியனுமன்ன; மன்னனுமல்ல; அப்படி இருக்கும்போது எவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தாய்! ஒரு கால் நீ மதுசூதனுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானித்திருந்தால் மற்ற மன்னர்களை இங்கு அழைத்து அவமானம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன? யுதிஷ்டிரா, இதை விடப் பெரிய அவமானம் என்ன இருக்க முடியும்; தர்ம நடத்தையில் ஈடுபட்ட கூடித்திரிய மன்னன் சாம்ராட் பதவியைப் பெற விரும்புவது நல்லது என்று யோசித்தே வரி தருகிறோம். ராஜசபையில் ராஜனுக்குரிய சின்னங்களான சத்ரம், சாமரம் ஆகியவற்றைப் பெறாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்யம் அளித்து யுதிஷ்டிரன் தருமத்திலிருந்து வழுவிவிட்டான். யது குலத்தவனான இந்தக் கிருஷ்ணன் சில காலத்திற்கு முன்தான் மாமன்னன். ஐராசந்தனை வதம் செய்தான். இன்று யுதிஷ்டிரரின் தர்ம நியதி விலகிவிட்டது” எனக் கடுமையான சொற்களால் சிசபாலன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூஜிக்கப்பட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தான்.

பின்னர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பார்த்து சிசபாலன் பேசலானான் ‘மாதவா, குந்தியின் புதல்வர்கள் கோழைகள், பயங்கொள்ளிகள் இவர்கள் உனக்குப்

பூஜை செய்தார்கள் என்றாலும் நீ எப்படி அதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். உனக்குத் தகுதியில்லாததை ஏற்று உன்னை நீயே மிகப் பெரியவனாகக் கருதுகிறாய் போலும். அலிக்குத் திருமணம் செய்வதும் குருடனுக்கு உருவைக் காட்டுதலும் அவர்களைப் பரிகாசம் செய்வதே. அரசு இல்லாத உனக்குப் பூஜை செய்வதும் அத்தகையதே. நான் இன்று யுதிஷ்டிரரைக் கண்டுவிட்டேன். பீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவர், கிருஷ்ணனின் உண்மை உருவரும் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன் என்று கூறி சபாபவனத்திலிருந்து வெளியே செல்லத் தயாரானான். அப்போது யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலனிடம் வந்து இனிய குரலில் பேசுகிறார். பீஷ்மர் தர்மத்தை நன்கு அறிந்தவர். அவரை அவமதிக்காதே. இந்த அவையில் உள்ள உன்னை விட மூத்த மன்னர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அக்ர பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டதைப் போல நீயும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். அதன்பிறகு பீஷ்மர் சிசுபாலனிடம் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் பெருமைகளையும் மூவுலகிலும் பூஜிக்கத் தக்கவர் என்பதையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, கிருஷ்ண அவதாரத்தின் காரணம், பகவான் ஸ்ரீ மன் நாராயணனின் வராஹ, நரசிம்மஹ, தத்தாத்ரேய, பரசுராம, ராம அவதாரங்களின் மகிமை அத்தகைய பகவானே இன்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்துள்ளமை, கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவரது பல லீலைகள், நரகாசுரன், பாணாசுரன் முதலியோரையும் அரக்கர்கள் பலரையும் அவர் கொன்றது அனைத்தையும், பீஷ்மர் அவையில் விளக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார். சிசுபாலனின் பிறப்பைப் பற்றியும் அவனது இறுதிக் காலம் நெருங்கிவிட்டது என்பதையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் அவையில் அனைவர் முன்னும் எடுத்துரைக்கிறார். சிசுபாலன் பீஷ்மரது சொற்களால் மிகவும் கோபமடைந்து மிகக் கடுமையான சொற்களால் அவரை நிந்திக்கிறான்.

“பீஷ்மா, நீ பலவாறு பயமுறுத்தி, இவ்வரசர்களை பயத்திற்குள்ளாக்க முயல்கிறாய். நீ ஒரு பேடி. எனவே தருமத்திற்கு எதிராகப் பேசுவது உனக்கு இயல்புதான். நீ கிருஷ்ணனின் பூதனை வதம், கொக்கு ஆகிய பகாசுரன் அல்லது குதிரையான கேசியை, அல்லது காளையாகிய, அரிஷ்டனையோ கொன்றதையெல்லாம் விசேஷமாக வருணித்தாய். கோவர்த்தனம் என்ற கரையானால் தோண்டப்பட்ட மண்குவியலைத் தூக்கியதில் எனக்கு வியப்பேதும் இல்லை. கம்சனின் அன்னத்தை உண்ட இவன் அவனையே கொன்றுவிட்டான். நீ இவன் அறிவில் சிறந்தவன், உலகத்தின் ஈஸ்வரன் என்று கூறுவதாலேயே கிருஷ்ணன் தன்னை அவ்வாறே நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். காசிராஜனின் புதல்வி அம்பா வேறு ஒருவனை விரும்பியதைத் தெரிந்தும் அவனை அபகரித்த நீசன் நீ. விசித்திரவீரயனின் விதவை பத்தினிகளுக்கு உன்போன்ற பண்டிதன் பார்க்கும்போதே வேறு

புருஷன் மூலம் சந்தானங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. நீ உன்னை தர்ம வழியில் செல்பவனாகக் கூறிக் கொள்ளுகிறாய். உன் தர்மம் என்ன? பீஷ்மா! உனது இந்த பிரம்மசரியமும் வெறும் பகட்டுதான். சந்தானமில்லாத ஆணுக்கு அவனது விரதங்கள், உபவாசங்கள், புண்ணியச் செயல்களால் பலன் ஏதுமில்லை; அனைத்தும் வீணே. நீ குழந்தைப் பேறு அற்றவன்; கிழவன்; பொய் தர்மத்தை அனுசரிப்பவன். கடற்கரையில் வசித்து வந்த கிழ அன்னம் தர்மத்தைப் பேசி, ஆனால் நடத்தையில் நேர்மாறாக இருந்து தனது உபதேசத்தைக் கேட்ட பறவைகளின் முட்டைகளைச் சாப்பிட்டு, உண்மை வெளிப்பட்டதும் பறவைகளால் கொல்லப்பட்டது. அந்த அன்னத்தைப்போல இந்த மன்னர்கள் அனைவரும் உன்னைக் கொல்லப் போகிறார்கள்,” என சிசுபாலன் கூறியதைக் கேட்டு அவனைத் தாக்க எழுந்த பீமனை பீஷ்மர் அமைதிப்படுத்துகிறார். பீஷ்மர் அவையில் சிசுபாலன் நான்கு கைகளுடனும் மூன்று கண்களுடனும் பிறந்ததைப் பற்றியும், கிருஷ்ணனின் மடியில் விட்டபோது அதிகப்படியான கைகள் இற்றதையும், கண் மறைந்ததையும் அவனது தாய்க்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அளித்த வரத்தின்படியே அவன் உயிருடன் இருக்கிறான் என்பதையும் தெரிவிக்கிறார். இதனால் சிசுபாலன் கோபம் கொண்டு, மீண்டும் பீஷ்மரை ஏசுகிறான்.

பீஷ்மா, நீ எப்போதும் பாணனைப்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே துதித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். மற்றவர்களைத் துதிப்பதையே உன் மனம் விரும்புமானால் மற்ற மன்னர்களைத் துதி செய். இவர் வாஹ்லீகர். இவர்கள் அங்க, வங்க தேச மன்னர்கள்; இந்த வீரன் கர்ணனின் கீர்த்தியைப் பாடு; ஜராசந்தனை மல்யுத்தத்தில் வென்ற பீமசேனனைத் துதி செய்; பிராமணர்களில் சிறந்தவர்களும், பெரும் வீரர்களுமான துரோணரையும், அஸ்வத்தாமாவையும் துதித்துப் போற்று. இணையற்ற மன்னனான துரியோதனனை, அஸ்திர வித்தையில் சிறந்த ஜயத்ரதனை, சரத்வான் முனியின் புதல்வர், பரதவம்சத்தின் ஆசாரியார் கிருபரைப் போற்றுவதை விட்டுவிட்டு ருக்மியை அவமதித்த கேசவனின் புகழ்கீதம் பாடுவது ஏன்? பெரும் வீரரான பீஷ்மகர், தந்தவக்ரன், பகதத்தன், யுபகேது, ஜயந்தன், மகதராஜன், விராடன், துருபதன், சகுனி, அவந்தி மன்னன், மகாரதியான கலிங்கன் இன்னும் மற்ற வீரம் மிக்க மன்னர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரையும் அவமானம் செய்து ஏன் கிருஷ்ணனின் புகழ் பாடுகிறாய்? கிருஷ்ணன் கம்சனின் பணியாள். கம்சனின் பசுக்களை மேய்த்தவன். நீ சொல்வது வேறு செய்வது வேறு. நீ சுயநலத்திற்காக மட்டுமே அனைவரும் கிருஷ்ணனைப் புகழ் வேண்டும் என்று இதில் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். பூலிங்கம் என்னும் பறவை சிங்கத்தின் பற்களில் ஓட்டிய மாமிசத் துண்டை அலகால் கொரித்துக் கொண்டு தான்

துணிச்சலான காரியம் செய்வதாக எண்ணிக் கொள்கிறது. சிங்கத்தின் விருப்பத்தாலேயே தான் உயிருடன் இருப்பதை அது அறியவில்லை.

அதுபோல் நீயும் இந்த மன்னர்களின் விருப்பத்தாலேயே பிழைத்திருக்காய். ஏனெனில் வேறு எந்த அரசனும் உன்னைப்போல் உலகத்தால் துவேஷிக்கப்படும் செயலைச் செய்வதில்லை” என்று செவிசுடும் சொற்களால் பீஷ்மரை நிந்தித்தான். பீஷ்மர், “சிசுபாலன் சொற்படி நான் இந்த மன்னர்களின் விருப்பத்தால் உயிர் வாழ்கிறேன். ஆனால் நான் இந்த மன்னர்களைத் துரும்புக்குச் சமமாகக் கூடக் கருதவில்லை.” எனக் கூறுகிறார். மன்னர் அனைவரும் பீஷ்மரைக் கொல்லுவோம் எனக் கூறுகின்றனர். ‘பீஷ்மரும்,’ என்னைக் கொல்லுங்கள். ஆனால் எங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட கோவிந்தன் தன் மகிமையிலிந்து ஒருபோதும் குறையாதவர் அவர் இங்கு இருக்கிறார். உங்களில் உயிர்துறக்க ஆவலுடைய அறிவுள்ளவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை போருக்கு வலுவில் அழைத்து இவர்கையால் மரணமடையட்டும்” என்று கூறினார்.

பீஷ்மர் இவ்வாறு கூறியதும் சேதிராஜன் சிசுபாலன் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரோடு போர் புரியத் தயாரானான். “ஐனார்த்தனா, நான் உன்னைப் போருக்கு அழைக்கிறேன். இன்று பாண்டவர் அனைவருடனும் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன். இவர்கள் எல்லா மன்னர்களையும் அவமதித்து அரசன் இல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனர். நீ கம்சனுக்கு அடிமையாய் இருந்தவன். பூஜைக்கு உரிமையில்லாதவன். எனவே பாண்டவர்களும் என்னால் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள்” என்று கர்ஜித்தபடி போருக்கு முன் நின்றான்.

சிசுபாலன் இவ்வாறு போருக்கு ஆயத்தமானதும், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மன்னர் அனைவரிடமும் இனிய குரலில் பேசத் தொடங்கினார். “அரசர்களே! இவன் யதுகுலப் பெண்ணின் மகன்; ஆனால் யாதவர்கள் இவனுக்கு எந்தத் துன்பமும் செய்யாதபோதும் எங்களிடம் மிகுந்த பகைகை பாராட்டுகிறான். என் அத்தை மகனாக இருந்தபோதும் நான் ப்ராக்ஜ்யோதிஷ்புரம் சென்றிருந்தபோது துவாரகைக்குத் தீ வைத்தான். உக்ரசேன மன்னர் ரைவதக மலைக்குச் சென்றபோது அவரின் சேவர்களில் பலரைக் கொன்றான்! எஞ்சியவரைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றான். என் தந்தை அசுவமேத யாகம் செய்தபோது யாகக் குதிரையைத் திருடிவிட்டான். தவசியான பப்ருவின் மனைவியை அபகரித்தான். தன் மாமாவின் மகள் பத்ராவை வேறு உருவில் சென்று ஏமாற்றி அபகரித்தான். நான் என் அத்தைக்கு அளித்த வரத்திற்காகவே இவனது குற்றங்களைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்று இங்கு எல்லா மன்னர்களும்

இருக்கிறீர்கள். இப்போது இவன் எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடந்து கொள்ளுகிறான் என்பதை அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இவன் மறைவில் எனக்குச் செய்த குற்றங்களையும் நன்றாக அறிந்து கொள்ளுங்கள். மன்னர் அனைவரின் முன்னும் இவன் இவ்வாறு நடந்து கொண்டதை என்னால் மன்னிக்க முடியாது. இந்த முட்டாள் முதலில் ருக்மணிக்காக அவர்களது உறவினரிடம் யாசகம் செய்தான். ஆனால் இந்த அஞ்ஞானிக்கு அவள் கிடைக்கவில்லை. இவன் இப்போது இறக்க விரும்புகிறான்” என்று கூறினார்.

பகவானுடைய பேச்சைக் கேட்ட மன்னர்கள் அனைவரும் ஒருமித்த குரலில் சிசுபாலனை நிந்தித்தனர். சிசுபாலன் பெரிதாகக் கனைத்து “கிருஷ்ணா, நிறைந்த இந்த சபையில், எல்லா அரசர்களின் முன்னால் ருக்மணியை நான் மனதால் வரிக்கப்பட்ட மனைவி என்று கூற வெட்கப்படவில்லையா? உன்னைத் தவிர வேறு யார் சத்புருஷர்களின் சபையில் தன் மனைவியை மாற்றானுக்கு வாக்களிக்கப்பட்டவள் என்று வருணிப்பார்கள்? உனக்கு உன் அத்தையிடத்து அன்பு இருக்குமானால் என் குற்றங்களை மன்னித்துவிடு; அல்லது மன்னிக்காமல் போ. நீ கோபப்படுவதாலோ, சந்தோஷப்படுவதாலோ எனக்கு என்ன ஆகப்போகிறது” என்ற கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸ்மரணம் செய்து சுதர்சன சக்கரத்தைக் கையில் ஏந்தினார். அவையைப் பார்த்துக் கூறினார். “இங்கு அமர்ந்துள்ள மன்னர்கள் அனைவரும் நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். நான் இதுவரை அவனது அன்னைக்கு சிசுபாலனின் நூறு குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வேன் என்று வரமளித்ததன்படி இவனது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டேன். அந்தக் குற்றங்கள் நூறும் முடிவடைந்துவிட்டன. எனவே உங்கள் அனைவரின் முன்பே இவனை வதைக்கப் போகிறேன்” என்று கூறிச் சக்கராயுதத்தால் அக்கணமே சேதிராஜன் சிசுபாலனின் தலையை வீழ்த்திவிட்டார். மலைபோல் கீழே சாய்ந்த சேதிராஜனின் உடலில் இருந்து உன்னதமான ஒளி எழும்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வணங்கி அவருள் புகுந்துவிட்டதை மன்னர்கள் அனைவரும் கண்டனர்.

சிசுபாலன் இறந்ததும் உலகம் முழுதும் அசைந்தது. மேகம் இன்றியே மழை பொழிந்தது. இடி-மின்னல்கள் தோன்றின. யுதிஷ்டிரர் தன் தம்பிகளிடம் சிசுபாலனின் இறுதிக் கடன்களை மிகவும் மரியாதையோடு செய்யுமாறு கூறினார். அவ்வாறே செய்யப்பட்டது. பிறகு யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலனின் புதல்வனுக்கு சேதிராஜனாக அபிஷேகம் செய்வித்தார்.

3. வன பருவம்

3.1 தமயந்தி

(வன பருவம் அத் 52-79)

விதர்ப்ப தேசத்து மன்னன் பீமன், தனக்குக் குழந்தைப் பேறின்றி இருந்தார். அப்போது அவரிடத்தில் தமன் என்ற பிரம்மரிஷி வந்தார். அரசர் பீமன் தனது அரசியுடன் முனிவருக்கு உபசாரங்கள் செய்து மகிழ்வித்தார். தமன் என்ற அம்மகரிஷி அளித்த வரத்தின்படி மன்னருக்கு தமன், தாந்தன், தமனன் என்ற மூன்று புதல்வர்களும் தமயந்தி என்ற புதல்வியும் பிறந்தனர். மிக அழகியும் நற்குணங்கள் நிரம்பியவளுமான தமயந்தி தனது ரூபம். தேஜஸ், புகழ், ஸ்ரீ, சௌபாக்கியத்தினால் பிரசித்தி பெற்று விளங்கினாள். தமயந்தியிடம் பலரும் நிஷத நாட்டு அரசன் நளனின் அழகினையும், வீரத்தையும் பற்றித் தெரிவித்து வந்தனர். எனவே நளனைப் பார்க்காமலேயே தமயந்தி அவரிடத்தில் பிரேமை கொண்டாள். இச்சமயம் நளனிடத்தில் இருந்து வந்த அன்னம் தமயந்தியினிடத்தில் நளனுடைய அழகையும், நற்குணங்களையும் தெரிவித்து நளனே தமயந்திக்கு ஏற்ற கணவர் எனத் தெரிவித்தது. நளனைப் பற்றி முன்பே கேள்விப் பட்டிருந்த தமயந்தி அன்னத்திடம் நளனிடத்தில் தான் அன்பு கொண்டுள்ளதைத் தெரிவிக்கக் கூறுகிறாள். அன்னம் அதைக்கேட்டு நளனின் நிஷத நாடு சென்றுவிட்டது.

பீமன் தமயந்திக்கு சுயம்வர ஏற்பாடு செய்தல்

அன்னம் வந்து சென்றபின் தமயந்தி நளமன்னனிடம் ஏற்பட்ட மிகுந்த பிரேமையின் காரணமாக உடல்நலம் குன்றினாள். உறக்கம் இன்றித் தவித்தாள். தமயந்தியின் நலிவிற்குக் காரணம் என்ன என்பதை உணர்ந்து கொண்ட தோழியர் அவளது நிலையினை அரசர் பீமனுக்குத் தெரிவித்தனர்; தனது மகள் திருமணத்திற்குரிய பருவத்தை அடைந்துவிட்டாள் என்பதைத் தீர்மானித்த அரசர் அவளுக்குச் சுயம் வர ஏற்பாட்டினைச் செய்து எல்லா மன்னர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தார். அச்சமயம் தேவரிஷி நாரதரும், பர்வதரும் இந்திரலோகம் சென்றனர். அவர்களிடம் இந்திரன் கூடித்திரிய மன்னர்கள் யாரும் போரில் வீரமரணம் அடைந்து சொர்க்கம் வரவில்லையே, ஏன் என நாரதரிடம் கேட்கிறார். நாரதர் கூடித்திரிய மன்னர்கள் அனைவரும் விதர்ப்ப தேசத்து இளவரசி தமயந்தியின் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ளச் சென்றுவிட்டனர் எனத் தெரிவிக்கின்றார். அத்துடன் தமயந்தி உலகனைத்திலும் உள்ள பெண்களில் ஓர் அற்புத இரத்தினம் ஆவாள். எனவே மன்னர்கள் அவளை அடைய விரும்புகிறார்கள் என நாரதர் இந்திரனிடம் கூறினார். அப்போது இந்திரன் அங்கு வந்த லோகபாலகர்களுடன் நாமும் அந்தச் சுயம்வரத்திற்குச் செல்வோம் எனக் கூறினார்.

நளன்-தமயந்தி சந்திப்பு, தமயந்தி நளனையே வரிப்பதாக உரைத்தல்

இவ்வாறு இந்திரன், வருணன், அக்னி, யமன் ஆகியோர் தமயந்தியின் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள விதர்ப்ப தேசம் வருகின்றனர். வழியில் நளனைப் பார்க்கின்றனர். தேவர்கள் தாங்கள் தமயந்தியை மணக்க விரும்புவதையும், நளன், தமயந்தியிடம் தங்களின் தூதுவனாகச் சென்று தங்களில் ஒருவருக்கு மாலை சூட்டச் செய்யுமாறும் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனர். நளனும் அவ்வாறே செய்வதாக வாக்களிக்கிறார். அதன்பின் தேவர்கள் நளனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முற்படுகின்றனர். நளன் தானும் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள வந்துள்ளதைத் தெரிவிக்கிறார். ஆனாலும் தான் தேவர்களுக்கு வாக்களித்தபடி அவர்களது விருப்பத்தைத் தமயந்தியிடம் கூறுவேன் எனச் சொல்லுகிறார். யார் கண்ணிலும் படாதவாறு நளன் அரண்மனையின் நுழையும் சக்தியை தேவேந்திரன் அவருக்கு அளிக்கிறார். நளனும் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தை அடைந்து தமயந்தியைச் சந்திக்கிறார். தமயந்தியிடம் தான் தேவர்களின் தூதுவனாக வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கிறார். தேவர்களின் பிரபாவத்தாலேயே காவல் நிறைந்த அரண்மனையில் யாரும் அறியாமல் பிரவேசித்ததையும் கூறுகிறார்.

தமயந்தி வந்திருப்பவர் நளன் என்பதை அவர் மூலமாகவே தெரிந்து கொள்ளுகிறாள். அன்னங்களின் மூலம் நளனைப் பற்றி அறிந்தது முதல் அவரையே தான் மனதில் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதை நளனிடம் தமயந்தி தெரிவிக்கிறாள். அத்துடன் நளன் தன்னை ஏற்காவிடில் தான் உயிர்த்தியாகம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கூறுகிறாள். நளன் தான் தேவர்களுக்குச் சமமானவன் அல்ல என்றும் தேவர்களில் ஒருவரையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள் என்றும் அவளிடம் உரைக்கிறார். தமயந்தி கண்ணீர் சிந்தியபடி நான் தேவர்கள் அனைவரையும் வணங்கி உங்களையே என்னுடைய கணவனாகத் தேர்ந்தெடுப்பேன் என்று கூறுகிறாள். நளன் நான் தேவர்களிடம் வாக்களித்துள்ளேன். அவர்களில் ஒருவரை நீ மணக்க வேண்டும் எனத் தெரிவிக்கும் தூதுவனாக வந்துள்ளேன். அவ்வாறு இருக்கும்போது உன்னுடைய வேண்டுகோளை ஏற்று, சுயநலத்துடன் எனது வாக்கை மீறும் குற்றத்திற்கு எவ்வாறு ஆளாவேன் எனத் தெரிவிக்கிறார். தமயந்தி, “மன்னா! தாங்களும் தேவர்களோடும் சுயம்வர மண்டபத்திற்கு வாருங்கள். அவர்கள் எதிரிலேயே நான் தங்களைக் கணவனாக ஏற்பேன் உங்களுக்கும் எந்தக் குற்றமும் ஏற்படாது” என்று கூறுகிறாள். அதனைக் கேட்ட நான் அங்கிருந்து தேவர்களிடம் சென்று நடந்தது அனைத்தையும் தெரிவிக்கிறார்.

சுயம்வரத்தில் தமயந்தி நளனை மணத்தல்; நீஷத நாட்டில் வாழ்தல்

சுயம்வரத்திற்குக் குறிப்பிடப்பட்ட நல்ல நாளில் மன்னர்கள் அனைவரும் அரங்கினுள் கூடினர். தமயந்தி கண்கவர் அழகுடன் சுயம்வர மண்டபத்தில் நுழைந்தாள். மன்னர்கள் ஒவ்வொருவராக தமயந்திக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். அப்போது ஒரு இடத்தில் ஒரே தோற்றத்துடன் ஐந்து நளன்கள் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு திகைத்தாள். தேவர்கள் நால்வரும் நளனின் உருவத்தில் வந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். இவர்களில் உண்மையான நளனை எவ்வாறு அடையாளம் காண்பது எனச் சிந்தித்தாள். இளம் வயதில் முதியோர் தேவர்களின் லட்சணங்கள் பற்றிப் பேசியதை நினைத்தாள். அவற்றைத் தன் நினைவுக்குக் கொண்டு வர தேவர்களை மனதில் நினைத்துத் துதித்தாள். தேவர்கள் அவளுக்கு அருள்புரிந்தனர். அதன்பின் வியர்வை தோன்றாமை, இமைகள் இமைக்காமை, தூசு படாமை, மலர் மாலைகள் வாடாமை, கால்கள் பூமியில் தொடாமை, நிழல் பூமியில் விழாமை ஆகிய தேவர்களின் லட்சணங்கள் அவள் நினைவில் வந்தன. அமர்ந்திருந்த ஐவரில் ஒருவருக்குக் கண் இமைத்ததையும், வியர்வை துளிர்த்ததையும், மாலை வாடியிருந்ததையும், கால்கள் தரைமீது இருந்ததையும் கண்டு அவரே நளன் என அறிந்து உண்மையான நளனுக்கு மணமாலை சூட்டினாள். சபையும் நளனின் சௌபாக்கியத்தைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தது. தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் நளனுக்கு எட்டு வரங்களை அளித்தனர்.

பின் விதர்ப்பராஜன் பீமன் நல்லதொரு நாளில் நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் சாஸ்திர முறைப்படி திருமணம் செய்து வைத்தார். சில நாட்கள் கழிந்த பின் நளதமயந்தி இருவரும் நீஷத நாடு சென்றனர். இந்திரனும் சசியும் போல வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு இந்திரசேனன் என்ற புதல்வனும், இந்திரசேனை என்ற புதல்வியும் பிறந்தனர். தனதான்யம் நிறைந்த தன் நாட்டை நளன் தருமம் தவறாமல் ஆண்டு வந்தான்.

நளன் கூதாடுதல்; தமயந்தி குழந்தைகளை விதர்ப்பதேசம் அனுப்புதல்

கலியுகம் தமயந்தியை மணக்க விரும்பி சுயம்வரத்திற்காக வருகிறான். வழியில் லோகபாலர்கள் மூலம் சுயம்வரம் முடிந்ததையும் தமயந்தி நளனை மணந்ததையும் அறிந்து கோபம் அடைகிறான். நளன் தமயந்தியோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழக்கூடாது என்று எண்ணிய கலிபுருஷன் நளனிடம் ஏதேனும் குற்றம் தென்பட்டால் அவனைப் பிடிக்கலாம் என்று காத்திருந்தான். இவ்வாறு 12 ஆண்டுக்காலம் கழிந்தது. ஒருநாள் இயற்கைக் கடன் கழித்த நளன் கைகளைக் கழுவிக் கொண்டு கால்களைக் கழுவவில்லை. இதனையே குற்றமாகக் கருதி, கலி நளனிடம் பிரவேசித்தான். நளனின் சகோதரன்

முறையுள்ள புஷ்கரனிடம் சென்று நாகராஜனோடு சூதாடத் தூண்டினான். நளனை சூதாட்டத்தில் தோற்கடித்து நிஷதராஜ்யத்தை அபகரிக்கும் எண்ணத்தைப் புஷ்கரனிடத்தில் தோற்றுவித்தான். புஷ்கரன் சூதாட்டத்திற்கு அழைக்க உடன்பட்ட மன்னன் ஒவ்வொரு செல்வமாகத் தோற்றுக் கொண்டே வந்தான். நாட்டு மக்களும் மந்திரிகளும் பலவகையில் முயன்றும் நளன் சூதாட்டத்தை நிறுத்தவில்லை. தமயந்தி கண்ணீருடன் அவனை சூதாட்டத்திலிருந்து விலக்க முயன்றும் நளன் அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. நளன் உன்மத்தனைப்போல் சூதாட்டத்தில் பற்று கொண்டு அனைத்தையும் இழப்பதைக் கண்ட தமயந்தி எச்சரிக்கை அடைந்தாள். மன்னனுக்கு மிகுந்த துன்பம் நேரிடப்போகிறது என்ற ஐயம் அவளுக்கு எழுந்தது. எனவே தனக்குத் தாய் போன்றவளான, நல்ல எண்ணமும், பணிவிடைகளில் சிறந்து விளங்குபவளான ‘பிரகத்சேனா’ என்ற பெண்ணை அழைத்தாள். அவள் வாயிலாக மந்திரிகளை நளனிடம் அனுப்பி நளனிடம் இன்னின்ன செல்வம் தோற்கப்பட்டது. இந்த செல்வம் பாக்கியுள்ளது எனத் தெரிவிக்கச் செய்தாள். ஆனாலும் நளன் இதனால் எந்த மாற்றமும் அடையாமல் தொடர்ந்த சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டார். தமயந்தி நளனின் சாரதி ‘வார்ஷ்னேயனை’ அழைத்தாள். “மன்னனின் சூதாட்ட மோகத்தால் ராஜ்யத்தை இழக்க நேரலாம். எனவே நீ தேரில் குதிரைகளைப் பூட்டி இரண்டு குழந்தைகளையும் விதர்ப்பதேசத்தில் எனது பெற்றோரிடம் சேர்த்து விடு. உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் அங்கேயே இரு. இல்லையென்றால் வேறு எங்காவது சென்றுவிடு” என்று கூறினாள். இந்த விஷயங்களை சாரதி மந்திரிகளிடம் தெரிவித்து அவர்களுடைய ஒப்புதலோடு நளனின் இரு குழந்தைகளையும் தேரில் ஏற்றி விதர்ப்பதேசம் சென்று விதர்ப்பராஜன் பீமனிடம் ஒப்படைத்தான். பின் தேரினை குதிரைகளோடு அங்கேயே விட்டுவிட்டு அயோத்தியா நகரத்திற்குச் சென்று ருதுபர்ண மன்னனிடம் சேவைபுரியும் சாரதியானான்.

நளன் கூதில் தோல்வியடைதல்; கானகத்தில் தமயந்தியைப் பிரிதல்

நளன் புஷ்கரனிடம் ராஜ்யத்தையும் இழந்து ஒற்றை ஆடை மட்டும் அணிந்து அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகிறார். தமயந்தியும் ஒரே புடவையை அணிந்து நளனைப் பின் தொடருகிறாள். நகரை விட்டுக் கானகத்தில் இருவரும் சென்றனர். அப்போது அங்கு வந்த பறவைகளைப் பிடிக்கும் முயற்சியில் நளன் தனது ஒரு ஆடையையும் இழந்துவிட்டார். பறவைகளைப் போர்த்தி மூடிப் பிடிக்கத் தனது ஆடையை நளன் பயன்படுத்தியபோது பறவைகள் ஆடையோடு பறந்துவிட்டன. தமயந்தியின் ஒற்றை ஆடையுடனேயே இருவரும் தம் உடலை மூடிக் கொண்டு காட்டில் திரிந்தனர். ஒரு நாள் பசி, தாகம் இவற்றால் ஏற்பட்ட களைப்பில் அங்கு

இருந்த ஒருவரும் அற்ற தர்மசாலையின் தரையில் படுத்து இருவரும் உறங்கிவிடுகின்றனர். இடையில் விழித்து எழுந்த நளன் தன்னுடைய துயரநிலைக்கு மிகவும் வருந்துகிறார். தமயந்தி இத்தகைய துன்பத்திற்கு ஆளாகத் தகுந்தவள் அல்ல என்று யோசிக்கிறார். தான் அவளைப் பிரிந்துவிட்டால் அவள் விதர்ப்பதேசம் சென்று தன் பெற்றோரிடம் பாதுகாப்புடன் இருப்பாள் என்ற எண்ணுகிறார். வழியில் தமயந்திக்கு ஏதேனும் துன்பம் வந்தாலும் பதிவிரதையான அவளது சதித்தன்மையே அவளைக் காப்பாற்றும் என்று நளன் நினைத்தார். தான் ஆடையின்றி இருக்கும் நிலையில் தமயந்தியின் ஆடையில் பாதியை அவளது உறக்கம் கலையாத வண்ணம் அங்கே கிடந்த ஒரு கத்தியால் அறுத்து எடுக்கிறார். அதனைத் தான் உடுக்கிறார். மனைவியைப் பிரிய மனமின்றி, கலங்கி, ஆதித்யன், வசு, ருத்ரன், அஸ்வினி தேவர்கள், மருத்கணங்கள் ஆகிய எல்லாத் தேவர்களும் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும் என்று கூறித் தமயந்தியைப் பிரிந்து சென்றார்.

தமயந்தி தனித்து அழுதல்; மலைப்பாம்பிடம் இருந்தும் வேடனிடமிருந்தும் அவளுடைய உயிரும் கற்பும் காப்பாற்றப்படுதல்; வேடன் உயிர் இழத்தல்

தமயந்தி உறக்கம் கலைந்து எழுந்தாள்; நளனைக் காணாமல் பயத்தாலும், துக்கத்தாலும் கலங்கினாள். நளனைக் காட்டில் உரத்த குரல் கொண்டு அழைத்துத் தேட முற்பட்டாள். தனக்காகக் கவலைப்படாமல் நளனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்ததோ என்று கவலைப்பட்டாள். இங்கும் அங்கும் ஓடினாள்; பயத்துடன் கூவினாள்; மிகுந்த கோபத்துடன் அழுது கொண்டே, “யாருடைய சாபத்தால் நளன் இத்தகைய நிலைக்கு ஆளானாரோ, அந்தப் பிராணி எங்களைக் காட்டிலும் பெரிய துயரத்தில் ஆழ்ந்து துக்கப்பட்டும்” என்று சாபமிட்டாள். அச்சமயம் அங்கிருந்த மலைப்பாம்பு ஒன்று அவள் உடலைச் சுற்றிக் கொண்டு விழுங்கத் தொடங்கியது. தமயந்தி மலைப்பாம்பால் விழுங்கப்பட்ட சமயம் நளனை அழைத்து தாங்கள் ஏன் என்னைக் காப்பாற்ற வரவில்லை? நான் இன்றி நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? என்றெல்லாம் கூறி உரத்த குரலில் அழ முற்பட்டாள். அப்போது அவளது அழுகுரலைக் கேட்டு காட்டில் சஞ்சரித்த வேடன் ஒருவன் அங்கு வந்தான். மலைப்பாம்பு தமயந்தியை விழுங்குவதைக் கண்டு அதனைக் கொன்று துண்டு துண்டாக வெட்டி அவளை மீட்டான். அவளுக்கு உணவு அளித்தான். நீரால் பாம்பு பிடித்த அவளது உடலைக் கழுவச் செய்தான்.

பிறகு வேடன் அவனிடம் அவள் எவ்வாறு இங்கு வந்தாள் என்று கேட்டான். தமயந்தி தன்னைப் பற்றிய விவரங்களை அவனிடம் கூறினாள்.

பாதி ஆடையாலேயே தனது உடலை முடியிருந்த தமயந்தியின் அழகால் வேடன் கவரப்பட்டான். பதிவிரதையான தமயந்தி அவனுடய தீய எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டாள். வேடன் அவளை நெருங்க நினைத்தாலும் அவளது தீப்போன்ற தேஜஸைக் கண்டு தயங்கினான். ஆனாலும் அவன் தமயந்தியை ஸ்பரிசிக்க முயன்றான். அதனால் தமயந்தி அவனுக்கு சாபமளித்தாள். “நான் நிஷதராஜன் நளனைத் தவிர வேறு யாரையும் மனதாலும் நினைக்கவில்லை என்றால், அந்த சக்தியால் இந்த வேடன் உயிரிழக்கட்டும்” என்று தமயந்தி கூறிய அளவிலேயே வேடன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

காட்டில் தமயந்தி பிரலாபித்தல்; தவசிகள் மூலம் ஆறுதல் பெறுதல்; வியாபாரிகளைச் சந்தித்தல்

வேடன் உயிர் இழந்த பிறகு தமயந்தி காட்டில் மேற்கொண்டு செல்லத் தொடங்கினாள். காட்டு விலங்குகளையும், பலவகை மரங்களையும், தொடர் மலைகளையும் பார்த்தவாறே நளனைத் தேடிக் கொண்டும் புலம்பிக் கொண்டும் சென்றாள். நளனை அழைத்தவாறே தனது துயர நிலையை வாய்விட்டுக் கூறிக் கொண்டே சென்றாள். வனத்தை முன்னிலைப்படுத்தி நளனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை என்றாள். என் உயிரைப் பறித்து எனக்கு விடுதலையளியுங்கள் என்று கேட்டார். மலையைப் பார்த்து நளனைப் பார்த்தீர்களா என்று வினவினாள். “கிரிராஜா! நான் செல்வத்தை இழந்து கணவனின்றி இந்தவனத்தில் அனாதையாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் உங்களுடைய மகளுக்குச் சமமானவன். பயம் கொண்ட எனக்கு ஆறுதல் அளியுங்கள்” என்று மலையிடம் கேட்ட தமயந்தி வடதிசை நோக்கி மூன்று நாட்கள் நடந்த பிறகு தவசிகளின் வாழ்விடம் ஒன்றைக் கண்டாள். முனிவர்கள் வசிக்கும் பல ஆசிரமங்கள் அங்கே இருந்தன. தவசிகளைக் கண்டதும் தமயந்தி ஆறுதல் அடைந்தாள். அங்கே இருந்த தவசிகள் அவளை வரவேற்றனர். நீ யார்? உன்னுடைய உத்தமமான தோற்றம் கண்டு நாங்கள் வியப்படைகிறோம். நீ இந்த மலையின் அதிதேவதையா? அல்லது வனதேவதையா? என்று வினவினர். தமயந்தி தான் விதர்ப்பதேச ராஜன் பீமனின் மகள்; நிஷத மன்னன் நளனின் பத்தினி தமயந்தி என்பதைத் தெரிவித்தாள். தான் எவ்வாறு இவ்வனத்திற்குள் வரநேர்ந்தது என்று நளன் ராஜ்யம் இழந்த வரலாற்றையும், நளனைப் பிரிந்ததையும் தெரிவித்தாள். இன்னும் சிலநாட்களில் நளமகாராஜனைக் காணாவிடில் உயிர்விடுவேன் என்று கூறிய தமயந்தியிடம், தபஸ்விகள், “பீமராஜகுமாரி, நீ உன் கணவரை விரைவில் பார்க்கப் போகிறாய்; நளன் துன்பங்களில் இருந்து விடுபட்டு மீண்டும் ராஜ்யத்தைப் பெறப் போகிறார்.

எங்களது தவபலத்தால் இதனை உனக்குக் கூறுகிறோம்” என்று சொல்லிய தபஸ்விகளும், ஆசிரமும், கேள்விக் குண்டங்களும் மறைந்து போயின. தமயந்தி தான் கனவு கண்டோமா? இத்தகைய அற்புத நிகழ்ச்சி எவ்வாறு நடந்தது; தபஸ்விகளும் ஆசிரமும் எங்கே என்று சிந்தித்தாள். வெகுநேரம் யோசித்தும் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அங்கிருந்த அசோக மரத்தைப் பார்த்து நீ என்னுடைய துயரத்தை நீக்கு; சோகத்தை அழிப்பதால் அசோகம் என்று பெயர் பெற்ற நீ என்னுடைய சோகத்தை நீக்கு என்று வேண்டினாள்.

மேலும் காட்டினுள் தொடர்ந்து சென்ற தமயந்தி யானை, குதிரை, தேர் முதலியவற்றைக் கொண்ட ஒரு பெரிய வியாபாரிகளின் குழுவைக் கண்டாள். தானும் சென்று அவர்களின் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டாள். மண் படிந்த கேசமும், அழுக்கான பாதி வஸ்திரத்தையும் அணிந்து தென்பட்ட அவளைக் கண்டு சிலர் பரிகசித்தனர். சிலர் இரக்கம் கொண்டு அவள் யார் என்பதைக் கேட்டனர். தமயந்தி தான் யார் என்பதைத் தெரிவித்து காட்டில் நளனை எங்கேயாவது கண்டீர்களா என்று வினவினாள். அப்போது அவ்வணிக் கூட்டத்தின் தலைவனான ‘சசி’ என்ற வணிகன் நாங்கள் நான் என்ற பெயருடைய யாரையும் காட்டில் பார்க்கவில்லை. உன்னைத் தவிர வேறு எந்த மனிதரையும் நாங்கள் இங்கு காணவில்லை என்று தெரிவித்தார். தமயந்தி அவரிடம் இந்தக்குழு எங்கே போகிறது என்று கேட்டாள். சசி, நாங்கள் சேதிராஜன் சபாகுவின் நகரத்திற்கு வணிகத்தின் பொருட்டுச் செல்லுகிறோம் என்று தெரிவித்தார். அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த தமயந்தி கணவனை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அந்த வணிகர்களின் கூட்டத்துடனேயே யாத்திரையைத் தொடர்ந்தாள். வணிகர்களின் கூட்டம் “பத்ம சௌகந்திகம்” என்ற பெயரில் தடாகத்தைக் கண்டு அங்கே முகாம் அமைத்துத் தங்கினர்.

காட்டு யானைகள் தாக்கி வியாபாரிகள் நாசம் அடைதல்

பத்ம சௌகந்திகத்தின் மேற்குக் கரையில் வணிகர்கள் தங்கினர். அனைவரும் களைத்துப் போய் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் மதம் கொண்ட காட்டு யானைகள் நீர் அருந்துவதற்காக கூட்டமாக வந்தன. அந்த காட்டு யானைக் கூட்டம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வணிகர்களையும் அவர்கள் அழைத்து வந்த பழகிய யானைகளையும் கடுமையாகத் தாக்கின. காட்டு யானைகளால் இரவு நேரத்தில் தாக்கப்பட்டதால் அவ்வணிகர்களின் கூட்டத்தில் பெரும்பாலானோர் இறந்து போயினர். அச்சமயம் தீயும் பரவியது. விழித்து எழுந்த தமயந்தி பயங்கொண்டு கவலையடைந்தாள். குழுவில் காயங்களோடு தப்பியவர்கள் ஏன் இவ்வாறு நிகழ்ந்தது? நாம் யகூராஜன் குபேரனை வணங்காததாலா? அல்லது தடைகளை நீக்கும்

விநாயகரை வழிபடவில்லை என்பதாலா? என்று பேசிக் கொண்டனர். வேறு சிலர் தமயந்தி தங்களுடன் வந்ததாலேயே இந்தத் துன்பம் நேர்ந்தது என்றும் அவள் பெண் உருவில் வந்த ராசஷியோ, யக்ஷியோ அல்லது பிசாசாக இருப்பாளோ என்றும் அவளைக் கொன்று விடலாம் என்று கூறினார்கள். இவ்வாறெல்லாம் மக்கள் கூறியதைக் கேட்ட தமயந்தி இவ்வாறெல்லாம் நேருவதற்கு என்ன பாவம் செய்தேனோ? தேவர்களை சுயம்வரத்தில் ஏற்காததால் இத்தகைய துன்பம் நேர்ந்ததோ என்று சிந்தித்தாள்.

தமயந்தி சேதிராஜன் அரண்மனை அடைதல்; அங்கு வசித்தல்

இவ்விதம் துக்கத்தால் தவித்த தமயந்தி மரணத்தில் இருந்து பிழைத்த பிராமணர்களோடு யாத்திரை செய்து சேதி நாட்டை அடைந்தாள். நீராடாமல், ஒற்றை ஆடையுடன், கேசங்கள் கலைந்து பிச்சைக்காரி போலத் தோற்றமளித்த தமயந்தியை ஊர்ச்சிறுவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு குதாஹலித்தனர். இந்நிலையில் தமயந்தி அரண்மனைக்கு அருகில் சென்றாள். அச்சமயம் ராஜமாதா அவளைத் தன் மாளிகையிலிருந்து கண்டார். அவளுடைய அழகிய தோற்றமும். அவளது நிலையும் மிகவும் முரண்பட்டிருப்பதைக் கண்டவர், தமயந்தியைத் தன்னிடம் அழைத்து வரச் செய்தார்; ராஜமாதா, தமயந்தியிடம், “மேகத்தில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப் போன்ற நீ யார்” என வினவினார். தமயந்தி தான் ஒரு மனிதப் பெண்தான்; என்னுடைய கணவரிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டவள். அந்தப்புரத்தில் பணிபுரியும் ‘சைரந்திரி’ என்னும் இனத்தவள். என் கணவர் சூதாட்டத்தில் தன் செல்வத்தை இழந்து காட்டிற்கு வந்தார். நானும் அவருடன் வந்தேன். அவர் தனது ஒரு ஆடையையும் காட்டில் இழந்தார். ஒருநாள் நான் தூங்கும்போது என்னுடைய புடவையில் பாதியைக் கிழித்து அணிந்து கொண்டு குற்றமற்ற பத்தினியான என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார் நான் இரவும் பகலும் அவரைத் தேடித் திரிகிறேன்” என்று தமயந்தி கண்ணீருடன் ராஜமாதாவிடம் தெரிவித்தாள். அவள் துயரில் தானும் பங்கேற்ற ராஜமாதா, “நீ என்னிடம் இரு. உன்னிடம் எனக்கு அன்புள்ளது. உன் கணவரை என் பணியாட்களால் தேடச் செய்கிறேன். அல்லது அவர் தானாகவே இங்கு வந்து சேரலாம். நீ இங்கேயே உன்னுடைய கணவன் கிடைக்கப் பெறுவாய்” எனக் கூறினார்.

அரசியின் பேச்சைக் கேட்ட தமயந்தி தான் அங்கு தங்குவதற்குச் சில நிபந்தனைகளைக் கூறுகிறாள், “நான் யாருடைய எச்சிலையும் உண்ணமாட்டேன்; யாருடைய காலையும் கழுவ மாட்டேன். எந்த ஆணிடமும் உரையாட மாட்டேன்; எந்த ஆணாவது என்னைத் தவறாக நோக்கினால் அவனை நீங்கள் தண்டிக்க வேண்டும். நான் என் கணவரைத் தேட

பிராமணர்களை மட்டும் சந்திப்பேன். இத்தகைய உறுதி எனக்குக் கிடைத்தால் நான் இங்கு வசிப்பேன்” என்று தெரிவித்தாள். ராஜமாதா தமயந்தியிடத்தில் இவை அனைத்தையும் செய்வேன் என்று கூறினார். தன் மகள் சுனந்தாவை அழைத்து இந்த சைரந்தரியை தேவி வடிவமாகக் கருதி வயதில் உன்னை ஒத்த இவளைப் பார்த்துக் கொள் என்று ராஜமாதா கூறினார். இவ்வாறு தமயந்தி சேதி நாட்டில் அரண்மனையில் ராஜமாதாவின் பாதுகாப்பில் இருந்து வரலானாள்.

**விதர்ப்பராஜன் நளன் தமயந்தியைத் தேட பிராமணர்களை அனுப்புதல்
சுதேவன் சேதிராஜன் மாளிகையில் தமயந்தியைச் சந்தித்தல்**

நளன் தமயந்தியோடு காட்டிற்குச் சென்றபின் விதர்ப்ப மன்னர் பீமன் அவர்களைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்க பல பிராமணர்களை நாலா திசைகளிலும் அனுப்பினார். அவர்களைக் கண்டுபிடித்தாலோ அல்லது அவர்களைப் பற்றிய செய்தியைத் தெரிவித்தாலோ கூட 10000 பசுக்களை தானமாக அளிப்பதாகத் தெரிவித்தார். பிராமணர்கள் பல தேசங்கள் நாடுகளில் தேடியும் எங்குமே நளன் தமயந்தியைக் காணவில்லை. சுதேவன் என்ற பிராமணன் இவ்வாறு சேதிநகரம் சென்றபோது மன்னரின் புண்யாக வாசக சமயத்தில் சுனந்தாவோடு நின்றிருந்த தமயந்தியைக் கண்டார். இவள் அலங்காரம் இன்றி மேகத்தால் மூடப்பட்ட சந்திரனைப் போல் இருக்கிறாள்.

கணவனைப் பிரிந்துள்ளதால் சோகத்தால் தளர்ந்து இருக்கிறாள். இவளைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூற வேண்டும் என்று சுதேவன் நினைத்தார். அவர் தமயந்தியின் அருகில் சென்று, “விதர்ப்ப ராஜகுமாரி, நான் உன் சகோதரனின் தோழன் சுதேவன். பீம மகாராஜாவின் ஆணைப்படி உன்னைத் தேடுவதற்கு இங்கு வந்துள்ளேன். நிஷத தேச மகாராணி, உன் பெற்றோர், சகோதரன், குழந்தைகள் அனைவரும் குண்டினபுரத்தில் நலமாக உள்ளனர். உன்னைத் தேடி நூற்றுக்கணக்கான பிராமணர்கள் சென்றுள்ளனர்.” என்று தெரிவித்தார். தமயந்தி சுதேவனிடம் விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு சோகத்தில் விம்மி அழலானாள். தமயந்தி சுதேவனோடு தனிமையில் பேசுவதையும் அழுவதையும் கண்டு சுனந்தா அதைத் தன் தாயிடம் தெரிவித்தாள்.

சுதேவன் தமயந்தி பற்றிய செய்திகளை அரசியிடம் தெரிவித்தல்

சுனந்தா தன் தாயிடம் சென்று தமயந்தி ஒரு பிராமணனிடம் பேசிக் கொண்டும் அழுது கொண்டும் இருக்கிறாள். இதன் காரணத்தை நீ அறிந்து கொள் என்று கூறினாள். ராஜமாதா சுதேவனை அழைத்து நீ இவளை

அறிந்தவன் போல் இருக்கிறது; இந்த அழகிய பெண் யாருடைய மகள்? யாருடைய மனைவி? இவள் தன் பெற்றோரிடம் இருந்தோ அல்லது கணவனிடம் இருந்தோ எப்படிப் பிரிந்தாள்? இவற்றைத் தெரிவிப்பாயாக எனக் கேட்டாள். சுவேதன், “தேவி இவள் விதர்ப்பராஜன் பீமனின் மகள். நிஷத் நாட்டு மன்னன் நளனின் மனைவி தமயந்தி. நளன் தன் சகோதரனிடத்தில் சூதில் தோற்று நாட்டை இழந்தார். அவர் தமயந்தியோடு கானகம் சென்றார். இன்று வரை அவரைப் பற்றி விவரம் ஏதும் தெரியாது. நாங்கள் பல பிராமணர்கள் பீமராஜனின் ஆணைப்படி அவர்களைத் தேடிப் புறப்பட்டோம். இன்று உங்கள் மாளிகையில் இவளைச் சந்தித்துள்ளேன். இவளது நெற்றியில் உத்தமமான திலகச் சின்னம் பிறப்பில் இருந்தே உள்ளது. அத்திலகச் சின்னம் அழுக்கால் மூடப்பட்டு தெளிவாகத் தெரியவில்லை என்றாலும் அந்த அடையாளத்தாலேயே இவள் தமயந்தி என்பதை அறிந்து கொண்டேன்” என்று தெரிவித்தார்.

ராஜமாதா கூறிய உறவுமுறை; தமயந்தி குண்டினபுரம் தீரும்புதல்

ராஜமாதா தமயந்தியை அணைத்தபடி கூறலானார். “மகளே நீ எனது சகோதரியின் மகள். உனது நெற்றிச் சின்னத்தின் மூலம் நானும் உன்னைத் தெரிந்து கொண்டேன். நானும் உன் தாயும் தஷார்ணன தேச அரசன் சுதாமாவின் புதல்விகள் ஆவோம். உன் தாய் பீமராஜனுக்கும் நான் தேசி ராஜனுக்கும் மணம் செய்து வைக்கப்பட்டோம். நீ என் தந்தையின் வீட்டில் பிறந்ததை நான் பார்த்துள்ளேன்” எனக் கூறினார். தன் சிறிய தாயை வணங்கிய தமயந்தி, தாயே உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன்; இங்கிருப்பது எனக்கு சுகம் அளிக்கிறது என்றாலும் நான் விதர்ப்ப தேசம் செல்ல அனுமதியளியுங்கள் என்று வேண்டினாள்.

நான் எனது குழந்தைகளை முன்பே குண்டினபுரம் அனுப்பிவிட்டேன்; தந்தையிடம் இருந்து அவர்கள் பிரிந்து விட்டார்கள். என்னிடம் இருந்தும் பிரிந்துள்ள அவர்களை நான் காண வேண்டும். எனக்கு ஏதாவது வாகனம் ஏற்படுத்திக் கொடுங்கள், எனக் கேட்டாள். அவளது சிற்றன்னை அவளுக்குப் பல்லக்கு ஏற்பாடு செய்தாள். பாதுகாப்பிற்கான சேனையையும் அளித்தாள். தமயந்திக்கு நல்ல உணவு அளிக்கவும், பிற உதவிகளுக்கும் ஆட்களை அமர்த்தினாள். தன் சிற்றன்னையிடம் விடை பெற்ற தமயந்தி பாதுகாப்புடன் சில நாட்களிலேயே விதர்ப்ப தேசத்தை அடைந்தாள். தன் பெற்றோர், குழந்தைகள், உறவினரைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். விதர்ப்பராஜன் சுவேதனுக்கு ஆயிரம் பசுக்களையும், கிராமத்தையும் பரிசாக அளித்து மகிழ்வித்தார்.

தமயந்தி நளனைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுதல்

தமயந்தி நளனைத் தேட முயற்சிக்கும்படித் தன் தாயிடம் வேண்டினாள். இதனை மனைவி மூலம் அறிந்த பீமமகாராஜா பிராம்மணர்களை எல்லா திசைகளிலும் சென்று தேட ஏற்பாடு செய்தார். அவ்வாறு செல்ல முற்பட்ட பிராமணர்கள் தமயந்தியிடம் வந்து தாங்கள் ஏதாவது கூற வேண்டுமா எனக் கேட்டனர். “சூதாட்டப் பிரியரே, வனத்தின் அன்பான மனைவியைத் தனியாக விட்டுவிட்டு அவளுடைய பாதி ஆடையுடன் எங்கே சென்றீர்? நீர் விட்டுச்சென்ற அதே நிலையிலேயே அவள் இன்றும் இருக்கிறாள். எப்போதும் கணவன் நினைவோடு அழுது கொண்டிருக்கும் மனைவியிடம் கருணைகாட்டு; என் கேள்விக்கு பதில் அளி” என்று கூட்டமாக மக்கள் கூடியிருக்கும் இடங்களில் பேசுங்கள். அதற்கு யாராவது பதிலளித்தால் அந்த மனிதனைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்து, அவன் கூறிய பதிலை நினைவில் இருத்தி என்னிடம் தெரிவியுங்கள். நீங்கள் என் ஆணைப்படியே இவ்வாறு கூறுகிறீர்கள் என்பதை யாருக்கும் கூற வேண்டாம்” என்று தமயந்தி பிராமணர்களிடம் தெரிவித்தாள். இதைக் கேட்டுக் கொண்ட பிராமணர்கள் நளனைத் தேடுவதற்காக புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

பர்ணாதன் தமயந்தியிடம் பாகுகன் ரூபத்தில் நான் இருப்பதைத் தெரிவித்தல்

இவ்வாறு புறப்பட்டுச் சென்ற பிராமணர்களில் பர்ணாதன் என்பவர் பல நாட்களுக்குப் பின் திரும்பி வந்து தமயந்திக்குத் தனது செய்தியைத் தெரிவித்தார். “தேவி, நான் நளனைத் தேடியவாறு அயோத்தி நகரில் ருதுபர்ண மன்னரின் தர்பாருக்குச் சென்றேன். நான் நீ கூறிய செய்திகளை அங்கு தெரிவித்தேன். ருதுபர்ண மன்னர் ஏதும் கூறவில்லை. ஆனால் ருதுபர்ணரின் சாரதியான பாகுகன் என்பவன் என்னைத் தனிமையில் அழைத்துச் சென்ற பதிலளித்தான். அவன் சிறிய கைகளுடன் பார்க்க அழகற்றவனாக இருந்தான். அவன் குதிரைகளை விரைந்து செலுத்துகிறான். அவன் சமைக்கும் உணவு அதிக ருசியுடன் இருக்கிறது.

உனது செய்திகளைக் கேட்டு அவன் அழுதான். பின் என்னிடம் கூறினான். “உத்தம குலப்பெண்கள் மிகப்பெரிய ஆபத்து நேர்ந்தாலும் தன்னைத்தானே காத்துக் கொள்ளுகின்றனர். சிறந்த பெண்கள் தன் கணவனால் கைவிடப்பட்டபோதும் கோபம் கொள்ளுவதில்லை. அவர்கள் நன்னடத்தை என்ற கவசம் தரித்து உயிர் வாழ்கிறார்கள். வாழ்க்கையைப் பெற முயற்சித்தபோது பறவைகள் யாருடைய ஆடையைக் கவர்ந்தனவோ எவன் மனக்கவலையுடன் எரிந்து கொண்டிருக்கிறானோ அவனை மனைவி கோபிக்கக் கூடாது” என்று பாகுகன் கூறியதாக பர்ணாதன் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தார். இந்த விஷயங்களை மகாராஜாவிடம் கூறிவிடு என்றும்

கேட்டுக் கொண்டார். பர்ணாதன் கூறியதிலிருந்து பாகுகன் நாளே என யுகித்து தமயந்தி கண்ணீர் சிந்தினாள்.

தமயந்தி சுதேவனை சுயம்வர செய்தியுடன் அயோத்தி அனுப்புதல்

தமயந்தி பர்ணாதன் என்ற அந்த பிராமணனுக்கு ஏராளமான செல்வம் அளித்தாள். தாங்கள் எனக்குப் பெரும் உபகாரம் செய்துள்ளீர்கள். நான் என் கணவனை விரைவில் பெற்றவிடுவேன்; அப்போது மேலும் செல்வம் அளிப்பேன் என்று கூறி அவரது ஆசியைப் பெற்றாள். பர்ணாதன் தெரிவித்த செய்தியைத் தன் தாய் அறியும்படிக் கூறினாள். அத்துடன் இவ்விஷயம் தந்தைக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்றும், தான் சுதேவன் என்னும் அந்தணரை ஒரு விஷயத்தில் ஈடுபடுத்த உள்ளதையும் தெரிவிக்கிறாள். சுதேவனை விரைவில் அயோத்திக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பினாள். அங்கு ருதுபர்ண மன்னரிடம் தமயந்திக்கு மறுபடி சுயம்வரம் நாளையே நடைபெற உள்ளது என்று தெரிவித்து அவரை குண்டினபுரத்திற்கு விரைந்து வருமாறு செய்யுங்கள் என்று வேண்டினாள். நளன் பற்றிய விவரம் ஏதும் தெரியாததால் இச்சுயம்வரம் நடைபெறுகிறது என்றும் மன்னனிடம் கூறுமாறு சுதேவனிடம் கூறி அனுப்பினாள். அதன்படி சுதேவன் அயோத்தியை அடைந்தான். தமயந்தியின் இரண்டாவது சுயம்வரம் நடைபெறப் போகின்றது என்ற செய்தியை ருதுபர்ணரிடம் தெரிவித்தான். இதனைக் கேட்ட மன்னன் எவ்வாறேனும் விதர்ப்ப தேசம் சென்று சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள முடிவெடுத்தான்.

மன்னனிடம் இச்செய்தியை சுதேவன் தெரிவித்தபோது அதனைக் கேட்ட நளன் மிகுந்த துயரத்திற்கு ஆளானான். அயோத்தியில் இருந்து தொலை தூரத்தில் உள்ள விதர்ப்பதேசத்திற்கு மறுநாளே சென்று சேருவது எப்படி என்று ருதுபர்ணன் கலங்கியபோது பாகுகன் வடிவில் ருதுபர்ணனுக்கு சாரதியாக இருந்த நளன் மன்னனைத் தான் அழைத்துச் செல்ல முடியும் என்று தெரிவித்தான். கார்க்கோடகன் தீண்டியதால் தன் உருமாறியிருந்த நளனை யாரும் அடையாளம் காண இயலவில்லை.

விதர்ப்பதேசம் வந்த நளனை அறிய தமயந்தி மேற்கொண்ட முயற்சிகள்

சுயம்வரச் செய்தியை அறிந்த ருதுபர்ணன், சாரதி வார்ஷ்ணேயன் மற்றும் பாகுகனுடன் விதர்ப்பதேசம் புறப்பட்டார். பாகுகன் தேரைச் செலுத்தினான். வாயு வேகத்தில் விரைந்த தேரில் ருதுபர்ணனுடைய மேலாடை பறந்து போய்விட்டது. அதனைத் திருப்பி எடுக்க முடியாது நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டோம் என நளன் தெரிவித்தார். ருதுபர்ண மன்னரும்

தனக்கும் நாளின் குதிரை வித்தையைப் போல சூதாட்டக்கலை என்ற வித்தை தெரியும் என்று கூறுகிறார். தனது கணிதத் தேர்ச்சியை வழியில் இருந்த தான்றிக்காய் மரத்தின் இலைகளையும், பழங்களையும் எண்ணிக் கூறிய முறையில் வெளிப்படுத்துகிறார். பாகுகன் தனக்கு சூதுக்கலையைக் கற்றுத்தர வேண்டுகிறான். ருதுபர்ணன் தனக்கு பாகுகன் குதிரை விஞ்ஞானத்தைக் கற்பிக்கக் கேட்கிறார். அதன்படி பாகுகன் வடிவில் இருந்த நாளனுக்கு ருதுபர்ணர் சூதுக்கலையை முதலில் கற்பிக்கிறார்.

புறப்பட்ட நாள் மாலையே தேர் விதர்ப்பதேசம் அடைந்தது. அரண்மனை வாயிலில் தேரின் கடகட ஒலியைக் கேட்ட உடனேயே இது நளன் தேரோட்டும்போது ஏற்படும் ஒலி எனத் தமயந்தி அறிந்து கொண்டாள். வந்திருப்பது நானா என அறிந்து கொள்ள கேசினி என்னும் பெண்ணை அனுப்புகிறாள். அவர் எவ்வாறு சமையல் செய்கிறார் என்று பார்த்து வரச் சொல்கிறாள். கேசினி நாளின் பார்வைபட்டதும் நீர் பாத்திரங்களில் நிறைந்ததையும் சூரியன் கதிர்களிலேயே நளன் தீ மூட்டியதையும் தெரிவிக்கிறாள். நளன் சமைத்த உணவை எடுத்து வரச் சொல்லி தமயந்தி சுவைத்துப் பார்க்கிறாள். இவை அனைத்தும் நாளனுடைய செயல்களாகவே இருப்பதைக் கண்ட தமயந்தி அவரிடத்தில் கேசினியுடன் தன் குழந்தைகளை அனுப்புகிறாள். குழந்தையைக் கண்ட நளன் அவர்களை மடியில் இருத்தி சீராட்டி அன்பு செய்கிறார். இவற்றையெல்லாம் கேசினியின் மூலம் தமயந்தி தெரிந்து கொண்டு வந்திருப்பது நளனே என்று உறுதி கொண்டபோதும், பாகுகனுடைய தோற்றம் மட்டும் வேறுபடுவதை யோசித்தாள்.

தமயந்தி தாயின் அனுமதியுடன் பாகுகனைச் சந்தித்து உரையாடுதல்

தமயந்தி தன் தாயிடம் பாகுகனைப் பற்றித் தெரிவித்தாள். பாகுகன் நளனாக இருக்கக்கூடும் என்ற தனது ஐயத்தை வெளிப்படுத்தினாள். பாகுகனுக்கும் நாளனுக்கும் தோற்றம் தவிர மீதி அனைத்து குணங்களும் ஒத்திருப்பதை தாயிடம் கூறினாள். தந்தையிடம் தெரிவித்து தான் பாகுகனைச் சந்திக்க அனுமதி பெற்றுத்தர வேண்டினாள். மன்னர் தமயந்திக்குப் பாகுகனைச் சந்திக்க அனுமதித்தார். அழுக்கான பாதி ஆடையுடன், ஐடை தரித்து இருந்த பாகுகனிடம் சென்றாள். அவனிடம் பேசினாள், “பாகுகா! நீ இதற்கு முன் எப்போதாவது காட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியைத் தனியாக விட்டுச் சென்ற தர்மம் அறிந்த புருஷனைக் கண்டிருக்கிறாயா? களைப்போடு தூங்கிய மனைவியை, குற்றமற்ற மனைவியை விட்டுச் செல்ல நாளனைத் தவிர வேறு யாரால் முடியும்? அவருக்கு சிறுவயது முதல் நான் என்ன குற்றம் செய்தேன் என்று தெரியவில்லை. சுயம்வரத்தில் தேவர்களை விட்டுவிட்டு அவரை நான் வரித்தேன். அக்னி மற்றும்

அனைத்துத் தேவர்கள் முன்னிலையில் என் கையைப் பற்றி என்னைக் காப்பாற்றுவேன் என்று செய்த சபதமும் சத்தியமும் எங்கு சென்றன? என்று தமயந்தி கூறினாள். தமயந்தி இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே நளனின் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. “தமயந்தி! நான் ராஜ்யத்தைச் சூதில் இழந்தேன். நான் உன்னை விட்டுப் பிரிந்தது கலியின் செயல். நானாக ஏதும் செய்யவில்லை. உன்னைப் பிரிந்தபின் நீ காட்டில் துயருற்றபோது உன்னால் சபிக்கப்பட்ட கலியுகம் என் உடலில் வாசம் புரிந்தது. உன்னுடைய சாபத்தால் எரிந்து கொண்டு எனக்குள் இருந்தான். இப்போது எனது தவத்தால் கலி தோற்று என்னை விட்டு நீங்கியது. நான் உன்னை அடைவதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளேன்” என்று நளன் அவளிடம் தெரிவித்தார்.

நளனின் ஐயமும் தமயந்தியின் விளக்கமும்; தேவர்களின் சாட்சி

நளன், “விதர்ப்பராஜனின் தூதர்கள் தமயந்திக்கு இரண்டாவது சுயம்வரம் என்று அறிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமயந்தி சுதந்திரமானவள். தன் விருப்பப்படி யாரையும் கணவனாக வரிக்க முடியும் என்று கேட்டே ருதுபர்ண மன்னர் மிகுந்த ஆவலோடு இங்கு வந்துள்ளார்.” என்று தமயந்தி தன்னைவிட்டு வேறு கணவனைவ வரிக்க விரும்புகிறாளோ என்ற ஐயத்துடன் பேசினார். நளனின் சொற்களைக் கேட்டு நடுநடுங்கிய பதிவிரதையான தமயந்தி கூறினாள். “மன்னா! நான் தேவர்களை விட்டு விட்டு உங்களைக் கணவனாக ஏற்றவள் என்மீது ஐயம் கொள்ளக்கூடாது. உங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள நாலாதிசையிலும் பிராமணர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். ருதுபர்ண மன்னரிடம் எனது சொல்லைத் தெரிவித்து உங்களுடைய பதிலுடன் பர்ணாதர் என்ற அந்தணன் இங்கு வந்தார். எனவே தாங்களே நிஷத ராஜன் என்பதை அறிந்து தங்களை இங்கு வரவழைப்பதற்காகவே சுயம்வரம் என்ற உபாயம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மன்னா! இவ்வுலகில் ஒரே நாளில் நூறு யோஜனை தூரம் தேர் செலுத்துபவர் யாரும் இல்லை என்று நான் அறிவேன். நான் மனதாலும் ஒருபோதும் தீய எண்ணம் கொண்டதில்லை. இந்த சத்தியத்தைச் சபதமிட்டுக் கூறுகிறேன். இப்புவிയിல் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் வாயுபகவான், சூரிய சந்திரர்களே அனைத்திற்கும் சாட்சி. நான் பாவம் செய்திருந்தால் அவர்கள் என் உயிரைப் பறிக்கட்டும்” என்று தமயந்தி கண்ணீருடன் நளனிடம் தெரிவித்தாள்.

அவ்வளவில் வாயுபகவான், சூரிய சந்திரர்கள் வானிலிருந்து நளனிடம் கூறினர். “மன்னா! தமயந்தி சீலத்தினைப் பாதுகாப்போடு பேணியுள்ளாள். நாங்கள் மூன்றாண்டுக் காலம் அவளுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் சாட்சியாகவும் இருக்கிறோம். உன்னை அடைவதற்காகவே தமயந்தி சுயம்வர உபாயத்தைத்

தேடியுள்ளாள். ஏனெனில் ஒரே நாளில் தேரில் நூறு யோஜனை கடக்கக் கூடியவர் யாரும் இல்லை. நளராஜனே! நீ தமயந்திக்கும் தமயந்தி உனக்கும் தகுந்தவள். இவள் நடத்தையைப் பற்றி ஐயம் கொள்ளக்கூடாது. அவளை ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறினர். தேவர்களின் கூற்றின்படி வானில் இருந்து மலர்மாரி பொழிந்தது; துந்துபிகள் முழங்கின. இனிய காற்று வீசியது. நளன் மகிழ்ந்து கார்க்கோடகன் தனக்களித்த ஆடையைப் போர்த்தி தனது பழைய உருவத்தைப் பெற்றார். நளனும் தமயந்தியும் இரு குழந்தைகளுடன் மகிழ்ந்தனர்.

நளன் மீண்டும் நாட்டைப் பெறுதல்; தமயந்தியை அழைத்துக் கொள்ளுதல்

நளன் தமயந்தி பற்றிய அனைத்துச் செய்திகளையும் தமயந்தியின் தாய் பீமராஜமன்னருக்குத் தெரிவித்தாள். மன்னர் மகிழ்ந்து மகளையும் மருமகனையும் உபசரித்து மகிழ்வித்தார். ருதுபர்ண மன்னர் பாகுகனே நளன் என்று அறிந்து நளனிடம் மன்னிப்பு கேட்டார். நளனும் அவரிடம் மன்னிக்குமாறு வேண்டி குதிரை ஞானத்தை அவருக்குக் கற்பித்தார். ஒரு மாதம் விதர்ப்ப தேசத்தில் இருந்த நளன் பீமமன்னர் அனுமதியுடன் சிறிய படையுடன் தனது நிஷத தேசம் அடைந்தார். புஷ்கரனைச் சூதுக்கு அழைத்தார். ருதுபர்ண மன்னரிடம் சூதுக்கலையைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்த நளன் எளிதில் புஷ்கரனை வென்று நாட்டையும் செல்வத்தையும் திரும்பப் பெற்றார். புஷ்கரன் தனது சகோதரன் முறையினன் ஆனதால் அவனை அடிமைப்படுத்தாமல் அவனுக்குரிய நாட்டையும் செல்வத்தையும் திரும்பியளித்தார். பின் தன் சேனையுடன் சென்று தனது மனைவியான தமயந்தியையும் தனது இரு குழந்தைகளையும் பீம மன்னர் அனுமதியுடன் நிஷத தேசம் அழைத்து வந்தார். பதிவிரதையான மனைவியுடன் நளமகாராஜன் தனது நாட்டை தரும நெறிப்படி ஆண்டு வந்தார். நளனது வரலாற்றைக் கேட்பவரும் படிப்பவரும் கலிபுருஷனால் பீடிக்கப்படமாட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

3.2 நளன் வரலாறு (வன பருவம் அத் 52-79)

பிரகஸ்த முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் நளனுடைய வரலாற்றைத் தெரிவிக்கிறார். நிஷத தேசத்து மன்னன் வீரசேனனின் மகன் நளன். உத்தம குணங்கள் நிறைந்தவர். குதிரையேற்றத்தில் தேர்ந்தவர்; அழகு மிக்கவர். பிராமணர்களுக்கு மதிப்பளிப்பவர். மக்களைக் காப்பவர். மக்கள் நளனிடம் பீமராஜனின் மகளும், விதர்ப்பதேசத்து இளவரசியுமான தமயந்தியின் அழகைப் பற்றிக் கூறி வந்தனர். அதனைக் கேட்ட நளன் தமயந்தியைப் பார்க்காமலேயே அவள் மீது அன்பு கொண்டார். தமயந்தியைப் பற்றிய எண்ணம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது. ஒருநாள் நளன் தோட்டத்தில் தனிமையில் இருந்தபோது பொன் சிறகுகள் கொண்ட ஒரு அன்னத்தைக் கண்டு அதனைப் பிடித்தார். அன்னம் நளனிடம் தன்னைக் கொல்ல வேண்டாம் என்றும் தான் தமயந்தியிடம் சென்று தங்களைப் பற்றிக் கூறி அவள் தங்களை விரும்பும்படி செய்வேன் என்றும் கூறியது. நளன் அன்னத்தை விட்டுவிட்டார். அந்த அன்னம் பிற அன்னங்களோடு விதர்ப்ப தேசம் சென்றது. அன்னங்கள் தமயந்தி அருகில் இறங்கின. நளனிடம் பேசிய அன்னம், தமயந்தியிடம் சென்று நளனின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறியது. தமயந்திக்கு ஏற்ற கணவர் அவரே எனத் தெரிவித்தது. தமயந்தி அன்னத்திடம் நளனிடமும் இவ்வாறே பேசு எனக் கூறினாள். தமயந்தியின் விருப்பத்தை அன்னம் நிஷத தேசம் வந்து நளனிடம் தெரிவித்தது.

தமயந்தியின் சுயம்வரம்; தேவர்கள் நளனிடம் உதவி வேண்டதல்

இந்நிலையில் தமயந்தியின் உடல் மெலிவைக் கண்டு அரசர் பீமன் தன் மகளுக்குச் சுயம்வரம் நடத்தத் தீர்மானித்தார். எல்லா நாட்டு மன்னர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தார். நிஷத வேந்தன் நளனும் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள விதர்ப்பதேசம் வந்தான். அச்சமயம் தமயந்தியின் ஒப்பற்ற அழகையும், குணங்களையும் நாரதர் வாயிலாக அறிந்த இந்திரன் லோகபாலர்களோடு தமயந்தியின் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள விதர்ப்ப தேசம் வருகிறார். அவர்கள் வழியில் மன்மதனைப்போல் அழகு கொண்ட நளனைக் கண்டனர். நளனிடம் தங்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்றும் தமயந்தியிடம் தூதாகச் செல்ல வேண்டும் என்றும் வேண்டுகின்றனர். அவர்களுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்த நான், அவர்கள் யார்? யாரிடம் நான் தூதனாகச் செல்ல வேண்டும் என்று கேட்கிறார். தேவர்களாகிய அவர்கள் தாங்கள் இந்திரன், வருணன், அக்னிதேவன், யமராஜன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றனர். நளன் தமயந்தியிடம் சென்று தங்கள் நால்வருக்குள்

ஒருவரை கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு கூறுங்கள் என்று வேண்டுகின்றனர். நான் தானும் தமயந்தியை மணக்கும் எண்ணத்துடன் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்து தன்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறான். தேவர்களோ நான் முதலில் தங்களுக்கு வாக்களித்தபடி தமயந்தியினிடம் தூதனாகச் செல்ல வேண்டும் எனக் கூறுகின்றனர். நான் பாதுகாப்பான விதர்ப்ப அரசகுமாரியை நான் எவ்வாறு காணமுடியும் என்று கேட்கிறார். இந்திரன் தங்கள் ஆற்றலால் நான் யாரும் அறியாமல் தமயந்தியைச் சந்திக்க முடியும் எனத் தெரிவிக்கின்றார். அதன்படி அரச குமாரியிடத்தில் நான் செல்லுகிறார். நளனைப் பார்த்ததும் அவரது தோற்றத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட அந்தப்புரப் பெண்கள் இவர் தேவரோ, யக்ஷரோ, கந்தர்வரோ என எண்ணுகின்றனர். தமயந்தி வியப்புடன் தாங்கள் யார் எனக் கேட்கிறாள். தான் நான் என்பதையும் தேவர்கள் தூதனாக வந்துள்ளதையும் நான் தெரிவிக்கிறார். இந்திரன், அக்னி, வருணன், யமன் முதலானோர் உன்னை விரும்புகின்றனர். அவர்களுள் ஒருவரை உன் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள் என்று நான் தமயந்தியிடம் தெரிவிக்கிறார்.

நளன்-தமயந்தி உரையாடல்

நான் தமயந்தியைப் பார்த்ததும் அவளிடத்தில் அன்பு கொண்டபோதும் தான் தேவர்களிடம் அளித்த வாக்குறுதியை மீற விரும்பாமல் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்; தமயந்தி பாதுகாப்புள்ள இவ்வரண்மனையில் எனது அந்தப்புரத்திற்கு எவ்வாறு வர முடிந்தது என்று கேட்கிறாள். நான் தான் தேவர்களின் பிரபாவத்தாலேயே யாரும் காண முடியாமல், யாராலும் தடுக்கப்படாமல் அரண்மனைக்குள் வர முடிந்தது என்று தமயந்தியிடம் தெரிவிக்கிறார். தேவர்கள் உன்னை விரும்புவதைத் தெரிவிக்குமாறு என்னை அனுப்பியுள்ளனர். நீ உன் விருப்பப்படி முடிவெடுத்துக் கொள் என்று நான் கூறினார். ஆனால் தமயந்தி நளனையே தன்னை மணந்து கொள்ளுங்கள் என்று வேண்டுகிறாள். அன்னங்கள் தன்னிடம் வந்து பேசியது முதல் நளனிடமே தான் விருப்பம் கொண்டிருப்பதையும் அதற்காகவே சுயம்வர ஏற்பாட்டைச் செய்திருப்பதாகவும் தெரிவிக்கிறாள். நான் தன்னை ஏற்க மறுத்தால் தான் உயிர்த் தியாகம் செய்துவிடுவேன் என்று சொல்கிறாள். நான், லோகபாலர்கள் உன்னை மணக்க விரும்பும்போது சாதாரண மனிதனான என்னை ஏன் மணக்க விரும்புகிறாய்; நான் இப்போது தேவர்களின் தூதுவனாக வந்துள்ளேன். தேவர்களிடம் வாக்கு கொடுத்துவிட்டு எனது சுயநலத்தை எப்படி மேற்கொள்ளுவது? நான் தர்மத்தை மீறாமல் சுயநலத்தில் வெற்றி பெற நீ முயற்சி செய் என்று தமயந்தியிடம் தெரிவிக்கிறார். தமயந்தி, தங்களுக்குக் குற்றம் நேராமல் ஒரு வழியை எண்ணியுள்ளேன். தாங்களும் இந்திரனுடைய தேவரனைவரும் ஒன்றாக

சுயம்வரத்திற்கு வாருங்கள். நான் லோகபாலர்களின் எதிரிலேயே தங்களை வரித்துக் கொள்ளுகிறேன்; அதனால் உங்களுக்கு எந்தக் குற்றமும் நேராது எனத் தெரிவிக்கிறாள்.

சுயம்வரத்தில் தமயந்தி நளனை வரித்தல்

தமயந்தி கூறியதைக் கேட்டு நளன் அரண்மனையிலிருந்து திரும்பி தேவர்கள் இருந்த இடம் வருகிறார். தேவர்கள் தமயந்தியின் கருத்தை அறிந்து வந்துள்ளாயா என நளனிடம் கேட்டனர். நளன், தமயந்தி தன்னையே மானசீகமாக வரித்துள்ளதையும், சுயம்வரத்தில் தேவர்கள் முன்னிலையிலேயே நளனுக்கு மாலை சூட்ட விரும்புவதையும் அதனால் தனது சபதத்திற்குக் குற்றம் ஏற்படாது எனக் கூறியதையும் தேவர்களிடம் தெரிவித்தார். உரிய உத்தமமான முகூர்த்த வேளையில் சுயம்வரம் நடைபெற்றது. தங்க மயமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சுயம்வர மண்டபத்தில் மன்னரைவரும் வந்து அமர்ந்தனர். சிறந்த அலங்காரங்களோடு தமயந்தி சுயம்வர அரங்கிற்குள் பிரவேசித்தாள். அவளுக்கு மன்னர்களின், பெயர், புகழ், பராக்கிரமம் முதலியன அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அரங்கினுள் ஒரு இடத்தில் ஒரே உருவமுடைய ஐந்து புருஷர்கள் அமர்ந்திருப்பதை தமயந்தி கண்டாள். அனைவரும் உருவம், நிறம் முதலியவற்றில் எந்த வேறுபாடும் இன்றி நளனைப் போலவே காணப்பட்டனர். அவளால் உண்மையான நளன் யார் எனக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அப்போது தன் அறிவைக் கொண்டு யோசித்தாள். தேவர்களின் லட்சணம், அடையாளம் இவற்றை வயதானவர்கள் கூறக் கேட்டதை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள். அதன்படி நிஷத்ராஜன் நளனை அடையாளம் கண்டு நளனுக்கு மாலை சூட்டினாள். நளனை தமயந்தி கணவனாக ஏற்றதும் மன்னர்கள் அனைவரும் நளனைப் புகழ்ந்தனர். நளனும், தமயந்தியும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் இறுதி வரை அன்புடன் இருப்பதாக உறுதி உரைத்தனர்.

லோகபாலர்கள் நளனுக்கு வரங்கள் அளித்தல்; மகன், மகள் பெறுதல்

தமயந்தி நளனுக்கு மாலை சூட்டியதும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நளனுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் எட்டு வரங்களை அளித்தனர். இந்திரன், யாகத்தில் பிரத்யக்ஷ தரிசனம் அளிப்பதாகவும் வாழ்வின் இறுதியில் உத்தமமான சுவர்க்க லோகத்தை அளிப்பதாகவும் வரங்களை அளித்தார். அக்னிதேவன் தனக்கு சமமான ஒளிமிக்க உலகத்தையும், நளன் விரும்பும்போது நேரில் வருவதாகவும் வரங்கள் அளித்தார். நளனுக்கு தருமராஜன் சிறந்த சமையல் கலையையும், தர்மத்தில் உறுதியுடன் நிலைபெறுவதையும் வரமாக

அளித்தார். வருணபகவான் நளனுடைய விருப்பப்படி நீர் தோன்றும் என்பதையும், அத்துடன் அவரது மலர்மாலைகள் எப்போதும் வாடாது நறுமணத்துடன் இருக்கும் என்பதையும் வரமாக அளித்தார். இவ்விதம் தேவர்கள் அனைவரும் இரண்டிரண்டு வரங்களை அளித்தபின் சொர்க்கம் திரும்பினர். விதர்ப மன்னன் பீமன் நள தமயந்திக்கு சாஸ்திர முறைப்படி திருமணம் செய்து வைத்தார். பிறகு தமயந்தியுடன் நளன் தனது நிஷதநாட திரும்பினார். நளனும் தமயந்தியும் இந்திரனும் சசியும் போல மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். தமயந்தி இந்திரசேனன் என்ற மகனையும் இந்திரசேனை என்ற மகளையும் பெற்றாள். நளமகாராஜன் யாக, யக்ஞங்களை அனுசரித்து தன தான்யம் நிறைந்த நாட்டை பரிபாலித்து வந்தார்.

தேவர்கள் நளனின் புகழ் பாடுதல்; தேவர்களால் தடுக்கப்பட்டும் கலியுகம் நளன் மீது கோபம் கொள்ளுதல்

சுயம்வரம் முடிந்து லோகபாலகர்களாகிய தேவர்கள் சொர்க்கம் திரும்பும் வழியில் கலியுகத்தோடு துவாபரயுகம் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். இந்திரன் கலியுகத்திடம் எங்கே சென்று கொண்டிருக்கிறாய் என்று கேட்டார். கலியுகம், இந்திரனிடம் தான் தமயந்தியை மணக்க விரும்பி அவருடைய சுயம் வரத்திற்குச் செல்வதாகத் தெரிவித்து, இந்திரன் அந்த சுயம்வரம் நடந்து முடிந்துவிட்டது. எங்கள் எதிரிலேயே தமயந்தி நளனைக் கணவனாக வரித்தாள் என்று கலியிடம் கூறினார். கலியுகம் இதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்டது. தேவர்கள் இருக்கும்போது மனிதனை தமயந்தி கணவனாக தேர்ந்தெடுத்துள்ளாள். அவளைத் தண்டிப்பது உசிதமானது என்று கூறியது. தேவர்கள், “தமயந்தி எங்கள் அனுமதியோடுதான் நளனை வரித்தாள். நளன் நற்குணங்கள் பொருந்தியவர். இதிகாச புராணங்களைக் கற்றவர், தர்மங்கள் அறிந்தவர். நளனிடம் திறமை, தைர்யம், ஞானம், தவம், சௌசம், சமம், தமம் முதலிய குணங்கள் எப்போதும் நிலைத்துள்ளன. இத்தகைய நளனுக்கு சாபம் அளிப்பவன் தனக்கே சாபமளிப்பவன் ஆவான். தன் மூலம் தன்னையே அழித்துக் கொள்வான்” என துவாபரத்திடமும், கலியிடமும் கூறிச் சென்றுவிட்டனர். கலி, துவாபரத்திடம், நான் என் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை; நளனுக்குள் வாசம் செய்து அவரை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றுவேன்; நளன் தமயந்தியுடன் வாழவிடமாட்டேன், நீயும் எனக்கு உதவ வேண்டும் என்று கூறியது. பின் கலியும் துவாபரமும் நிஷத நாடு வந்தன.

கலியுகம் நாளனில் பிரவேசித்தல்; நளன்-புஷ்கரர் சூதாட்டம்; மக்களும் தமயந்தியும் தடுத்தும் மன்னன் சூதாடுதல்

கலியுகம் ஒவ்வொரு நாளும் நளனைக் கவனித்து வந்தது. நான் தர்மத்திலிருந்து பிறழ்ந்து சிறிய குற்றமாவது புரிந்தால் தான் நளனைப் பீடிக்க இயலும் என்ற காத்திருந்தது. 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் சிறுநீர் கழித்து வந்த நளன் கைகளை மட்டும் சுத்தம் செய்து விட்டு கால்களைக் கழுவாமல் சந்தியாவந்தனம் செய்ய அமர்ந்தார். இந்த குற்றத்தைக் கண்ட கள அவரைப் பீடித்தது. கலி புஷ்கரனிடம் சென்றது. நளனின் சகோதரன் போன்றவனான புஷ்கரனை நளனோடு சூதாடி அவனது ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுமாறு தூண்டியது. காளை வடிவில் தானும் புஷ்கரனோடு வந்தது. புஷ்கரன் நளனிடம் சென்று நாம் இருவரும் தர்மப்படி சூதாடலாம் என அழைத்தான். தமயந்தியின் கண் முன்னே நடந்த சூதாட்டத்தில் நளன் செல்வங்களை இழந்து வந்தான்.

நண்பர்கள் யாராலும் நளனை சூதாட்டத்திலிருந்து தடுக்க முடியவில்லை. நகர மக்களும் மந்திரிகளும் சூதினைத் தடுக்க அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்தனர். தமயந்தி இவர்களது வருகையை நளனுக்குத் தெரிவித்தும் நளன் சூதிலிருந்து விலகவில்லை. தமயந்தி அழுகையுடன் கேட்டபோதும் மன்னர் பதில் பேசவில்லை. சூதாட்டம் பல மாதங்கள் நடந்தது. நளன் தோற்றுக் கொண்டே வந்தார். மக்கள் துயரம் கொண்டு நளன் மன்னராக அதிக காலம் இருக்கப் போவதில்லை என்று கூறிச் சென்றனர்.

நளன் சூதில் தோற்று தமயந்தியோடு வனம் செல்லுதல்; பறவைகள் நளனின் ஆடைகளை அபகரித்தல்

வார்ஷ்னேயன் என்ற நளனின் சாரதி மூலம் தனது இரண்டு குழந்தைகளையும் தமயந்தி முன் எச்சரிக்கையுடன் தனது தந்தை விதர்ப்பதேசராஜன் பீமனிடம் ஒப்படைக்குமாறு அனுப்பிவிடுகிறான். நளன் ராஜ்யத்தையும் புஷ்கரனிடத்தில் இழந்து விடுகிறார். புஷ்கரன் தமயந்தியைப் பந்தயத்தில் வைத்து சூது விளையாடுமாறு நளனிடம் கூறுகிறான். இதைக் கேட்டு அளவு கடந்த சோகத்துடன் தனது அணிகலன்களை கழற்றிக் கீழே வைத்த நளன் இடுப்பில் அணிந்திருந்த ஒற்றை ஆடையுடன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறினார். தமயந்தியும் ஒரே புடவை அணிந்து நளனைப் பின் தொடர்ந்தாள். நளன் தமயந்தியோடு நகருக்கு வெளியே மூன்று நாட்கள் வெறும் நீரை மட்டும் பருகித் தங்கி இருந்தார். நளனுக்கு உதவி செய்பவர் தண்டிக்கப்படுவர் என்ற புஷ்கரனின் அறிவிப்பால் நகர

மக்கள் யாரும் நளனுக்கு உணவளித்து உதவவில்லை. பசியால் துன்பமுற்று பழம், கிழங்கு கிடைக்கும் இடங்களைத் தேடி நளன் சென்றார். தமயந்தியும் பின் தொடர்ந்தாள். ஒரு நாள் தங்கச் சிறகுகள் கொண்ட பறவைகளை நளன் கண்டார். பறவைகளின் சிறகுகள் தனக்குச் செல்வமாகும்; பறவைகள் தனக்கு உணவாகும் என்று நினைத்த நான் தனது ஒரே ஆடையைக் கொண்டு அவற்றைப் பிடிப்பதற்காக அப்பறவைகளின் மீது போர்த்தி முடினார். ஆனால் அப்பறவைகள் அவரது ஆடையோடு பறந்தன. “நாங்கள் பறவைகள் அல்ல; உனது ஆடையை அபகரிக்க வல்ல சூதுக்காய்கள் உன்னுடைய ஆடையை அபகரிக்கும் எண்ணத்தோடு இங்கு வந்தோம்” என்று தெரிவித்துச் சென்றன. இந்நிலையில் துயரத்தில் மூழ்கிய நளன் தமயந்தியை நோக்கி, “இங்கிருந்து பல பாதைகள் பிரிந்து செல்கின்றன. ருஷ்வான் மலையைத் தாண்டி அவந்தி தேசம் செல்லும் பாதை இது; இதோ விந்தியமலை பயோஷ்னி நதி தீரம் செல்லும்பாதை; இது விதர்ப்பதேசம் செல்லும் பாதை; அது கோசலதேசம் செல்லும் வழி” என்று அவ்வழிகளில் ஒன்றில் சென்று தமயந்தி பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்ற குறிப்புடன் கூறினார்.

ஆனால் நளனைத் தனியாக விட்டுச் செல்ல விரும்பாத தமயந்தி உங்களுடைய இந்தத் துயர நிலையில் ஆறுதல் அளிப்பேன்; எல்லா துக்கங்களுக்கும் மனைவி போல ஒரு மருந்து கிடையாது என்று கூறி நளனுடன் இருப்பதையே விரும்பினாள். மேலும் தமயந்தி கூறினாள், “மன்னா! எனக்கு அடிக்கடி விதர்ப்பதேசம் செல்லும் வழியைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், நான் என் பெற்றோரிடத்துச் செல்லுவதைத் தாங்கள் விரும்பினால் நாம் இருவருமே அங்கு செல்லலாம்; மன்னர் தங்களுக்கு மரியாதை அளிப்பார்” என்று கூறினாள். ஆனால் ராஜ்யத்தை இழந்த நிலையில் விதர்ப்ப தேசம் செல்ல நளன் விரும்பவில்லை.

தமயந்தி தூங்கும்போது நளன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுதல்

நளனும் தமயந்தியும் தமயந்தியின் ஒற்றைப் புடவையால் தங்கள் உடலை மறைத்துக் கொண்டு இங்கும் அங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். பசி தாகத்தால் களைத்துப்போன இருவரும் ஒரு தர்மசாலையில் சென்று அங்கு தரையில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டனர். இடையில் விழித்துக் கொண்ட நளன் தனது இழிவான நிலைக்காக மிகவும் துயரம் கொண்டு யோசனை செய்தார். தான் தமயந்தியைப் பிரிந்துவிட்டால் அவள் விதர்ப்பதேசம் சென்று பாதுகாப்பாக இருப்பாள். இவள் என்மீது கொண்ட அன்பினாலேயே துயரங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளைப் பிரிவதே சரி என்று நினைக்கிறார். வழியில் அவளுக்கு ஏதும் தீங்கு நேர்ந்தால் என்ன

ஆகும் என்று நினைத்த நளன் தமயந்தியின் பதிவிரதாதன்மை அவளைப் பாதுகாக்கும்; அவளிடம் யாராலும் தீய எண்ணத்துடன் அணுக முடியாது என்று தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார். தான் ஆடையின்றி இருப்பதை உணர்ந்து அவளது ஆடையின் பாதியைக் கிழித்துத் தான் அணிந்து கொள்ளத் தீர்மானிக்கிறார். அவ்விடத்தில் சுற்று முற்றும் தேடி ஒரு கத்தியைக் கண்டு எடுத்து அதனைக் கொண்டு தமயந்தியின் தூக்கம் கெடாதவாறு அவளது ஆடையில் பாதியை அறுத்தெடுத்தார். அந்தப் பாதி ஆடையுடன் உடலை மூடிக்கொண்டு அங்கிருந்து நீங்கினார். ஆனால் மனைவியை இந்நிலையில் விட்டுச்செல்ல மனமின்றி மீண்டும் அவளிடம் வந்தார். தமயந்தி உறங்கிக் கொண்டிருந்த நிலையில், “ஆதித்யன், வசு, ருத்ரன், அசுவினி குமாரர்கள் மருத் கணங்கள் ஆகிய எல்லா தேவர்களும் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும் என்று கூறி அங்கிருந்து எழுந்து சென்றார். கலியினால் பீடிக்கப்பட்டதால் அறிவு பிறழ்ந்து காட்டில் தனது அன்பு மனைவியைத் தனியாக விட்டுவிட்டு நளன் சென்றுவிட்டார்.

நளன் காட்டுத்தீயிலிருந்து கார்க்கோடக நாகத்தைக் காப்பாற்றுவதல்

நளன் தமயந்தியைப் பிரிந்து சென்றபோது காட்டில் தீ பற்றி எரிவதைக் கண்டார். நளமகாராஜா என்னைக் காப்பாற்றுவார்களே என்ற அவலக் குரலையும் கேட்டார். காட்டுத் தீயினுள் நுழைந்தார். அங்கு ஒரு நாகராஜன் குண்டலஹாரமாகப் படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டார். நளனைக் கண்ட நாகம் வணக்கத்துடன், நளனைப் பார்த்துக் கூறியது, “மன்னா ஒருநாள் நான் பிரம்மரிஷி நாரதரை ஏமாற்றியதால், அவர் கோபம் கொண்டு நீ மரத்தைப்போல ஒரே இடத்தில் கிட. நளமகாராஜன் வந்து உன்னை வேறு இடம் எடுத்துச் செல்லும்போது நீ சாபவிடுதலை பெறுவாய்” என்று கூறினார். நான் கார்க்கோடக நாகம் ஆவேன். என்னை விரைந்து எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்று வேண்டியது. உடனே மோதிரம் போலாகிய கார்க்கோடகனை எடுத்துக் கொண்டு நளன் தீயில்லாத இடத்திற்குச் சென்றார். நாகம் நளனை அவரது காலடியை எண்ணியவாறு செல்லக் கேட்டுக் கொண்டது. அவ்வாறு எண்ணியபடி சென்ற நளன் தனது பத்தாவது காலடியை வைத்ததும் நாகம் அவரைத் தீண்டியது அக்கணமே நளனின் அழகிய உருவம் மாறி கரியமேனியாகக் காணப்பட்டது. அதேநேரம் தன்முன் கார்க்கோடக நாகம் தனது சுயரூபத்துடன் நிற்பதை நளன் கண்டார்.

கார்க்கோடக நாகம் நளனிடம் கூறியவை

நாகம் நளனிடம் கூறியது. “மன்னா! தங்கள் உருவத்தைக் கண்டு தாங்கள் நளன் என்பதை யாரும் அறியக்கூடாது என்பதற்காகவே தங்களைத்

தீண்டி உருவை மறைத்தேன். மன்னா! உங்களுக்குள் பிரவேசித்த கலியுகம் என்னுடைய விஷத்தால் பொசுங்கி தங்களுக்குள் மிகுந்த கஷ்டத்தோடு வாழப் போகிறான். குற்றம் எதுவும் செய்யாத தங்களை பீடித்த கலிக்குத் துன்பம் அளித்து நான் உங்களைக் காப்பாற்றியுள்ளேன். நான் அளிக்கும் வரத்தால், கொடிய விலங்குகள், பகைவர்கள், மற்றும் பிராமணர்கள் சாபம் இவற்றால் பாதிக்கப்படமாட்டீர்கள். உங்களுக்கு விஷத்தால் ஒருபோதும் துன்பம் நேராது. தாங்கள் போரில் எப்போதும் வெற்றியடைவீர்கள். தாங்கள் இங்கிருந்து அயோத்தி சென்று இஷ்வாகு குலமன்னன் ருதுபர்ண ராஜாவிடம் சாரதியாகச் சேருங்கள். அவர் சூதாட்டத்தில் கை தேர்ந்தவர். அவர் தங்களிடமிருந்து குதிரை செலுத்தும் வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டு பதிலுக்கு சூதாட்ட வித்தையின் ரகசியத்தை உங்களுக்கு அளிப்பார். சூது வித்தையை அறிந்ததும் மீண்டும் தாங்கள் ராஜ்யத்தை அடைவீர்கள். மனைவி மக்களுடன் வாழ்வீர்கள். எனவே கவலைப்படாதீர்கள். மன்னா! தாங்கள் தங்கள் சுய உருவத்தைப் பெற விரும்பும்போது இந்தத் துணியைப் போர்த்திக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி இரு வஸ்திரங்களையும் நாகம் அளித்தது. பின்னர் அங்கிருந்து நாகம் மறைந்தது.

நளன் ருதுபர்ணராஜாவிடம் தலைமைச் சாரதியாதல், தமயந்தியை எண்ணிக் கவலைப்படுதல்

நாகம் சென்ற பிறகு அயோத்தி நோக்கிச் சென்ற நளன் 10வது நாள் அயோத்தி அடைந்தார். ருதுபர்ண மன்னரிடம் சென்றார். தன்னை ‘பாகுகன்’ என்ற பெயரில் அறிமுகம் செய்து கொண்டார். இப்புவியில் குதிரைகளைச் செலுத்தும் கலையில் நிகரில்லாதவன் என்பதைத் தெரிவித்தார். அத்துடன் சமையற்கலையிலும், சிற்பக் கலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளவன் என்று கூறித் தனக்கு இப்போது பொருளாதாரச் சங்கடம் ஏற்பட்டுள்ளதால் தன்னைப் போஷிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். ருதுபர்ண மன்னன் குதிரைகளைப் பராமரிப்பவரின் தலைவனாக நளனை நியமித்தார். ஆண்டிற்கு பத்தாயிரம் தங்க நாணயங்களை ஊதியமாக அறிவித்தார். அத்துடன் நளனுக்கு உதவி செய் வார்ஷ்ணேயன், ஜெளவலன் என்ற சாரதிகளையும் நியமித்தார். நளன் வர்ஷ்ணேயனுடனும், ஜெளவலனுடம் மதிப்புடன் அயோத்திநகரில் வசித்து வந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் தமயந்தியை நினைத்து “பசியாலும், தாகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்ட அந்த தபஸ்வினி மந்த புத்தியுடைய கணவனை நினைத்தபடி எங்கு உறங்கிக் கொண்டிருப்பாள், யாரிடம் இப்போது தங்கியிருப்பாள்” என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். ஜீவலன் பாகுகா! நீ யாருக்காக கவலைப்படுகிறாய்? அவள் யாருடைய பத்தினி? நீ ஏன் அவளுக்காக எப்போதும் துயரப்படுகிறாய்?

என்று நளனிடம் கேட்டான். நளன், கொடிய விலங்குகள் வசிக்கும் காட்டில் பாக்கியம் அற்ற ஒருவன் வகையற்றவனாக மனைவியிடமிருந்து பிரிந்து விட்டான். மந்த புத்தியுடைய உள்ள புருஷன் அவளைத் துறந்து இரவும் பகலும் துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான் என்று பதில் உரைத்தார். தமயந்தியை எப்போதும் நினைத்தபடி நான் ருதுபர்ண மன்னரிடம் அஞ்ஞாத வாசம் புரிந்தார்,

ருதுபர்ண மன்னன் விதர்ப்பதேசம் புறப்படுதல்; பாகுகன் தேர் செலுத்துதல்; வார்ஷ்ணேயன் ஐயம் கொள்ளுதல்; ருதுபர்ண மன்னரின் கணித அறிவு

நளனைப் பிரிந்த தமயந்தி சேதிராஜன் அரண்மனையை அடைந்து அங்கிருந்து விதர்ப்பதேசம் சென்று பெற்றோருடன் வசித்து வந்தாள். நளனைத் தேடும் முயற்சியில் பர்ணாதர் என்ற பிராமணன் மூலம் நளன் அயோத்தி நகரத்தில் ருதுபர்ண மன்னரின் சாரதியாக இருப்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறான். நளனை விதர்ப்பதேசம் வருமாறு செய்ய ஒரு யுக்தியை மேற்கொள்ளுகிறான். சுதேவன் என்ற அந்தணரை அயோத்தி நகருக்கு அனுப்பி தமயந்திக்கு மறுபடியும் சுயம்வரம் நடைபெறுகிறது என்ற செய்தியை ருதுபர்ண மன்னருக்குத் தெரிவித்து அதன்மூலம் நளன் மன்னருடன் வருவான் என்று முடிவு செய்கிறான். சுதேவன் தமயந்தி எண்ணப்படி ருதுபர்ண மன்னரிடம் சுயம்வரச் செய்தியை, அதுவும் மறுநாளே சுயம்வரம் என்றும், முடிந்தால் கலந்து கொள்ளுங்கள் என்றும் கூறினார். சுதேவனின் பேச்சைக் கேட்ட ருதுபர்ணன் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள விரும்பினார். பாகுகனிடம் ஒரே நாளில் விதர்ப்பதேசம் சென்று தமயந்தியின் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார். குதிரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தேரை ஆயத்தம் செய்ய ஆணையிட்டார். இதைக்கேட்ட பாகுகன் வடிவில் இருந்த நளன் தமயந்தி இத்தகைய காரியம் செய்வாளா? துக்கத்தால் அறிவு பிறழ்ந்தாளா? என்னைக் கண்டு பிடிக்க இந்த உபாயத்தை மேற்கொண்டாளா? நானும் அவளுக்கு பயங்கரமான குற்றத்தைப் புரிந்துள்ளேன். அதனால் என்னிடத்தில் அன்பு குறைந்ததா? ஆனால் அவள் ஒருபோதும் சுயம்வரத்தில் ஈடுபட மாட்டாள். எது உண்மை என்பதை விதர்ப்பதேசம் சென்று அறிய முடியும் என்று பல விதமாக சிந்தித்தார். எனவே தனது இந்த ஐயங்களைப் போக்கிக் கொள்ள ருதுபர்ண மன்னரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன் என முடிவு செய்தார். பிறகு மன்னரிடம் ஒரே நாளில் விதர்ப்பதேசத்தின் தலைநகரான குண்டினபுரத்திற்கு உங்களைக் கொண்டு சேர்ப்பேன் என்று கூறினார்.

பிறகு மெலிந்த தேகம், 10 சுழிகள் கொண்ட சிந்து ஜாதிக் குதிரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தேரில் பூட்டி ஆயத்தம் ஆனார். ருதுபர்ணன் அக்குதிரைகளைக்

கண்டு இவை ஒரு நாளில் விதர்ப்பதேசம் செல்லுமா என ஐயமுற்றார். ஆனாலும் பாகுகன் குதிரைகளின் இலக்கணங்களை நன்கு அறிந்தவன் என்பதால் அவனது செயலைத் தடுக்கவில்லை. ருது பர்ணன் தேரில் ஏறியதுமே குதிரைகள் தடுக்கி பூமியில் விழுந்தன. ஆனால் நளன் அக்குதிரைகளைத் தட்டிக் கொடுத்து, வசப்படுத்தி தேரைச் செலுத்தினார். முன்பு நளனிடத்தில் சாரதியாக இருந்து பின் ருதுபர்ணனிடம் சாரதியாக இருந்த வார்ஷ்னேயனும் அவர்களுடன் வந்தான். வாயு வேகத்தில் குதிரைகள் பறந்தன. பாகுகன் தேரைச் செலுத்துவதைப் பார்த்து வார்ஷ்னேயனுக்கு இவர் யாராக இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயம் உண்டாயிற்று. இவன் தேரைச் செலுத்துவது நளமகாராஜன் தேரைச் செலுத்துவது போலவே உள்ளது. இவனுடைய வயதும் நளனுடைய வயதும் ஒன்றே. ஆனால் இவன் அழகற்றவனாக உள்ளான். மெலிந்த உடலுடன் இருக்கிறான். என்றாலும் பாகுகன் நளன் என்றே வார்ஷ்னேயன் தீர்மானிக்கிறான்.

ருதுபர்ண மன்னரின் உத்தரீயம் விழுதல்; நளன் ருதுபர்ணன் உரையாடல்

பறவைகள் வானத்தில் பறப்பதைப்போல் தேர் விரைந்தது. அப்போது ருதுபர்ண மன்னரின் உத்தரீயம் கீழே விழுந்துவிட்டது. மன்னர் பாகுகனை தேரை நிறுத்துமாறு கூறினார். தனது உத்தரீயத்தை எடுக்க விரும்பினார். ஆனால் தேர் வெகுதூரம் வந்துவிட்டது. மேலாடையை எடுக்க இயலாது என நளன் கூறினார். அப்போது அவர்கள் ஒரு பழங்கள் நிறைந்த தான்றி மரத்தருகில் வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது கணக்கிடுவதில் தனக்கிருந்த அற்புத ஆற்றலை நளனுக்கு வெளிப்படுத்த மன்னர் விரும்பினார்.

அத்தான்றி மரத்தில் இருந்த இலைகள், பழங்களின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டு மன்னர் கூறினார். நளன் தான் அதனை எண்ணிச் சரிபார்க்க விரும்பினார். ஆனால் விதர்ப்பதேசம் செல்ல வேண்டும் என்பதால் நளன் அம்மரத்தின் ஒரு கிளையில் இருந்த இலைகளையும் பழங்களையும் எண்ணினார். ருதுபர்ண மன்னர் கூறிய எண்ணிக்கையிலேயே அவை இருந்தன. இதனால் மிகுந்த வியப்படைந்த நளன் எப்படி இதைக் கணக்கிட்டீர்கள் என்று கேட்டான். மன்னர் தான் குதுகலையில் மர்மம் அறிந்தவர் என்றும் கணிதத்தில் மிகுந்த நிபுணன் என்றும் தெரிவித்தார்.

ருதுபர்ணன் நளனுக்கு சூதுவித்தையைக் கற்பித்தல்; நளனிடம் இருந்து கலி நீங்குதல்

ருதுபர்ண மன்னர் விதர்ப்பதேசத்திற்கு விரைந்து செல்ல விரும்பினார். நளன் மன்னரிடம் தனக்கு சூதுக்கலையின் இரகசியத்தைக் கற்றுத்

தருமாறும், பதிலுக்கு தான் குதிரை வித்தையின் இரகசியத்தை மன்னருக்கு உரைப்பதாகவும் கூறினார். ருதுபர்ணன் அதனை ஏற்று தான் குது வித்தையை கற்றுத் தருவதாகவும், குதிரை விஞ்ஞானம் உன்னிடமே அடமானப் பொருளாக இருக்கட்டும் என்று கூறினார். உடனே குது வித்தையை நளனுக்கு அளித்தார். நளன் அவ்வித்தையைக் கற்றதும் அவருடைய உடலிலிருந்து கலியுகம் வெளியேறியது. நளனுடைய உடலில் இருந்த கார்க்கோடகனின் விஷத்தால் கஷ்டப்பட்ட கலியுகம் விஷத்தில் இருந்து நீங்கியது. நளன் கலியுகத்திடம் கோபம் கொண்டு சபிக்க எண்ணினார். கலியுகம் நளனிடம் மன்னிக்குமாறு வேண்டியது. காட்டில் தமயந்தி தன்னைச் சபித்ததாலேயே தான் கஷ்டப்படி வேண்டி இருந்ததைத் தெரிவித்தது. பயத்தால் தங்களைச் சரணடைந்துள்ள என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். தாங்கள் என்னைச் சபிக்காமல் விட்டுவிட்டால் உலகில் உங்களுடைய வரலாற்றைப் படித்துப் புகழும் மனிதர்களை நான் பீடிக்க மாட்டேன் என்று உறுதியளித்தது. நளனும் கலியுகத்தை மன்னித்துவிட அது தான்றி மரத்தில் புகுந்தது. நளனும் கலியுகமும் பேசியதை மற்றவர்கள் அறியவில்லை. கலி விலகியதும் நளனின் துன்பங்கள் நீங்கின. ஆனால் மீண்டும் தன் சுய உருவைப் பெறவில்லை என்ற ஒரு குறையே இருந்தது.

ருதுபர்ணர் குண்டினபுரம் அடைதல்; தமயந்தியின் சிந்தனை பீமராஜன் ருதுபர்ணரை வரவேற்றல்

மாலைப் பொழுதிலேயே ருதுபர்ணர் விதர்ப்ப தேசத்தை அடைந்தார். நளன் தேரைச் செலுத்தும்போது ஏற்பட்ட ஓசையைக் கேட்ட தமயந்தி அது நளன் வருகையை அறிவிப்பதாகவே நினைத்தாள். நளன் இன்று இங்கு வரவில்லை என்றால் நான் உயிர்வாழ மாட்டேன். தீயில் பிரவேசிப்பேன் என்று எண்ணினாள். நளனுடைய உயர்ந்த குணங்களையும் தன்பால் அவர் கொண்டிருந்த அன்பினையும் நினைத்துத் தேம்பினாள். இச்சமயம் தேரில் இருந்து இறங்கிய ருதுபர்ண மன்னர் பீமராஜனைச் சந்தித்தார். பீமராஜனால் நன்றாக உபசரிக்கப்பட்டார். ஆனால் அங்கு அரண்மனையில் சுயம்வரத்திற்கான எந்த ஏற்பாடும் இல்லை என்பதையும் ருதுபர்ணர் கண்டார். பீமராஜனும், சுயம்வரம் என்று ருதுபர்ணரிடம் தெரிவித்து தமயந்தியே அவரை நளன் பொருட்டாக வரவழைத்துள்ளாள் என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை. எனவே ருதுபர்ணரிடம் தாங்கள் இங்கே வரக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார். ருதுபர்ணன் பீமராஜனிடம் நான் தங்களை வாழ்த்தவே வந்துள்ளேன் என்று தெரிவித்தார். ஆனால் இந்த காரணத்தை பீமராஜன் நம்பவில்லை என்றாலும் ருதுபர்ணர் தங்குவதற்கு உரிய வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். ருதுபர்ணன் தனக்கான மாளிகைக்கு

வார்ஷ்னேயனுடன் சென்றுவிட பாகுகன் வடிவில் இருந்த நளன் தேரைத் தேர்ச்சாலைக்குக் கொண்டு சென்றார்.

நளனிடம் கேசினி உரையாடுதல்

தமயந்தி கேசினி என்னும் பெண்ணை நளனிடம் அனுப்புகிறாள். முன்பு அயோத்தியில் பர்ணாத பிராமணர் கூறிய செய்திகளை நளனிடம் தெரிவித்து அவனது பதிலைக் கேட்டு வருமாறு கூறுகிறாள். கேசினி, நளனிடம் சென்று விதர்ப்பராஜ குமாரியின் கட்டளைப்படி தான் வந்துள்ளதாகக் கூறுகிறாள். அயோத்தியிலிருந்து எப்போது புறப்பட்டீர்கள், எதற்காக வந்துள்ளீர்கள் என்று கேட்டாள். நளன், தமயந்தியின் இரண்டாவது சுயம்வரத்திற்காக அயோத்தி மன்னர் ருதுபர்ணர் வந்திருப்பதையும் தான் அவருடைய சாரதி என்றும் தெரிவித்தார். கேசினி, மீண்டும் நீங்கள் யார்? உங்களுடைய பொறுப்பு என்ன? உங்களுடன் வந்துள்ள மூன்றாவது மனிதன் யார் என்று கேட்டாள். நளன் எங்களுடன் வந்த மூன்றாவது ஆள் வார்ஷ்னேயன் என்பவன். அவன் நளனின் சாரதி நளன் வனம் சென்றதும் அவன் ருதுபர்ணனிடம் சாரதியானான். நான் குதிரை செலுத்துவதில் நிபுணன் என்பதால் மன்னர் என்னையும் சாரதியாக நியமித்துள்ளார் என்று தெரிவித்தான். கேசினி மீண்டும் வார்ஷ்னேயனுக்கு நளன் இருக்கும் இடம் தெரியுமா? அவன் தங்களிடம் நளமகாராஜாவைப் பற்றி என்ன கூறினான் என்று கேட்டாள். நளன், வார்ஷ்னேயன் இரு குழந்தைகளையும் பீமராஜனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அயோத்தி சென்றுவிட்டான். அவனுக்கு நளனைப் பற்றி ஏதும் தெரியாது. நளனுடைய பழைய உருவம் மறைந்துவிட்டது. அவர் இந்த உலகில் இரகசியமாகச் சஞ்சரிக்கிறார். நளனின் அந்தராத்மாவே அவரை அறியும். அவர் தன்னை ஒருபோதும் மற்றவர்கள் முன் வெளிப்படுத்துவதில்லை என்று கேசினியிடம் கூறினார்.

கேசினி, ஏ! சூதாடி மன்னா! நீ உன்னிடம் அன்பு வைத்த மனைவியின் பாதி ஆடையைக் கிழித்துக் கொண்டு எங்கே சென்றீர். நீ விட்டுச் சென்ற அதே நிலையிலேயே அவள் இன்னும் இருக்கிறாள். உன்னுடைய வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். பாதித் துணியால் தன் உடலை மூடிக் கொண்டு சோகத்தால் அழுது கொண்டிருக்கும் அவளுக்குக் கருணை காட்டு. என் பேச்சுக்குப் பதில் கூறு” என்று சொல்லி, இதற்கு தாங்கள் தமயந்திக்கு விருப்பமான விஷயத்தைத் தெரிவியுங்கள் எனக் கேட்டாள். பாகுகன் உருவில் இருந்த நளன் கேசினியிடம் கூறினார், “உத்தம குலப்பெண்கள் மிகப் பெரிய சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தாலும் தன்னைத் தாமே காத்துக் கொள்ளுகின்றனர். சிறந்த பெண்கள் தங்கள் கணவரால் தியாகம் செய்யப்பட்டாலும் ஒரு போதும் கோபம் கொள்ளுவதில்லை. அவர்கள்

எப்போதும் நன்னடத்தையாகிய கவசத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறார்கள். பறவைகள் யாருடைய துணியை அபகரித்துச் சென்றதோ, யார் மானசீகக் கவலையால் பொசுங்கிக் கொண்டிருக்கிறானோ அவன் மீது மனைவி கோபப்படக்கூடாது; அவனை மன்னித்து விட வேண்டும்; என்ற நளன் தனது கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் அழுதார். அங்கிருந்து சென்ற கேசினி பாகுகன் கூறிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தாள்.

தமயந்தி கேசினியிடம் பாகுகனைப் பரிசோதிக்கக் கூறுதல், பாகுகன் குழந்தைகளிடத்தில் அன்பு காட்டுதல்

தமயந்திக்கு பாகுகன் நளனே என்ற ஐயம் உறுதியானது. மீண்டும் கேசினியைப் பாகுகனிடம் அனுப்பினாள். பாகுகன் கேட்டாலும் நீரும் நெருப்பும் கொடுக்காதே, அவனுடைய செயல்களைக் கண்காணித்து எனக்குத் தெரியப்படுத்து என்று கட்டளையிட்டாள். இவ்வாறு பாகுகனைக் கண்காணிக்கச் சென்ற கேசினி தான் கண்டவற்றைத் தமயந்தியிடம் தெரியப்படுத்தினாள். “தமயந்தி! பாகுகனுடைய ஒவ்வொரு செயலும் பவித்திரமாக உள்ளது. எந்த வாயிலும் சிறியதாக இருந்தாலும் அவன் குனிவதில்லை; மாறாக வாயில் உயர்ந்துவிடுகிறது. காலியாயன குடங்களைப் பாகுகன் பார்த்ததுமே அவை நீரால் நிரம்பின. உணவுப் பொருட்களைச் சமைப்பதற்காக அடுப்பில் ஏற்றி பாகுகன் சூரியனின் கிரணத்தாலேயே தீயைப் பற்ற வைத்தான். அக்னியை அவன் தீண்டியபோதும் அது அவனைச் சுடவில்லை. அவனால் தீண்டப்பட்ட மலர்கள் வாடவில்லை. அதிக நறுமணம் பெற்றன” எனக் கேசினி கூறினாள். நளன் சமைத்த உணவை கேசினி மூலம் வருவித்து சுவைத்த தமயந்தி அவை நளனின் கைப்பக்குவத்தைக் கொண்டிருப்பதை அறிந்தாள்.

தமயந்தி தன் இரு குழந்தைகளையும் கேசினியுடன் பாகுகனிடத்தில் அனுப்பினாள். நளன் அக்குழந்தைகளை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு சீராட்டினார். குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தார். பிறகு குழந்தைகளை விட்டு விட்டு, கேசினியிடம் “இவ்விரு குழந்தைகளும் என் பெண் பிள்ளைகளைப் போல இருந்ததால் எனக்குக் கண்ணீர் வந்தது, பெண்ணே! நீ இங்கு அடிக்கடி வந்தால் பிறர் ஐயம் கொள்ளுவார்கள். நாங்கள் இந்த தேசத்தின் விருந்தினராக வந்துள்ளோம்; நீ உன் இடத்திற்குச் சென்று விடு” எனத் தெரிவித்தார்.

தமயந்தி பாகுகன் உரையாடல்; நளன் வெளிப்படுதல்; இருவரும் இணைதல்

தமயந்தி தன் தாயிடம் பாகுகன் நளனாக இருப்பான் என்ற ஐயம் உள்ளது. உருவம் மட்டுமே வேறுபடுகிறது. மற்ற எல்லா குணங்களும்

செயல்களும் ஒத்துள்ளன என்றும் தன்னைப் பாகுகனிடம் அனுப்பு அல்லது தந்தையிடம் தெரிவி என்றும் வேண்டினாள். அவளுடைய தாய் தமயந்தியின் செய்தியைப் பீம் மன்னரிடம் தெரிவித்தாள். மன்னர் தமயந்தி பாகுகனைச் சந்திக்க அனுமதித்தார். அழுக்கான ஆடையுடன் ஐடை தரித்த தமயந்தி, பாகுகனிடம் சென்றாள். அவனிடம் பேசத் தொடங்கினாள். “பாகுகா, காட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியைத் தனியாக விட்டுச் சென்றவைனைப் பார்த்திருக்கிறாயா? நளனைத் தவிர வேறு யார் அதைச் செய்ய முடியும்? அவருக்கு நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? தேவர்கள் முன்னிலையில் என்னைக் காப்பாற்றுவதாக உறுதியளித்து மணந்து கொண்டவருடைய சத்திய வாக்கு எங்கு சென்றது” எனக் கேட்டாள். நான் தமயந்தியிடம், “நான் உனக்குச் செய்தது அனைத்தும் கலியுகத்தின் செயலாகும். நானாக ஏதும் செய்யவில்லை; காட்டில் நீ துயருற்றுச் சாபம் அளித்த அதே கலியுகம் எனது உடலில் உனது சாபத் தீயால் எரிந்தவாறு வாசம் செய்தது. இப்போது நம் துன்பங்கள் நீங்கும் வேளை வந்துள்ளது. கலியுகம் என்னை நீங்கிவிட்டான். நான் உன்னை அடைவதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளேன். உனக்கு இரண்டாவது சுயம்வரச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டே ருதுபர்ண மன்னர் இங்கு வந்துள்ளார். தமயந்தி இரண்டாவது கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறாள் என்ற செய்தி எங்கும் பரவியுள்ளது,” எனத் தெரிவித்தான்.

அதைக்கேட்டு நடுங்கிய தமயந்தி, மன்னா! தாங்கள் என்மீது ஐயம் கொள்ளாதீர்கள்; ருதுபர்ணரின் அரண்மனையில் தாங்கள் இருப்பதை பர்ணாதர் என்னும் பிராமணரின் சொல்லால் நான் யுகம் செய்தேன். தங்களை இங்கு வரவழைப்பதற்காகவே இச்சுயம்வரச் செய்தி ருதுபர்ணருக்கு மட்டுமே தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒரே நாளில் குதிரையைச் செலுத்தி இவ்வளவு தூரம் வரக்கூடியவர் நீர் ஒருவரே; உங்களைக் காண்பதற்காகவே இந்த உபாயத்தை நான் மேற்கொண்டேன். நான் மனதாலும் ஒருபோதும் எந்தத் தீய நடத்தையையும் செய்ததில்லை. வாயு தேவனும், சூரிய பகவானும், சந்திரனும் மூவுலகங்களையும் அறிந்தவர்கள். நான் பாவம் செய்திருந்தால் இத்தேவர்கள் எனது உயிரைப் பறிக்கட்டும்” என்று தமயந்தி கூறினாள். வாயு தேவனும், சூரிய சந்திரர்களும், “மன்னா! தமயந்தி தன் சீலத்தைப் பாதுகாத்து வருகிறாள். மூன்று ஆண்டுகள் வரை நாங்கள் இவளுக்குப் பாதுகாவலராகவும், சாட்சியாகவும் இருக்கிறோம். உன்னை மீண்டும் பெறுவதற்காகவே ஒப்பற்ற இந்த வழியை தமயந்தி மேற்கொண்டாள். அவள் உனக்குத் தகுந்தவள்; நீ அவளுக்குத் தகுந்தவன் என்று கூறினர். வானத்தில் இருந்து மலர்மாரி பொழிந்தது. தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; இனிய காற்று வீசியது.

இந்த அற்புதமான காட்சியைக் கண்டு நளனுக்கு தமயந்தியின் சுயம்வர ஏற்பாடு குறித்த ஐயம் நீங்கியது. நளன் கார்க்கோடகன் அளித்த பழைய ஆடையைப் போர்த்திக் கொண்டார். அவரது கரிய உருவம் நீங்கப் பெற்றார். நளனின் பொலிவு மிக்க தோற்றம் அவருக்கு மீண்டும் கிடைத்தது. அதன்பின் நளனும் தமயந்தியும் தங்கள் குழந்தைகளோடு சேர்ந்து மகிழ்ந்தனர். பீமகாராஜா நள தமயந்தியைப் பற்றிய அனைத்துச் செய்திகளையும் தமயந்தியின் தாய் மூலம் அறிந்தார்; மகிழ்ந்தார். நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தபின் நடந்த செய்திகளை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவித்து அறிந்து கொண்டனர். பீமராஜா மகளையும், மருமகளையும் நன்கு உபசரித்து அன்பு பாராட்டினார். மூன்று ஆண்டுகள் பிரிந்திருந்த நளனும் தமயந்தியும் நான்காவது ஆண்டில் மீண்டும் இணைந்தனர்.

நளன் ருதுபர்ணன் உரையாடல்; ருதுபர்ணனுக்குக் குதிரை வித்தையைக் கற்றுத் தருதல்

நளனின் வருகையை அறிந்த விதர்ப்பதேசம் விழாக் கோலம் பூண்டது. குண்டிணபுரம் அற்புதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டது. கோவில்களில் தெய்வங்களுக்கு சிறப்பான பூஜைகள் நடைபெற்றன. ருதுபர்ணன் தன்னிடம் பாகுகனாக இருந்தவர் நளனே என்று அறிந்து அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டார். தாங்கள் எனது அரண்மனையில் அஞ்ஞாதவாசத்தில் இருந்தபோது குற்றம் ஏதும் நிகழவில்லையே; அவ்வாறு ஏதாவது குற்றம் நேர்ந்திருக்குமானால் தாங்கள் மன்னிக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார். நளன் மன்னர் ருதுபர்ணரிடம் எனக்குத் தாங்கள் எந்தக் குற்றமும் இழைக்கவில்லை. நான் தங்களுடைய மாளிகையில் சுகமாக இருந்தேன். உங்களுக்கு நான் கற்றுத் தருவதாகக் கூறிய குதிரை வித்தை என்னிடம் அடைக்கலப் பொருளாக உள்ளது. தாங்கள் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி நளன் ருதுபர்ண மன்னருக்கு குதிரை ஞானத்தை அளித்தார். ருதுபர்ணர் நளனுக்கு மீண்டும் சூதாட்டத்தில் இரகசியத்தைத் தெரிவித்து வேறு சாரதியோடு அயோத்தி திரும்பினார்.

நளன் புஷ்கரணை சூதில் வென்று தன் ராஜ்யத்தைப் பெறுதல்

நளன் ஒரு மாத காலம் விதர்ப்பதேசத்தில் ஓய்வெடுத்தார். பின் பீம மன்னரின் அனுமதியுடன் சிறிய படையுடன் தனது நிஷத தேசம் நோக்கிச் சென்றார். அங்கு புஷ்கரணைச் சந்தித்த நளன் சூதுக்கு அழைத்தார். தன்னிடம் உள்ள பெரும் செல்வத்தோடு தமயந்தியையும் பந்தயத்தில் வைப்பதாகத் தெரிவித்தார். புஷ்கரணை ஒன்று சூதாட்டம் விளையாடு;

அல்லது போருக்கு வா என அழைத்தார். புஷ்கரன் தமயந்தியைத் தான் பெற்று விடலாம் என்று உற்சாகம் அடைந்தான். நளனும் புஷ்கரனும் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். புஷ்கரன் நாடு, செல்வம், அத்துடன் தன் உயிரையும் பணயத்தில் வைத்து இழந்தான். வெற்றி பெற்ற நளன், “அதர்மமான மன்னனே! இப்போது நாடு, செல்வம், அனைத்தும் என்னிடம் வந்துவிட்டன. தமயந்தியைப் பற்றி நீ நினைக்கக் கூட முடியாது நீ குடும்பத்துடன் தமயந்தியின் அடிமையாகச் சேவை செய்து வா. முன்பு நீ என்னைத் தோற்கடித்ததில் உனக்குப் பெருமை ஏதும் இல்லை. மூடா! அவை அனைத்தும் கலியின் செயல்கள் என்பதை அறிந்து கொள். கலியுகம் செய்த தவறை நான் உனக்கிழைக்க மாட்டேன். உன் உயிரையும், உன் செல்வத்தையும் உன் நாட்டையும் உனக்கே திருப்பித் தருகிறேன் புஷ்கரா! நீ என் சகோதரன், உன்னிடம் எனக்கு அன்பு நிலைத்திருக்கும். உன் நாட்டிற்குச் செல், நூறு ஆண்டுகள் உயிரோடு இரு” என்று சொல்லி புஷ்கரனை அனுப்பி வைத்தார். அவனும் நளனை வணங்கி விடைபெற்றான்.

புஷ்கரன் சென்ற பின் தன் நகருக்குள் நளன் பிரவேசித்தார். நகர, நாட்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர். மந்திரிகள் நளனை வரவேற்றனர். நாட்டில் விழாக்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. நளன் தனது படையுடன் விதர்ப்பதேசம் சென்று பீமராஜனின் அனுமதியோடு தமயந்தியையும் தனது குழந்தைகளையும் நிஷத நாடு அழைத்து வந்தார். தேவராஜன் இந்திரனைப் போத் தனது நாட்டை தர்ம வழியில் ஆட்சி புரியலானார்.

நளனுடைய வரலாற்றைக் கேட்பவர்கள், அறிபவர்கள் கலியால் பீடிக்கப்படுவதில்லை, செல்வமும், உடல்நலமும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றனர்.

3.3 சகர மன்னர் வரலாறு - பகீரத முயற்சி; கங்கை பூமிக்கு வருதல் (வன பருவம் அத் 106-109)

சகர மன்னர் குழந்தைக்காக தவம்புரிதல்; சிவன் வரம் அளித்தல்

இஷ்வாகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த ரூபம், பலம், தைரியம் மிக்க மன்னர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் சகரன். அவருக்கு வைதர்ப்பி, ஷைப்பா என்ற இரண்டு மனைவியர் இருந்தனர். ஆனால் அவருக்குப் புத்திரப்பேறு கிட்டவில்லை. சகரமன்னர் தனது இருபத்தினியருடனும் கைலாயம் சென்று புதல்வர்களைப் பெறுவதற்காக சிவனை நோக்கிக் கடும் தவம் மேற்கொண்டார். ஈசானன், சூலபாணி, திரிபுராந்தகன், பினாகி, சங்கரன் என்றெல்லாம் துதிக்கப்படும் சிவனின் தரிசனம் சகர மன்னருக்குக் கிட்டியது. மன்னர் சிவபெருமானை வணங்கிப் புதல்வரை யாசித்தார். சிவன் நீ வரம் கேட்ட முகூர்த்தத்தின்படி உனது ஒரு பத்தினியின் கர்ப்பத்தில் இருந்து கர்வம் கொண்டவர்களான 60,000 சூர வீரர்கள் தோன்றுவர். இரண்டாவது மனைவியின் கர்ப்பத்தில் ஒரே ஒரு மகன் தோன்றுவான் என வரமளித்து மறைந்தார். சகரன் மகிழ்வுடன், மனைவியருடன் நாடு திரும்பினார்.

சகரருக்குப் புத்திரர்கள் தோன்றுதல்

சகரமன்னரின் இரு மனைவியரும் கருவுற்றனர். வைதர்ப்பியின் கருவில் இருந்து ஒரு சுரைக் குடுக்கை தோன்றியது. ஷைப்பா தேவர்களைப் போன்ற ஒரு அழகான மகனைப் பெற்றாள். சகர மன்னர் அந்த சுரைக் குடுக்கையை வீசிவிட நினைத்தார். அப்போது அசுரீரி, “மன்னா இவ்வாறு செய்யாதே, இந்த சுரைக்குடுக்கையில் இருக்கும் ஒவ்வொரு விதையையும் எடுத்து நெய் நிரம்பிய சூடான பானைகளில் தனித்தனியாக வைத்துக் காப்பாற்று. இதனால் 60000 புதல்வர்கள் கிடைப்பர். மகாதேவன் இப்படிப் புதல்வர்களைப் பெறும்படி உனக்கு நியமித்துள்ளார். வேறு யோசனை செய்யாதே” என்று கூறியது. அதன்படி ஒவ்வொரு விதையையும் தனித்தனி நெய்ப்பானைகளில் நிரப்பி தனித்தனியாக வளர்ப்புத் தாயின் பாதுகாப்பில் அவற்றைக் கவனித்து வந்தார் சகரர். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அக்குடங்களிலிருந்து பலம் மிக்க 60000 புதல்வர்கள் தோன்றினர். ருத்ரனின் அருளால் தோன்றியதால் கோபம் மிக்கவர்களாக, கொடிய காரியங்களில் ஈடுபடுபவர்களாக அனைவரையும் துன்புறுத்தி வந்தனர். சகர புத்திரர்களால் துன்பம் அடைந்த தேவர்கள் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். பிரம்மா இன்னும் சிறிது காலத்தில் சகரபுத்திரர்களின் அழிவு ஏற்படும் என்று

தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டு தேவர்களும், ரிஷிகளும் தத்தம் இடம் திரும்பினர்.

சகரர் அஸ்வமேதயாகம் தொடங்குதல்; சகரர்கள் கபிலரால் சாம்பலானமை

சிறிது காலம் கழிந்த பின் சகரர் அஸ்வமேதயாகம் தொடங்கினார். அவரது யாக குதிரை சகரர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு பூமியில் சஞ்சரித்தது. அக்குதிரை நீர் வற்றிய கடலின் கரைக்கு வந்தபோது திடீரெனக் காணாமல் போயிற்று. சகர புத்திரர்கள் தந்தையிடம் வந்து யாக குதிரை காணவில்லை எனத் தெரிவித்தனர். மன்னர் அதனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கக் கட்டளையிட்டார். எங்கு தேடியும் குதிரை அகப்படாததால் சகரர்கள் மீண்டும் தந்தையிடம் வந்து குதிரையோ, திருடியவனோ கிடைக்கவில்லை எனக் கூறினர். கோபம் கொண்ட சகர மன்னர் மீண்டும் தேடச் சொன்னார். குதிரை இன்றித் திரும்பி வரக்கூடாது எனக் கட்டளையிட்டார். சகர புத்திரர்கள் மீண்டும் தேடலாயினர். வற்றிப்போன கடலில் வெடிப்பைக் கண்டு கடலைப் பிளந்து, வெட்டி தேடத் தொடங்கினர். எனவே வற்றிய கடல் வேதனையடைந்தது. இறுதியாக கடலின் வடகிழக்குப் பிரதேசத்தில் பாதாளத்தைப் பிளந்து கொண்டு சென்று தேடியபோது யாகக் குதிரையை அங்கு கண்டனர். அது கபில முனிவர் தவம் மேற்கொண்ட இடம். அக்னியைப் போல பிரகாசித்தபடி கபிலர் அங்கு அமர்ந்திருந்தார். சகரர்கள் குதிரையைப் பிடிப்பதற்காகக் கபிலரை அவமதித்து ஓடினார்கள். கோபம் கொண்ட சாக்ஷாத் விஷ்ணுபகவான் ஆன கபிலர் சகரபுத்திரர்களை தனது கண்களாலேயே எரித்துச் சாம்பலாக்கினார். இதனைக் கண்ட நாரத மகரிஷி சகர மன்னரிடம் வந்து இந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார். சகரன் மகாதேவன் கூற்றை நினைக்கலாயினார்.

சகர மன்னர் தனது மகன் அசமஞ்சஸின் புதல்வன் அம்சுமானிடம் கூறியவை

சகர மன்னர் தனது மகன், ஷைப்யா மூலம் தோன்றியவன் அசமஞ்சஸின் மகனான அம்சுமானை அழைத்தார்; அசமஞ்சஸ் எப்போதும் கொடுமையான விளையாட்டில் ஈடுபட்டு, நகர மக்களின் குழந்தைகளை கழுத்தை நெறித்துக் கொண்டு நதியில் வீசி வந்ததையும், நகர மக்கள் முறையிட்டதன்பேரில் தான் தன் மகன் அசமஞ்சஸை நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றி அவனைத் தியாகம் செய்து நகர மக்களைக் காப்பாற்றியதையும், பேரனான அம்சுமானிடம் தெரிவித்தார். அத்துடன், “உன் தந்தையைத் துறந்ததாலும், மற்ற புதல்வர்கள் மரணமடைந்தாலும், யாக காரியம்

தடைப்பட்டதாலும் நான் மிகுந்த துயரில் உள்ளேன். நீ போய் யாக குதிரையை மீட்டு வந்தால் இத்துன்பத்திலிருந்து நீங்கி உயிர் பிழைப்பேன்” என்று அம்சமானிடம் கூறினார்.

அம்சமான் குதிரையை மீட்டு வருதல்; யாகம் பூர்த்தியடைதல்; பகீரதனின் முயற்சி

சகர மன்னர் கேட்டுக் கொண்டவாறு அம்சமான் குதிரையைத் தேடிச் சென்றார். சகரர்கள் சென்ற அதே வழியில் சென்ற அம்சமான் பாதாள உலகில் கபில முனிவரையும், யாகக் குதிரைகளையும் கண்டார். கபிலரைப் பணிந்து வணங்கி, தான் வந்த காரியத்தை அம்சமான் தெரிவித்தார். அம்சமானின் பணியையும் வணக்கத்தையும் ஏற்று மகிழ்ந்த கபில முனிவர் அம்சமானிடம், “நீ நன்மை பெறுவாய். நீ கேட்பவற்றை நான் தருவேன். சகரரது யாக காரியம் பூர்த்தியாகும். என்னுடைய கோபத்தால் பொசங்கிய சகர புத்திரர்கள் சொர்க்கம் அடைவார்கள். உன்னுடைய பேரன் சிவபெருமானைத் திருப்தி செய்து, சகர புத்திரர்களைப் புனிதமாக்க கங்கையை பூமிக்குக் கொண்டு வருவான். யாகக் குதிரையைக் கொண்டு செல்; சகரருடைய யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்: என்று கூறினார். அதன்படி அம்சமான் யாக குதிரையைச் சகர மன்னரிடம் சேர்த்தான். யாகம் நிறைவடைந்தது. நீண்ட நாள் ஆட்சி புரிந்த சகர மன்னன் தன் பேரன் அம்சமானிடம் ராஜ்யத்தை அளித்து சொர்க்கம் அடைந்தார். அம்சமானும், தன் நாட்டைப் பரிபாலித்து தன் மகன் திலீபனை மன்னனாகித் தான் சுவர்க்கம் புகுந்தார். திலீபன் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வர பலவாறு முயன்றும் அவரால் இயலவில்லை. திலீபன் தன் மகன் பகீரதனுக்கு நாட்டை அளித்துத் தான் கானகம் ஏகினார்.

பகீரத மன்னன் மக்கள் மகிழும் வண்ணம் ஆட்சி புரிந்தார். கபிலரது சாபத்தினால் சகரர்களது மரணம் நேர்ந்தது என்று அறிந்த பகீரதன் அவர்கள் சொர்க்கம் அடைவதற்காகக் கங்கையைப் புவிக்குக் கொண்டு வர நினைத்தார். மந்திரிகளிடம் நாட்டை ஒப்படைத்து அழகிய இமயம் சென்று கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டார். ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை பழம், நீர் இவற்றையே உண்டு வந்தார். இதனால் மகிழ்ந்த கங்கை பகீரதன் முன் தரிசனம் அளித்தாள்.

பகீரதன் கங்கையிடமும், சிவனிடமும் வரம் பெறுதல்; கங்கை பூமியில் வருதல்

கங்காதேவி பகீரத மன்னரிடம் அவர் தன்னை நோக்கித் தவம் செய்த காரணத்தைக் கேட்டாள். பகீரதர் கபிலரின் சாபத்தில் தனது பாட்டனார்களான சகர புத்திரர்கள் சாம்பலானதைத் தெரிவித்தார். கங்கையின் நீர் அவர்கள் மீது பட்டு நனைக்காத வரை அவர்கள் நற்கதி பெற முடியாது என்பதால் அவர்களை நினைத்து நற்கதியளிக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார். கங்கை தான் அவ்வாறே செய்வதாகவும் ஆனால் தான் வானில் இருந்து பூமியில் விழும் வேகத்தை யாராலும் தடுக்க முடியாது என்றும் மகேஸ்வரன் ஒருவரே தன்னைத் தாங்கும் சக்தி படைத்தவர் என்பதால் அவரை நோக்கித் தவம் செய்து வரம் பெறுமாறும் கூறினாள். கங்கையின் பேச்சைக் கேட்ட பகீரதன் கைலாயம் சென்று சிவனை நோக்கித் தவம் செய்யலானார். மகாதேவனிடம் தனது பித்ருக்கள் நற்கதி பெறுவதற்காகப் பெருகும் கங்கையின் வேகத்தைத் தடுத்துப் பெருகச் செய்யும் வரத்தை சிவனிடம் யாசித்தார். பகீரதனுக்கு சிவன் வரமளித்தார். பிறகு பகீரதன் கங்கையை நினைத்தார். வானத்திலிருந்து பெருகிய கங்கையை சிவன் தனது சடா முடியில் தாங்கிக் கொண்டார். சிவனின் தலைமீது விழுந்த கங்கை மூன்று தாரைகளாகப் பிரிந்து கடலை நோக்கிப் பயணித்தாள். கங்கை பகீரதனிடம் தான் கடலை நோக்கிச் செல்ல வேண்டிய வழியைக் காட்டுமாறு கூறினாள். பகீரதன் தனது முன்னோர்களில் சாம்பல் இருந்த இடத்தை கங்கைக்குக் காட்ட கங்கையும் தன் பிரவாகத்தால் அவர்களை நனைத்து நற்கதி அளித்தாள். இவ்வாறு பகீரதன் பெரும் பிரயத்தனம் செய்து தன் முன்னோர்கள் நற்கதி பெறச் செய்தார். கங்கை சொர்க்கம், பூமி, பாதாளம் ஆகிய மூன்று உலகங்களிலும் பெருகி ஓடினாள். அகஸ்தியரால் பருகப்பட்டு நீரின்றி வறண்ட கடல் பகீரதனின் முயற்சியால் கங்கை நீரால் நிரம்பியது.

3.4 மாந்தாதா (வன பருவம் அத் 126)

யுதிஷ்டிரருக்கு லோமஷ முனிவர் கூறியது

இஷ்வாகு வம்சத்தில் யுவநாஸ்வன் என்னும் புகழ் பெற்ற மன்னர் இருந்தார். அவர் பல யாகங்கள் செய்து அளவற்ற தகூழிணைகளை அளித்தார். 1000 அசுவமேத யாகங்களைச் செய்தார். ஆனாலும் அவருக்குப் புத்திரன் இல்லை. எனவே அவர் ராஜ்யத்தை மந்திரிகளிடம் ஒப்படைத்துத் தான் காட்டில் இறை சிந்தனையோடு வசித்து வந்தார். ஒரு நாள் யுவநாஸ்வ மன்னர் உபவாசத்தால் துயரம் கொண்டிருந்தார். தண்ணீர் பருக விரும்பிப் பருகு முனிவரின் ஆசிரமத்தில் பிரவேசித்தார். ச்யவன முனிவர் யுவநாஸ்வன் புத்திரன் பெறும்படி ஒரு இஷ்டியைச் செய்திருந்தார். மகரிஷி ச்யவனர் மந்திரிக்கப்பட்ட நீர் உடைய ஒரு கலசத்தை தன் ஆசிரமத்தில் வேதியின் மீது வைத்திருந்தார். யுவநாஸ்வ மன்னன் மனைவி இந்திரனைப் போன்ற ஒரு மகனைப் பெறுவதற்காக ஜலம் மந்திரிக்கப்பட்டுக் கலசத்தில் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. தாகத்தால் தவித்த யுவநாஸ்வர் ச்யவனரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தார். அங்கே மகரிஷிகள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நீர் வேண்டி அவர்களை அழைத்தார். அவர்கள் யாரும் உறக்கம் கலையவில்லை. வேதியின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த மந்திரித்த நீர்க்கலசத்தை யுவநாஸ்வர் பார்த்தார். விரைந்து சென்று அந்த நீரைப் பருகிய யுவநாஸ்வர் எஞ்சிய நீரைக் கொட்டிவிட்டார். நீர் பருகியதும் பெரும் அமைதி பெற்றார்.

உறக்கம் கலைந்து எழுந்த ரிஷிகள் கலசம் நீரில்லாமல் காலியாகக் கிடந்ததைக் கண்டு யார் இவ்வாறு செய்திருப்பார் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர். யுவநாஸ்வர் தானே நீரைப் பருகியதாக உண்மையை உரைத்தார். அப்போது ச்யவன மகரிஷி யுவநாஸ்வரிடம், “நீ செய்தது சரியல்ல; கடும் தவம் செய்து பிரம்மதேஜஸைக் கலச நீரில் ஸ்தாபித்திருந்தேன். இந்தக் கலச நீரைக் குடித்தால் பிறக்கும் புதல்வன் இந்திரனையும் வெற்றி கொள்ள முடியும். அந்த நீரை நீ குடித்துவிட்டாய். இது நல்லதல்ல. இப்போது என்னால் அந்த நீரின் பிரபாவத்தை மாற்ற முடியாது. அதனால் உன்னுடைய வயிற்றில் இருந்தே இந்திரனை வெல்லும் மகனைப் பிறப்பிக்கப் போகிறாய். நாங்கள் மிகவும் அற்புதமான யாகத்தைச் செய்து உனக்கு சக்தியளிப்போம். உனக்கு இந்திரனைப் போன்ற புதல்வனும் பிறப்பான். கர்ப்பம் தரிப்பதால் உண்டாகும் கஷ்டத்தையும் நீ அனுபவிக்க மாட்டாய்” என்று கூறினார். 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின் யுவநாஸ்வ மன்னரின்

வயிற்றைப் பிளந்து கொண்டு மகா தேஜஸ்வியான குழந்தை பிறந்தது. மன்னனும் மரணமடையவில்லை. தேஜஸ்வியான அந்தக் குழந்தையைக் காண இந்திரன் தேவர்களுடன் அங்கு வந்தார். தேவர்கள் இந்திரனிடம் இந்தப் பாலகன் எதைக் குடிப்பான் எனக் கேட்டனர். இந்திரன் தன் கட்டை விரலைக் குழந்தையின் வாயில் வைத்து மாம், சுயம், தாதா அதாவது இவன் என்னையே குடிக்கப் போகிறான் என்று கூறினார். எனவே தேவர்கள் குழந்தைக்கு மாந்தாதா என்று பெயரிட்டனர். இந்திரனது கட்டை விரலைச் சுவைத்த குழந்தை 13 சாண் உயரம் வளர்ந்துவிட்டது. மாந்தாதா நினைத்த அளவிலேயே வேதங்கள் தனுர்வேதத்தோடும், திவ்ய அஸ்திரங்களோடும் அவரிடம் தோன்றின. ஆஜகவம் என்ற பாணங்கள், பிளக்க முடியாத கவசம் அனைத்தும் அவரிடம் வந்தன. விஷ்ணு பகவான் மூவுலகத்தையும் அளந்ததுபோல, மாந்தாதாவும் தர்மத்தின் மூலம் மூன்று உலகங்களையும் வென்றுவிட்டார். அவரது அரசு சக்கரம் எல்லா இடத்திலும் சென்றது. உயர்ந்த ரத்தினங்கள், செல்வங்கள் அனைத்தும் அவரிடத்தில் தானாகவே வந்து சேர்ந்தன. எண்ணற்ற யாகங்களைச் செய்து தகூழிணைகளை அளித்த மாந்தாதா சொர்க்கத்தில் இந்திரனுடைய பாதி அரியணையைப் பெற்றுவிட்டார்.

தர்ம பாராயணரான மாந்தாதா மன்னர் ஒரே நாளில், கடல், அரங்கம், நகரங்களோடு உலகனைத்தையும் வென்றார். விவசாயத்திற்காகத்தானே நீரைப் பொழிந்தார். சந்திர வம்சத்துக் காந்தார ராஜனைப் போரில் கொன்றார். தன் தவ பலத்தினாலேயே தேவர், மனிதர், பறவை, தாவரம் அனைத்தையும் காப்பாற்றினார். அவர் யாகம் செய்த இடம் குருகேஷத்திர எல்லைக்குள் இருந்தது. யுதிஷ்டிரர் லோமஷர் அறிவுரைப்படி அவ்விடத்தைத் தரிசித்தார்.

3.5 சோமக மன்னர் மற்றும் ஐந்து (வன பருவம் அத் 127)

லோமஷ முனிவர் யுதிஷ்டிராடம் கூறியது

சோமகன் என்ற புகழ்பெற்ற மன்னர் இருந்தார். அவருக்கு 100 அரசியர். ஆனாலும் அவர்கள் ஒரு புதல்வனைக் கூட பெறவில்லை. சோமகருக்கு வயது முதிர்ந்த பின்னர் ஒரு மனைவியரிடமிருந்து ‘ஐந்து’ என்னும் மகன் பிறந்தான். ஒரே மகன் ஆதலால் அரசியர் அனைவரும் எப்போதும் அக்குழந்தையைச் சுற்றியே இருந்தனர். ஒருநாள் ஒரு ஏறும்பு ஐம்புவைக் கடித்துவிடக் குழந்தை அழலானான். அதனைக் கண்டு ஏறும்பைக் குழந்தையின் உடலில் இருந்து எடுத்துவிட்டனர். குழந்தை அழுததால், அரசியர் அனைவரும் பெருங்குரலுடன் அழுதனர். இந்த பயங்கரமான அழுகுரல் ஓசையைக் கேட்டு அரச சபையில் அமர்ந்திருந்த மன்னர் புரோகிதரை அனுப்பி அழுகுரலுக்கான காரணத்தை அறிந்தார். மன்னர் மனைவியரிடம் சென்று ஆறுதல் கூறினார்.

தனக்கு ஒரே மகன் இருப்பதால் இவ்வளவு துன்பம் அடைய வேண்டியுள்ளது என்று சோமகர் எண்ணினார். ஒரே மகன் இருந்தால் அவனுக்காக எப்போதும் கவலையுடன் இருக்க வேண்டியுள்ளது. புத்திரர்களை விரும்பி 100 மனைவியரைப் பெற்றபோதும் ஒரு மகனே பிறந்ததால் துக்கத்தோடு வாழ வேண்டியுள்ளது என்று சோமகர் புரோகிதர்களிடம் கூறினார். எனவே நூறு புதல்வர்கள் பெறக்கூடிய வழி ஏதேனும் உண்டா என்று அவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அப்போது ஒரு புரோகிதர் மன்னனிடம், “நான் ஒரு யாகம் தொடங்குவேன். அதில் ஐந்துவை ஆஹுதியாக அளித்து அப்புகையை அரசியர்கள் நுகரும்போது அனைவரும் கர்ப்பமடைவர். அத்துடன் ஐந்து இடது விலா எலும்பில் ஒரு தங்க அடையாளத்துடன் தன் தாயின் வயிற்றிலேயே பிறப்பான் என்று தெரிவித்தார். அதனை சோமக மன்னர் ஏற்றுக் கொண்டார். முறைப்படி யாகம் தொடங்கப்பட்டது. புரோகிதர் ஐந்துவை யாகபலியாக அளிக்க முயன்றபோது தாயார் அனைவரும் அவனை விடாமல் தங்கள் பக்கமே இழுத்தனர். ஆனால் வலுக்கட்டாயமாக அவர்களிடமிருந்து ஐந்துவைப் பிரித்த புரோகிதர் அவனது உடலைக் கூறிட்டு யாகத்தில் ஆஹுதியாக அளித்தார். யாகத்தில் எழுந்த புகையை முகர்ந்த தாயார்கள் மயங்கி விழுந்தனர். பிறகு அனைவரும் கர்ப்பமாயினர். உரிய காலத்தில் 100 புதல்வர்களும் பிறந்தனர். ஐந்துவும் தன் தாயின் வயிற்றிலேயே விலாவில் தங்க அடையாளத்துடன் பிறந்தான். 100 புதல்வர்களிலும் அவனே சிறந்தவனாக விளங்கினான்.

சிறிது காலம் கழிந்த பின் சோமகருக்கு யாகம் செய்த புரோகிதர் பரலோகம் அடைந்தார். அதன்பின் சோமகரும் மரணமடைந்தார். யமலோகம் அடைந்த சோமகர் தனது புரோகிதர் கோர நரகத்தில் தீயில் சமைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். புரோகிதரிடம் மன்னர் இத்துன்பத்தை அவர் அனுபவிப்பதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். புரோகிதர் தான் மன்னனுக்குச் செய்த யாகத்தின் பலனே இது எனக் கூறினார். சோமகர் தர்மராஜனிடம் தனக்காகவே குரு யாக காரியத்தை மேற்கொண்டார். எனவே அவரை விட்டுவிடுங்கள் என வேண்டினார். தர்மராஜனான யமன் கருமங்களுக்கான பலனைக் கர்த்தாவே அனுபவிக்க வேண்டும். எனவே அவருக்குப் பதிலாக உனக்கு பலனை மாற்றித்தர இயலாது எனக் கூறினார். அத்துடன் உனக்குரிய புண்ணிய லோகத்தை நீ அடையலாம் என்றார். சோமக மன்னர் என் புரோகிதன் துன்பம் அடைந்து கொண்டிருக்கும்போது அவரை விட்டு விட்டு நான் புண்ணிய லோகம் செல்ல விரும்பவில்லை. எனது புண்ணிய கர்மங்களில் இவருக்கும் சமமான உரிமை உள்ளது. எனவே பாவ புண்ணியப் பலனை இருவருக்கும் சமமாக அளியுங்கள் என வேண்டினார். தருமராஜன் அப்படியானால் நீயும் அவருடன் பாவ கர்மங்களின் பலனை அந்த சமயம் வரை அனுபவி. பிறகு உத்தம கதி அடையலாம் எனக் கூறினார். சோமகன் தர்மராஜரின் சொற்படி தனது புரோகிதருடன் பாவத்தை அனுபவித்தார். பின் புரோகிதருடனே நரகத்திலிருந்து விடுபட்டார். தனது குருவுடனேயே புண்ணிய லோகம் அடைந்து புண்ணியத்தின் பலனையும் அனுபவித்தார்.

3.6 (சிமி) உஷீநர் மன்னர் வரலாறு (வன பருவம் அத் 130, 131)

உஷீநர் மன்னரிடம் இந்திரனும் அக்னியும் செல்லுதல்

யுதிஷ்டிரர் சகோதரர்களுடன் மேற்கொண்ட தீர்த்தயாத்திரையின்போது லோமஷ முனிவர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.

புகழ் பெற்ற மன்னரான உஷீநரின் மகத்துவத்தை அறிய இந்திரனும், அக்னியும் அவருடைய அரசவைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் உஷீநரை பரீக்ஷிக்க விரும்பி இந்திரன் கமுகாகவும், அக்னி புறாவாகவும் உருக் கொண்டனர். கமுகால் துரத்தப்பட்ட புறா மன்னரின் மடியில் வந்து தஞ்சமடைந்தது. புறாவைத் துரத்தி வந்த கமுகு மன்னனிடம் புறா தனக்கு உணவாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. தர்மத்தின் மீது பற்றுக் கொண்டு என்னுடைய உணவான புறாவை நீங்கள் காப்பாற்ற வேண்டாம் என்று கூறியது. மன்னரோ பயத்தால் நடுங்கும் இப்புறாவை நான் தியாகம் செய்ய மாட்டேன். என்னிடம் அபயம் வேண்டி வந்துள்ள இப்புறாவை உன்னிடம் ஒப்படைப்பது பசுவை வதம் செய்வது போன்ற பாவச் செயல். தர்மத்தை நான் மீறமாட்டேன் என்று கமுகிடம் கூறினார்.

பருந்தும் உஷீநர் மன்னரும் உரையாடல் செய்தல்

“மன்னா! எல்லாப் பிராணிகளும் ஆகாரத்தில் இருந்தே தோன்றுகின்றன. ஆகாரத்தாலேயே வளருகின்றன; வாழ்கின்றன. செல்வம் இல்லாமல் வாழலாம்; உணவின்றி வாழ முடியாது. இன்று என்னுடைய உணவை என்னிடமிருந்து வஞ்சித்துவிட்டீர்கள். எனவே நான் மரணம் அடையப் போகிறேன். நான் இறந்ததும் என் மனைவி மக்களும் மடியப் போகின்றனர். தாங்கள் ஒரு உயிரைக் காப்பதற்காகப் பல உயிர்களை மாய்க்கச் செய்கிறீர்கள். எந்த தர்மம் வேறு ஒரு தர்மத்திற்குத் தடையாகிறதோ அது தர்மம் ஆகாது. தர்ம அதர்ம நிர்ணயத்தின்போது பாவ புண்ணியத்தின் அளவை யோசியுங்கள். அதிகப் புண்ணியம் தரும் செயலே நடைமுறைக்குத் தகுந்த தர்மம் ஆகும்” என்று பருந்து உஷீநர் மன்னரிடம் வாதிட்டது. மன்னர் பருந்திடம் “நீ தர்மத்தை நன்கு அறிந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் சரணடைந்தவரைத் துறப்பது நல்லதென்று நீ எவ்வாறு கருதுகிறாய்? உணவைப் பெறுவதே உனது விருப்பம் எனில் பன்றி, மான், காட்டெருமை அல்லது பசுவோ நீ எதை உணவாக விரும்பினாலும் அது உனக்கு அளிக்கப்படும்” என்று கூறினார்.

பருந்து, “மன்னா! நான் பன்றியோ, பசுவோ அல்லது மானோ எதையும் உணவாக ஏற்க மாட்டேன். பகவான் எனக்காகக் குறிப்பிட்டுள்ள ஆகாரம் புறாதான். பழைய காலத்தில் இருந்து இது நடைபெறுகிறது. பருந்தின் ஆகாரம் புறாதான். தர்மத்தின் தத்துவத்தை அறியாமல் சாரமற்றதைக் கூறாதீர்கள்” என்று சொல்லியது மன்னர், “நான் எனது வளமான சிபி தேசத்தை உனக்களிக்கிறேன். வேறு எது வேண்டுமானாலும் அளிக்கிறேன். சரணடைந்த இப்பறவையை உன்னிடத்தில் ஒப்படைக்க மாட்டேன். நான் எதைச் செய்தால் புறாவை விட்டு விடுவாய் என்று கூறு; அதையே நான் செய்வேன்” என்றார்.

பருந்து உஷீநரின் உடல் தசையைக் கேட்டல்; உஷீநர் தன்னையே அளித்தல்

பருந்து மன்னரிடம், “புறாவின் மீது உங்களுக்கு அன்பிருக்குமானால், புறாவின் எடைக்குச் சமமான உங்களுடைய உடல் மாமிசத்தை அறுத்துத் தராசில் வையுங்கள். எடையில் புறாவிற்குச் சமமானதும் அதை எனக்கு உணவாகக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டது. பருந்தின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்ட உஷீநர் தன்னுடைய உடல் பகுதியை அறுத்துத் தராசில் வைத்து புறாவோடு எடையிடத் தொடங்கினார். பலமுறை மன்னரில் உடல் பகுதி துண்டாக்கப்பட்டுத் தராசில் வைக்கப்பட்டும் புறாவின் எடைக்குச் சமமாகவில்லை. இதைக்கண்ட மன்னர் தன்னையே பருந்திற்கு அளிக்க விரும்பித் தானே தராசில் ஏறி அமர்ந்தார்.

உடனே பருந்து வடிவில் இருந்த இந்திரன் தான் இந்திரன் என்பதையும், அக்னி தேவனே புறா வடிவில் வந்ததையும் மன்னருக்குத் தெரிவித்தார். மன்னரின் தரும சிந்தனையைப் பரிசோதிப்பதற்காகவே இங்கு இவ்வுருவில் வந்தோம் எனக் கூறினார். தாங்கள் தங்கள் உடலையே அறுத்து வைத்ததால் தங்கள் புகழ் உலகனைத்திலும் சிறந்து விளங்கும் உலக மக்கள் தங்களைப் பற்றிப் பேசும் வரை உங்களுடைய புகழும் சனாதன லோகமும் நிலைத்திருக்கும் என்று கூறித் தன் உலகு சென்றார். தர்மாத்மாவான மன்னர் உஷீநரும் பின்னர் ஒளிமயமான உருவுடன் சுவர்க்கலோகம் அடைந்தார்.

3.7 தேவரிஷி நாரதர் சிபியின் பெருமையைக் கூறுதல் (வன பருவம் அத் 198)

விஸ்வாமித்திரரின் புதல்வர் அஷ்டகரின் அஸ்வமேத யாகத்திற்கு எல்லா மன்னர்களும் வந்திருந்தனர். அஷ்டகரின் மூன்று சகோதரர்களான ப்ரதர்தன், வசுமனா மற்றும் சிபியும் அந்த யாகத்திற்கு வந்திருந்தனர். யாகம் முடிந்து அஷ்டகர் தன் சகோதரர்களுடன் தேரில் ஏறிச் சென்றபோது வழியில் தேவரிஷி நாரதரைக் கண்டு அவரையும் தங்கள் தேரில் வருமாறு வேண்டினார். நாரதரும் அதை ஏற்று தேரில் அமர்ந்து கொண்டார். அவர்களில் ஒருவர் நாரதரிடம் நாங்கள் நால்வரும் தீர்க்க ஆயுளும், நற்குணங்களும் நிரம்பியவர்களாக இருக்கிறோம். நாங்கள் சொர்க்கலோம் சென்ற பிறகு யார் அங்கிருந்து இப்புவிக்கு இறங்கி வருவான் என்று கேட்டார். நாரதர் முதலில் அஷ்டகன் இறங்குவார் எனத் தெரிவித்தார். என்னிடம் அவர் தானம் அளித்த பசுக்களைக் காட்டித் தனது தானத்தைத் தானே புகழ்ந்துரைத்தார். எனவே இவர் சொர்க்கத்தில் இருந்து முதலில் இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்றார். அவர்கள் மீண்டும் மீதியுள்ள மூவரில் யார் அடுத்து இறங்க வேண்டியிருக்கும் எனக் கேட்டனர்.

தேவரிஷி ப்ரதர்தன் என்றார். நாரதர் கூறலானார். நான் ஒருநான் ப்ரதர்தன் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அப்போது ஒரு பிராம்மணன் தேரில் என்னை அழைத்துச் சென்ற ப்ரதர்தனிடம் வந்து ஒரு குதிரையைக் கேட்டான். திரும்பி வந்து தருகிறேன் என்ற ப்ரதர்தனின் பேச்சை அவன் ஏற்கவில்லை. உடனே வேண்டும் என்றான். ப்ரதர்தன் வலதுபக்கக் குதிரையை அவனுக்கு அளித்தார். அவன் பெற்றுச் சென்றுவிட்டான். இதற்குள் வேறொரு பிராம்மணன் வந்து குதிரையை வேண்டினான். ப்ரதர்தன் இடது பக்கக் குதிரையை அளித்தார். அடுத்து மூன்றாவதாக ஒரு பிராம்மணன் வந்து பிடிவாதத்துடன் இன்னொரு குதிரையையும் கேட்டுப் பெற்றுச் சென்றான். மீதமிருந்த ஒரு குதிரையுடன் தேர் செல்லத் தொடங்கியதும் மறுபடியும் ஒரு பிராம்மணன் வந்து குதிரையைக் கேட்டு நின்றான். ப்ரதர்தன் திரும்பி வந்து தருகிறேன் என்று கூறியபோதும் அவன் கேட்பதாயில்லை. எனவே தேரில் அச்சைத் தான் பிடித்துக் கொண்டு குதிரையை அவனுக்கு அளித்த மன்னன் பிராம்மணர் இவ்வாறு செய்வது முற்றிலும் உசிதமல்ல என்று கூறினார். ப்ரதர்தன் தானம் அளிக்கிறார். தானம் அளிக்கும்போது நிந்தையும் செய்கிறார். எனவே இவரே சொர்க்கத்திலிருந்து இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்றார்.

மறுபடியும் வசமனா, சிபி இருவரில் யார் முதலில் சொர்க்கத்தில் இருந்து இறங்க வேண்டியிருக்கும் என நாரதரிடம் கேட்டனர். தேவரிஷி வசமனாவே இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்று சொல்லி அதற்கான காரணத்தையும் கூறினார். நான் ஒருநாள் வசமனாவின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்வஸ்திவாசனம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மன்னரிடம் மலை, கடல், ஆகாயம் முதலியவற்றையும் கடக்கக் கூடிய ஒரு தேர் இருந்தது. புஷ்பரதம் என்ற பெயர் கொண்ட அந்தத் தேரைப் பெறவே நான் அங்கு சென்றேன். நான் அந்தத் தேரை மிகவும் புகழ்ந்தேன் மன்னர் இந்தத் தேரை மிகவும் புகழ்ந்தீர்கள். இது உங்களுடையதாகும் என்றார். ஆனால் கொடுக்க முடியவில்லை. மறுபடியும் ஒருநாள் புஷ்பரதம் என்ற அந்தத் தேரைப் பெறுவதற்காக வசமனாவிடம் சென்றேன். அங்கு ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்தேன். மன்னன் அனைவருக்கும் தேரைக் காட்டினான். தாங்கள் நன்றாக புஷ்பரதத்திற்காக நன்றாக ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்தீர்கள் என்றான். ஆனால் தேரைக் கொடுக்கவில்லை. மூன்றாம் முறையும் தேரைப் பெற அவனிடம் சென்றேன். தேர் உங்களுடையது என்றான். ஆனால் கொடுக்கவில்லை. இந்தச் சொல்லால் வசமனாவே முதலில் சொர்க்கத்திலிருந்து இறங்குவான் என நாரதர் கூறினார். மீண்டும் அவர்கள் நாரதரோடு சிபி மட்டும் செல்ல வேண்டியிருந்தால் யார் முதலில் இறங்குவார் எனக் கேட்டனர். நாரதர் சிபி சொர்க்கம் செல்லுவார். நான் இறங்குவேன் என்றார். இதற்குக் காரணம் என்ன என அவர்கள் கேட்டனர்.

நாரதர் நான் சிபிக்குச் சமமானவனல்ல என்று கூறிக் காரணத்தைத் தெரிவித்தார். ஒருநாள் ஒரு பிராம்மணன் போஜனம் வேண்டி சிபியிடம் வந்தான். சிபியின் மகன் ப்ருகத்கர்பனைக் கொண்டு அவனுக்குத் தாஹசம்ஸ்காரம் செய். பின் அன்னம் தயாரித்து எனக்காகக் காத்திரு என்று கூறினான். சிபியும் அவ்வாறே செய்து உணவு தயாரித்துக் கிண்ணங்களில் வைத்து அதனைத் தன்தலையில் சுமந்து பிராம்மணனைத் தேடலானார். அப்போது மன்னரிடம் வந்த ஒருவர் நீங்கள் தேடும் பிராம்மணன் இங்கிருக்கிறான். அவன் உங்கள் மாளிகை, பொக்கிஷம், ஆயுதங்கிடங்கு, அந்தப்புரம், குதிரைசாலை, யானைக் கொட்டகை அனைத்திற்கும் தீ வைத்துவிட்டான் என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட சிபியின் முகம் சிறிதும் மாறுதலடையவில்லை. அவர் தன்னிடம் வந்த பிராம்மணனிடம் உங்கள் போஜனம் தயாராக உள்ளது; போஜனம் செய்யுங்கள் என்று கூறினார். பிராம்மணன் இரு நாழிகை மேல் நோக்கிப் பார்த்தபடி சிபியிடம் இவையனைத்தையும் நீயே சாப்பிடு எனக் கூறினார். சிபியும் அதனை ஏற்றுப் பிராம்மணரைப் பூஜித்து கிண்ணங்களைத் திறந்து அவற்றைச் சாப்பிட விரும்பினார். அப்போது பிராம்மணர் சிபியின் கையைப் பற்றித்

தடுத்து, மன்னா! நீ கோபத்தை வென்றுவிட்டாய் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்காத எந்தப் பொருளும் உன்னிடம் கிடையாது என்று கூறினார். பிராம்மணன் சிபிக்கு மரியாதை செய்தார்.

பிராம்மணன் சென்றதும் சிபியின் மகன் தேவ குமாரனைப்போல் வஸ்திராபரணங்கள் தரித்து அவர் முன் தோன்றினான். சாஷாத்திதாதாவே பிராம்மண வடிவில் சிபியை பரீகூஷ செய்ய வந்திருந்தார். அவர் மறைந்ததும் மன்னனின் மந்திரிகள் சிபியிடம் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும் எவ்வாறு இத்தகைய துணிச்சலான காரியத்தைச் செய்தீர்கள் என்று கேட்டனர். நான் புகழுக்காகவோ, செல்வத்திற்காகவோ, போகத்திற்காகவோ தானம் அளிக்கவில்லை. இது தர்மாத்மாக்களின் வழியாகும். பாவிகள் இதில் செல்ல இயலாது என்பதை அறிந்து சிறந்த புருஷர்கள் செல்லும் உத்தம வழியிலேயே நான் பின்பற்றுகிறேன் என்று தெரிவித்தார்.

மார்க்கண்டேய முனிவர் சிபியின் சிறந்த இந்த வரலாற்றைப் பாண்டவர்களிடம் கூறி கூடித்திரியர்களின் மகிமை இத்தகையது எனத் தெரிவித்தார்.

3.8 கலியுகம் முடிவு - பிரளயத்தின் தோற்றம் (வன பருவம் அத் 188)

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு யுகங்களின் காலம் யுக முடிவில் ஏற்படும் பிரளயம் பற்றி விளக்குகிறார். ஆயிரம் சதுர் யுகங்களின் இறுதிக் காலத்தில் மனிதர்கள் அனைவரும் பொய்யர்கள் ஆகின்றனர். யாகம், தியானம். தவம் முதலியன பெயரளவிற்கே நடைபெறுகின்றன. யுகமுடிவில் பிராம்மணர்கள் சூத்திரர்களுடைய காரியத்தைச் செய்கின்றனர். சூத்திரர்கள் வைசியர்களைப் போல பணம் சம்பாதிக்கின்றனர். அல்லது கூடித்திரியர்களின் கர்மத்தின் மூலம் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். பிராம்மணர்கள் யக்கும், தண்டம் முதலியவற்றைத் துறந்து விடுவார்கள். உண்ணக்கூடியது, உண்ணக்கூடாதது என்ற வேறுபாடின்றி எல்லாவற்றையும் உண்ணுவர்; குடிப்பர். அப்போது பிரளயத்தின் அறிகுறி தொடங்குகிறது. புவியில் மிலேச்சர்கள் அரசாளத் தொடங்குவர். பாவிகள், கபடமுடையவர்கள், பொய் கூறும் ஆந்தரர், சகர், புளிந்தர், காம்போஜர் வாஹ்லீகர் முதலியோர் ஆளத் தொடங்குவர். பிராமணனும், கூடித்திரியனும், வைசியனும் தத்தம் கர்மத்தை விட்டு மற்றவர்களின் கர்மத்தைச் செய்யத் தொடங்குவர். மக்களின் ஆயுள், பலம், வீரியம், பராக்கிரமம் குறைந்துவிடும். மனிதன் குள்ளமாக ஆவான். சரீர சக்தி குறையும், பேச்சில் சத்தியம் இருக்காது. மக்கள் வாழும் பிரதேசங்கள் ஜனசூன்யமாகிவிடும். சூத்திரர்கள் பிராம்மணர்களை “ஏல்” என்று கூறுவார்கள். பிராம்மணர்கள் சூத்திரர்களை ‘தாங்கள்’ என்று மரியாதையாக அழைப்பார்கள். ஜந்துக்கள் அதிகமாக உற்பத்தியாகும். நறுமணப் பொருட்கள் வாசனையற்றுப் போகும். ரசமுள்ள பொருட்களில் ருசி குறையும். பெண்கள் குட்டையாக இருப்பர். ஏராளமான குழந்தைகளைப் பெறுவர். ஒழுக்கக் குறைவான பேச்சுக்களையே பேசுவர். ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் அன்னத்தை விற்பவராவர். பிராமணர் வேதத்தை விற்பவராவர். பெண்கள் பொது மகளிர் ஆவார்கள்.

யுகத்தின் இறுதிக் காலத்தில் பசுக்களிடத்தில் பால் குறைந்துவிடும். மரங்களில் மலர்களும், கனிகளும் குறைந்துவிடும். நல்ல பறவைகள் குறையும். காகங்கள் மரங்களில் அதிகம் வசிக்கும். பிராமணர்கள் பிரம்மஹத்தி தோஷத்துடன் அதர்ம வழியினரான மன்னரிடமும் தான-தகூழிணை பெறுவர். அவர்கள் பொய் தர்மத்தைக் கூறுவார்கள். பிசுக்காக மக்களைத் துன்புறுத்துவார்கள். குடும்பஸ்தன் வரிச்சுமையால் கொள்ளைக்காரன் ஆவான். பிராமணர்கள் முனிவரைப் போல உருவம் தரித்து வைசியர்களைப் போல வாழ்க்கை நடத்துவர். பணப் பேராசை கொண்டு விளங்குவர். மக்கள் தங்கள் உடலின் வளத்துக்கான

தர்மங்களிலேயே ஈடுபடுவர். இந்திரன் மழைக்காலத்தில் சரியாக மழை பொழிய மாட்டார். பூமியில் நட்ட விதைகளும் சரியாக முளைக்காது. கலியுகத்தில் மக்கள் அனைவரும் ஹிம்சையிலேயே சுகம் காணுவர். தூய்மையற்று இருப்பார்கள். அதர்மத்தின் பலன் மிக அதிக அளவில் இருக்கும். தர்மத்தில் முனைபவனின் ஆயுள் குறைவாக இருக்கும். மக்கள் கடைவீதியில் பொய்யான நிலுவையில் பொருட்களை விற்பார்கள். தர்மாத்மாக்கள் நஷ்டம் அடைந்து கொண்டே இருப்பர். பெரும்பாவிகள் லௌகிகப் பார்வையில் உன்னதமானவர்களாகப் போற்றப்படுவார்கள். தர்மத்தின் பலம் குறையும். அதர்மம் பலன் பெறும். அதர்மத்தை மேற்கொள்பவன் நீண்ட ஆயுளோடு செழுமையில் இருப்பான். யுக முடிவில் நகரங்களில், தோட்டங்களில் பாவிகள் கூடுவார்கள். பாவத்துடன் மக்களிடம் தீய விவகாரங்களைச் செய்வார்கள். சிறிதளவு பணம் சேர்ந்தாலும் பணத்திமிரால் உன்மத்தம் கொள்வராவார்கள்.

யாராவது பொருளை அடமானம் வைத்தால் அடமானப் பொருளைப் பாவ நடத்தையுடையவர் அப்பொருளை அபகரித்துக் கொள்வர். யுக முடிவில் ஏழெட்டு வயதுடைய பெண்களும் கரு உருவர். பன்னிரண்டு வயது ஆணும் புதல்வனைப் பெறுவான். பதினாறாவது வயதில் முடி நரைத்துவிடும். இளைஞர்களின் ஆயுள் குறையும். விபரீத புத்தி உடைய பெண்கள் கணவனை ஏமாற்றி தீய நடத்தையுடையவராவார்கள். வீர புருஷனின் பத்தினிகளும் பரபுருஷர்களோடு தொடர்பு கொள்வர். கணவன் உயிரோடு இருக்கும்போது மற்றவர்களுடன் தீய நடத்தை மேற்கொள்வர். இவ்வாறு ஆயுளைக் குறைக்கும் ஆயிரம் யுகங்களின் இறுதிப்பகுதி முடிந்ததும் பல ஆண்டுகள் மழை நின்றாவிடும். பிறகு புவியின் பெரும்பாலான உயிர்கள் இறந்துவிடும். அதன்பின் மிகுந்த வேகமுடைய ஏழு சூரியர்கள் உதித்து நதிகள் மற்றும் கடலின் நீர் முழுதும் உறிஞ்சி விடுவார்கள். இதன்படி சம்வர்த்தம் என்ற பிரளய கால அக்னி வாயுவோடு சேர்ந்து உலகெங்கும் பரவுகிறது. பூமியைப் பிளந்து ரசாதலத்தை அடைகிறது. தேவ, தானவ, யக்ஷர்களுக்குப் பெரும் பயத்தைத் தருகிறது. நாகலோகத்தை எரித்துப் பூமியின் கீழ் உள்ள அனைத்தையும் ஒரு நொடியில் அழித்து விடுகிறது. எங்கும் பரவி ஜொலிக்கும் அக்னி தேவ, அஸுர, கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷஸர்களுடன் உலகனைத்தையும் பஸ்மம் ஆக்கிவிடுகிறது.

பின் ஆகாயத்தில் அற்புதமான மேகங்கள் திரண்டு வருகின்றன. பல்வேறு நிறங்களோடு பல்வேறு உருவங்களோடு தோன்றும் மேகக்கூட்டம் எல்லா இடங்களையும் மூடி மழைபொழியத் தொடங்குகிறது. அக்னி அணைக்கப்படுகிறது. மேகங்கள் 12 ஆண்டுகள் மழைபொழிகின்றன. கடல்

எல்லை தாண்டி, மலைகள் பிளந்து பூமி நீரில் மூழ்கிறது. பிறகு காற்று
வேகமாக வீசத் தொடங்குகிறது. மேகங்கள் மறைந்துவிடுகின்றன. பிரம்மா
அந்தக் காற்றைக் குடித்துத் தூங்கி விடுகிறார்.

3.9 கலியுகத்தின் விளக்க வருணனை; கல்கி பகவான் அவதாரம் (வன பருவம் அத் 190)

மார்க்கண்டேய முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

சத்திய யுகத்தில் தர்மம் முழு உருவில் நான்கு பாதங்களோடு நிலைபெற்று இருந்தது. கபடமும், டம்பமும், ஏமாற்றமும் இல்லாத காலம். த்ரேதா யுகத்தில் மூன்று பங்கு தர்மமும் 1 பங்கு அதர்மத்துடனும் தர்மம் மூன்று பாதங்களில் நிலைபெற்றது. த்வாரபர யுகத்தில் தர்மம் பாதிதான். இரண்டு பாதங்களில் நிலைத்தது. கலியுகத்தில் அதர்மம் மூன்று பங்கானது. தர்மம் ஒரு பாதத்தில் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு யுகத்திலும் மனிதனுடைய ஆயுளும், வீரியமும், அறிவும், பலமும், தேஜஸும் வரிசையாகக் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. கலியுகத்தில் நான்கு வர்ணத்தவரும் கபடத்துடன் இருப்பார்கள். சத்தியத்தைத் துறந்துவிடுவார்கள். ஆயுள் குறைந்து விடுகிறது. ஆயுள் குறைவதால் தன் வாழ்க்கைக்குரிய வித்தையைப் பெறுவதில்லை. வித்தையின்றி ஞானம் உண்டாகாது. எனவே அவர்களைப் பேராசை பற்றிக் கொள்ளும். பிறகு லோப, க்ரோத வசப்பட்ட மூட மனிதன் ஆசைகளில் சிக்கி, தங்களுக்குள் பகைமை கொள்வார்கள். பிராமண, கூத்திரிய, வைசியர்கள் தங்களுக்குள் குழந்தை உற்பத்தி செய்து ஜாதிக் கலப்பை செய்வார்கள்.

மக்கள் சணலில் செய்த ஆடைகளை விரும்புவார்கள். தானியங்களில் திணைக்கு மதிப்பிருக்கும். ஆண்கள் பெண்களிடம் மட்டுமே நட்பு கொள்ளுவர். மீன், மாமிசத்தையே பலர் உண்பர். யுக முடிவில் மனிதன் ஜபமின்றி, நாஸ்திகனாகவும், திருடனாகவும் இருப்பான். யுக முடிவில் தானியங்கள் குறைவாகவே விளையும். கலியுகத்தில் சாப்பிடக்கூடாதவையும் உண்ணத் தகுந்ததாகக் கருதப்படும். பிராமணர்கள் விரதத்தையும், நியமங்களையும் கடைப்பிடிக்க மாட்டார்கள். வேதத்தை நிந்திப்பார்கள். தந்தை மகனையும், மகன் தந்தையையும் வதம் செய்யக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். தன் புகழ்ச்சிக்காக எதையும் செய்வார்கள். மக்கள் உதவியற்ற விதவையின் சொத்தையும் அபகரிப்பர். சரீர பலமும் குறைந்துவிடும். துஷ்டர்கள் அளிக்கும் தானத்தையும் ஏற்றுக் கொள்பவர். பாவ புத்தி கொண்ட மன்னர்கள் பரஸ்பரம் போருக்கு வலுவில் அழைத்து ஒருவன் மற்றொருவனுடைய உயிரை எடுக்கத் தயாராவான். முட்டாளும் தன்னைப் பண்டிதனாகக் கருதுவான். கூத்திரியர்கள் மக்களைக் காக்க மாட்டார்கள். தங்களுடைய செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளவே முனைவார்கள்.

அகங்காரத்திலேயே மூழ்கியிருப்பர். மக்களுக்குத் தண்டனை அளிப்பதையே விரும்புவர்.

மக்கள் இரக்கமற்றவராகி விடுவார்கள். யாரும் யாரிடமும் கன்னிகையை யாசிக்க மாட்டார்கள். கன்னிகாதானமும் செய்ய மாட்டார்கள். வரனும் கன்னிகையும் தாங்களே ஒருவரை ஒருவர் தேர்ந்தெடுப்பர். உடன் பிறந்த சகோதரனும் சகோதரனின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பான். கூடித்திரியன், பிராமணன், வைசியன் பெயர் கூட மீதமிருக்காது. அனைத்தும் ஒரே ஜாதியாகிவிடும். யுக முடிவில் தந்தை மகனின் குற்றத்தை மன்னிக்கமாட்டார். மகன் தந்தையின் சொல்லைச் சகிக்க மாட்டான். யுக முடிவின்போது மக்கள் கோதுமை, பார்லி அதிகம் விளையும் தேசங்களுக்குச் சென்று விடுவார்கள். பெண்கள் தங்கள் கணவருக்குச் சேவை செய்ய மாட்டார்கள். யுகம் முடியும் சமயம் ஆணும் பெண்ணும் தன்னிச்சையாக நடப்பர். மனிதர்கள் சிரார்த்தம், யக்கும் முதலியவற்றால் பித்ருக்களையும், தேவர்களையும் திருப்தி செய்ய மாட்டார்கள். யாரும் யாருடைய உபதேசத்தையும் கேட்க மாட்டார்கள். மக்களின் ஆயுள் மிக அதிகமாக 14 ஆண்டுகள் இருக்கும். 5வது 6வது வயதில் பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெறுவார்கள். 7, 8 வயதிலேயே ஆண் குழந்தை பெற முனைந்துவிடுவான்.

கலியுகத்தின் முடிவில் மக்களிடம் சிறிதளவு செல்வமே இருக்கும். வெளிப்பகட்டுக்கு சாதுக்களைப் போல இருப்பார்கள். யுகம் முடியும்போது எல்லா நாட்டு மக்களும் அன்னத்தை விற்பார்கள். வாங்குதல் விற்பதில் எல்லோரும் எல்லோரையும் ஏமாற்றுவார்கள். மக்கள் இயல்பாகவே கொடுமை செய்பவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள். ஒருவர் மற்றவர் மீது பொய்யாகக் களங்கம் கற்பிப்பார்கள். யுக முடிவில் அனைவரும் தோட்டங்களையும், மரங்களையும் வெட்டுவார்கள். செல்வத்திற்காகப் பிராமணர்களைக் கொன்று விடுவார்கள். சூத்திரர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட பிராமணர்கள் காப்பற்றுவாரின்றி அலைவார்கள். மற்றவர்கள் உயிரை அழிக்கும் குரூரமான பயங்கர ஜீவ ஹிம்சை செய்யும் மனிதன் பிறக்கத் தொடங்கியதும் யுகாந்த காலம் தொடங்கி விடும். சூத்திரர் தர்மோபதேசம் செய்வார்கள். பிராமணர்கள் அவர்களுக்குச் சேவை செய்து அதைக் கேட்பார்கள். உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனாகவும், தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவனாகவும் ஆகிவிடுவான். பிராமணர்களுடைய வீடுகளில், ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களில், தெய்வ தலங்களில் நாகாலயத்தில் உள்ள பூமியின் மீது எலும்புகள் இணைந்த கதவுகளின் சின்னம் கிடைக்கும். யுக முடிவு காலத்தில் மேகம் காலமல்லாத காலத்தில் மழை பொழியும். மக்கள் குடியிருப்புகளில் ஒரே ஆசாரமும், வேஷமும், அணிகலனும் இருக்கும். சிஷ்யன் குழுவின் உபதேசத்தின்படி நடக்க மாட்டான். எதிராகத் தீமை செய்வான்.

யுக முடிவில் பிராணிகள் அனைத்தும் குறைந்துவிடும். திசை முழுவதும் ஒளி பெற்று விடும். நகூத்திரங்கள் ஒளி மங்கும். கிரகம் மாறான கதியில் செல்லத் தொடங்கும். காற்று வேகமாக வீசும். எரி நகூத்திரங்கள் அடிக்கடி விழும். ஒரு சூரியனோடு மேலும் ஆறு சூரியன்கள் உதிப்பார்கள். சமயத்தில் மழை பொழியாது. விதைத்த பயிர் முளைக்காது. பெண்கள் எப்போதும் கடுமையாக இருப்பார்கள். கடுமையாகப் பேசுவார்கள். கணவனின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க மாட்டார்கள். புதல்வர்கள் தாய் தந்தையரைக் கொன்றுவிடுவார்கள். பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கொண்டு கணவனைக் கொன்று விடுவார்கள். அமாவாசை இல்லாமலே ராகு சூரியனைப் பீடிக்கும். எல்லாப்பக்கமும் தீப்பிடித்து எரியும். காக்கைகள், யானை, பசு, பறவைகள் மிகக் கடுமையான குரலில் பேசும். மக்கள் தங்கள் நண்பர்கள், உறவினர்களைக் காரணமின்றி இழப்பர். பொதுவாக மக்கள் தங்களது தேசத்தைவிட்டு வேறு தேசங்களுக்குச் சென்றுவிடுவர். தங்கள் நகரத்தையும் கிராமத்தையும் துறந்து வேறு நகரங்களையும், கிராமங்களையும் நாடுவர். யுக முடிவில் சம்பல் எனும் கிராமத்தில் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் 'விஷ்ணு யக்ஷா கல்கி' என்ற பெயரில் மிகுந்த சக்தியுடைய பாலகன் தோன்றுவான்.

கல்கி கலியுகத்தை அழித்து சத்திய யுகத்தைத் தோற்றுவித்தல்

பேரறிவும், பராக்கிரமும் நிறைந்த அப்புதல்வன் மக்களின் நன்மையை விரும்புவான். மனத்தால் சிந்தித்த உடனே அவனிடம் விருப்பப்படி வாகனங்களும், அஸ்திர சஸ்திரங்களும், கவசங்களும் போர்வீரர்களும் தோன்றிவிடுவர். அவன் தர்மவிஜய சக்கரவர்த்தியாவான். தேஜஸ்வியான கல்கி துயரத்தால் வியாபித்த இவ்வுலகிற்கு ஆனந்தம் அளிப்பான். கலியுகத்தை முடிப்பதற்காகவே அவன் தோன்றுவான். கலியுகம் முழுவதையும் அழித்துப் புதிய சத்திய யுகத்தைத் தொடங்குபவனாவான். பிராமணர்களால் சூழப்பட்டு எங்கும் சஞ்சரிப்பான். புவியில் எங்கும் பரவிவிடும் மிலேச்சர்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்துவிடுவான்.

கல்கி பகவான் திருடர்களையும், கொள்ளையர்களையும், மிலேச்சர்களையும் அழித்து அஸ்வமேதம் என்னும் பெரும் யாகத்தை அனுஷ்டிப்பார். பூமி முழுவதையும் பிராமணர்களுக்கு அளித்து, பிரம்மா ஏற்படுத்திய நல்ல மரியாதைகளை ஸ்தாபித்து, தவம்புரிய காட்டில் பிரவேசிப்பார். பிறகு உலகின் மக்கள் அவருடைய சீல சபாவத்தைப் பின்பற்றுவார்கள். கல்கி தன்னால் வெல்லப்பட்ட தேசங்களில் கருப்பு மான்தோல், சக்தி, திரிகுலம் மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களை ஸ்தாபிப்பார். சிறந்த பிராமணர்கள் கல்கி பகவானைத் துதி செய்வர்.

தஸ்யூக்களாகிய திருடர்களையும், கொள்ளையர்களையும் கல்கி பகவான் அழித்துவிடுவார். அவர்கள் அழிந்ததும் அதர்மமும் அழிந்துவிடும். தர்மம் விருத்தியடையும். சத்திய யுகம் வந்ததும் மக்கள் சத்திய பராயணர்களாவார்கள். அந்த யுகத்தில் புதுப்புது தோட்டங்கள் உருவாக்கப்படும். தர்ம சத்திரங்கள் நிர்மாணிக்கப்படும். பல ஆலயங்கள் அமையும். பலவகை யக்ஞங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படும். முனிவர்கள் தவத்தில் ஈடுபடுவர். வயல்களில் விதைக்கும் விதைகள் நன்கு முளைக்கும். எல்லா ருதுக்களிலும் எல்லா தானியங்களும் விளையும்.

மக்கள் அனைவரும் தான, விரத நியமங்களில் ஈடுபடுவர். பிராமணர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் ஜப, யக்ஞத்தில் ஈடுபடுவர். கூடித்திரிய மன்னர்கள் தர்மப்படி புவியைப் பரிபாலனம் செய்வர். வைசியர்கள் நியாயமாக வியாபாரம் செய்வர். தர்மத்தின் சொரூபம் சத்திய யுகத்தில் நிறைந்து இருக்கும்.

3.10 அக்னி-அங்கிரா முனிவர் பற்றிய செய்திகள் (வன பருவம் அத் 217)

மார்க்கண்டேயர் யதிஷ்டிரகுக்குக் கூறியது

பிரம்மாவின் மூன்றாவது புதல்வர் அங்கிரா. அவரது மனைவியின் பெயர் சுபா. அங்கிரா ரிஷி தன் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து அக்னியைக் காட்டிலும் அதிக தேஜஸ்வியாக தவம் புரிந்து வந்தார். அத்தவத்தில் அவர் வென்று மிகுந்த பிரகாசம் பெற்றார். அதேசமயம் தவம் புரிந்த அக்னி அங்கிராவின் தேஜஸ் முன் ஒளியிழந்துவிட்டார். தான் எவ்வாறு மறுபடியும் அக்னி ஆக முடியும் என யோசித்த அக்னி அங்கிராவிடம் சென்றார். அங்கிரா அக்னி தேவனிடம் தாங்களே அக்னியின் பதவியில் நிலைத்திருங்கள். ஏன் எனில் பிரம்மா இருளை அழிக்கத் தங்களையே முதல் அக்னியாகத் தோற்றுவித்தார் எனக் கூறினார். ஆனால் அக்னிதேவன் அங்கிராவிடம், உலகில் எனது புகழ் இப்போது அழிந்துவிட்டது. மக்கள் உங்களையே அக்னியாகக் கருதுகிறார்கள். என்னுடைய அக்னித்துவத்தை உங்களிடமே வைத்து நான் பிரஜாபத்தியம் என்ற இரண்டாவது அக்னியாவேன் என்றார். ஆனால் அங்கிரா நீங்களே இருளை விலக்கும் அக்னியின் பதவியின் நிலைத்திருங்கள்; என்னை உங்களது முதல் மகனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என வேண்டினார். அக்னியும் அங்கிராவைத் தன் முதல் மகனாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

வேதங்கள் கூறும் பல கர்மங்களின் மூலம் பல்வேறு பிரயோஜனங்களின் சித்திக்கான அக்னிகள்

அங்கிராவிற்கு அவரது மனைவி சுபாவின் மூலம் ப்ருகத்கீர்த்தி, ப்ருகத்ஜோதி, ப்ருகத்மனா, ப்ருகத்மந்த்ர, ப்ருகத்பாஸ், ப்ருகஸ்பதி, ப்ருகத் ப்ரம்மா என்ற ஏழு புதல்வர்கள் தோன்றினர். புதல்விகள் எட்டு பேர். சூரியனோடு இருக்கும் பகலின் அபிமானி பானுமதி, ராத்திரியின் அபிமானி ராகா, சதுர்தசி உடைய அமாவாசைக்குரிய சினிவாலி, பூர்ண சந்திரனோடு கூடிய பெளர்ணமிக்குரிய அர்சிஷ்மதி, பிரதமையோடு கூடிய பூர்ண சந்திரனுக்குரிய ஹவிஸ்மதி, சதுர்தசியோடு கூடிய பெளர்ணமிக்குரிய மகிஷ்மதி, பிரதமையோடு கூடிய அமாவாசைக்குரிய மகாமதி தூய அமாவாசைக்குரிய குஹு குஹு என்பவர்.

பிரகஸ்பதியின் புகழ்மிக்க மனைவி சாந்தரமசி (தாரா) என்ற பெயர் கொண்டவள். அவள் ஆறு புனித அக்னிகளைப் புதல்வர்களாகவும் ஒரு

மகளையும் பெற்றாள். எந்த அக்னிக்காக முதன் முதல் நெய் ஆணுதியாகிறதோ அந்த அக்னியே பிரகஸ்பதியின் ‘ஷம்யூ’ என்ற பெயர் பெற்ற புதல்வன். பூமியை மட்டும் துதிக்கும் அக்னி ‘நிச்சவனம்’ பிரகஸ்பதியின் மூன்றாவது புதல்வன் ‘விஸ்வஜித்’. உலகம் முழுவதின் அறிவையும் தன் வசப்படுத்தியவர். அவரது விஸ்வ புக் என்னும் புதல்வரான அக்னி உலக உயிர்கள் உண்ட அன்னத்தை ஜீரணிக்கச் செய்பவர். ‘ஊர்த்வபாக்’ என்பவர் ஐந்தாவது மகன். இவர் பிராண வாயுவை ஆஸ்ரயித்தவர். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வடக்கு நோக்கி இருந்து விரும்பியதை அளிக்கும் அக்னி ‘சிவிஷ்டக்ருது’ பிரகஸ்பதியின் ஆறாவது மகன் அக்னி ஸ்வரூபமான பிரகஸ்பதியின் கோபம் அமைதியான பிராணிகளின் மீது வெளிப்பட்டபோது தோன்றிய வியர்வையே அவரது புதல்வியானது. மிகக் கோபமுடைய அவன் ‘ஸ்வாஹா’ என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறான். ஸ்வாஹாவின் புத்திரனே இணையில்லாத அமுகுடைய காமம் என்ற அக்னியாகும். கோபத்தோடு, பகைவர்களை அழிப்பவரிடத்தில் தோன்றும் கோபாக்னி ‘அமோக அக்னி’ எனப்படும். பிராமணர்கள் மூன்று வகையான உக்த மந்திரங்கள் மூலம் யாரைத் துதிக்கிறார்களோ, ஞானிகள் யாரை ஆறுதல் அளிப்பவர் என்று கருதுகிறார்களோ அந்த அக்னியின் பெயர் ‘உக்தம்’ எனப்படும்.

சாதூர்மாச சம்பந்தமான யாகங்களிலும், அஸ்வமேத யாகத்திலும் பூஜிக்கப்படுவதும் முதன் முதலில் தோன்றியதுமான அக்னியே ‘ஷம்யூ’. ஷம்யூவின் பத்தினி தர்மத்தின் புதல்வி சத்யா. இவர்களுக்கு ஒரு மகனும் மூன்று புதல்விகளும் தோன்றினர். யக்ஞத்தின் முதல் பாகத்தில் பூஜிக்கப்படும் அக்னி ஷம்யூவின் மூத்த புதல்வனான பரத்வாஜன் என்ற அக்னியாகும். பௌர்ணமி யாகங்களில் அர்ப்பிக்கப்படும் ‘பரதன்’ என்ற அக்னி ஷம்யூவின் இரண்டாவது மனைவிக்குப் பிறந்த மகன். ஷம்யூவின் மூன்று புதல்விகளையும் பரதனே வளர்த்தான், பரதனின் மகன் பரத்; புதல்வி பரதி. பரதன் என்ற அக்னியில் இருந்தே ‘பாவக்’ என்ற மகான் சூரிய அக்னி தோன்றியது. ஷம்யூவின் முதல் மகன் பரத்வாஜனின் மனைவி வீரா. அவள் வீரன் என்ற புதல்வனைப் பெற்றாள். வீரனுக்கும் பிராமணர்களால் பூஜை கூறப்பட்டுள்ளது. வீரன் ரதப்பிரவு, ரத்தவான், கும்பரேதா என்றும் கூறப்படுகிறார். வீரன் சரயூ என்ற மனைவியின் மூலம் சித்தி என்ற மகனைப் பெற்றார். அழைக்கும் (ஆஹ்வான) மந்திரத்தில் சித்தி துதிக்கப்படுகிறது.

பிரகஸ்பதியினுடைய மகன் பூமியைத் துதிக்கும் நிச்சவனம் என்ற அக்னியின் மகன் சத்தியன், கால தர்மத்தைத் தொடங்கியவர். சத்தியன் வேதனையால் பீடிக்கப்பட்டு அவலக் குரல் எழுப்பும் பிராணிகளை அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து விடுவிக்கிறார். எனவே இவருக்கு நிஷக்ருதி என்ற பெயரும் உண்டு. இவரது மகன் ‘ஸ்வன்’ ரோகம் உண்டாக்கும் அக்னியாகும்.

பாஞ்சஜன்னிய அக்னியும் அதன் சந்ததியும்

கச்யபருடைய புதல்வர் காச்யபர், வசிஷ்ட புத்திரன் வாசிஷ்டன், பிராண புத்திரன் பிராணக், அங்கிராவின் புதல்வன் சவன், ச்ரீவர்சா என்ற ஐந்து அக்னிகள் தீவிரமான தவம்புரிந்து தேஜோமயமான ஐந்து வர்ணங்களால் ஆன அக்னியான 'பாஞ்சஜன்யம்' என்ற புதல்வனைத் தோற்றுவித்தனர். பாஞ்சஜன்யன் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து பயங்கரமான தக்ஷிணாக்கினியைத் தோற்றுவித்தார். அவர் தலையிலிருந்து ப்ருகத், வாயிலிருந்து ரதந்தர், நாபியில் இருந்து ருத்ரன், பலத்திலிருந்து இந்திரன், பிராணனிலிருந்து அக்னியையும் தோற்றுவித்தார். இரு வாயுவையும் கைகளாலும், மன இந்திரியங்களின் எல்லா தேவர்களின் பஞ்ச மகா பூதங்களையும் தோற்றுவித்தார். பாஞ்சஜன்யன் என்ற அக்னி வடிவினரான ரிஷி ஐந்து பித்ருக்களுக்காகவும் ஐந்து புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். வாசிஷ்டன் அம்சத்தில் இருந்து பிரணிதி, காச்யபர் அம்சத்திலிருந்து மஹத்தர், அங்கிராவின் சவனுடைய அம்சத்திலிருந்து பானு, ஸ்ரீ வர்ச்சரின் அம்சத்தில் இருந்து 'சௌபர்' பிராணத்தின் அம்சத்தில் இருந்து அனுதாத்தர் தோன்றினர். பிறகு பாஞ்சஜன்யன் யக்ஞத்தில் தடை செய்யும் வேறு 15 உத்திரதேவர்களைச் சிருஷ்டித்தார். சுபீம், அதிபீம், பீம், பல், அபல் என்ற ஐந்து விநாயகர்களை தேவர்களின் யாகத்தை அழிப்பதற்காகத் தோற்றுவித்தார். பிறகு சுமித்ரன், மித்ரவான், மித்ரக்ஞன், மித்ரவர்தன், மித்ரதர்மா என்ற தேவருபி விநாயகர்களையும், பிறகு சுரப்ரவீர், வீர், சுரேஷ், சுவர்ச்சா, சுஹந்தா என்னும் ஐவரையும் தோற்றுவித்தார். இவ்வாறு இந்த 15 தேவர்களுக்குச் சமமான விநாயகர்கள் தனித்தனியே ஐந்து ஐந்து பேராக மூன்று குழுக்களாக உள்ளனர். இவர்கள் புவியில் இருந்து கொண்டும், சொர்க்கலோகத்தில் இருந்து கொண்டு யக்ஞம் செய்பவரின் யாகப் பொருட்களை அபகரித்து விடுகின்றனர். இந்த விநாயக கண அக்னிகள் பெரும் ஹவிஸ்களை அபகரிப்பதோடு அதை நஷ்டமாக்கிவிடுகின்றன. எனவே யக்ஞத்தில் நிபுணரான பண்டிதர்கள் யாக சாலையின் வெளி வேதியின் மீது இந்த விநாயகர்களுக்கான தேய பாகத்தை வைக்கின்றனர். மந்திரங்கள் மூலம் அமைதி செய்ததும் அந்த விநாயகர்கள் யாக ஹவிஸை அபகரிக்க முடிவதில்லை.

அக்னிஸ்வரூப தப மற்றும் பானுவின் சந்ததி

அக்னி வடிவமான ஐந்து ரிஷிகள் தம் பிரபாவத்தால் வெளிப்படுத்திய பாஞ்சஜன்ய அக்னியே 'தப' என்னும் பெயருடையவராவார். பரதன் என்ற அக்னி பெரிய நியமங்களுடையது. திருப்தியுற்று புஷ்டியளிப்பதால் அவர்

‘புஷ்டிமதி’ என்றும் கூறப்படுகிறார். ‘சிவ’ என்னும் அக்னியால் சக்தியை ஆராதிப்பவர்களுக்கு நன்மை புரிவதால் அவரை சிவன் என்று கூறுகின்றனர். தபனுடைய தவபலன் வளர்ந்து பெரிதானதைக் கண்டு இந்திரன் புரந்தரன் என்ற பெயரோடு அவருக்குத் தோன்றினார். பாஞ்சஜன்யத்திடமிருந்தே உயிர்களில் உடலில் காணப்படும் வெப்பமான ‘ஊஷ்மா’ என்னும் அக்னி தோன்றியது. தபத்தின் மனு என்ற புதல்வனே ‘ப்ராஜபத்ய’ யாகத்தை நடத்தியுள்ளார். இவ்வாறு ஐந்து புத்திரர்களையும் தபன் உண்டாக்கினார். தபனின் புதல்வன் மனு என்ற அக்னிக்கு அங்கிரா சிறப்பை அளித்துள்ளார். வேத பண்டிதர்கள் பானுவை ப்ருகத்பானு என்று கூறுகின்றனர். பானுவிற்கு, இரு மனைவியர் சுப்ரஜா, ப்ருகத்பாசா, ப்ருகத்பாசா சூரியனின் மகளாவாள். இவர்களுக்கு ஐந்து புதல்வர்கள். பலம் அற்றவருக்கு பிராணனும் பலமும் அளிக்கும் ‘பலத அக்னி’ சாந்தமானவரிடம் கோபமாக வெளிப்படும் ‘மன்யுமான் அக்னி’ தர்ஷ, பௌர்ண மாச யாகங்களில் ஹவிஸ்யம் சமர்ப்பிக்கப்படும் ‘விஷ்ணு’ என்ற அக்னி, ஆக்ரயண அக்னி, அக்ரஹ அக்னி, ஸ்துப அக்னி என ஆறுபேர் பானுவின் புதல்வர்கள். மனுவின் மூன்றாவது மனைவி நிஷா. இவளது புதல்வி போஹிணி. அக்னி, சோமன், வைச்வானர, விச்வபதி, ஸன்னிஹித, கபில, அக்ரணீ என்ற புதல்வர்கள் நிஷாவின் புதல்வர்கள் ஆவர். சாதுர்மாச யாகங்களில் பூஜிக்கப்படுபவர் வைஸ்வானர அக்னி, விஸ்வபதி அக்னியால் ஆஹுதி கிரியைகள் நடைபெறுகின்றன. சரீரம் தரித்த பிராணிகளின் சரீரத்தைப் பணிகளில் ஈடுபடுத்துவது ‘ஸன்னிஹித’ என்ற அக்னி. சக்ல கிருஷ்ண கதிகளின் ஆதாரமானவரும் மாறுதலற்றவரும், மாறும் சொரூபமுடைய உலகின் கர்த்தாவானவரும் சாங்கிய யோகத்தைத் தொடங்கியவரும் கோபரூபமான கபில மகரிஷி கபிலன் என்ற அக்னியாகும். எல்லா பூதங்களுக்காகவும் அன்னத்தின் முதல்பகுதி எல்லா பூத பிராணிகளும் யார் மூலம் அர்ப்பணம் செய்கிறார்களோ அது அக்ரணீ என்னும் அக்னியாகும்.

சஹ என்னும் அக்னி நீரில் பிரவேசித்தல் அங்கிரா, அதர்வா மூலம் மறுபடி தோற்றம்

நீரில் வாசம்புரியும் அக்னி ‘சஹ’ என்பது. அதன் மனைவி ‘முதிதா’ பூலோக, புவர்லோக சுவாமியான சஹனின் மகன் ‘அற்புத’ என்னும் அக்னி. க்ருஹபதி என்றும் யாகத்தில் பூஜிக்கப்படும் அக்னியும். ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்யத்தைத் தேவர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பவருமான ‘அற்புத’ என்னும் அக்னியே இவ்வுலகைப் புனிதப்படுத்துகிறார். சஹனுடைய ‘ஆப்’ என்னும் புதல்வர்கள் பூலோகத்தைப் பரிபாலிப்பவர்கள். புவர்லோகத்தின் தலைவர்கள். அற்புதம் என்ற அக்னியே புத்தி தத்துவத்தின்

தலைவர் இவர் ‘க்ருஹபதி’ என்றும் சொல்லப்படுகிறார். இவரது புதல்வர் பரதன். நியத் என்றும் கூறப்படுகிறார். இறந்த பிராணிகளின் சடலத்தை இவர் எரிக்கிறார். ஒருமுறை ‘சஹ’ என்ற அக்னியைத் தேவர்கள் தேடினார்கள். அவர்களோடு ‘நியத்’ என்ற தனது பேரனும் வருவதைக் கண்ட ‘சஹ’ பயந்து கடலுக்குள் நுழைந்துவிட்டார். தேவர்கள் அவரைத் தேடி கடலுக்கும் வந்தனர். அதர்வா முனிவரைக் கண்ட ‘சஹ’ அக்னி தேவர்களுடைய ஹவிஸ்ஸை அவர்களிடம் கொண்டு சேர்க்குமாறும் நான் மிகவும் பலம் இழந்துவிட்டேன் என்றும் கூறினார். அதர்வாவை அனுப்பிவிட்டு வேறு இடம் சென்ற ‘சஹ’ அக்னி இருந்த இடத்தை மீன்கள் அதர்வாவிடம் கூறிவிட்டன. ‘சஹ’ கோபம் கொண்டு நீங்கள் பலவகை பிராணிகளுக்கு உணவாவீர்கள் என்று சாபமளித்து விட்டார். அக்னி அதர்வாவிடம் நீயே அக்னியின் பதவியில் இரு என்று கூறியபோதும் அதர்வா தேவர்கள் சொல்லியபடி அவர்களுக்குரிய ஹவிஸ்ஸை சுமக்க வேண்டிக் கொண்டார். ‘சஹ’ அக்னியால் ஹவிஸ்ஸை சுமக்கவும் முடியவில்லை. சரீரத்தைத் தாங்கவும் முடியவில்லை. தன் உடலைத் தியாகம் செய்து பூமியில் கலந்துவிட்டார். பூமியில் கலந்தபோது ஏராளமான தாதுக்களை சிருஷ்டித்தார். ‘சஹ’ அக்னியின் சீழும், ரத்தமும் கந்தகம், தைஜசம் என்ற தாதுக்களை உண்டாக்கின. கபத்தில் இருந்து ஸ்படிகமும், பித்தத்திலிருந்து மரகத மணிகளும், இதயம் கருநிற இரும்பாகவும், நாடிகள் பவழமாகவும் வெளிப்பட்டன. எலும்பிலிருந்து தேவதாரு மரங்களும் தோன்றின. இவ்வாறு ‘சஹ’ அக்னி மறைந்து போனதால் பயந்த அதர்வா முனிவர் அங்கிராவைச் சரணடைந்தார். அங்கிரா மறுபடி அவரை அழைத்தார். ‘சஹ’ அக்னி வெளித்தோன்றி ஹவிஸ்ஸை சுமக்கிறார்.

சிந்துநதி, பஞ்சநதம், தேவிகா, சரஸ்வதி, கங்கா, சதுக்ம்பா, சரயூ கண்டகி, சர்மண்வதி, மகி, மேத்யா, மேதாதிதி, தாம்ரவதி, வேத்ரவதி, கௌசிகி, தமசா, நர்மதா, கோதாவரி, வேணா, உபவேணா, பீமா, படவா, பாரதி, சுப்ரயோகா, காவேரி, முர்முரா, துங்கவேணா, கிருஷ்ணவேணா, கபிலா, சோனபத்ரா ஆகிய நதிகளும், நதங்களும் அக்னியின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. அற்புத அக்னியின் புதல்வன் ‘விபுரசி’ என்னும் அக்னியாகும். அக்னியின் எண்ணிக்கை அளவே சோம யாகங்களின் எண்ணிக்கையாகும். அந்த யாகங்கள் பிரம்மாவின் மானசீக சங்கல்பத்தால் அத்ரியின் வம்சத்தில் அவரது சந்தானமாகத் தோன்றின.

3.11 கார்த்திகேயனின் பிறப்பு வரலாறு (வன பருவம் அத் 223)

மார்க்கண்டேயருக்கு மகரிஷி யுதிஷ்டிரரிடம் விவரித்தது

பழைய காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் எப்போதும் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருந்தது. தானவர்கள் தொடர்ந்து தேவர்களை வதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். தேவராஜனான இந்திரனுக்கு ஒரு வீரனான சேனாபதிபதி தேவையாக இருந்தார். தேவர்களின் சேனையைக் காக்கக் கூடிய ஒரு வீரனைக் கண்டுபிடிக்க எண்ணினார். ஒருநாள் இந்திரன் மானஸ பர்வதத்திற்குச் சென்றபோது தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு அவலக்குரலில் ஒரு பெண் அலறிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டார். அவள் இருந்த இடத்தை அடைந்த இந்திரன் கேசி என்ற தானவன் ஒரு பெண்ணின் கையைப் பற்றி துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார். இந்திரன் கேசியிடம் அப்பெண்ணை விட்டு விடக் கூறினார். மறுத்த கேசி இந்திரன் மீது தன் கதையை ஏவினான். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அதனை அழித்துவிட்டார். கேசி கோபத்துடன் இந்திரன் மீது பெரும் பாறையை வீசினான். வஜ்ராயுதத்தால் இந்திரன் அப்பாறையைத் தூளாக்கியபோது, பாறைத் துண்டு விழுந்து காயம்பட்ட கேசி தான் பற்றியிருந்த பெண்ணை விட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

பிறகு இந்திரன் அந்தப் பெண்ணிடம் அவள் யார் என்று கேட்டார். அப்பெண் இந்திரனிடம் நான் பிரஜாபதியின் மகள் தேவசேனா. என் சகோதரி தைத்தயசேனா கேசியை விரும்பினாள். அவன் அவளைப் பெற்றுவிட்டான். அவனை விரும்பாத என்னை அபகரிக்க விரும்பிய கேசியிடமிருந்து தாங்கள் என்கை காப்பாற்றினீர்கள் எனத் தெரிவித்தாள். இந்திரன் தேவசேனாவிடம் என் தாயும் தகூப் பிரஜாபதியின் மகள்; எனவே எனக்குச் சகோதரியாவாய் நீ உன்னுடைய பலத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று உரைத்தார். அப்பெண்ணிடம் அவள் எத்தகைய கணவனைப் பெற விரும்புகிறாள் என்று கேட்ட இந்திரனிடம் தேவசேனா, தேவ, தானவர் அனைவரையும் வெல்லக் கூடிய, பலமும் பராக்கிரமம் கொண்ட, இந்திரனான உன்னோடு இருந்து வெற்றிக்குத் துணைபுரிபவரும், புகழ் மிகுந்தவருமான வீரனையே நான் கணவனாகப் பெற விரும்புகிறேன் எனத் தெரிவித்தாள். இந்திரன் இவள் கூறுவது போன்ற கணவன் கிடைப்பது நடக்கக்கூடியதாக தோன்றவில்லையே எனத் துயரத்துடன் எண்ணினார். அதே நேரத்தில் அமாவாசை நேரம் தொடங்கியது. ஓராண்டிற்கு முன் தேவாஸூர யுத்தம் நடந்ததைப் போல மீண்டும் தேவாஸூர யுத்தம்

தொடங்குவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றின. இந்திரன் இந்த நேரத்தில் சந்திரனோ அல்லது அக்னி தேவனோ ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவித்தால் அவன் இப்பெண் விரும்பும் குணங்களுடைய கணவனாகக் கூடும் என்று எண்ணித் தேவசேனாவை பிரம்மனிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

அற்புத அக்னியிடம் சுவாஹா விருப்பம் கொள்ளுதல்

இந்திரன் பிரம்மாவிடம் சென்று தேவசேனாவிற்கு ஒரு கணவன் கிடைக்க வேண்டும் என்று கூறினார். பிரம்மாவும் அதனை ஏற்று சந்திரன் மூலமோ அக்னி மூலமோ ஒரு வீரன் தோன்றினால் இந்திரனுடைய சேனாபதியும், தேவசேனாவின் கணவனும் ஆவான் எனத் தெரிவித்தார். பிறகு இந்திரன் வசிஷ்டர் முதலிய தேவரிஷிகளின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அங்கு பெரும் யாகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. யாகத்தில் தேவர்களுக்கான ஹவிஸ் அளிக்கப்பட்டது. அற்புத அக்னி சூரிய மண்டலத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டு அங்கு வந்து தேவர்களுக்கான ஹவிஸ்ஸை அவர்களிடம் கொண்டு சேர்த்தார். அப்போது அங்கு இருந்த சப்தரிஷிகளின் பத்தினிகளைப் பார்த்தார். அவர்களிடம் விருப்பம் கொண்டார். ஆனால் பதிவிரதைகளான அவர்கள் தன்னை ஏற்க மாட்டார்கள் என்று முடிவு செய்து 'காருஹபத்யம்' என்னும் அக்னியில் பிரவேசித்து அவர்களைத் தரிசனம் செய்தார். வெகுநேரம் அந்த அக்னியால் நிலைபெற்று ரிஷிபத்தினிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து பின் அவர்கள் தனக்குக் கிடைக்க மாட்டார்கள் எனத் தீர்மானித்து வனம் செய்து விட்டார். தக்ஷப்ரஜாபதியின் பெண் 'ஸ்வாஹா' என்பவள் அக்னியைக் கணவனாகப் பெற விரும்பி அவரிடம் ஒரு குற்றம் நிகழும் நேரத்திற்காக காத்திருந்தாள். அக்னி ரிஷிபத்தினிகளிடம் விருப்பம் கொண்டு அவர்களைப் பெற இயலாமல் வனம் சென்றதை அறிந்த 'ஸ்வாஹா' ரிஷிபத்தினிகளின் உருவத்தில் அற்புத அக்னியிடம் செல்லத் தீர்மானித்தாள்.

ஸ்வாஹா ரிஷிபத்தினிகளின் உருவத்தோடு அக்னியிடம் செல்லுதல்

ஸ்வாஹா முதலில் அங்கீராவின் பத்தினி சிவாவின் உருவத்தோடு அக்னியிடம் சென்றாள். அக்னியிடம் நாங்கள் ரிஷிபத்தினிகள் உன்னிடம் அன்பு கொண்டு உன்னைச் சேர விரும்புகிறோம். என்னுடைய தோழிகள் என்னை இங்கு அனுப்பினார்கள். விரைவில் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள். என்னுடைய தோழியர் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று கூறி அக்னியை மகிழ்ச்சியுறச் செய்தாள். அக்னிதேவனின் வீரியத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, பிராம்மண பத்தினிகளுக்குக் குற்றம் உண்டாகாதவாறு பெண் கருடனின் உருவத்தோடு வெளியேறினாள். அக்னி

இருந்த அந்த வனத்தில் இருந்து வெளியேறிய சிவா வடிவில் இருந்த ஸ்வாஹா நாணல் காடு நிறைந்திருந்த ஒரு வெண்மையான மலைச் சிகரத்தில் இருந்த நீர் நிறைந்த குண்டத்தில் அக்னியின் வீரியத்தைச் சேர்த்தாள். ஸ்வாஹா சப்தரிஷிகளின் பத்தினிகளின் உருவம் தரித்து அக்னியுடன் சேர்ந்து ஆறு முறை அக்னியின் வீரியத்தைக் குண்டத்தில் சேர்த்தாள். வசிஷ்டரின் பத்தினி அருந்ததியின் சொருபத்தினை அவளால் தரிக்க இயலவில்லை. பிரதமையன்று ஸ்வாஹா இந்த காரியத்தினைச் செய்தாள்.

ஸ்கந்தனின் தோற்றம்

ஸ்வாஹாவால் குண்டத்தில் ஆறு முறை அக்னியின் வீரியம் சேர்க்கப்பட்டது. வழுவிய அந்த வீரியம் ஒரு தேஜஸ்வியான புதல்வனுக்குப் பிறப்பளித்தது. அவன் ஸ்கந்திதமானதால் (வழுவியதால்) ஸ்கந்தன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவனுக்கு ஆறு தலைகளும், 12 கால்களும், 12 கைகளும், 12 புஜங்களும் இருந்தன. ஆனால் அந்த குமாரனுக்கு வயிறும் கழுத்தும் ஒன்றுதான் இருந்தது. ஸ்கந்தன் த்விதியை அன்று வெளிப்பட்டான். த்ரிதியை அன்று சோபையுற்றான். சதுர்த்தி அன்று எல்லா அங்கங்களும் நிறையப் பெற்றான். சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்த ஸ்கந்தன் திரிபுரநாசம் செய்த சிவனின் சிறந்த வில்லை எடுத்துக் கர்ஜனை செய்தார். அவருடைய கர்ஜனையைக் கேட்டு அங்கு ஓடிவந்த சித்திர, ஜராவதம் என்ற இரு யானைகளையும் கையால் பற்றி ஒன்றைச் சக்தி ஆயுதமாகவும் மற்றொன்றை செந்நிறமான சேவலாகவும் மாற்றி விளையாடலானார். பிறகு மலைச் சிகரத்திற்கு சென்று பல முகங்களால் திசைகள் அனைத்தையும் பார்த்தார். அவரது கர்ஜனையைக் கேட்டு அவரைச் சரணடைந்த பிராணிகளைத் தனது சேனைகளாக்கிக் கொண்டார். பின் ஸ்வேத மலையின் மீது நின்று இமயத்தின் புதல்வனான க்ரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்துவிட்டார். தன்னுடைய சக்தி ஆயுதத்தால் ஸ்வேதகிரியின் சிகரத்தையும் பிளந்துவிட்டார். ஸ்வேத பர்வதம் பயத்தோடு மற்ற மலைகளோடு ஆகாயத்தில் பறந்தது. இதனால் வேதனையுற்ற பூமி எல்லாப் பக்கங்களிலும் வெடித்து வேதனையுற்றது. ஸ்கந்தனான கார்த்திகேயனைச் சரணடைந்து துயர் நீங்கி பழையபடி மலைகள் வரப்பெற்றது. மக்கள் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியன்று கார்த்திகேயனைப் பூஜித்து வரலானார்கள்.

விசுவாமித்திரர் ஸ்கந்தனுக்கு 16 சம்ஸ்காரங்கள் செய்து வைத்தல். அக்னிதேவன் முதலியோர் மூலம் ஸ்கந்தன் ரக்ஷிக்கப்படுதல்

ஸ்கந்தன் ஆன மகாசேனனின் பிறப்பிற்குப் பிறகு பல பயங்கர ஆபத்துகள் தோன்றலாயின. கிரகங்கள், திசைகள், ஆகாயம் அனைத்தும்

எரிவது போலாயின. நாற்புறமும் ஏற்பட்ட பயங்கரமான தொல்லைகளைக் கண்டு, ரிஷிகள் கவலையடைந்தனர். உலகில் அமைதி ஏற்பட சாஸ்திரிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாயினர். மக்கள் அக்னி சப்தரிஷிகளின் மனைவியோடு சேர்ந்ததால் இத்தகைய அனர்த்தம் நேர்ந்தது எனப் பேசினர். சுவாஹாவைக் கருடன் உருவில் கண்டு நீயே இந்த அனர்த்தத்தை விளைவித்தாய் என்றனர். கருடியான ஸ்வாஹா ஸ்கந்தனிடம் சென்று தானே ஸ்கந்தனுக்குப் பிறப்பளித்த தாய் எனத் தெரிவித்தாள். சப்தரிஷிகள் அருந்ததியைத் தவிர ஆறு பத்தினிகளையும் துறந்துவிட்டனர். ஆனால் ஸ்வாஹா சப்தரிஷிகளிடம் பலமுறை தானே ஸ்கந்தன் பிறப்பிற்குக் காரணம் என்பதைக் கூறினாள். விசுவாமித்திரர் மட்டுமே அக்னிக்குப் பின்னால் மறைவாகச் சென்று அனைத்தையும் கண்டிருந்ததால் உண்மையை அறிந்திருந்தார். முதலில் கார்த்திகேயனைச் சரணடைந்தார். குமாரனின் மங்கள காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்து, ஜாத கர்மம் முதலிய கிரியைகளையும் செய்தார். எனவே விசுவாமித்திரரிடத்தில் குமாரனுக்கு அதிகப்பிரியம் ஏற்பட்டது. சப்தரிஷிகளிடம் அவர்களது பத்தினிகள் குற்றம் ஏதும் செய்யவில்லை என்பதையும் தெரிவித்தார். ஸ்கந்தனின் பிறப்பையும் பலத்தையும் அறிந்த தேவர்கள் இந்திரனிடத்தில் சென்று ஸ்கந்தனைக் கொல்லாவிட்டால் இந்திரனுடைய பதவிக்கே ஆபத்து என்று கூறினர். இந்திரன் தனக்கு ஸ்கந்தனைக் கொல்லும் துணிச்சல் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார். எனவே தேவர்கள் தேவலோக மாத்ருக்களை ஸ்கந்தனைக் கொல்ல அனுப்பினார். அவர்கள் ஸ்கந்தனின் பலத்தைக் கண்டு அவரையே சரணடைந்து, எங்களின் பாலகனாகிவிடு. எங்களின் பால்பருகி எங்களைத் தாயாக ஏற்றுக் கொள் என்று கூறினர். மகாசேனன் ஆகிய ஸ்கந்தன் அவர்கள் கூறியதை ஏற்று விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். குமாரன் மூலம் பூஜிக்கப்பட்ட அவரது தந்தை அக்னிதேவன் மாத்ரு கணங்களோடு அவரைக் காக்கலானார்.

இந்திரனுக்கு ஸ்கந்தன் அபயமளித்தல்

தேவர்கள் இந்திரனை வேண்டியவாறு தேவர்கள் புடைசூழ இந்திரன் மகாசேனனைக் கொல்லுவதற்காக வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தியவாறு வந்தார். தேவர்களின் படை அச்சம் தருவதாக இருந்தது. இந்திரன் தன்னை எதிர்க்க வருவதைக் கண்ட குமாரனும் அவர்மீது போர் தொடுத்தார். ஸ்கந்தன் தன்வாயில் இருந்து தீக் கொழுந்துகளை வெளியிட்டார். தேவர்களின் படை எரியத் தொடங்கியது. தேவர்கள் இந்திரனை விட்டு விட்டு அக்னி நந்தனாகிய ஸ்கந்தனைச் சரணடைந்தனர். தேவர்கள் தன்னை விட்டு ஸ்கந்தனிடம் சரணடைந்ததும் இந்திரன் ஸ்கந்தன் மீது வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தார்.

அது கார்த்திகேயனின் வலது விலாவில் பாய்ந்து ஆழமான காயத்தை ஏற்படுத்தியது. ஸ்கந்தனின் வலது பக்கத்திலிருந்து பிரளய கால அக்னியைப் போன்றவனான வீரன் தோன்றினான். விசாகன் என்ற அவன் தோன்றியதைக் கண்டு இந்திரனும் நடுங்கி ஸ்கந்தனை வணங்கிச் சரணடைந்தார். குமாரனும் அவருக்கு அபயமளித்தார். வஜ்ரம் தாக்கியதால் ஸ்கந்தனின் சரீரத்தில் இருந்து பல குமார கிரகங்களும் பலமுடைய கன்னிகளும் தோன்றினர். பத்ரஷாகன், கௌசலன் என்ற அக்குமாரர்கள் விசாகனைத் தந்தையாகக் கருதினர், அக்னி ஸ்வரூபமான ருத்ரனையும், ஸ்வாஹா ஸ்வரூபமான சக்தியான உமாவையும் மகன், மகள் வேண்டும் மக்கள் எப்போதும் வணங்குகிறார்கள். தன் உடலில் தோன்றிய கன்னிகைகள் சிறந்த தாய்களாக ஸ்கந்தனிடம் வரம் பெற்றனர். ஸ்கந்தனைத் தங்கள் புதல்வனாகக் கருதி மாத்ரு கணங்கள் காகி, ஹலிமா மாலினி, பிருகந்தா, ஆர்யா, பலாலா, வைமித்ரா என்ற ஏழு பேரும் ஸ்கந்தனின் அருளால் 'சிசு' என்னும் மகன் கிடைக்கப் பெற்றனர். மாத்ருகணங்கள், சிசுவோடு சேர்ந்து வீராஷ்டகர் என்று கூறப்பட்டனர். ஸ்கந்தனின் ஆறாவது முகம் வெள்ளாட்டின் தலையாகும். அதனால் அவரது பெயர் பத்ரசாகன் என்றாயிற்று. வீராஷ்டகரோடு வெள்ளாட்டு முகத்தோடு கூடிய ஸ்கந்தனையும் சேர்த்த ஒன்பது பேர் வீரநவகம் எனப்பட்டனர். பஞ்சமி திதியன்று பலவகை உருவமுடைய பார்ஷதர்களின் சிருஷ்டி ஏற்பட்டது. சஷ்டியன்று பயங்கரமான போர் நடைபெற்றது.

ஸ்கந்தன் இந்திரனோடு உரையாடுவது; தேவ சேனாபதியாக அபிஷேகம்

ஸ்கந்தன் தங்கக் கவசம் தரித்து, தங்க மகுடம் சூடி மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய தேகத்தோடு, சிவப்பு வண்ண வஸ்திரத்தை அணிந்து மூவுலகிற்கும் மிகவும் பிரியமானவராக இருந்தார். மகரிஷிகள் அவரைப் பூஜித்தனர். ஸ்கந்தனிடம் இன்று முதல் நீயே இந்திர பதவியில் இருந்து மூவுலகின் பயத்தையும் விலக்கு என வேண்டினர். ஸ்கந்தன் இந்திரன் அப்பதவியிலிருந்து உலகிற்கு என்ன செய்கிறார்? தேவர்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறார் என ரிஷிகளிடம் கேட்டார். ரிஷிகள் இந்திரன் பிராணிகளுக்கு, பலன், தேஜஸ், சந்தானம், சுகம் அனைத்தையும் தந்து அவர்களது விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறார். சத்புருஷர்களுக்கு ஜீவன் தானம் அளிக்கிறார். சூரியன் இல்லாதபோது சூரியனாகவும், சந்திரன் இல்லாதபோது சந்திரனாகவும் செயல்படுகிறார். அவசியம் ஏற்படும்போது, அவரே அக்னி, வாயு, பிருத்வி மற்றும் நீரின் ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கிறார் என்று கூறினர். இந்திரன் ஸ்கந்தனிடம் நீயே இந்திரனாகி அபிஷேகம் செய்து கொள் என்றார். ஸ்கந்தன் இந்திரனிடம் நான் தங்களின் சேவகன். எனக்கு இந்திரனாகும் விருப்பம் கிடையாது, எனத் தெரிவித்தார். இந்திரன் ஸ்கந்தனை தேவர்களின்

சேனாபதி பதவியில் அபிஷேகம் செய்ய விரும்பினார். ஸ்கந்தன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். ஸ்கந்தன் தேவசேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டார். சிவபெருமானும் பார்வதியுமே அங்கு எழுந்தருளி ஸ்கந்தனுக்கு விஸ்வகர்மா உருவாக்கிய தங்க மாலையை அணிவித்து ஆசியளித்தனர். ருத்ரனே அக்னியில் பிரவேசித்து ஸ்கந்தனுக்கு பிறப்பளித்தார். எனவே ருத்ரனின் புதல்வன் எனக் கூறப்பட்டார். கார்த்திகைப் பெண்களே ருத்ரனின் வீரியத்தை ஸ்வேத பர்வதம் எடுத்துச் சென்றனர். ஸ்கந்தனின் பிறப்பு ருத்ரனின் சொருபமான அக்னியிடம் இருந்தும், சுவாஹாவிடம் இருந்தும், ஆறு பெண்களிடம் இருந்தும் உண்டாயிற்று. எனவே அவர் ருத்ரனின் புதல்வர் ஆனார். அக்னி தேவன் ஸ்கந்தனுக்குச் சேவல் சின்னத்தோடு கூடிய கொடியை அளித்தார்.

சக்தி, தர்மம், பலம், தேஜஸ், காந்தி, சத்தியம், விவேகம், பக்தர்களைக் காத்தல் பகைவர்களை அழித்தல், உலகனைத்தையும் போஷித்தல் என்னும் நல்ல குணங்கள் அவரிடம் நிறைந்திருந்தன. இவ்வாறு தேவர்கள் மூலம் கார்த்திகேயன் தேவசேனாபதியாகினார். அதன்பின் இந்திரன் கேசியின் கையில் இருந்து தான் காப்பாற்றிய தேவசேனாவை ஸ்மரணம் செய்தார். ஆடையணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அங்கு தேவசேனா அழைத்து வரப்பட்டாள். இந்திரன் தேவசேனா உனது மனைவியாக ஏற்கனவே பிரம்மாவினால் தீர்மானிக்கப்பட்டாள் என கார்த்திகேயனிடம் தெரிவித்து இவளை முறைப்படி மணந்து கொள் என்று கூறினார். கார்த்திகேயன் இந்திரனின் சொல்லை ஏற்று தேவசேனாவை வேத மந்திரங்கள் முழங்க மணம் புரிந்து கொண்டார். கார்த்திகேயனின் பட்டராணி ஆனாள்.

கிருத்திகைகள் நட்சத்திர மண்டலத்தில் இடம் பெறுதல்

தேவர்களின் சேனாதிபதியான கார்த்திகேயனிடம் சப்தரிஷிகளின் ஆறு மனைவிகளும் வந்தனர். தங்களுடைய கணவர்களான ரிஷிகள் காரணமின்றிக் கோபத்துடன் எங்களைத் துறந்துவிட்டனர். நீ எங்களுடைய கர்ப்பத்தினால் தோன்றினாய் என்று யாரோ தவறாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். எங்களை இந்த சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்று என வேண்டினார். இதே சமயத்தில் ரோகினியின் தங்கை அபிஜித் தேவி தவம்புரியக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆகாயத்திலிருந்து இந்த நட்சத்திரம் விழுந்துவிட்டது. நீ யோசனை செய்து அந்த நட்சத்திரத்தின் இடத்தைப் பூர்த்தி செய்ய யோசி என இந்திரன் கார்த்திகேயனிடம் கூறினார். கிருத்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் அபிஜித்தின் இடத்தைப் பூர்த்தி செய்ய ஆகாயம் சென்றனர். கிருத்திகை நட்சத்திரங்கள் அக்னி தேவ சம்பந்தமானவையாக இருக்கின்றன.

கார்த்திகேயன் பல பிரசித்தமான நாமங்களையும் பெற்றுள்ளார். சுவாஹா தேவி கந்தனிடம் வந்து நீ என்னுடைய மகன்; என்னிடம் அன்புடையவனாக இரு என வேண்டினாள். அக்னி தேவனுடன் தான் எப்போதும் வாசம் செய்ய வேண்டும் என ஸ்கந்தனிடம் கேட்டாள். ஸ்கந்தனும் தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் வேதமந்திரங்களுடன் அக்னியில் அளிக்கும் ஆஹுதி அனைத்தும் சுவாஹாவின் பெயரிலேயே அர்ப்பணம் செய்யப்படும் என்பதைத் தெரிவித்தார். இவ்வாறு சுவாஹா எப்போதும் அக்னியுடன் வாசம் செய்ய ஸ்கந்தன் அருள்பாலித்தார். பிரம்மா ஸ்கந்தனிடம் உன் தந்தை ருத்ரன், அக்னியிலும் தாய் உமா சுவாஹாவிலும் பிரவேசித்து உலகங்களின் நன்மைக்காக வெல்ல முடியாத வீரனாக உனக்குப் பிறப்பளித்துள்ளனர் எனத் தெரிவித்தார். ஸ்கந்தன் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது ருத்ரனின் வீரியம் சிறிது சிந்தியது. அது சிதறி ஐந்து இடங்களில் விழுந்தது. மலையின் மீது விழுந்ததில் இருந்து மிஞ்சிகா-மிஞ்சிகன் என்ற இரட்டையரின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. செங்கடலில் விழுந்தது லோகிதாயனி. மரங்களின் மீது சிந்தியது வருத்திகா என்னும் பெண்களாயிற்று. சூரிய கிரணத்திலும், மரங்களின் மீதும் விழுந்தவையும் பல்வேறு உருவம் தரித்து மாமிசம் உண்ணக்கூடிய பார்ஷதர்களாக ஆயினர். இந்த கணங்களை மனிதர்கள் எருக்கம்பூவால் வணங்க வேண்டும். குழந்தைகளைப் பெற விரும்புபவர்கள், அதன் நன்மையை விரும்புபவர்கள் இவர்களை வணங்க வேண்டும்.

சிவன், பார்வதியின் பத்ரவட யாத்திரை; தேவாஸுரப் போர்; மஹிசாசுர வதம்

ஸ்கந்தன் தேவர்களின் சேனாதிபதியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும் சிவன் பார்வதி தேவியோடு தேரில் ஏறி பத்ரவடத்திற்குப் புறப்பட்டார். இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் உடன் சென்றனர். காலன் சிவனின் தேரைச் செலுத்தினார். சிவபிரானின் பின்னால், இந்திரன், குபேரன், அஷ்டவசுக்கள், ருத்திரர்கள், யமராஜன் அனைவரும் சென்றனர். சிவனுடைய விஜயன் என்ற திரிசூலம், பட்டிசம் என்ற ஆயுதம், கதை, உலக்கை, சக்தி முதலிய ஆயுதங்கள், ருத்ரனின் ஒளிமிக்க குடை, கமண்டலு அனைத்தும் சென்றன. மகரிஷிகளும் உடன் சென்றனர். பார்வதி தேவிக்குப் பின்னால் கௌரி, வித்யா, காந்தாரி, கேசினி, மித்ரா சாவித்திரி ஆகியோர் சென்றனர். எப்போதும் மயானத்திலேயே வசிக்கும் பிங்களதேவன் சிவனுடன் யாத்திரையில் இருந்தார். ஸ்கந்தன் தமது சேனையோடு சிவனைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். சிவன் ஸ்கந்தனிடம் மாருத ஸ்கந்தன் என்ற தேவர்களின் ஏழாவது யுகத்தை எப்போதும் ரக்ஷிக்க வேண்டும் எனக் கூறி

விடையளித்தார். ஸ்கந்தன் விடைபெற்றதுமே, பெரும் தொல்லை உண்டாயிற்று. உலகு இருளில் மூழ்கியது போலாயிற்று. தைத்யர்களின் பெரிய சேனை தென்பட்டது. தைத்யர்கள் சிவன் மீதும் தேவர்களின் மீது அம்புமழை பொழிந்தனர். தீ காட்டை எரிப்பது போல தைத்யர்கள் தேவர்களின் சேனையை அழித்தனர். இந்திரன் தேவர்களுக்கு தைரியமூட்டி தானவர்களோடு போரிட செய்தார். பயங்கரமான போர் நிகழ்ந்தது. தேவர்கள் பக்கம் தோல்வி தென்படலாயிற்று. அப்போது அரக்கர்களின் சேனையிலிருந்து மகிஷன் என்பவன் ஒரு பெரிய மலையைத் தூக்கித் தேவர்களின் மீது வீசினான். ஆயிரக்கணக்கான தேவ வீரர்கள் நசுங்கிக் கீழே விழுந்தனர். தேவர்கள், இந்திரன் அனைவரும் பயந்து ஓடலாயினர். மகிஷன் சிவனின் தேரைப் பிடித்துக் கொண்டான். ருத்ரர் மகிஷனைத் தான் வதைக்காமல் கார்த்திகேயனை ஸ்மரணம் செய்தார். உடனே செந்நிற ஆடை அணிந்து செந்நிறக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறி ஸ்கந்தன் அங்கு தோன்றினார். திடீரென்று ஸ்கந்தன் தோன்றியதைப் பார்த்த தானவ சேனை போர்க்களத்தில் இருந்து ஓடிவிட்டது. ஸ்கந்தன் மஹிசாசுரன் மீது ஒளி வீசும் சக்தி வடிவமான ஆயுதத்தை செலுத்தினார். அச்சக்தி ஆயுதம் மகிஷனின் தலையை வெட்டி வீழ்த்தியது. மகிஷன் உயரிழந்து, பூமியில் சாய்ந்தான். எஞ்சியிருந்த தைத்யர்களும் ஸ்கந்தனால் கொல்லப்பட்டனர். தேவர்கள் ஸ்கந்தனை துதித்துப் பூஜை செய்தனர். ஸ்கந்தன் தந்தை மஹேஸ்வரனை வணங்கி நின்றார். இந்திரன், பிரம்மாவிடம் வரம் பெற்று தேவர்களுக்குத் துன்பமளித்த மகிஷனைக் கொன்று தேவர்களைக் காப்பாற்றியதற்காக ஸ்கந்தனைப் புகழ்ந்து பாராட்டினார். ஸ்கந்தனின் முதல் வெற்றியான இது உலகில் பேசப்படும். உன் புகழ் மூவுலகிலும் பரவும். தேவனைவரும் உன் வசத்தில் இருப்பார்கள் என்று ஸ்கந்தனிடம் கூறினார். சிவபெருமான் தேவர்களிடம் ஸ்கந்தனைத் தமக்குச் சமமாகவே கருதுங்கள் எனச் சொன்னார். ருத்ரனின் வடிவமான அக்னியின் புதல்வன் ஸ்கந்தன் தானவரைக் கொன்று மகிஷனை அழித்து, மகரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு ஒரே நாளில் மூவுலகிலும் புகழ் பெற்றார்.

3.12 குபேரனின் தோற்றம்: இராவணன், கும்பகருணன், விபீஷணனின் கரன், சூர்ப்பனகை தோற்றம் - இராவணனின் வரம் - சாபம் - அழிவு (வன பருவம் அத் 274, 275)

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

உலகனைத்தின் தலைவரும் பிரஜாபதியும், அனைவரையும் சிருஷ்டிப்பவருமான பிரம்மாவின் மானச புத்திரர் புலஸ்தியர். அவர் 'கௌ' என்னும் மனைவியினிடம் வைஸ்ரவணன் என்ற சக்திசாலி மகனைப் பெற்றார். வைஸ்ரவணன் தன் தந்தையை விட்டு விட்டு பிரம்மாவின் சேவையில் ஈடுபட்டார். அதனால் கோபம் கொண்ட புலஸ்தியர் தன்னைத் தானே வேறு உருவத்தில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். புலஸ்தியருடைய பாதி சரீரத்தில் இருந்து தோன்றியவன் விஸ்ரவா. விஸ்ரவா வைஸ்ரவணனிடம் கோபம் கொண்டு பழிவாங்கக் காத்திருந்தான். ஆனால் பிதாமகர் பிரம்மா வைஸ்ரவணனுக்கு அமரத்துவம் அளித்தார். செல்வத்திற்கு அதிபதியாகவும், லோகபாலராகவும் ஆக்கினார். மகாதேவரோடு நட்பையும் செய்வித்தார். வைஸ்ரவணனுக்கு இலங்கையை அளித்தார். நளகூபரன் என்ற மகனையும் அளித்தார். புஷ்பகம் என்னும் ஒரு விமானத்தைக் கொடுத்தார். வைஸ்ரவணன் குபேரன் என்று அழைக்கப்பட்டு யக்ஷர்களின் தலைவராகவும் பிரம்மாவால் ஆக்கப்பட்டார்.

புலஸ்தியரின் பாதி உடலில் தோன்றிய விஸ்ரவா எப்போதும் குபேரனிடம் கோபத்துடன் இருந்ததை அறிந்ததால் குபேரன் தன் தந்தையின் வடிவினரான விஸ்ரவாவின் சேவைக்காக மூன்று ராக்ஷஸப் பெண்களை நியமித்தார். புஷ்போத்தகா, ராகா, மாலினி என்ற அந்தப் பெண்கள் ஆடல் பாடல் கலைகளில் வல்லவர்கள் மூவரும் மகிழ்ச்சியுடன் விஸ்ரவாவின் சேவையில் ஈடுபட்டனர். மகிழ்ந்த விஸ்ரவா அவர்களுக்கு லோகபாலகர்களுக்கு நிகரான புதல்வர்கள் பெற வரமளித்தார். புஷ்போத்தகாவின் புதல்வர்கள் இராவணன், கும்பகருணன் என்பவர். இவர்கள் அரக்கர்களின் தலைவர்கள். ராகாவிற்கு கரன், சூர்ப்பனகா என்ற புதல்வனும், புதல்வியும் தோன்றினர். மாலினியின் ஒரே மகன் விபீஷணன் ஆவார். இராவணன் பத்து தலைகளைப் பெற்றவன். கும்பகருணன் உடல் பலத்தில் சிறந்தவன். கரன் வில் வித்தையில் சிறந்தவன். மாமிசம் உண்பவன். பிராமணத்துவேஷி, சூர்ப்பனகா பயங்கர உருவம் கொண்டவன். சித்த, ரிஷி, முனிவர்களின் தவத்தில் இடையூறு செய்து வந்தான். மாலினியின்

மகனான விபீஷணன் அனைவரிலும் அழகானவர்; சௌபாக்கியசாலி; தருமத்தையே பின்பற்றுவவராக இருந்தார்.

ஒருநாள் மனிதர்களால் சுமக்கப்படும் பல்லக்கில் சவாரி செய்யும் நரவாகனன் எனப்பட்ட குபேரன் தந்தை புலஸ்தியரோடு ஐஸ்வர்யங்கள் நிரம்பப் பெற்று அமர்ந்திருந்தார். அவரது ஐசுவரியத்தைக் கண்டு இராவணன் முதலிய சிறுவர்கள் அசுரையை கொண்டனர். எனவே தவம்புரியத் தீர்மானித்து, பிரம்மாவை நோக்கிக் கடுமையான தவம் மேற்கொண்டனர். கரனும், சூர்ப்பனகாவும் தவம்புரிந்த மூவருக்கும் குற்றேவல் செய்து வந்தனர். ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம்புரிந்தும் பிரம்மா தரிசனம் தராததால் இராவணன் தன் தலையை வெட்டி அக்னியில் ஆஹுதி அளித்தான். இதனால் திருப்தி கொண்ட பிரம்மா அமரத்துவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் வரமாகப் பெற அருளினார். தன் தலைகளை அக்னியில் ஆஹுதி அளித்த இராவணனுக்கு மீண்டும் தலைகளை உடலோடு இணையச் செய்தார். மனிதனைத் தவிர வேறு யாராலும் மரணம் ஏற்படாது என வரமளித்தார். கும்பகர்ணன் தமோ குணத்தால் பீடிக்கப்பட்டு நீண்டகாலம் தூங்கும் வரத்தைப் பெற்றான். விபீஷணன் பேராபத்து காலத்திலும், தருமத்திலிருந்து விலகக்கூடாது என்றும், தாமாகவே பிரம்மாஸ்திர உபயோகமும் உபசம்ஹார விதியும் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்னும் வரம் பெற்றார்.

பிரம்மாவிடம் வரம் பெற்ற இராவணன் குபேரனை முதலில் வென்று இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றினான். குபேரன் இலங்கையை விட்டு கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷஸ, கிம்புருஷர்களோடு கந்தமாதன மலைக்குச் சென்று வாழலானார். இராவணன் குபேரனின் புஷ்பக விமானத்தையும் பறித்துக் கொண்டான். குபேரன் “இந்த விமானம் உனக்குச் சவாரி செய்யப் பயன்படாது. உன்னைக் கொல்பவனுக்கே வாகனமாகும். உன் தமையனான என்னை நீ அவமதித்ததால் வெகு விரைவில் உனக்கு அழிவு உண்டாகும்” எனச் சாபமளித்தார். தர்மாத்மாவான விபீஷணனை யக்ஷ, ராக்ஷஸ சேனைகளுக்கு குபேரன் தலைவனாக்கினார். மனிதனை உண்ணும் அரக்கர்கள், பலமுடைய பிசாசுகள் அனைத்தும் சேர்ந்து இராவணனை ராக்ஷஸ ராஜ்யத்தின் மன்னராக்கின. மிகுந்த பலம் கொண்ட இராவணன் விருப்பப்படி உருவம் தரிக்கவும், வானில் செல்லவும் திறமையுடையவனாக இருந்தான். அவன் தைத்ய, தானவர்களை ஆக்ரமித்து அவர்களது செல்வத்தை அபகரித்து வந்தான். தேவர்களைப் பயமுறுத்தி வந்தான்.

தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் இராவணனின் கொடுமையிலிருந்து மீட்க வேண்டுதல். பிரம்மாவின் கட்டளை: தேவர்கள் கரடி, வானரங்களைத் தோற்றுவித்தல் துந்துபி மந்தராவாக வருதல்

இராவணனால் துன்புறுத்தப்பட்ட பிரம்மரிஷி, தேவரிஷி, சித்த கணங்கள் அக்னி தேவனை முன்னிட்டு பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். அக்னி, பிரம்மாவிடம், “தாங்கள் முன்பு விஸ்ரவாவின் புதல்வனுக்கு வரமளித்து வதைக்கப்படாதவனாக ஆக்கியுள்ளீர்கள். அவன் உலகனைத்தையும் துன்புறுத்தி வருகிறான். தாங்களே எங்களை அவனிடமிருந்து காக்க வேண்டும். எங்களுக்கு வேறு ரகசியம் இல்லை” என்று கூறினர். பிரம்மா, அக்னியிடத்தில் கூறினார். “இராவணனை தேவாசுரர் வெல்ல முடியாது. அவனை அழிப்பதற்காக விஷ்ணுவிடம் நான் கேட்டுக் கொண்டபடி அவர் புவியில் மனிதராக அவதரித்து விட்டார். அவர் இராவணனை வதைப்பார். இந்திரனோடு தேவர்கள் அனைவரும் புவியில் வானர, கரடி மகளிரிடம் விஷ்ணு பகவானுக்கு உதவக்கூடிய வானர, கரடிப் புதல்வர்களுக்குப் பிறப்பளியுங்கள் எனத் தெரிவித்தார். அத்துடன் துந்துபி என்னும் கந்தர்வப் பெண்ணிடம் தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்ய புவிக்குச் செல் எனக் கட்டளையிட்டார். அவளே மனித உலகிற்கு மந்தரா என்ற பெயர் பெற்ற கூனியாகி தசரத ராமனின் பட்டாபிஷேகம் தடுக்கப்பட்டு அவர் வனவாசம் செல்லக் காரணத்தைத் தோற்றுவித்தாள். பிரம்மா மந்தராவிற்கு என்னென்ன காரியங்களை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அறிவித்திருந்தார். இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வானரங்களும், கரடிகளும் தங்கள் தந்தையரான தேவர்களைப் போலவே பலத்திலும், புகழிலும் சிறந்து விளங்கினர். மலைச் சிகரங்களை உடைத்துப் பிளக்கும் வல்லமை அவர்களுக்கு இருந்தது. சால, தால மரங்களும், பாறைகளும், கற்களுமே அவர்களின் ஆயுதமாக இருந்தன. அவர்கள் பல யானைகளின் பலம் பெற்றவர்கள். மலைகளிலும் காடுகளிலும் விரும்பும் இடத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்வாறு இராவணனின் அழிவிற்கான எல்லாவிதமான ஏற்பாடுகளையும் சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரம்மா செய்து முடித்தார். இதன் தொடர்ச்சியாகவே ஸ்ரீ ராமனின் பிறப்பு, வனவாசம், சீதையின் அபகரிப்பு, இராம இராவணப் போர், இராவணன் வதம் அனைத்தும் நடைபெற்றன.

3.13 ஸ்ரீ ராமர் சரிதை - மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

(வன பருவம் அத் 274, 291)

ஸ்ரீ ராமரின் பிறப்பு

இஷ்வாகு வம்சத்தில் அஜன் என்ற பெரும் மன்னர் இருந்தார். அவரது புதல்வர் தசரதர். தசரதருக்கு நான்கு புதல்வர்கள் ராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்கன் என்ற பெயர் கொண்டவர்கள். தர்மத்தையும், அர்த்த தத்துவங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்கள். ஸ்ரீ ராமனின் தாய் கௌசல்யா; பரதனுடைய தாய் கைகேயி; லக்ஷ்மணரும் சத்ருக்கனும் சுமித்திரையின் புதல்வர்கள். இப்புதல்வர்கள் முறைப்படி வேதங்களையும், தனுர்வேதத்தையும் பயின்றனர். ஸ்ரீ ராமர் விதேக மன்னன் ஜனகரின் மகள் சீதாவை மணம் புரிந்தார். மற்ற சகோதரர்களும் உரிய மணமகள்களை மணந்தனர். ஸ்ரீ ராமர் அனைவரிலும் மூத்தவர். அவர் தன் அழகிய உருவத்தாலும், மனங்கவரும் இயல்பாலும் மக்கள் அனைவரையும் ஆனந்தமடையச் செய்தார். தந்தையின் மனத்தையும் ஆனந்தம் கொள்ளச் செய்தார். தசரதர் தனக்கு வயது முதிர்ந்ததால் ஸ்ரீ ராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய முடிவு செய்தார். மந்திரிகளிடமும் புரோகிதர்களிடமும் ஆலோசனை செய்தார்.

ஸ்ரீ ராமன் சிவந்த கண்களை உடையவர். புஜங்கள் பெரிதாகவும் முட்டி வரை நீண்டும் இருந்தன. பரந்த மார்பும், தலையில் சுருண்ட கருங்குழலும் கொண்டவர். அவருடைய தேகம் ஒளிமிக்கது; இந்திரனைப் போன்ற பராக்கிரமம் உடையவர். எல்லா தர்மங்களையும் நன்கு அறிந்தவர். பிரகஸ்பதியைப்போல சிறந்த அறிவாளி. புலன்களை வென்றவர். துஷ்டர்களை அடக்குபவர்; தர்மாத்மா; தைரியமுடையவர்; யாராலும் வெல்ல முடியாதவர். கௌசல்யாவின் ஆனந்தத்தை அதிகரித்த ஸ்ரீ ராமரைக் கண்டு தசரத மன்னர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டார். புரோகிதரிடம், புஷ்ய நட்சத்திரமான இன்று ராமனின் ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். இராமனுக்கும் இதைத் தெரிவியுங்கள் என்று கூறினார். இதனைக் கேள்விப்பட்ட கைகேயியின் பணிப்பெண் மந்தரா சரியான சமயத்தில் கைகேயியிடம் சென்று, “உன்னுடைய துர்ப்பாக்கியத்தை மன்னர் அறிவித்துள்ளார். இதைவிட உன்னை விஷப்பாம்பு. தீண்டுவதே நல்லது. கௌசல்யாவின் மகன் ராமன் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு மன்னன் ஆகப் போகிறான். உன்னுடைய புதல்வன் ராஜ்யத்துக்கு உரியவன் அல்ல; உனக்கு அத்தகைய சௌபாக்கியம் ஏது? என்று கூறினாள்.

மந்தராவின் பேச்சால் தன் சுய அறிவையிழந்த கைகேயி தன்னை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு மன்னரிடம் சென்றாள். அவள் மென்மையாகச் சிரித்தபடி முன்னர் ஒரு சமயம் மன்னர் தனக்களித்த இரண்டு வரங்களை நினைவு கூர்ந்தாள். இப்போது அந்த வரங்களின்படி தன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கூறினாள். மன்னரும் அவளது விருப்பங்களை தான் அளித்த வரத்தின்படி நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளித்தார். கைகேயி தனது இரண்டு வரங்களின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தாள், ஸ்ரீ ராமனுக்கான பட்டாபிஷேகம் பரதனுக்கு நடைபெறட்டும்; ஸ்ரீ ராமர் கானகம் செல்லட்டும் என்று சிறிதும் தயக்கமின்றி கைகேயி தசரதனிடம் கூறினாள். தசரத மன்னர் கைகேயியின் விரும்பத்தகாத, பயங்கரமான விளைவை ஏற்படுத்தும் சொல்லைக் கேட்டுத் துயரம் கொண்டு ஏதும் பேச இயலாதவர் ஆனார். தர்மாத்மாவான ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி தந்தையின் வரத்தைப் பற்றி அறிந்து தானாகவே கானகம் சென்றார். அவருடன் சீதையும், லக்ஷ்மணரும் கானகம் சென்றனர். அவர் சென்றபின் மகனைப் பிரிந்த துயரத்தால் தசரத மன்னர் உயிர் துறந்துவிட்டார்.

இதன்பின், தனது தாய் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த தன் மகன் பரதனைக் கைகேயி வரவழைத்தாள். ராஜ்யத்தை அடைந்து கொள்ளுமாறு கூறினாள். தர்மாத்மாவான பரதன், தாயின் சொல்லைக் கேட்டு, “குலத்திற்குக் கேடு விளைவித்த தாயே! செல்வத்தின் மீது ஆசை கொண்டு எத்தகைய கொடுஞ் செயலைச் செய்துவிட்டாய்? கணவனைக் கொன்றாய்; குலத்தை அழியச் செய்துவிட்டாய்; என் மீது களங்கம் ஏற்படுத்த முயற்சிக்கிறாய்” என்று தெரிவித்தார். பிறகு மக்களிடம் ஸ்ரீ ராமரைக் காட்டில் இருந்து மீண்டும் அழைத்து வந்து முடி சூட்டும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் கௌசல்யா, சுமித்ரா, கைகேயி, வசிஷ்டர், வாமதேவர் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களோடும், மக்களோடும் கானகத்தில் சித்திர கூடம் என்னும் இடத்தை அடைந்தார். அங்கே தவசியின் உருக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ராமரைத் தரிசித்தார். நாடு திரும்ப வேண்டினார். ஸ்ரீ ராமன் தந்தையின் சத்தியத்தைத் தான் காப்பாற்ற விரும்புவதைத் தெரிவித்து, பரதனை அயோத்திக்குத் திரும்பிச் சென்று ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யக் கூறினார். தமையனின் பாதுகைகளைப் பெற்று வந்த பரதன் அவற்றை முன்வைத்து நந்தி கிராமத்தில் தங்கி ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தார்.

ஸ்ரீ ராமன் சரபங்க முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கு அருகே இருந்த கோதாவரி நதிக்கரையில் தண்ட காரணயம் என்று காட்டில் வசித்து வந்தார். அப்போது சூர்ப்பனகையின் காரணத்தால் ஜனஸ்தானத்தில் வாழ்ந்த கரன் என்ற அரக்கனோடு பகை ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ ராமன் கரதூஷணரைக் கொன்று அங்கிருந்த 14000 அரக்கர்களையும் வதைத்தார். இராமனால் மறுக்கப்பட்டு

இலக்ஷ்மணரால் மூக்கறுபட்ட சூர்ப்பனகை இலங்கைக்குத் தன் சகோதரன் இராவணனிடம் சென்று ஸ்ரீ ராமன் பராக்கிரமத்தையும் கர-தூஷணரோடு அரக்கர் அனைவரும் அழிக்கப்பட்டதையும் கூறினாள். கோபம் கொண்ட இராவணன் சூர்ப்பனகாவிற்கு ஆறுதல் அளித்து, திரிகூட மலையையும், காலபர்வதத்தையும், பெருங்கடலையும் தாண்டி ஆகாய மார்க்கமாக கோகர்ணம் சென்றான். சிவனின் இருப்பிடமான அங்கு தவம் செய்து வந்த தனது பழைய மந்திரி மாரீசனைச் சந்தித்தான். மாரீசன் இராவணனின் வரவிற்கான காரணத்தைக் கேட்டான். இராவணன் ஸ்ரீ ராமன் கர தூஷணர்களையும் அரக்கர்களையும் அழித்ததையும் சூர்ப்பனகாவின் மூக்கறுத்ததையும் தெரிவித்து ஸ்ரீ ராமனை வதைக்கும் விருப்பத்தைக் கூறினான். மாரீசன் ஸ்ரீ ராமன் வெல்ல இயலாதவர்; அவரைப் பகைப்பவன் அழிவது நிச்சயம்; யார் உனக்கு இந்த யோசனையைக் கூறியது எனக் கேட்டான்.

இராவணன் மாரீசனின் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. என் பேச்சைக் கேட்காவிடில் உனக்கு மரணம் நிச்சயம் என்றான். மரணம் உறுதி என்றால் இராவணனால் மரணம் அடைவதை விட உத்தமமான இராமனின் கையால் இறப்பதே சிறந்தது என மாரீசன் எண்ணினான். இராவணனின் சொற்படி நடக்கத் தீர்மானித்தான். அதன்படி ரத்தினமயமான கொம்புகளுடன் கூடிய ரத்தினமயமான ரோமங்கள் கொண்ட மானின் உருவத்தை ஏற்றான். இராவணன் கூறியபடி சீதாவின் மனதைக் கவர்ந்துவிட வேண்டும். இராமனிடம் அம்மானைப் பிடித்துத் தர வேண்டி சீதா கூறும்போது மான் உருவினான மாரீசன் இராமனை ஆசிரமத்தில் இருந்து வெகுதூரம் அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும். அப்போது இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றுவிடுவான். இராமன் மனைவியைப் பிரிந்து உயிர் துறப்பான். இதுவே ராவணனின் திட்டம். அதன்படி மாரீசன் மான் உருவில் ஆசிரமத்தின் அருகில் உலவினான். விதியால் தூண்டப்பட்ட சீதா அந்த மானைப் பிடித்துத் தருமாறு ஸ்ரீ ராமனை வேண்டினாள். ஸ்ரீ ராமர் சீதையை லக்ஷ்மணரின் பாதுகாப்பில் விட்டுவிட்டு மானின் பின் அதனைத் துரத்திச் சென்றார். ஸ்ரீ ராமன் இவ்வாறு மாய மானின் பின் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார். ஸ்ரீ ராமன் இது மாயமான் என உணர்ந்து மான் மீது அம்பினைச் செலுத்தினார். பாணத்தால் தாக்கப்பட்டு இறக்கும் சமயம் மாரீசன் ஸ்ரீ ராமனின் குரலிலே, ஹே சீதே! ஹே லக்ஷ்மணா! என அவலக்குரல் எழுப்பினான்.

இக்குரலைக் கேட்ட சீதை அஞ்சி அத்திசை நோக்கி ஓடலானார். அப்போது லக்ஷ்மணன் அவளைத் தடுத்து அஞ்ச வேண்டியதில்லை. ஸ்ரீ ராமரைக் கொல்லக் கூடியவன் யாருமில்லை என்றார். ஆனால் சீதா அறிவு கெட்டுவிட்ட நிலையில் லக்ஷ்மணன் மீது சந்தேகப்பட்டு, தன்னை

அவன் அபகரிக்க விரும்புவதாகத் தீய சொற்களைக் கூறினான். இதனைக் கேட்க விரும்பாத லக்ஷ்மணர் இராமனின் கால்தடத்தைப் பின்பற்றிக் கானகத்துள் சென்றார். இச்சமயத்தில் இராவணன் மொட்டையடிக்கப்பட்ட தலையுடன் பிசுஷாபாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தி திரிதண்ட சந்நியாசி ரூபத்துடன் சீதாவின் ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். துறவியைக் கண்ட சீதா பழம் கிழங்கு போன்றவற்றை அந்தக் கபட சந்நியாசிக்கு அளிக்க விரும்பினாள். அதனை ஏற்க மறுத்த இராவணன் தன் உண்மை உருவை வெளிப்படுத்தி தான் ராக்ஷஸர்களின் மன்னன் இராவணன் என்பதைத் தெரிவித்தான். கடலுக்கு அப்பால் உள்ள இலங்கை தனது நகரம் என்னுடன் வந்து சுகம் பெறுவாய் எனத் தெரிவித்தான். இத்தகைய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்க விரும்பாத சீதா காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு, ஆகாயம் வெடித்தாலும், பூமி பிளந்தாலும், அக்னி குளிர்ந்தாலும் நான் ஸ்ரீ ராமனைப் பிரியமாட்டேன் என்று மறுத்துரைக்கிறாள். இராவணன் ஆசிரமத்திற்குள் செல்ல முயன்ற சீதையைத் தடுத்து அவளை அதட்ட பயத்தால் சீதை மூர்ச்சையானாள். அவள் கேசத்தைப் பற்றி இழுத்து இராவணன் வான்வழியில் செல்லலானான்.

வழியில் கமுகரசன் ஜடாயு இராவணன் சீதாவை மடியில் இருத்திக் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டு அளவற்ற கோபம் கொண்டார். ஜடாயுவின் மூத்த சகோதரன் சம்பாதி தசரதனோடு நட்பு கொண்டிருந்ததால் ஜடாயு சீதாவைத் தன் மருமகளாகவே கருதினார். எனவே இராவணன் மீது பாய்ந்து சிறகுகளால் அடித்தும் அலகினால் கொத்தியும் அவனுக்குக் காயங்களை ஏற்படுத்தினார். இராவணன் ஜடாயுவின் இரு சிறகுகளையும் வெட்டிவிட கமுகரசன் கீழே விழுந்துவிட்டார். இராவணன் அபகரித்துச் செல்லப்பட்ட சீதா எங்கெங்கு ஆசிரமத்தையோ, குளத்தையோ கண்டாளோ அங்கெல்லாம் தனது ஏதாவது ஒரு ஆபரணத்தைப் போட்டுச் சென்றாள். வழியில் ஒரு மலைச்சிகரத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த ஐந்து வானரங்களைக் கண்டாள். தன்னுடைய ஒரு வஸ்திரத்தைப் போட்டாள். அந்த மஞ்சள் நிற வஸ்திரம் மின்னலைப்போல அந்து ஐந்து வானரங்களுக்கிடையே வந்து விழுந்தது. வானத்தில் சீதாவுடன் சென்ற இராவணன் விரைந்து அழகிய இலங்கையை அடைந்தான்.

இவ்வாறு சீதா அபகரிக்கப்பட்ட நிலையில் ஸ்ரீ ராமனைத் தேடி வந்த லக்ஷ்மணர் மாரீசனைக் கொன்று திரும்பிய இராமனைக் கண்டார். ஸ்ரீ ராமர் ஜானகியைத் தனியாக விட்டு வந்ததற்காக லக்ஷ்மணரைக் கோபித்துக் கொண்டார். இருவரும் ஆசிரமத்தை நோக்கி விரைந்தனர். வழியில் சிறகுகள் அறுக்கப்பட்டு விழுந்து கிடந்த கமுகரசன் ஜடாயுவைக் கண்டனர். ஜடாயு அவர்களைக் கண்டதும் தான் தசரத மன்னனின் நண்பனாவேன்

எனத் தெரிவித்தார். இராவணன் சீதையை அபகரித்துச் சென்றபோது தான் இராவணனைத் தாக்கித் தடுத்ததையும், அவன் தனது சிறகுகளை வெட்டியதையும் தெரிவித்தார். இராமன் அவன் சென்ற திசையைக் கேட்டார். ஐடாயு உயிர் பிரியும் நிலையில் தலையை அசைத்துத் தென்திசையை சங்கேதமாகக் காட்டி உயிர் துறந்தார். பின் சகோதரர்கள் அவருக்கு தந்தையின் நண்பன் என மதிப்புடன் இறுதிக் காரியங்களைச் செய்தனர். பின் இருவரும் தண்ட காரணயத்திலிருந்து தென்திசை நோக்கிச் சென்றனர்.

வழியில் வனத்தில் வனவிலங்குகள் அச்சத்துடன் குரல் எழுப்பியவாறு ஓடியதைக் கண்டனர். எதிரில் ஒரு பெரிய கபந்தம் தோன்றியது. அது கரிய பெரிய மலையைப் போல் இருந்தது. அதனுடைய மார்பில் கண்களும் வயிற்றில் வாயும் தென்பட்டன. அவன் ஒரு அரக்கன். அவ்வரக்கன் லக்ஷ்மணனுடைய கையைப் பற்றி இழுத்தான். ஸ்ரீ ராமன் கூறியவாறு லக்ஷ்மணன் அந்த கபந்தனுடைய வலது கையை வெட்டினார். ஸ்ரீ ராமன் அவ்வரக்கனின் இடது கையை வெட்டி வீழ்த்தினார். லக்ஷ்மணன் கபந்தனின் விலா எலும்பில் பலமாக அடித்தார். அவன் உயிர் இழந்து வீழ்ந்தான். அப்போது அவன் உடலில் இருந்து ஒளிவீசும் உருவினான திவ்ய புருஷன் வெளிப்பட்டு ஆகாயத்தின் நின்றான். இராமன் அவனை யார் எனக் கேட்டார். அவன் “மன்னா! நான் விஸ்வாவச என்னும் கந்தர்வன். ஒரு பிராம்மணனின் சாபத்தால் அரக்கனாகி இருந்தேன். ராக்ஷஸனான இராவணன் தங்கள் சீதாவை அபகரித்துள்ளான். தாங்கள் சற்றுத் தொலைவில் உள்ள தூய நீர் கொண்ட பம்பாசரோவரம் ஓட்டியுள்ள ருஷ்ய முக பர்வதம் செல்லுங்கள். அங்கு வானர ராஜனான சுக்ரீவனைச் சந்தியுங்கள். அவரைக் கண்டு அவரிடம் உங்கள் துயரத்தைக் கூறுங்கள். அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வார். ஜனக நந்தினியை நிச்சயம் சந்திப்பீர்கள்” என்று கூறி மறைந்தான். பிறகு ஸ்ரீ இராமரும் லக்ஷ்மணரும் பம்பா சரோவர் சென்று நீராடி பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் அளித்தனர். ருஷ்யமுக பர்வதத்தின் சிகரங்களை அடைந்தனர். அங்கு ஐந்து வானரர்கள் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர்.

இவ்விருவரையும் கண்ட சுக்ரீவன் தனது மந்திரி ஹனுமானை அவர்களிடம் அனுப்பினார். ஹனுமான் அவர்கள் யார் என்பதை அறிந்து இராம லட்சுமணரைச் சுக்ரீவனிடம் அழைத்துச் சென்றனர். சீதை வானரர்களுக்கிடையே போட்ட வஸ்திரத்தைச் சுக்ரீவன் இராமரிடம் காட்டினார். அந்த வஸ்திரத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமர் ஜானகியைப் பெற முடியும் என நம்பிக்கை கொண்டார். சுக்ரீவனை மீண்டும் கிஷ்கிந்தையின் மன்னனாக்கச் சபதம் செய்தார். சுக்ரீவனும் ஜானகியைத் தேட உதவுவதாக உறுதியளித்தார். பின் சுக்ரீவனது சகோதரனும், சுக்ரீவனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தியவனுமான வாலியைப் போருக்கழைத்தனர். வாலியின் மனைவி

தாரா ஸ்ரீ ராமனின் சிறப்புகளைக் கூறி வாலிக்கு அறிவுரை கூறினாள். வாலி அவள் பேச்சை ஏற்கவில்லை வாலி மலைக்குகையை விட்டு வெளியே வந்தான். சுக்ரீவன் அவனோடு போர் புரியலானான். வாலிக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் இடையில் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. ஹனுமான் சுக்ரீவனின் கழுத்தில் ஒரு மாலையை அணிவித்தார். அதன் மூலம் அடையாளம் கண்டு கொண்ட ஸ்ரீ ராமன் வாலியின் மீது குறிவைத்துப் பாணத்தைச் செலுத்தினார். அப்பாணம் வாலியின் மார்பைப் பிளந்தது. வாலி ஸ்ரீ ராமனை நிந்தித்து பூமியில் வீழ்ந்து உயிரைத் துறந்தான். ஸ்ரீ ராமர் சுக்ரீவனின் சேவையைப் பெற்று மால்யவான் மலையின் அழகிய குகைகளில் மழைக் காலத்தின் நான்கு மாதங்களைக் கழித்தார்.

இச்சமயத்தில் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணன் இலங்கையில், அசோகவனத்தருகில் தவசி முனிவர்களின் ஆசிரமம் போன்ற இடத்தில் அவளைத் தங்க வைத்தான். சீதையும் தபஸ்வினியைப் போல தன் கணவனையே எப்போதும் சிந்தித்தபடி, பழங்களையும், கிழங்குகளையும் உண்டு துக்கத்தோடு நாட்களைக் கழிக்கலானாள். இராவணன், அச்சம் தரும் தோற்றம் கொண்ட அரக்கியரைச் சீதையின் காவலுக்கு நியமித்திருந்தான். அவர்கள் அனைவரும் சீதையைப் பலவாறு பயமுறுத்தி, கடுமையான சொற்களைக் கூறி இராவணனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தி வந்தனர். அங்கு தர்மத்தை அறிந்த திரிஜடா என்று அரக்கி மட்டுமே இருந்தாள். அவள் சீதைக்கு ஆறுதல் கூறினாள். “சீதே! நான் உன்னிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கூறுகிறேன். இங்கு அவிந்தை என்ற அறிவுடைய முதிய அரக்கர் வசித்து வருகிறார். அவர் இராமனிடத்தில் அன்பு கொண்டவர். உனக்கு என் மூலம் அவர் ஒரு செய்தியை அளித்துள்ளார். “உன் சுவாமி ஸ்ரீ ராமன் லக்ஷ்மணனோடு நலமாக உள்ளார். வானர ராஜன் சுக்ரீவனோடு நட்பு கொண்டுள்ளார். உன்னை இங்கிருந்து விடுவிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கியுள்ளார். நளகூபரர்கள் அளித்த சாபத்தினால் இராவணனால் உனக்கு எந்தத் துன்பமும் நேராது. முன்னர் நடந்த விஷயம் இது. இராவணன் நளகூபரரின் மனைவியும் தன் மருமகள் போன்றவளுமான ரம்பாவைத் தீண்டினான். அதனால் இவனுக்குச் சாபம் கிடைத்துள்ளது. விரும்பாத பெண்ணை இவன் தீண்டமுடியாது. சுக்ரீவனின் துணையுடன் உன் சுவாமி ஸ்ரீ ராமன் லக்ஷ்மணனோடு விரைவில் இங்கு வருவார் விடுவித்து அழைத்துச் செல்வார்” என்பதே அவிந்தை உனக்குக் கூறிய செய்தி என திரிஜடா சீதையிடம் கூறினாள். அத்துடன் தான் இரவில், இராவணன் எண்ணெயில் நீராடி, மொட்டையடித்து சேற்றில் அழுந்திக் கொண்டிருப்பதாகக் கனவு கண்டதையும், கும்பகருணன் முதலியோரும் மொட்டையடித்துச் சிவப்புச் சந்தனம் பூசி சிவப்பு மலர் மாலையணிந்து

தென்திசை நோக்கி ஆடையின்றிச் சென்றதாகக் கனவில் கண்டதையும் திரிஜடா கூறினாள். விபீஷணன் மட்டும் வெண்குடை தரித்து, வெள்ளைச் சந்தனம் பூசி, வெண்மையான மலர் சூடி, வெண்தலைப்பாகை அணிந்து ஸ்வேத மலை மீது சிகரத்தில் மந்திரிகளோடு அமர்ந்திருப்பதாகக் கனவு கண்டதையும் தெரிவித்தாள். கனவில் நான் ஸ்ரீ ராமர் தன் பாணத்தால் கடலோடு பூமி முழுவதையும் கட்டிவிட்டதையும் லக்ஷ்மணன் எலும்புக் குவியல் மீது அமர்ந்து தேன் கலந்த பாயாசம் சாப்பிடுவதையும், அங்கம் முழுவதும் குருதியில் நனைந்திருக்க நீ அழுதபடி வடதிசை நோக்கிச் செல்லும்போது ஒரு புலி உன்னைக் காப்பாற்றியதையும் கண்டேன். எனவே ஸ்ரீ ராமர் உன்னை விரைவில் விடுவிப்பார். அதிக தாமதம் ஆகாது எனச் சீதையிடம் திரிஜடா தெரிவித்தாள்.

சீதையிடம் இராவணன் உரையாடல்

ஒரு நாள் சீதை கணவனைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட துயருடன் அழுக்கடைந்த ஆடையுடன், சூடாமணி ஆபரணம் ஒன்றையே அணிந்து அரக்கியரால் சூழப்பட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள். அப்போது தன்னை ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டு இராவணன் சீதையின் இடத்திற்கு வந்தான். சீதையிடம், “சீதே, என் மீது கிருபை செய்; உன் கணவனை எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோதும், என்னை ஏற்றுக் கொள்; விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களை அணிந்து கொள்; எனது பட்டத்து ராணியாகிவிடு. என்னுடைய மாளிகையில் தேவமகளிர், கந்தர்வயுவதிகள்; தானவ கிஷோரிகள், தைத்ய ரமணிகள் அனைவரும் எனது மனைவியராக உள்ளனர். பதினான்கு கோடி பிசாசுகள் என் கட்டளைக்கு அடிபணிந்துள்ளன. அதைப்போல இரு மடங்கு ராக்ஷஸர்கள் என் சேவையில் உள்ளனர். நான் குபேரனைப்போல் பிரம்மரிஷி விஸ்ரவா முனிவரின் புதல்வனாவேன். ஐந்தாவது லோகபாலரின் பெயரில் என் புகழ் எங்கும் பரவியுள்ளது. தேவராஜனைப் போல திவ்விய உணவு பெற்றுள்ளேன்.

வனவாசத்தால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் நீங்கப் பெற்று மகிழ்ச்சியடைவாய். நீயும் மண்டோதரியைப்போல எனது மனைவியாகிவிடு” என்று கூறினான். பதிவிரதையான வைதேகி தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, தனக்கும், இராவணனுக்கும் இடையில் புல்லைப்போட்டுவிட்டாள். பின் ராக்ஷஸர்களுக்கு அமங்கலத்தை அறிவிக்கும் தண்ணீரால் தன் உடலை நனைத்துக் கொண்டாள். பிறகு இராவணனிடம், “ராக்ஷஸ ராஜா! இத்தகைய துயரம் தரும் சொல்லை நீ அடிக்கடி கூறிவிட்டாய். அபாக்கியவதியான நான் இதைக் கேட்க நேரிடுகிறது. நான் இன்னொருவர் மனைவி; பதிவிரதை. நான் ஒருபோதும் உன் மனைவியாக முடியாது. எந்த வகையிலும் நீ

என்னை அடைய முடியாது. அபலையான என்னைப் பலவந்தமாக அபகரித்துள்ளாய். உன் தந்தை பிரம்மாவின் புதல்வரானதால் பிரம்மாவிற்குச் சமமானவர். நீயும் லோகபாலகர்களுக்குச் சமமானவன். பிறகு ஏன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை? மகேஸ்வரனின் நண்பரான குபேரனை உன் சகோதரன் என்று கூறுகிறாய். இங்கு இவ்வாறு நடந்து கொண்டு உனக்கு ஏன் சிறிதும் வெட்கம் வரவில்லை?” என்று கூறிய சீதை முகத்தை முடிக்க கொண்டு அழலானாள். இராவணன் அவளிடம் உன் விருப்பமின்றி உன்னைப் பலவந்தப்படுத்த மாட்டேன் எனக் கூறி அவளை விட்டு நீங்கினான்.

**சுகர்வன் மீது ராமன் கோபம்; வானரங்கள் சீதையைத் தேடிப் புறப்படுதல்
ஸ்ரீ ஹனுமான் இலங்கையில் சீதையைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமரிடம் தெரிவித்தல்**

மழைக்காலம் முடிந்தது. மால்யவான் மலைப்பகுதியில் இருந்த ஸ்ரீ ராமன் தன் தம்பி லக்ஷ்மணரைச் சுகர்வனிடம் அனுப்பினார். சுகர்வன் சீதையைத் தேட உதவி செய்வதை மறுத்து நன்றி கெட்டவன் ஆகிவிட்டான் போலும். அவன் தான் செய்த சபதத்தை மறந்திருந்தால் அவனையும் வாலி சென்ற இடத்திற்கே அனுப்பிவிடு எனக்கூறி அனுப்பினார். லக்ஷ்மணர் சுகர்வன் இருந்த கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார். சுகர்வன் அவரை வரவேற்றான். ஸ்ரீ ராமன் கூறியதை லக்ஷ்மணர் அவனிடம் தெரிவித்தார். சுகர்வன் லக்ஷ்மணனை வணங்கி, “நான் தீயபுத்தி உடையவனுமல்ல; நன்றியில்லாதவனும் அல்ல; நான் சீதையைத் தேடுவதற்காக எல்லாத் திசைகளிலும் வானரங்களை அனுப்பியுள்ளேன். அவர்கள் ஒரு மாதத்திற்குள் திரும்பி வந்து தெரிவிக்கும்படி காலக்கெடுவையும் நிர்ணயித்துள்ளேன். சீதையைத் தேடச் சென்ற அவர்கள் திரும்பி வர இன்னும் ஐந்து நாட்களே உள்ளன. அவர்கள் வந்த பின் நீங்கள் சீதை பற்றிய மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கேட்பீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான். லக்ஷ்மணர் கோபம் நீங்கி சுகர்வனைப் பாராட்டி ஸ்ரீ ராமரிடம் திரும்பி வந்து விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். ஒரு மாதம் கழிந்ததும் தென்திசையைத் தவிர மற்ற திசைகளில் சென்ற வானரவீரர்கள் திரும்பினர்; எங்கும் சீதையையோ இராவணனையோ காணமுடியவில்லை என்பதைத் தெரிவித்தனர். தென்திசைக்குச் சென்றவர்கள் மீண்டும் வராததால் ஸ்ரீ ராமன் நம்பிக்கையோடு இருந்தார்.

இரண்டு மாதம் கழிந்த பின் சில வானரர்கள் சுகர்வனிடம், தங்களுக்குப் பிரியமான மதுவனத்தை ஹனுமானும் வாலியின் குமாரனுமான அங்கதனும் விளையாடி சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சீதையைத் தேடி தென்திசைக்குச் சென்றவர்கள் ஆவர் எனத் தெரிவித்தனர். இதனைக் கேட்டதும் ஹனுமானும் அங்கதனும் வெற்றியுடன் திரும்பியிருக்கிறார்கள்; வெற்றிக் களிப்பினாலேயே வனத்தை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

என்பதைச் சுக்ரீவன் புரிந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ராமனிடம் தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார். ஹனுமானும் மற்ற வானரங்களும் ஓய்வெடுத்தபின் ஸ்ரீ ராமர் முதலியோரிடம் வந்து வணங்கினர். அவர்களைக் கண்டதும் ஸ்ரீ ராமன் வைதேகியைக் கண்டார்களா? நான் போரில் பகைவர்களைக் கொன்று ஜானகியை மீட்டு அயோத்தி செல்லுவேனா என்று கேட்டார். ஹனுமான் நான் ஜானகியைத் தரிசித்தேன் என ஸ்ரீ ராமர் மகிழும்படிச் கூறினார்.

ஹனுமான் லங்கையில் கண்டதை, தனது யாத்திரையை விவரித்தல்

ஹனுமான் ஸ்ரீ ராமரிடம் தங்களது யாத்திரை விவரத்தைக் கூறினார். “தென்திசை அடைந்தபின் சீதை எங்கு தேடியும் காணக் கிடைக்காத நிலையில் ஒரு மிகப்பெரிய குகையைக் கண்டோம். தைத்தயராஜன் மயனுடய வாழ்விடமான அக்குகையில் தவம் புரிந்த பிரபாவதி எங்களுக்கு நால்வகை உணவினை அளித்தாள். அதனால் மிகுந்த பலம் பெற்ற நாங்கள் மலையின்மீது ஏறிக் கடலைத் தாண்டுவதைப் பற்றி யோசித்தோம். அக்டலைக் கடக்க வழி தென்படாததால் உபவாசம் இருந்து உயிர்விடத் தீர்மானித்தோம். அப்போது ஜடாயு பற்றி உரையாடினோம். அப்போது அங்கு ஒரு பெரிய கழுகு வந்தது. ஜடாயுவைப் பற்றிப் பேசியது யார்? நான் ஜடாயுவின் சகோதரன் சம்பாதி என்னைக் கூறினார். நாங்கள் இருவரும் சூரிய மண்டலம் வரை செல்லப் போட்டியிட்டுப் பறந்தோம். என் சிறகுகள் எரிந்து விட்டதால் இந்த மலை மீது விழுந்துவிட்டேன். என்று கூறியது. நாங்கள் ஜடாயு இராவணனால் சிறகரியப்பட்டதையும், தங்களுக்கு நேர்ந்த துயரத்தையும் சீதை இராவணனால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டதையும் சம்பாதிக்குக் கூறினோம். சீதையைக் கண்டுபிடிக்க இயலாததால் நாங்கள் உயிர்விடத் தீர்மானித்ததையும் தெரிவித்தோம். அப்போது சம்பாதி, நான் இராவணனை அறிவேன். அவனது தலைநகர் லங்கை கடலுக்கு அப்பால் திரிகூட மலையில் அமைந்திருக்கிறது. சீதை நிச்சயம் அங்கிருப்பாள் என்று தெரிவித்தது. சம்பாதியின் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து கடலைக் கடப்பது பற்றி ஆலோசித்தோம். நான் என் தந்தை வாயுதேவன் ஸ்வருபத்தில் பிரவேசித்து அந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டினேன். இடையில் குறுக்கிட்ட அரக்கியையும் கொன்றுவிட்டேன். இலங்கையை அடைந்து, எப்போதும் உபவாசமும், தவமும் மேற்கொண்டிருந்த பதிவிரதை சீதையைத் தரிசித்தேன். புழுதி படிந்து தீனமான ஜடையோடு கூடிய தபஸ்வினியான அவரிடம் தனிமையில் சென்று நான் ஸ்ரீ ராமனின் தூதன் வாயுகுமாரன் ஹனுமான் எனத் தெரிவித்தேன். தங்களது நலத்தையும், சுக்ரீவனின் துணையோடு இருப்பதையும் தெரிவித்தேன்.

ஸ்ரீ ராமர் வானர சேனையுடன் விரைவில் இங்கு வந்து உங்களை விடுவிப்பார். நான் அரக்கன் அல்ல; வானரன் எனக் கூறினேன். சீதை அரக்க குலத்தின் அவிந்தை, திரிசடை மூலமாக ஏற்கனவே தெரிவித்த செய்தியைக் கேட்டதால் நான் தெரிவித்ததை நம்பினார். அத்துடன் தனது சூடாமணியையும் அடையாளமாக அளித்துள்ளார். அத்துடன் தாங்கள் சித்திர கூடத்தில் இருந்தபோது ஒரு காக்கையின் மீது துரும்பையே பாணமாகச் செலுத்தி அதன் ஒரு கண்ணின் பார்வையைப் பறித்த செய்தியையும் தெரிவித்தார். தன்னை அறிமுகப்படுத்தவே இதனைக் கூறினார். பிறகு நான் தெரிந்தே அரக்கர்களிடம் சிறைபட்டு இலங்கையை எரித்துப் பின் மீண்டும் கடலைத் தாண்டி இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்” என தனது தேடுதல் பயணத்தின் அனைத்து விபரங்களையும் ஹனுமான் கூறியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்ரீ ராமர் ஹனுமானைப் பாராட்டினார்.

வானரசேனை திரட்டப்படுதல்; சேது நிர்மாணம்

இதன்பின் இலங்கை செல்வதற்காக ஆயத்தங்கள் தொடங்கின. சுகர்வனின் ஆணைப்படி பெரிய வானர வீரர்கள் ஸ்ரீ ராமனிடம் வந்தனர். வாலியின் மாமனார் சுஷேணர், வானரராஜன் கஜன், கவயன், கோலங்கூல் ஜாதிவானரன் கவாஷன், பனஸ் என்ற பலசாலியான வானரன், வானரர்களில் மூத்த ததிமுகன், அத்துடன் கரடிகளின் தலைவன் ஜாம்பவான் ஆகிய அனைத்து வீரர்களும் தத்தம் பெரும் சேனையுடன் ஸ்ரீ ராமரிடம் மால்யவான் மலைக்கு வந்த சேர்ந்தனர். பருத்த உருவத்துடனும், பலத்த உடலுடனும் இருந்த அவ்வானரங்கள் நிரம்பிய சேனை பெரிய கடலை ஒத்துக் காணப்பட்டது. மால்யவான் மலைப் பகுதியிலேயே முகாம் அமைக்கப்பட்டு சேனை வியூகம் அமைக்கப்பட்டது. பின்னர் நல்ல நகூத்திரத்தின் கூடிய சுப முகூர்த்த வேளையில் ஸ்ரீ ராமர் வானரசேனையுடன் போருக்குப் புறப்பட்டார். சேனையின் முன்னால் ஹனுமான் இருந்தார். சேனையின் முடிவில் செளமித்ரன் சேனையைப் பாதுகாத்துச் சென்றார். நளன், நீலன், அங்கதன், க்ராதன், த்விதன் இவர்களால் வழிநடத்தப்பட்ட வானரசேனை வளமான இடங்களில் தங்கி இறுதியில் கடலுக்கு அருகில் சென்று சேர்ந்தது. கடலின் கரையில் இருந்த காட்டில் முகாமிட்டது. ஸ்ரீ ராமன் சுகர்வனோடு கடலைக் கடப்பது பற்றி ஆலோசித்தார். படகுகள் மூலம் கடலைக் கடக்கும் யோசனை கைவிடப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமன் கடற்கரையில் ஏதேனும் உபாயத்தால் கடலை ஆராதித்து வழிபெற முடிவு செய்தார். எனவே கடற்கரையில் குசப்புல்லை விரித்து அதன்மீது படுத்துக் கொண்டு உபவாசத்துடன் தவத்தை மேற்கொண்டார். கடல்தேவன் ஸ்ரீ ராமருக்குக் கனவில் தரிசனம் அளித்தார். சகர புத்திரர்களால் கடல் நிரப்பப்பட்டதால் இஷ்வாகு குலத்திற்குச் சகோதரன் ஆவேன் எனக் கடல்தேவன் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீ ராமன் கடலிடம் வழிவிட வேண்டினார். வழி தராவிடில் அஸ்திரங்களால் கடலை வற்றச் செய்வேன் எனக் கூறினார். கடல்தேவன் இராமரிடம் இப்போது நான் உனது கட்டளைப்படி வழிவிட்டால் மற்றவர்களும் இதேபோல் அஸ்திரத்தால் எனக்கு ஆணையிடத் தொடங்குவார்கள்.

நான் கூறுவதைக் கேள்; உன்னுடைய சேனையில் தேவசிற்றி விஸ்வகர்மாவின் புதல்வன் நளன் உள்ளான். அவன் சிற்பக் கலையை நன்கு அறிந்தவன். அவன் தன் கையால் எடுத்துப்போடும், கட்டையோ, கல்லோ, பாறையோ எதுவானாலும் அதனை நீரில் மூழ்காதவாறு தரித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதுவே உனக்குப் பாலமாக அமையும் எனக்கூறிய கடல்தேவன் மறைந்தது. ஸ்ரீ ராமன் நளனிடம் கடல்மீது பாலம் கட்டும் வேலையை அளித்தார். ஸ்ரீ ராமன் கூறியபடி பாறைகளையும், கற்களையும் கொண்டு நளன் கடலின் மீது பெரிய சேதுவை அமைத்துவிட்டார். கடல் அநதப் பெரிய பாலத்தை மிதக்கச் செய்தது.

விபீஷணன் வருகை; அங்கதன் தூது

இச்சமயம் இராவணனின் தம்பி விபீஷணன் ஸ்ரீ ராமரைத் தரிசிக்க தனது நான்கு மந்திரிகளுடன் அங்கு வந்தார். சுகர்வன் விபீஷணனை ஒற்றனோ என ஐயுற்றார். ஆனால் ஸ்ரீ ராமர் விபீஷணனின் செயல்களாலும், உத்தமமான முகத் தோற்றத்தாலும் அவரை ஏற்றுக் கொண்டார். அத்துடன் தான் வெல்லப்போகும் இலங்கையின் மன்னனாக அபிஷேகம் செய்வித்தார். விபீஷணன் தெரிவித்த யோசனைப்படி வானரசேனை பாலத்தின் வழியாகக் கடலைக் கடந்தது. இலங்கையின் கடற்கரையை அடைந்தது. அங்கிருந்த தோட்டங்களைச் சின்னாபின்னம் செய்தது. பின் ஸ்ரீ ராமன் அங்கதனை இராவணனிடத்தில் தூதனாக அனுப்பினார். இலங்கையில் வானரசேனை முகாமிட்டிருந்த காட்டில் நீரும், வானரசேனைக்குரிய உணவும் தாராளமாகக் கிடைத்தது. இராவணன் தானும் போருக்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டான். இலங்கையின் நகர வாயில்களும், மதில்களும் மிகவும் உறுதியாகக் கடக்க முடியாதனவாக இருந்தன. நகரத்தின் நாற்புறமும் ஏழு அகழிகள் இருந்தன. கடத்தற்கரியனவாக அவை இருந்தன. நகரத்தின் எல்லாக் கதவுகளிலும் மறைந்திருந்து பார்ப்பதற்கான 'ஸ்தாவரசெடி' என்றழைக்கப்பட்ட சிறு மண்டபங்கள் இருந்தன. சுற்றித் திரிந்து பாதுகாக்கும் 'ஜங்கமசெடி' என்றழைக்கப்பட்ட சைனிகர்கள் (படைவீரர்கள்) நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அங்கதன் ஸ்ரீ ராமரின் தூதனாக இலங்கையின் நுழைவாயிலுக்கு வந்தார். இராவணனுக்கு அவரது வருகை தெரிவிக்கப்பட்டது. இராவணனின்

சபையை அடைந்த அங்கதன் ஸ்ரீ ராமருடைய செய்தியைத் தெரிவித்தார். “மன்னா! கோசலநாட்டு மகாராஜா ஸ்ரீ ராமன் உன்னிடம் கூறச் சொன்ன செய்தியைக் கேள்; மனதைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அநியாயம் செய்யும் மன்னனின் நகரமும், தேசமும் அநீதியினால் அழிந்து விடுகின்றன. சீதையைப் பலவந்தமாக அபகரித்து நீ எனக்குக் குற்றம் புரிந்துள்ளாய். உன் குற்றத்தால் குற்றமற்ற மற்றவர்களும் கொல்லப்படுவார்கள். நீ உன் பலத்தால் கர்வம் கொண்டு ரிஷிகளைக் கொன்றுள்ளாய். அபலைப் பெண்களை அபகரித்துள்ளாய். நான் மந்திரிகளோடு உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன். சீதையை விட்டுவிடு. இல்லாவிடில் என் அம்புகளால் கொல்லப்படுவாய். இவ்வுலகில் அரக்கர்களே இல்லாமல் செய்துவிடுவேன்.” என்று இராமன் கூறியதை அங்கதன் இராவணனுக்குத் தெரிவித்தார். இச்சொற்களை இராவணனால் சகிக்க முடியவில்லை. அவன் கோபம் கொண்டான். நான்கு அரக்கர்கள் எழுந்து அங்கதனின் அங்கங்களைப் பற்றினர். அங்கதன் அந்த நான்கு அரக்கர்களையும் தூக்கியவாறு மாளிகையின் மாடிக்குச் சென்றார். நான்கு அரக்கர்களும் அவரது வேகத்தால் பூமியில் விழுந்து மாண்டனர். பின் அங்கதன் ஸ்ரீ ராமனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார்.

ஸ்ரீ ராமர் வானரர்களோடு அரக்கருடன் போரிடுதல்

பின்னர் ஸ்ரீ ராமன் வானரங்களின் சேனையோடு இலங்கையைத் தாக்கினார். இலங்கையின் மதில் உடைக்கப்பட்டது. பின் சேனையுடன் நகரில் பிரவேசித்தார். வானரசேனை ஆயுதங்கள் இருக்கும் இடங்களில் சென்று அவற்றை உடைத்துத் தூளாக்கினர். இச்சமயம் இராவணனின் பெரும் அரக்கரின் சேனையும் நகரிலிருந்து வெளியே வந்தது. கடுமையான போர் நடைபெற்றது. வானரங்களும், அரக்கர்களும் நூற்றுக் கணக்கில் மாண்டனர். ஸ்ரீ ராமன் தனது பாணங்களால் அரக்க வீரர்களைக் கொன்று வீழ்த்தினார். அரக்கர்கள் மாயையில் வல்லவர்கள் ஆதலால் மறைந்திருந்து போர் புரிந்தனர். விபீஷணன் அரக்கர்களின் மாயையை அறிந்தவர். அரக்கர்களின் மாய வித்தையை அழித்தார். அரக்க வீரர்கள் பெருமளவில் கொல்லப்பட்டதும் இராவணன் தனது முழு பலத்தோடு வெளியே வந்தான். சுக்கிராச்சாரியாரின் சாஸ்திரப்படி வியூகம் அமைத்தான். ஸ்ரீ ராமன் இதைக்கண்டு பிருகஸ்பதியின் சாஸ்திரப்படி தன் சேனையின் வியூகத்தை அமைத்தார். ஒருபுறம் லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்துடன் போர் புரிந்தார். சுக்ரீவன் விருபாக்ஷனுடன் போர் செய்தார். இராவணன் சக்தி ஆயுதம் சூலத்தால் ஸ்ரீ ராமனைத் துன்புறுத்தினான். ஸ்ரீ ராமனும் தன் பாணங்கள் மூலம் இராவணனுக்குக் காயங்களை ஏற்படுத்தினார். விபீஷணனோடு போர் புரிந்த பிரகஸ்தன் கொல்லப்பட்டான். ஹனுமான் அரக்க வீரனான தாம்ராக்ஷணைக் கொன்றார். இவ்விருவரும் கொல்லப்பட்டதை அறிந்து

வருந்திய இராவணன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த தன் தம்பி கும்பகருணனின் உறக்கத்தை கலையச் செய்தான். கும்பகருணனிடம் சீதையைத் தான் கவர்ந்ததன் காரணமாக இராமனோடு போர் மூண்ட செய்தியைத் தெரிவித்தான். வஜ்ரவேகன், பிரமாதி என்ற வீரர்களோடு போர்க்களம் சென்று பகைவர்களை அழிக்கக் கட்டளையிட்டான்.

படையோடு வெளிப்பட்ட கும்பகருணன் வெற்றியால் களித்திருந்த வானர சேனையைக் கண்டான். போர்க்களத்தில் ஸ்ரீ ராமனைத் தேடினான். கையில் வில்லோடு இருந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தான். இதற்குள் வானரசேனை அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. கும்பகருணன் தன்னைத் தாக்கிய வானரங்களைப் பிடித்து உண்ணத் தொடங்கினான், இதைக்கண்டு சுக்ரீவன் ஒரு பெரிய மரத்தைக் கொண்டு கும்பகருணனைத் தாக்கினார். கும்பகருணன் எளிதில் சுக்ரீவனைப் பற்றித் தன் கைகளால் எடுத்துக் கொண்டான். அதைக்கண்ட லக்ஷ்மணன் பாணத்தைச் செலுத்தி கும்பகருணனின் மார்பைத் துளைத்தார். சுக்ரீவனை விட்டுவிட்ட கும்பகருணன் ஒரு பெரிய பாறையைக் கையில் எடுத்து லக்ஷ்மணன் மீது வீச முயன்றான். லக்ஷ்மணன் அவனது கைகளை வெட்டிவிட்டார். வெட்டப்பட்டதுமே அவன் நான்கு கைகள் உடையவனாகிவிட்டான். நான்கு கைகளாலும் பெரிய பெரிய பாறைகளை எடுத்தான். அதைக்கண்ட சௌமித்ரன் அவனது நான்கு கைகளையும் வெட்டினார். அவன் தன் உடலைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டான். அவனுக்குப் பல கால்களும், பல கைகளும், பல தலைகளும் உண்டாகிவிட்டன. இதைக்கண்ட லக்ஷ்மணன் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்தார். அந்த அஸ்திரத்தால் தாக்கப்பட்ட கும்பகருணன் உயிரிழந்தான். அதனைக் கண்ட அரக்க வீரர்கள் பயத்தால் ஓடலாயினர். கும்பகருணன் மடிந்ததைக் கண்ட வஜ்ரவேகனும், பிரமாதியும் வீரர்களைத் தடுத்து லக்ஷ்மணன் மீது போர் தொடுத்தனர். லக்ஷ்மணன் இவர்களோடு கடும்போர் புரிந்தார். இந்நிலையில் ஹனுமான் வஜ்ரவேகன் மீது பாறையைப் போட்டுக் கொன்றார். நீலன் என்ற வானரன் பிரமாதியின் மீது ஒரு பாறையை வீசி அவன் உயிரைப் பறித்தார். வானர அரக்க சேனைக்கிடையில் கடும்போர் நடந்தது. அரக்கர்கள் அதிக அளவில் மாய்ந்தனர்.

இந்திரஜித்தின் மாய யுத்தம், ராம, லக்ஷ்மணர் மூர்ச்சையடைதல்

பெரும் சேனையுடன், கும்பகருணன், பிரகஸ்தன், தூம்ராக்ஷன் ஆகியோரும் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்ட இராவணன் தன் மகன் இந்திரஜித்திடம், நீ போரில் இராம, லக்ஷ்மண, சுக்ரீவரை வதம் செய்துவிடு. வெளிப்படையான போரிலோ, மாயமயமான போரிலோ அவர்களை

அழித்துவிடு எனக் கட்டளையிட்டான். வஜ்ரதாரி இந்திரனை வென்று இந்திரஜித் எனப் புகழ் பெற்ற இராவணனுடைய பெருவீரனான மகன் போர்க்களம் வந்தான். தன் பெயரைத் தெளிவாக அறிவித்து லக்ஷ்மணனைப் போருக்கு அழைத்தான். இந்திரஜித் இலக்ஷ்மணன் இடையே பெரும்போர் நடைபெற்றது. இந்திரஜித் தோமரங்களை லக்ஷ்மணன் மீது பொழிந்து துயரளித்தான். லக்ஷ்மணன் கூரிய அம்புகளால் அவற்றை வீழ்த்தினார். வாலிபுத்ரன் அங்கதன் ஒரு மரத்தால் இந்திரஜித்தின் தலைமீது அடித்தார். இந்திரஜித் அங்கதனைக் கதையால் அடித்தான். அங்கதன் ஒரு பெரிய மரத்தால் இந்திரஜித்தின் குதிரைகளையும், தேரையும் அழித்தார். உடனே இந்திரஜித் மாயையை மேற்கொண்டு மறைந்திருந்து தாக்கலானான். தேவர்களிடம் வரமாகப் பெற்ற அஸ்திரத்தால் ராம லக்ஷ்மணர்களின் உடல் முழுவதும் காயங்களை ஏற்படுத்தினான். யார் பார்வையிலும் படாமல் அவன் செலுத்திய பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு இராம, லக்ஷ்மணர்கள் பூமியில் விழுந்துவிட்டனர்.

ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மணர் நினைவு பெறுதல்; குபேரன் அனுப்பிய புனித நீர் கொண்டு கண்களைக் கழுவுதல்; லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தை வதைத்தல்

தரையில் கிடந்த ராம லக்ஷ்மணர்களை இந்திரஜித் பாணங்களால் கட்டிவிட்டான். அவர்கள் கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட பறவைகள் போலாயினர். சக்ரீவன் தனது வீரர்களோடு அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்று காக்கலானார். அப்போது விபீஷணன் அங்கு வந்து பிரக்ஞாஸ்திரத்தின் மூலம் அவர்களை நினைவு திரும்பச் செய்தார். சக்ரீவன் திவ்ய மந்திரங்களால் மந்திரிக்கப் பட்ட விஷல்யா என்ற மூலிகை மூலம் அவர்களின் உடலில் இருந்த அம்புகளை அப்புறப்படுத்தி காயங்களை உடனே குணப்படுத்திவிட்டார். நினைவு திரும்பப் பெற்றது. காயங்கள் குணமடைந்து எழுந்து நின்ற இராமலக்ஷ்மணர்களிடம் விபீஷணன் வந்தார். குபேரனின் கட்டளையால் ஒரு குஹ்யன் ஸ்வேத பர்வதத்திலிருந்து உத்தமமான நீரைக் கொண்டு வந்துள்ளான். அந்நீரால் கண்களைக் கழுவிக்கொண்டால் மாயையால் மறைந்துள்ளவற்றைக் காண முடியும் எனத் தெரிவித்தார். யார் இதனைப் பயன்படுத்தினாலும் அவர்களுக்கும் இந்த சக்தி கிடைக்கும் எனக் கூறினார். உத்தமமான மந்திரிக்கப்பட்ட அந்த நீரால் இராம லக்ஷ்மணரும் சக்ரீவன், ஹனுமான், அங்கதன், ஜாம்பவான், நீலன் முதலிய வானர வீரர்களும் தமது கண்களைக் கழுவினர். அவர்களால் கட்புலனுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருட்களும் தெரியலாயின. இந்நிலையில் தந்தையிடம் தன் போர்ச் செய்தியைத் தெரிவித்த இந்திரஜித் மறுநாள் மீண்டும் போருக்கு வந்தான். இந்திரஜித் வெற்றி பெற முடியும் என்ற எண்ணத்தில் லக்ஷ்மணனைத்

தாக்கத் தொடங்கினான். லக்ஷ்மணன் தனது பாணங்களால் அவனைக் காயப்படுத்தினார். இந்திரஜித் லக்ஷ்மணன் மீது எட்டு விஷ அம்புகளைத் தொடுத்தார். லக்ஷ்மணன் அவன்மீது மூன்று பாணங்களைச் செலுத்தினார். இரண்டு பாணங்களால் இரண்டு கைகளையும் உடலில் இருந்து வெட்டித் தனியாக்கினார். மூன்றாவது பாணம் அவனது மூக்கையும் தலையையும் வெட்டி வீழ்த்தியது. இந்திரஜித்துடன் அவனுடைய சாரதியையும் கொல்லப்பட்டதால் குதிரைகள் யாருமின்றித் தேரைத் தாமாகவே இலங்கைக்கு இழுத்துச் சென்றன.

இராவணன் சீதையைக் கொல்ல முனைதல்; அவிந்தியா அதனைத் தடுத்தல்

மகனின்றித் திரும்பிய தேரைப்பார்த்து பெரும் பித்துப்பிடித்தவன்போல இராவணன் ஆகிவிட்டான். மிகுந்த சோகத்தோடு அசோக வனத்தில் இருந்த சீதையைக் கொல்லும் நோக்கோடு வாளை ஏந்தி ஓடினான். அப்போது அவனது மந்திரி அவிந்தியன் இராவணனைத் தடுக்கலானார். இவரே முன்பு திரிஜடா மூலம் சீதைக்கு இராம லக்ஷ்மணர் அக்ரீவனிடம் இருக்கும் செய்தியை அளித்து ஆறுதல் அளித்தவராவார். இராவணனிடம் ஒரு அபலையைக் கொல்லுவதால் தங்கள் புகழ் களங்கமடையும். தங்கள் கைதியாக உள்ள இவள் இறந்தவளுக்குச் சமம் ஆனவளே; இவள் கணவனைக் கொல்லுங்கள்; அவன் இறந்தால் இவள் தானாகவே இறந்துவிடுவாள் இந்திரனைக் காட்டிலும் மிகுந்த பராக்கிரமம் கொண்ட தங்களுக்கு இவளது கணவனைக் கொல்வது எளிதே எனக்கூறி அவனது கோபத்தை அமைதிப்படுத்தினார். அவந்தியாவின் சொல்லை ஏற்றுக் கொண்ட இராவணன் போருக்கு ஆயத்தமானான்.

இராம-இராவண யுத்தம்; இராவண வதம்

தன் அன்பு மகன் இந்திரஜித் கொல்லப்பட்டதால் மிகுந்த கோபம் கொண்ட இராவணன் தங்கமும், நவரத்தினங்களும் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட தனது தேரில் ஏறிப் பெரும் சேனையோடு ஸ்ரீ ராமனிடத்தில் போருக்காக வந்தான்.

வானர வீரர்கள் அவனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டனர். வானர வீரர்கள் அரக்க சேனையை அழிக்கலானார்கள். தன் சேனை பகைவர் மூலம் கொல்லப்படுவதைக் கண்டு இராவணன் தன் மாயையை வெளிப்படுத்தினான். அவனது உடலில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான அரக்கர்கள் தோன்றிப் பலவகை ஆயுதங்களோடு போர் புரிந்தனர். ஸ்ரீ ராமர்

தன் பாணங்கள் மூலம் அந்த அரக்கர்களை அழித்தார். இராவணன் மீண்டும் மாயையைச் சிருஷ்டித்தான். இராவணன் ஏராளமான ராம லக்ஷ்மணர்களைப் போல உருத்தரித்தான். மாயா ராம லக்ஷ்மணர்கள் ராம லக்ஷ்மணர்கள் மீது வில்லும் அம்பும் ஏந்திப் பாய்ந்தனர். லக்ஷ்மணன் கூறியவாறு தன்னைப் போன்றே உருவம் தரித்த மாயா ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று அழித்தார்.

இச்சமயம் இந்திரனுடைய சாரதி மாதலி பச்சை வண்ணக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒளிமிக்க தேரோடு ஸ்ரீ ராமனிடம் வந்தார். இந்திரனுடைய அந்தத் தேரைத் தான் செலுத்த தாங்கள் இதன் மீது அமர்ந்து இராவணனைக் கொன்று விடுங்கள் எனக் கூறினார். ஸ்ரீ ராமர் ஒருவேளை இதுவும் இராவணனின் மாயையோ எனக் கருதினார். விபீஷணன் இது மாயமல்ல; இந்திரனின் உண்மையான தேரே எனக் கூறினார். ஸ்ரீ ராமன் மகிழ்ச்சியோடு தேரின் மீது ஏறி இராவணனைத் தாக்கலானார். இராவணன் மீது இராமன் போர் தொடுத்ததும் தேவலோகத்தில் முரசுகள் முழங்கின. அந்தப் போருக்கு உலகில் வேறெங்கும் உவமை கிடையாது. இராவணன் ஸ்ரீ ராமன் மீது திரிசூலத்தைச் செலுத்தினான். ஸ்ரீ ராமன் அதனைத் துண்டு துண்டாக்கினார். பிறகு இராவணன் மிகுந்த கோபத்தோடு பல்வேறு ஆயிரக்கணக்கான சஸ்திரங்களைச் செலுத்தினான். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீ ராமன் தங்கத்தால் ஆன கூரிய அம்பினை எடுத்து பிரம்மாஸ்திர மந்திரம் உச்சரித்து இராவணன் மீது ஏவினார். அப்பிரம்மாஸ்திரம் இராவணன், அவனது தேர், குதிரைகள், சாரதியோடு எல்லாவற்றையும் பெரும் தீயில் பொசுக்கிவிட்டது. இராவணன் கொல்லப்பட்டான். பிரம்மாஸ்திரத்தால் பொசுக்கப்பட்டதால் அவனது சாம்பலும் தென்படவில்லை.

ஸ்ரீராமர் சீதையிடம் ஐயம் கொள்ளுதல்; தேவர்கள் சீதை தூய்மையானவள் என உரைத்தல்

இராக்ஷஸ இராஜன் இராவணன் கொல்லப்பட்டதும் தேவர்களும் மகரிஷிகளும் ராமனை வாழ்த்தித் திரும்பினர். ஸ்ரீ ராமன் இலங்கை ராஜ்யத்தை விபீஷணனுக்கு அளித்துவிட்டார். இச்சமயம் இராவணனின் உத்தம மந்திரி அவிந்த்யன் சீதையுடன் நகரிலிருந்து வெளியே வந்து ஸ்ரீ ராமரிடம், உத்தம பதிவிரதையான ஜனககுமாரி சீதையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் எனக் கூறினார். சீதா கண்ணீர் பெருக அழுக்கால் கருப்படைந்திருந்த ஆடையுடன், ஜடைமுடியுடன் பல்லக்கில் இறந்து இறங்கினார். ஸ்ரீ ராமரின் மனதில் சீதா பரபுருஷனால் தீண்டப்பட்டிருக்கலாம் என்ற ஐயம் தோன்றியது. எனவே அவர் வைதேகியிடம் தெளிவாக, “விதேக குமாரி, நான் உன்னை இராவணனின் சிறையிலிருந்து விடுவித்துவிட்டேன். என் கடமை நிறைவேறியது. என்னைக் கணவனாகப் பெற்று நீ முதுமை

வரை எந்த அரக்கனின் இடத்திலும் இருக்கக்கூடாது என்பதாலேயே இராவணனை வதம் புரிந்தேன். தர்மத்தின் வழியை அறிந்த என்போன்ற எந்தப் புருஷனும், ஒரு முகூர்த்த நேரமே கூட மற்றவர்களின் கையில் அகப்பட்ட பெண்ணை எப்படி ஏற்க முடியும்? உன் நடத்தையும், கருத்தும் தூய்மையானதாக இருக்கட்டும்; அல்லது தூய்மையற்றதாகட்டும். நாய் நக்கிய ஹவிஸை யாரும் ஏற்பதில்லை. இனி நான் உன்னை ஏற்க முடியாது” என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்ட சீதை வெட்டப்பட்ட வாழை மரம் போல் பூமியில் விழுந்தாள் ஸ்ரீ ராமனின் சொல்லைக் கேட்டு வானரர்களும், லக்ஷ்மணரும் செயலற்றவராயினர். இச்சமயம், சதுர்முகன் பிரம்மா விமானம் மூலம் இந்திரன், அக்னி, வாயு, யமன், வருணன், குபேரன், சப்தரிஷி கணங்களுடன் அங்கு வந்தார். தேவர்களின் திவ்ய விமானத்தில் தசரத மன்னரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். இவர்கள் நடுவில் நின்ற சீதை, ஸ்ரீ ராமரிடம், “ராஜகுமாரா! நான் தங்களுக்குக் குற்றம் புரியவில்லை. என் சொல்லைக் கேளுங்கள். நான் தவறிழைத்திருந்தால் உயிர்களின் இடத்தில் சஞ்சரிக்கும் வாயுதேவன் என்னிடமிருந்து நீங்கி என் உயிர் பிரியட்டும். நான் பாவம் புரிந்திருந்தால் பஞ்ச பூதங்களும் என் உயிரைப் பறிக்கட்டும். நான் தங்களைத் தவிர வேறு ஒருவரைக் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. தாங்கள் மட்டுமே என்னுடைய பதி” என்று கூறினாள். அச்சமயம், வாயு பகவானும், அக்னி தேவனும், வருணனும் அசரீரியாக சீதை கூறியது சத்தியமே. அவளிடத்தில் மிகச் சிறிய குற்றமும் தோன்றவில்லை. மைதிலி பாபமற்றவள்; இவளை ஏற்றுக் கொள் என்று கூறினர். பிரம்மா, “நீ ராஜரிஷிகளின் தர்மத்தில் செல்பவன்; எனவே இத்தகைய எண்ணம் தோன்றுவது வியப்பல்ல ராமா! நான் கூறுவதைக் கேள்; இந்த இராவணன் தேவ, கந்தர்வ, நாக, யக்ஷ தானவ, மகரிஷிகளின் பகைவன். என்னுடைய வரத்தினாலேயே இவன் வதைக்க முடியாதவனாக இருந்தான். இவன் வதைக்கப்பட வேண்டியே சீதை இவனால் அபகரிக்கப்பட்டாள். நளகூபரின் சாபத்தால் சீதையைக் காக்கும் ஏற்பாட்டினை நான் செய்திருந்தேன். இராவணனுக்கு அவனை விரும்பாத அயலாரின் மனைவியைத் தீண்டினால் தலை நூறு துண்டாகிவிடும் என்ற சாபம் முன்பே உள்ளது. எனவே நீ சீதையின் மீது ஐயம் கொள்ளாதே! இவளை ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறினார். தசரத மன்னரும் ஸ்ரீ ராமரை வாழ்த்தி அயோத்தி செய்ய அரசாள ஆணையிட்டார்.

ஸ்ரீ ராமர் இலங்கையை விட்டுப் புறப்படுதல்; அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்படுதல்

ஸ்ரீ ராமர் தனது தந்தை தசரதரை வணங்கி அவரது கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டார். தசரதர் மீண்டும் உன்னுடைய வனவாசத்தின் 14 ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. எனவே அயோத்தி செல் என்று உரைத்தார். ஸ்ரீ ராமன் சீதாவை ஏற்றுக் கொண்டார். பிரம்மாவிடம், தான் எப்போதும் தர்மத்தில் நிலைத்திருக்க வேண்டும்; பகைவரிடம் தோற்கக்கூடாது; இறந்த வானர வீரர்கள் மீண்டும் உயிர் பெற வேண்டும் என்ற வரங்களையும் ஸ்ரீ ராமர் பெற்றார். சீதா ஹனுமானுக்கு இப்புவிയിல் பகவான் ஸ்ரீ ராமனின் புகழ் இருக்கும் வரை உன் வாழ்க்கை நிலைத்திருக்கும். ஸ்ரீ ராமனோடு எப்போதும் நீயும் பேசப்படுவாய்; உனக்கு திவ்ய போகங்கள் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கும் என்ற வரங்களை அளித்தாள். மாதலி, ஸ்ரீ ராமரிடம் தாங்கள் தேவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, மனுஷ்யர்களின் துயரத்தை விலக்கியுள்ளீர்கள். இப்புவி இருக்கும் வரை இவர்கள் அனைவராலும் உங்கள் புகழ் பாடப்படும் என்று கூறிச் சென்றார்.

ஸ்ரீ ராமர் இலங்கையின் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து சீதையோடும், லக்ஷ்மணன், சுக்ரீவன் பிறவானரர்களோடும், விபீஷணனோடும் விரும்பியவாறு செல்லும் புஷ்பக விமானம் ஏறி கடலுக்கு அப்பால் தான் சயனித்த இடத்தில் ஓய்வெடுத்தார். தனக்கு உதவிய வானரர்களுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் செய்தார். பிறகு சுக்ரீவனின் தோழர்களோடு கிஷ்கிந்தையை அடைந்து அங்கதனுக்கு யுவராஜனாக அபிஷேகம் செய்தார். அதன் பின்னர் விபீஷணன், சுக்ரீவனோடு அயோத்தி திரும்பினார். ஹனுமானைப் பரதனிடம் அனுப்பினார். பரதனிடத்தில் ஸ்ரீ ராமர் திரும்பியதை ஹனுமான் தெரிவித்தார். ஸ்ரீ ராமன் நந்தி கிராமம் வந்து தனது பாதுகைகளை வைத்து பரதன் மரவுரி தரித்து இருப்பதைக் கண்டார். பரதன் தான் பாதுகாத்த ராஜ்யத்தை ஸ்ரீ ராமனிடம் மகிழ்வுடன் அளித்தார். பின் திருவோண நட்சத்திரத்தில் வசிஷ்ட, வாமதேவ முனிவர்கள் ஸ்ரீ ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தனர். பட்டாபிஷேகம் முடிந்ததும் பலவகை பரிசுகளுடன் சுக்ரீவனையும், விபீஷணனையும் அவரவர் நாட்டுக்கு திரும்பக் கூறினார். புஷ்பக விமானத்தை பூஜித்து அதனை குபேரனுக்கு திருப்பியளித்தார். பின் கோமதி நதிக்கரையில் பத்து அசுவமேத யாகங்களைச் செய்தார்.

இவ்வரலாறு யுதிஷ்டிரருக்கு மார்க்கண்டேய முனிவரால் கூறப்பட்டதாகும்.

3.14 சாவித்திரி வரலாறு (வன பருவம் அத் 293, 299)

மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது; பழைய வரலாறு.
மன்னர் அஸ்வபதி சாவித்திரியைப் புதல்வியாகப் பெறுதல்

மத்ரதேசத்து மன்னர் தர்மநெறி தவறாத அஸ்வபதி என்பவர். மன்னர் அஸ்வபதி பொறுமையும், சத்தியமும், புலனடக்கமும் கொண்டவர். புலன்களை வென்றவர்; மக்களின் அன்பிற்குரியவர்; அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்தவர். மாளவ தேசத்து ராஜகுமாரியை மனைவியாகப் பெற்றவர். நற்குணங்களும் தருமநெறியும் நிரம்பிய மன்னருக்கு குழந்தைப்பேறு கிட்டவில்லை. வயது அதிகமானாலும் சந்தானம் இன்றிப் பெரும் துயரடைந்தார். எனவே, ஒவ்வொரு நாளும், வேதம் கற்ற பிராம்மணர்களோடு காயத்ரி மந்திரத்தால் ஒரு லட்சம் ஆஹுதி அளித்து நாளின் ஆறாவது பகுதியில் சிறிதளவு உணவே உண்டு தவம் மேற்கொண்டார். இவ்வாறு 18 ஆண்டுகள் கழிந்தன. 18ஆம் ஆண்டு முடிந்ததும் சாவித்திரி தேவி அக்னி ஹோத்திரத்தின் அக்னியிலிருந்து மன்னருக்கு பிரத்யக்ஷமானார். மன்னருக்கு வரம் அளிக்க விரும்பினார். விருப்பமான வரத்தைக் கேட்குமாறும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் எந்தத் தவறும் செய்யக்கூடாது என்றும் கூறினார். மன்னர் சாவித்திரி தேவியிடம் தன்வம்சம் வளர பல புதல்வர்கள் கிடைக்க வேண்டும் என்று வரம் கேட்டார். சாவித்திரி தேவி “பிரம்மாவின் அருளால் விரைவில் உனக்குப் புகழ்மிக்க புதல்வி தோன்றுவாள். இது விஷயமாக நீ வேறு எந்த விருப்பமோ எதிர்வாதமோ செய்ய வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தார். சாவித்திரி தேவியின் சொற்படி விரைவில் கருவுற்ற மகாராணி பெண் குழந்தையைப் பெற்றார். குழந்தைக்கு உரிய ஜாதகர்மம் போன்ற சடங்குகள் நடந்தேறின. சாவித்திரி தேவியின் அருள் பெற்றுப் பிறந்த அக்குழந்தைக்கு சாவித்திரி என்றே பெயரிடப்பட்டது. சாவித்திரி வளர்ந்து அழகுமிக்க யுவதியானாள். அவளுடைய அழகையும், தேஜஸையும் கண்டு அஞ்சிய எந்த மன்னனும் அவளை வரிக்கவில்லை. மகளுக்கு உரிய வரன் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பதால் மன்னன் துயரமடைந்தார்,

உரிய வரனை வரிக்குமாறு மன்னர் சாவித்திரியிடம் கூறுதல்;

மன்னர் அஸ்வபதி சாவித்திரியிடம் கூறினார். “மகளே நீ திருமண வயதை அடைந்துவிட்டாய். உன் ஒளியால் யாரும் என்னிடம் உன்னைப் பெண் கேட்கவில்லை. நீயாகவே உனக்கு இணையான குணவானைக்

கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள். நான் அவனோடு உனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார். திருமண வயதடைந்த கன்னிகைக்கு திருமணம் செய்யாத தந்தை நிந்தனைக்குரியவன். அந்தக் குற்றத்திற்கு ஆளாகாதவாறு விரைவில் மணமகனைத் தேடு என்ற மன்னரின் சொல்லை சாவித்திரி ஏற்றுக் கொண்டாள். சாவித்திரி மன்னரின் கட்டளைப்படி வயதான மந்திரிகளின் துணையோடு தேரில் ஏறி மணமகனைத் தேடிப் புறப்பட்டாள். அவள் ராஜரிஷிகளின் அழகிய தபோவனங்களுக்குச் சென்றாள். அங்கு பெரியவர்களை வணங்கி எல்லா வனங்களிலும், எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும், தேசங்களிலும் யாத்திரை செய்தாள். பிறகு தன் நாடு திரும்பினாள். தந்தையைக் காணும் விருப்புடன் வந்த அவள் தந்தையுடன் நாரதரும் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு இருவரின் பாதங்களையும் பணிந்தாள். நாரதர் மன்னனிடம் இவள் எங்கு சென்றுவிட்டு வருகிறாள்? ஏன் இவளுக்கு இன்னும் திருமணம் செய்யவில்லை என்று கேட்டார். மன்னன், நாரதரிடம் அவளது விஷயங்களைத் தெரிவித்து, யாத்திரையின் விவரத்தைக் கூறுமாறு சாவித்திரியைக் கேட்டார். சாவித்திரி, தான் வரித்த மணமகனைப் பற்றித் தெரிவித்தாள்.

சாவித்திரி சத்தியவான் பற்றிக் கூறுதல்; ஆயுள் குறை தெரிந்தும் மணப்பதில் உறுதி பூணுதல்

சாவித்திரி கூறலானாள்; “தந்தையே! சால்வதேசத்தில் ‘த்யுமத்சேனர்’ என்ற தர்மாத்வான மன்னர் அரசு புரிந்து வந்தார். அவர் பார்வையிழந்துவிட்டார். அவரது மகன் சிறுவன்; இச்சமயத்தில் ஒருபகை மன்னன் அவரைத் தாக்கி ராஜ்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டான். தனது சிறுவனான மகனுடனும், பத்தினியுடனும் அவர் கானகம் சென்றுவிட்டார். அவரது மகன் சத்தியவான் அரசனின் மகனாகப் பிறந்தாலும் வளர்ந்து இளைஞன் ஆனது தபோவனத்தில்தான். அவரே எனக்குத் தகுந்த கணவர் ஆவார். அவரை நான் மனதால் வரித்துவிட்டேன்” எனக் கூறினாள். இதைக்கேட்ட நாரதர், “மன்னா! இது வருத்தத்திற்குரிய விஷயம் ஆகும். சத்தியவான் குணவான் என்பதால் சாவித்திரி அவனைக் கணவனாக வரித்துள்ளாள். சத்தியவானின் பெற்றோர்கள் எப்போதும் உண்மையே பேசுபவர், எனவே பிராம்மணர்கள் இவனுக்குச் சத்தியவான் எனப் பெயரிட்டனர். அவன் குதிரைகளை விரும்புகின்றவன் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ்வி; பிரகஸ்பதியைப் போன்ற அறிவாளி” என அவனது குணங்களை எடுத்துக் கூறினார். அஸ்வபதி, “அவன் நற்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன் என்று கூறுகிறீர்கள். அவனிடம் ஏதேனும் குறைகள் இருக்குமானால் அதையும் தெரிவியுங்கள்” என்று நாரதரிடம் கேட்டார். நாரதர், “இவனுடய எல்லா குணங்களையும் அழுத்திக்

கொண்டு ஒரு குறை உள்ளது. முயன்றாலும் அதை விலக்க முடியாது. இன்றிலிருந்து இன்னும் ஒரு வருஷம் மட்டுமே அவன் உயிர் வாழ்வான். அவனது ஆயுள் குறைபாடு உடையது” என்று பதிலளித்தார். மன்னர் அஸ்வபதி இதைக் கேட்டு, சாவித்திரியிடம், சத்தியவானின் ஆயுள் குறைபாடு பற்றிக் கூறி வேறு வரனைத் தேடுமாறு அறிவுறுத்தினார். சாவித்திரி, “சத்தியவான் நீண்ட ஆயுளுடன் இருக்கட்டும்; அல்லது அற்ப ஆயுள்கொண்டவராகட்டும். குணங்கள் நிரம்பியவராகவோ இல்லாதவராகவோ ஆகட்டும். அவரை ஒரு முறை என் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டேன். இனி நான் வேறு ஒருவரை வரிக்கமாட்டேன்” என உறுதியாகத் தெரிவித்து விட்டாள். இதைக் கேட்ட நாரதர் உங்கள் மகளின் அறிவு உறுதியானது. எனவே அவளச் சத்தியவானுக்கே மணமுடித்து வைப்புகள் என்று கூறினார். மன்னரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

சத்தியவான் சாவித்திரி திருமணம் நடைபெறுதல்

நாரதர் கூறியதை யோசித்த மன்னர் அஸ்வபதி திருமணத்திற்கு வேண்டிய பொருட்களோடு, ரித்விஜ், புரோகிதர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, சாவித்திரியுடன் த்யுமத்சேனரின் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றார். அங்கு பார்வையற்ற த்யுமத்சேனரைக் கண்டு வணங்கினார். த்யுமத்சேனர் அஸ்வபதி தன்னிடம் வந்ததற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். மன்னர் அஸ்வபதி தன் மகள் சாவித்திரியை தங்கள் மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனத் தெரிவித்தார். த்யுமத்சேனர் நாங்கள் ராஜ்யப்பிரஷ்டம் ஆகி கஷ்டமான வனவாசத்தை ஏற்றுள்ளோம். தங்கள் மகள் இவ்வாழ்க்கையை எவ்வாறு சகித்துக் கொள்ளுவாள் என்று கேட்டார். அஸ்வபதி, “சுகமும், துக்கமும் தோன்றும், மறையும் இயல்புடையவை. இதை நானும் என் மகளும் அறிவோம். நான் நட்புடன் எல்லா வகையிலும் தீர்மானித்தே தங்களிடம் வந்துள்ளேன். தாங்கள் எனக்குத் தகுந்தவர். நானும் தங்களுக்குத் தகுந்தவனே. எனவே சாவித்திரியைத் தங்கள் புதல்வன் சத்தியவானுக்கு மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.” என்றார். ராஜரிஷி த்யுமத்சேனர் சம்மதம் அளித்தார். பிறகு இரு மன்னர்களும் சத்தியவான் சாவித்திரியின் திருமணத்தை நடத்தினர். அஸ்வபதி தன் நகர் திரும்பினார். நற்குணங்கள் நிறைந்த மனைவியைப் பெற்று சத்தியவானும், தான் விரும்பிய கணவனை யடைந்த சாவித்திரியும் ஆனந்தம் அடைந்தனர். தந்தை சென்றபின் தனது அணிகலன்களைக் களைந்து வனவாசத்திற்குரிய துவராடையை அணிந்து மாமனார், மாமியாரை தன் சேவையால் மகிழ்வித்தாள். இனிய, அமைதியான சொல், காரியத்திறமை, ஏகாந்த சேவை முதலியவற்றால் சத்தியவானுக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தாள்.

ஆனால் நாரதர் சத்தியவானின் ஆயுள் பற்றிக் கூறியதை நினைத்துக் கவலையால் கரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

சாவித்திரி விரதமேற்றல்; சத்தியவானோடு கானகம் செல்லுதல்

பிறகு சத்தியவானின் ஆயுள் முடியும் காலம் வந்தது. இன்றிலிருந்து நான்காம் நாள் கணவனது மரணம் நிகழும் என்பதை உணர்ந்த சாவித்திரி மூன்று நாட்கள் இரவும் பகலும் உணவின்றி விரதம் மேற்கொண்டாள். த்யுமத்சேனர் மருமகளின் இந்தக் கடுமையான விரதத்தைக் கண்டு வருத்தம் அடைந்தார். ஆனாலும் சாவித்திரி தனது நியமத்தில் உறுதியாக இருந்தாள். நான்காவது நாளும் வந்தது. சூரியன் தோன்றியதும் தனது கடமைகளை முடித்து தீயில் ஆஹுதி அளித்தாள். பிறகு எல்லாப் பிராம்மணர்களையும், பெரியவர்களையும், மாமனார் மாமியாரையும் கைகுவித்து வணங்கி மங்களமும், சுபமும் கூடிய ஆசிகளைப் பெற்றாள். அவளுடைய மாமனார் விரதம் முடிந்த நிலையில் போஜனம் செய்யக் கூறினார். சாவித்திரி சூரியன் முடிந்ததும் போஜனம் செய்வதாகக் கூறினாள். இச்சமயம் சத்தியவான் தோளில் கோடலியோடு வனத்திற்குப் புறப்பட்டான். சாவித்திரி இன்று நான் உங்களைத் தனியாக விட முடியாது. நானும் உடன் வருவேன் எனத் தெரிவித்தாள். உபவாசம் இருந்து சோர்வுற்ற உன்னால் நடக்க இயலாது. நீ விரும்பினால் நான் உடன் அழைத்துச் செல்வேன். ஆனால் என் பெற்றோரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொள், என சத்தியவான் கூறினார். சாவித்திரி அவர்களிடம் பழம், மலர், சமித்துக்களுக்காகக் காட்டிற்குச் செல்லும் என் கணவருடன் செல்ல அனுமதியளியுங்கள் என வேண்டினாள். த்யுமத்சேனர் சாவித்திரி தனது மருமகளானது முதல் எதையுமே தன்னிடம் வேண்டியதில்லை என்பதால் இன்று அவள் விரும்பியவாறு கானகம் செல்லட்டும் என நினைத்து அனுமதி அளித்தார். சத்தியவானுடன் சாவித்திரி கானகம் புறப்பட்டாள். நாரதரின் வாக்கால் தன் கணவனைப் பின் தொடர்ந்தவாறே ஒவ்வொரு விநாடியும் அவனுக்கு மரணம் நேரக்கூடும் என்று எச்சரிக்கையுடன் இருந்தாள்.

சத்தியவான் மரணம்; சாவித்திரி யமதர்மனுடன் உரையாடுதல்

கானகம் சென்ற சத்தியவான் சாவித்திரியுடன் பழங்களைப் பொறுக்கி கூடையில் நிறைத்துக் கொண்டார். பிறகு சமித்துக்களுக்காக மரம் வெட்டலானார். அச்சமயம் சரீரம் வியர்த்தது; தலைவலி உண்டானது. சத்தியவான் சாவித்திரியிடம், “என் உடல் நலம் குன்றியுள்ளது. என் தலை சூலத்தால் துளைக்கப்பட்டதைப்போல் வலிக்கிறது. நான் இப்போது தூங்க விரும்புகிறேன். எனக்கு நிற்கச் சக்தியில்லை” எனக் கூறினார். சாவித்திரி

இதைக் கேட்டு பூமியில் அமர்ந்து கணவனின் தலையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அவரைப் படுக்கச் செய்தாள். நாரதரின் பேச்சை நினைத்து அந்த நாளின் முகூர்த்தம், கூடிணம், சமயம், நாழிகை, யோகத்தைக் கணக்கிட்டாள். இரண்டு நாழிகையில் சிவப்பு வண்ண வஸ்திரமணிந்த திவ்யபுருஷன் தோன்றியதைக் கண்டாள். நீலவண்ண சரீரத்துடன் கையில் பாசம் வைத்துக் கொண்டு சத்தியவான் அருகில் நின்று அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். கணவனின் தலையை பூமியில் வைத்துவிட்டு, எழுந்து நின்று கைகுவித்து உள்ளம் நடுங்க துயரமுடன் கூறலானாள். “தாங்கள் ஒரு தேவன் என்பதை நான் அறிகிறேன். தாங்கள் விரும்பினால், தாங்கள் யார் என்பதையும், என்ன விரும்புகிறீர்கள் என்பதையும் தெரிவிங்கள்” என்று கேட்டாள். வந்திருந்த யமராஜன் சாவித்திரியிடம் நான் யமராஜன் உன் கணவனின் ஆயுள் முடிந்துவிட்டதால், இவனைக் கட்டி இழுத்துச் செல்ல வந்துள்ளேன் எனத் தெரிவித்தார். சாவித்திரி, தங்களுடைய தூதர்கள் வருவார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டுள்ளேன்; தாங்களே எவ்வாறு இங்கு வந்தீர்கள் எனக் கேட்டாள். யமராஜன் அவளிடம் அன்புடன் கூறினார்; இந்த சத்தியவான் தர்மாத்மா, குணக்கடல், அழகன். என் தூதர்கள் மூலம் இழுத்துச் செல்லத் தகுந்தவன் அல்ல; அதனால் நானே வந்தேன் என்றார். இவ்வாறு கூறிய யமராஜன் கட்டை விரலளவு இருந்த ஜீவனைப் பாசத்தால் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு தென்திசை நோக்கிச் சென்றார். சாவித்திரி துயரத்துடன் யமராஜனுக்குப் பின்னாலேயே தொடர்ந்து சென்றாள். பதிவிரதையான அவள் நியமங்களோடு விரதங்களை அனுஷ்டித்து சித்தி பெற்றிருந்தாள். யமராஜன் சாவித்திரியிடம், நீ கணவன் பின்னால் எதுவரை வர வேண்டுமோ அதுவரை வந்துவிட்டாய்; திரும்பிச் செல், உன் கணவனுக்கு இறுதிச் சடங்குகளைச் செய் என்று கூறினார்.

சாவித்திரி யமராஜனிடத்தில் “என் கணவர் எங்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாரோ, அல்லது தானாகவே எங்கு செல்லுகிறாரோ நானும் அங்கேயே செல்ல வேண்டும் என்பதே சனாதன தர்மம். தவம், குருபக்தி பதிப்பிரேமை, விரத பாலனம் மற்றும் தங்களது அருளால் என்னுடைய கதி எங்கும் தடைபடாது. கணவனுடன் ஏழடி உடன் நடப்பதால் மட்டுமே நட்பு சம்பந்தம் நிலைபெறுகிறது என்று வித்வான்கள் கூறுகிறார்கள். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துபவர் மட்டுமே தர்மபாலனம், குருகுலவாசம், கஷ்டத்தைச் சகித்துக் கொள்ளுதல் ஆகியவற்றைச் செய்ய முடியும். தர்மமே சிறந்ததென்று சத்புருஷர்கள் அனைவரும் கூறுகிறார்கள்” என்று தெரிவித்தாள். யமராஜன், சாவித்திரியிடம் உன்னுடைய சொற்களால் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். நீ ஏதேனும் வரம் கேள். சத்தியவானின் உயிரைத் தவிர வேறு அனைத்தையும் அளிக்க முடியும் என்றார். சாவித்திரி தன் மாமனாருக்குப் பார்வை கிடைக்க

வேண்டும் என்ற வரம் கேட்டாள். யமராஜனும் அதனை அளித்தார். பின் சாவித்திரியைத் திரும்பிச் செல்லக் கூறினார். சாவித்திரி தன் கணவனுடன் இருக்கும்போது தனக்குச் சிரமம் இல்லை. தாங்கள் என் கணவரை அழைத்துச் செல்லும் இடத்திற்கே தானும் வருவேன் என்றாள். யமராஜன் சாவித்திரியிடம் சத்தியவானின் உயிரைத் தவிர வேறு ஏதேனும் வரம் கேள் எனக் கூறினார். சாவித்திரி தன் மாமனாரிடம் இருந்து பிடுங்கப்பட்ட ராஜ்யம் மீண்டும் அவருக்குத் திரும்பக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டுப் பெற்றாள். யமன் மீண்டும் சாவித்திரியிடம் உன் விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது. நீ சிரமம் இன்றித் திரும்பிச் செல் என்றார். சாவித்திரி யமராஜனிடம் “தேவா! மக்கள் அனைவரையும் தாங்கள் நியமத்தோடு அடக்கி வைக்கிறீர்கள். மனம், வாக்கு செயலால் யாருக்கும் துரோகம் செய்யாமை, அனைவரிடமும் இரக்கம் கொள்ளுதல், தானம் செய்தல் என்பவை சாதுக்களின் சனாதன தர்மமாகும். இவ்வுலக மக்கள் அற்ப ஆயுள் உடையவர்கள். தங்களைப் போன்ற மகாத்மாக்கள் தன்னைச் சரணடைந்த பகைவரிடமும் இரக்கம் காட்டுகின்றனர். பிறகு என் போன்ற தீனரிடத்தில் ஏன் இரக்கம் காட்டமாட்டேன் என்கிறீர்கள்” எனக் கேட்டாள். யமராஜன் உன் பேச்சு எனக்கு ஆனந்தம் அளிக்கிறது. ஆனாலும் சத்தியவானிடம் உயிரைத் தவிர நீ விரும்பும் வேறு வரத்தைக் கேள் என்றார். சாவித்திரியும் தன் தந்தை அஸ்வபதி மன்னருக்கு நூறு புதல்வர்கள் அளிக்க வேண்டும் என்ற முன்றாவது வரத்தைப் பெற்றாள்.

பிறகு யமராஜன் சாவித்திரியிடம் நீ வெகுதூரம் வந்துவிட்டாய். நீ கேட்டதும் நிறைவேறியது. இப்போது திரும்பிச்செல் என்றார். ஆனால் சாவித்திரி மேலும் பேசலானாள். “பகவான்! நான் என் கணவருக்கு அருகில் உள்ளேன். எனவே இந்த இடம் எனக்கு தூரமல்ல; நான் கூறும் விஷயங்களை மறுபடி கேளுங்கள். தேவேஸ்வரா! தாங்கள் விவஸ்வானின் பிரதாபி புதல்வர். எனவே வைவஸ்தன் என்று கூறுகிறார்கள். தாங்கள் மக்கள் அனைவரோடும் சமமாக தர்மப்படி நடந்து கொள்ளுகிறீர்கள். ஆதலால் தர்மராஜன் என்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள். மனிதர்கள் தம்மீது அதிகம் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. தருமத்தைப் பின்பற்றும் சாதுக்களிடம் நம்பிக்கை கொண்டு அவர்களை நேசிக்கிறார்கள். நம்புகிறார்கள்” என்று கூறினாள். இவ்வாறு தன்மீது மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் பேசியதைக் கேட்ட யமதர்மராஜன் இவ்வாறு வேறு யாரும் பேசி நான் கேட்டதில்லை. உன் பேச்சால் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். சத்தியவானின் உயிரைத் தவிர வேறு ஏதேனும் நான்காவது வரத்தைப் பெற்று இங்கிருந்து சென்றுவிடு எனத் தெரிவித்தார். சாவித்திரி, சத்தியவான் மூலம் குலம் விளங்கச் செய்யும் நூறு புதல்வர்கள் எனக்கு உண்டாக வேண்டும் எனக் கேட்டாள்.

யமதர்மராஜா அவ்வாறே வரமளித்தார். மீண்டும் சாவித்திரியைத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டினார்.

சாவித்திரி மீண்டும் சத்புருஷர்களின் மேன்மை; சத்புருஷர்களால் கிடைக்கும் நன்மை, சத்புருஷர்களே புவியின் இயக்கத்திற்கும் மூன்று காலத்திற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது, அவர்களே உலகத்தைக் காப்பவர்கள் என்று தர்மாத்மாக்களையும், தர்மராஜனையும் புகழ்ந்துரைத்தாள். சாவித்திரி இவ்வாறு தருமம் தொடர்பான விஷயங்களைப் பேசியதால் யமதர்மராஜன் மகிழ்ந்து அவளிடம் இன்னும் ஏதேனும் வரத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூறினார். சாவித்திரி தாங்கள் எனக்களித்த புத்திரன் கிடைப்பான் என்ற வரம் தாம்பத்யம் மூலமே சாத்தியமாகும். எனவே நான் மீண்டும் சத்தியவான் உயிர் பிழைக்க வேண்டும் என்னும் வரத்தையே கேட்கிறேன் என்றாள். கணவன் இன்றி நான் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. தாங்களே எனக்கு நூறு புதல்வர்கள் பெற வரமளித்துள்ளீர்கள். தாங்களே என் கணவனை வேறு இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். என் கணவன் உயிர் பிழைத்தால் மட்டுமே உங்கள் வாக்கு சத்தியமாகும் எனத் தெரிவித்தாள். சூரிய புத்திரனான யமராஜன் அதனைக்கேட்டு சத்தியவானை விடுவித்து விட்டார். சாவித்திரியிடம், “நல்லவளே! நான் உன் கணவனை விட்டுவிட்டேன். நீ உன் தர்மார்த்தம் பற்றிய வாக்கு வன்மையால் என்னை திருப்தி செய்வித்தாய். சத்தியவான் பிணியின்றி உன்மூலம் அழைத்துச் செல்ல தகுந்தவனாகிவிட்டான். இவன் உன்னோடு நானாறு ஆண்டுகள் வாழ்வான். தனது தரும நடத்தையால் உலகத்தில் பிரசித்தி பெறுவான். உன்னிடம் நூறு புதல்வர்களைப் பெறுவான். அவர்கள் சாவித்ர என்னும் பெயரில் புகழ் பெறுவர். உன் தந்தைக்கு உன் தாய் மாளவியால் தோன்றும் புதல்வர்கள் மாளவான் என்ற பெயரில் புகழ் பெறுவார்கள்” என்று வரமளித்துத் தன் உலகம் திரும்பினார்.

சாவித்திரி சத்தியவானோடு திரும்புதல்

சாவித்திரி யமராஜன் சென்றபின் தன் கணவனின் உடல் கிடந்த இடத்திற்கு வந்து, பூமியில் அமர்ந்து கணவனின் தலையை மடித்து வைத்துக் கொண்டாள். சத்தியவான் உணர்வு பெற்று சாவித்திரியிடம் பேசினார். “நான் வெகுநேரம் தூங்கிவிட்டேன். நீ ஏன் என்னை எழுப்பவில்லை? என்னைப்பற்றி இழுத்து சியாம வண்ண புருஷன் எங்கே” என்று கேட்டார். சாவித்திரி, “தாங்கள் என் மடியில் தலைவைத்து வெகுநேரம் தூங்கிவிட்டீர்கள். அந்தக் கருப்பு மனிதர் சாக்ஷாத் யமதர்மனாவார். அவர் சென்றுவிட்டார். சக்தி இருந்தால் எழுந்திருங்கள். இரவாகி விட்டதைப் பாருங்கள். அப்போது நினைவிற்கு வந்த சத்தியவான் எழுந்து நின்றார்.

‘பழம் சேகரிக்க இங்கு உன்னோடு வந்த நான் தலையில் வலி ஏற்பட்டு நிற்கச் சக்தியற்றவன் ஆனேன். அத்துடன் ஒரு திவ்யபுருஷனின் தரிசனம் ஏற்பட்டது. இவை அனைத்தும் என்ன? கனவா? அல்லது உண்மையா? நீ அறிவாயாகில் கூறு’ என்று கேட்டார். சாவித்திரி, இரவு அதிகமாகிவிட்டது. நாளைக்காலை நான் எல்லா விஷயங்களையும் தங்களிடம் கூறுவேன். தாங்கள் வீடு திரும்பி தாய் தந்தையரை தரிசியுங்கள் என்றாள். இருள் சூழ்ந்த இந்த நேரத்தில் வழி புலப்படாது. வீடு திரும்ப முடியாது என சத்தியவான் கூறினார். “காட்டில் தீ பற்றியிருந்தது. காற்றினால் அது ஆங்காங்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஒளியில் வீடு திரும்பலாம். அல்லது நீங்கள் விரும்பினால் இரவு இங்கு தங்கிவிட்டுக் காலையில் வீடு திரும்பலாம்” எனச் சாவித்திரி கூறினாள். ஆனால் தன்னை நம்பியே உயிர் வாழும் தன் பெற்றோர் இருவரும் என்னைக் காணாமல் ஒவ்வொரு ஆசிரமத்திலும் தேடிக் கொண்டிருப்பர். அவர்கள் உயிரோடு இருப்பதைக் கண்டுதான் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறிய சத்தியவான் பெற்றோர் தன்னைக் காணாமல் என்ன நிலையில் இருப்பார்களோ என்று எண்ணி அழலானார். சாவித்திரி, “நான் செய்த தவம், தானம், ஹோமம் இவை என் மாமனார், மாமியாரையும், கணவருக்கும் நன்மையைச் செய்யட்டும். அவர்களின் உயிரைக் காக்கட்டும்” என உரைத்தாள். பின் தன் கணவனுக்கு ஆதரவாக அவனைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். பழக்கூடையை ஒரு மரத்தின் மீது வைத்துவிட்டு கோடலியைப் பாதுகாப்பிற்காக எடுத்துக் கொண்டு சத்தியவானை மெதுவே நடத்தி அழைத்து வந்தாள். இடையிடையே தெரிந்த நிலவொளியில் இருவரும் வந்த வழியிலேயே ஆசிரமம் திரும்பலாயினர்.

இச்சமயத்தில் சத்தியவானின் தந்தை த்யுமத்சேனனும் பார்வை கிடைக்கப் பெற்றார். தன் மனைவி சைப்பாவுடன் அருகில் இருந்த ஆசிரமங்களுக்குச் சென்று மகனைத் தேட முற்பட்டார். எந்த ஒலி கேட்டாலும் மகன் வரும் ஒலி என நினைத்தனர். எங்கும் காணாமல் மகனையும், மருமகளையும் நினைத்து அழத் தொடங்கினர். அப்போது பிராமணர்கள் சுவர்ச்சா, கௌதமர், ரிஷிகள் பரத்வாஜர், டால்பியர், ஆபத்ஸ்தம்பர், தெளம்யர் முதலியோர் சத்தியவானின் மனைவி சாவித்திரியின் தவம், புலனடக்கம், நன்னடத்தை, தர்மநெறி இவற்றால் சத்தியவானுக்கு எந்த ஆபத்தும் அணுகாது. நிச்சயம் அவர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்று ஆறுதல் கூறினார்கள். த்யுமத்சேனனும் தான் பார்வை பெற்றதையும் முனிவர்களின் சொற்களையும் எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தார். இச்சமயம் சாவித்திரி சத்தியவானோடு இரவு நேரத்திலேயே ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

சாவித்திரி நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் கூறுதல்

அனைவரும் சத்தியவானிடம் உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? ஏன் வருவதற்கு இவ்வளவு தாமதமானது? உன் தாய் தந்தையரை ஏன் துயரத்தில் ஆழ்த்தினாய்? தெளிவாக எல்லாவற்றையும் கூறு என்று கேட்டனர். சத்தியவான், தான் மரம் வெட்டும்போது தலையில் மிகுந்த வேதனை ஏற்பட்டு வெகுநேரம் தூங்கிவிட்டேன். உறங்கி எழுந்ததும் பெற்றோர் கவலைப்படுவர் என இரவிலேயே வந்தேன் எனக் கூறினார். கௌதமர் என்ற பிராம்மணர் த்யுமத்சேனன் திடீரெனப் பார்வை கிடைக்கப் பெற்றார். இதற்கான காரணத்தை ஒருவேளை சாவித்திரி கூற இயலும். சாவித்திரி இதன் இரகசியத்தை நீ கூறுவாய் என்று கேட்டார். சாவித்திரியும், அவர்களிடம் நாரத முனிவர் ஆயுள் பற்றி தெரிவித்த செய்தி, தான் மரண நாளினை அறிந்து கொண்டது, ஆதலால் சத்தியவானுடன் காடு சென்றது. சத்தியவான் தலைவலி வந்து தூங்கியபோது யமதர்மராஜன் அவரது உயிரைப் பறித்தது. தான் தூய்மையான சொற்களால் யமனைத் துதித்துப் பின் தொடர்ந்தது. மாமனாருக்காகப் பார்வை மற்றும் ராஜ்யம் பெற்ற இருவரங்கள்; தந்தைக்காக நூறு புதல்வர்கள். தனக்காக நூறு புதல்வர்கள் பெற இருவரங்கள் பெற்றது. பின் ஐந்தாவது வரமாக சத்தியவானுக்கு நானூறு ஆண்டுகள் ஆயுளுடன் உயிர் பெறச் செய்தது என அனைத்தையும் தெரிவித்தாள். த்யுமத்சேன மன்னரின் குலம் பலவகை துன்பங்களால் பீடிக்கப்பட்டபோதும், பதிவிரதையான சாவித்திரியை மருமகளாகப் பெற்று உத்தம நிலையையடைந்தது. இதனை ரிஷிகளும் முனிவர்களும் புகழ்ந்தனர். மறுநாள் காலை த்யுமத்சேன மன்னரின் சால்வ தேசத்து மக்கள் ஆசிரமம் வந்தனர். மன்னரைக் காட்டுக்கு விரட்டிய பகைவன் உறவினரோடு மந்திரியால் கொல்லப்பட்டதையும், பகைவர்சேனை ஓடிவிட்டதையும் தெரிவித்தனர். த்யுமத்சேனரை அழைத்துச் சென்று மன்னராக்க தாங்கள் வந்திருப்பதையும் கூறினர். பிறகு மன்னர் மனைவி, மகன், மருமகள் சாவித்திரியுடன் நாடு திரும்பி ராஜ்யத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். சாவித்திரி சத்தியவானுக்கு நூறு புதல்வர்கள் தோன்றினர். அவளது தந்தை அஸ்வபதிக்கும் மனைவி மாளவியிடத்தில் நூறு புதல்வர்கள் தோன்றினர். இவ்வாறு சாவித்திரி தன்னையும், தன் கணவனையும், தாய் தந்தையரையும் மாமனார், மாமியாரையும் குலம் முழுவதையும் பெரும் விபத்தில் இருந்து காப்பாற்றினாள்.

4. உத்தியோக பருவம்

4.1 மாதலி மகளுக்கு வரன் தேடிய வரலாறு

(உத் பருவம் அத் 98)

கண்வ முனிவர் துரியோதனனிடத்தில் திருதராஷ்டிர சபையில் கூறியது

இந்திரனின் சாரதி மாதலி. அவரது பெண் அழகியான குணகேசி என்பவள். இவள் மணப்பருவத்தை அடைந்தாள். மாதலி தன் மனைவி சுதர்மாவோடு ஆலோசித்து மகளுக்கான வரனைத் தேடினார். தேவலோகம், மனிதலோகம் இரண்டிலும் அவர் விரும்பியவாறு வரன் அமையவில்லை. எனவே நாகலோகத்தில் மகளுக்கான மணமகனைத் தேடி விரும்பி ரசாதலத்திற்குச் சென்றார். அதேசமயம் நாரத மகரிஷி வருணனைச் சந்திக்கச் சென்று கொண்டிருந்தார். நாகலோகம் சென்ற மாதலி வழியில் தற்செயலாக நாரதரைச் சந்தித்தார். நாரதர் மாதலியிடம் “நீ எங்கு, என்ன காரியமாகச் செல்லுகிறாய்? இந்திரன் கட்டளையாலா? அல்லது சொந்த காரியத்திற்கா?” என்று கேட்டார். மாதலி தான் தான் மகளுக்கு வரன் தேடி வந்ததைக் கூறினார். நாரதர் தான் வருணனைத் தரிசிப்பதற்காகத் தேவலோகத்தில் இருந்து வந்ததைக் கூறினார். அத்துடன் மாதலியிடம் பூமிக்குக் கீழ் உள்ள லோகங்களில் சென்று இருவருமாக தகுதியுள்ள வரனைக் கண்டு தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்று கூறினார்.

மாதலியும், நாரதரும் நீருக்குத் தலைவரான வருணனிடம் சென்றனர். வருணனால் உபசரிக்கப் பெற்றனர். பின் நாகலோகத்தை அடைந்தனர். நாகலோகத்தின் மேல் பகுதியில் இருந்த வருணனுடைய வாழ்விடத்தை நாரதர் காட்டினார். நாரதர் மாதலியிடம் கூறினார், “சூதா! நீ வருணனை அவரது புத்ர பெளத்ரர்களுடன் தரிசித்தாய். வருணனின் இந்த வாழ்விடம்” ‘சர்வதோபத்ர’ எனப்படும். வருணனின் முதல் புதல்வன் கோபதி, உத்தம இயல்பும், நன்னடத்தையும், புனிதமும் நிரம்பியவர். வருணதேவனின் சிறிய மகன் பெயர் புஷ்கரன் ஆகும். இவர் அழகுடையவர். சோமனின் மகள் இவருடைய மனைவியாவாள். சோமனின் மற்றொரு புதல்வி ஜோத்ஸனாகாளி என்பவள் சூரிய தேவனை மணந்துள்ளாள். தங்கத்தால் ஆன வருண தேவனின் இந்த மாளிகையில் தேவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட தைத்யர்களின் ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு தைத்யர்கள் செய்த ஏராளமான திவ்யாஸ்திரங்கள் உள்ளன. வருணனின் குலத்தில் அக்னி தேவனும் பிரகாசிக்கிறார். இவர் விஷ்ணுவின் சுதர்சன சக்கரத்தையும் தடுக்கக் கூடியவர். இதோ இந்த வில் ‘காண்டி’ என்று சொல்லப்படும் வஜ்ரத்தால் செய்யப்பட்டது. எனவே காண்டிபம் என்று கூறப்படுகிறது. உலகை

அழிப்பதற்காக இது நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரம்மா முன்பு இந்த வில்லை நிர்மாணித்தார். அடக்க முடியாத மன்னர்களையும் அடக்கக்கூடியது இந்த வில். இந்த வில்லை வருணனின் புதல்வர் தரிக்கிறார் என்று வருணலோகத்தையும், காண்டபத்தையும் விவரித்த நாரதர் மாதலியை நாகலோகத்தின் மத்திய பாகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நாரதர் பாதாள லோகத்தை மாதலிக்குக் காட்டுதல்

நாரதர் மாதலியிடம் கூறினார். “மாதலி! நாகலோகத்தின் மத்திய பாகத்தில் அமைந்த இந்த நகரம் பாதாளம் எனப்படும். இந்த நகரத்தில், தைத்ய தானவர்கள் வசிக்கிறார்கள். பூமியில் இருந்து நீரில் அடித்து வரப்படும் உயிர்கள் பாதாளத்தையே அடைகின்றன. நீரைப் பருகும் ஆசூர அக்னி இங்கு எப்போதும் கனன்று கொண்டிருக்கிறது. தேவர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அது எங்கும் பரவுவதில்லை. தேவர்கள் தங்கள் பகைவர்களை அழித்துவிட்டு அமுதத்தைப் பருகி அதன் மீதிப்பகுதியை இங்கு வைத்துள்ளனர். அதனாலேயே அமுத மயமான சோமனிடம் (சந்திரன்) தேய்தலும் வளர்தலும் காணப்படுகிறது. இங்கு அதிதியின் மகனான ஹயக்ரீவ விஷ்ணு தங்க மயமான காந்தியுடன் ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் தேவ ஒலியால் உலகை நிரப்பி மேலே எழுகிறார். உலகிற்கு நன்மை செய்யும் மழைக்காலக் காற்று இங்கிருந்தே குளிர்ந்த நீரை எடுத்து மேகத்தை நிரப்புகிறது. அதனை இந்திரன் பூமியில் பொழியச் செய்கிறார். இந்திரனால் வெல்லப்பட்ட தைத்யர்கள் துயருடன் இங்கு வாசம் புரிகின்றனர். மகேஸ்வரன் பிராணிகளின் நன்மைக்காக இங்கு தவம் புரிந்தார். தவத்தின் மூலம் சொர்க்கத்தை வெல்லும் கோவிரததாரி பிராமண மகரிஷி கணங்கள் இங்கு வாசம் புரிகின்றனர். இங்கு நாகராஜன் ஐராவதன், வாமனன், குமுதன், அஞ்ஞனர் என்னும் சிறந்த வம்சத்தினர் உள்ளனர். இவர்களில் யாரேனும் பிடித்தால் நீ தேர்ந்தெடுக்கலாம்” என்று கூறினார். மாதலி தனக்கு யாரையும் பிடிக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டார். நாரதர் மாதலியை ஹிரண்யபுரம் என்ற நகருக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நாரதர் மாதலியை ஹிரண்யபுரம் அழைத்துச் சென்று காட்டுதல்

நாரதர் மாதலியிடம் கூறினார். “மாதலி இது ஹிரண்யபுரம் என்ற விசாலமான சிறந்த நகரம். விஸ்வகர்மா மயன் மிகுந்த முயற்சியோடு பாதாள லோகத்தில் இதனை அமைத்துள்ளார். இங்கு மாயைகள் நிரம்பிய தைத்யர்களும் தானவர்களும் வசிக்கிறார்கள். இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன் முதலிய தேவர்களாலும் வதைக்கப்பட முடியாத வரம் பெற்ற

தானவர்கள் வசிக்கிறார்கள். பகவான் விஷ்ணுவின் திருவடிகளில் இருந்து தோன்றிய காலகஞ்சனும், பிரம்மாவில் கால்களில் இருந்து தோன்றிய நைர்ருதர்களும், யாதுதானர்களும் வாழ்கிறார்கள். இந்திரனாலும் வெல்ல முடியாத நிவாதகவசர்களின் வாழ்விடம் இதுவேயாகும். இங்கு அமைந்துள்ள மாளிகைகள் ஒப்பற்ற அழகுடையவையாகவும், உயர்ந்த நவமணிகள் பதிக்கப் பெற்று இருப்பதையும் பார். இவர்களுடைய தோட்டங்களையும் விளையாடும் இடங்களையும் பார். இவர்களது பாத்திரங்கள், ஆசனங்கள், படுக்கைகள் இவற்றின் சிறப்பைப்பார்” என்றார். மாதலி, நாரதரிடம் தேவர்களும் தானவர்களும் சகோதரர்கள் என்றாலும் இவர்களுக்குள் பகைமை உள்ளது. எனவே பகைவருடன் என் புதல்விக்கு எவ்வாறு மணம் முடிக்க முடியும், எனவே வேறு இடம் செல்லலாம் என்றார்.

நாரதர் மாதலியை கருடலோகம் அழைத்துச் செல்லுதல்

நாரதர் மாதலியிடம் கூறினார். “மாதலி இது சர்ப்பங்களை உண்ணும் கருடவம்சப் பறவைகள் வாழும் இடமாகும். இவர்கள் சிறிதும் கடினம் இன்றி பாரம் சுமப்பார்கள்; வெகுதூரம் பறப்பார்கள். காச்யப மகரிஷிக்கு வினதாவின் புதல்வனான கருடனின் ஆறு புதல்வர்களின் வம்சம் இங்கு வாழ்கிறது. சுமுகன், சுனாமா, சுனேத்ர, சுவர்சா, சுருஜ, சுபல் என்ற ஆறு கருடப் பறவைகளின் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான கிளைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த செல்வத்தோடும் ஸ்ரீ வத்ஸ சின்னத்தோடும் திகழ்கின்றனர். பிராமண குலத்தில் தோன்றினாலும் தம் கர்மத்தால் கூடித்திரியர்களாவர் இவர்களிடம் இரக்கம் இல்லை. பாம்புகளே இவர்களுடைய ஆகாரமாகும். பகவான் விஷ்ணுவின் வாகனமாக இருப்பதால் இவர்கள் குலம் புகழுக்குரியது. அவர் இவர்களை எப்போதும் பாதுகாக்கிறார். சுவர்ண சூடன், நாகாக்ஷி, தாருணன் சண்டதுண்டகன், அணிலன், அனலன், விசாலாக்ஷன், குமுதன், ஹரி, திவாகரன், வாதவேகன், சுமுகன், தக்ஷன், சுஸ்வரன், பரிபர்ஹன், பதுபர்க்கன் முதலிய கருடர்களின் வாரிசுகளை நீ விரும்பினால் வரனாக ஏற்கலாம்” என்றார் மாதலி திருப்தியடையவில்லை. எனவே நாரதர் மாதலியை ரஸாதலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நாரதர் சுரபி, அதன் வாரிசுகள் மற்றும் ரஸாதலத்தை வருணித்தல்

நாரதர் மாதலியிடம் கூறினார், “மாதலி இது புவியின் ஏழாவது தளமான ரஸாதலம் எனப்படும். இங்கு அமுதத்திலிருந்து தோன்றிய கோமாதா சுரபி வாசம் செய்கிறார். ப்ருத்வியின் சார தத்துவத்திலிருந்து தோன்றிய ஆறு ரஸங்களின் சாரம் சேர்ந்ததும், உத்தமமானதும்,

வாக்கிற்கெட்டாததுமான ஒரே ரஸமான பாலை தன் தனங்களில் இருந்து பிரவகித்துக் கொண்டிருக்கிறார். பிரம்மா அமுதபானம் செய்து திருப்தியடைந்தபோது அவரது வாயில் இருந்து சுரபி தோன்றினார். அந்த சுரபியின் பால் தாரையால் ஏற்பட்டது கூர்சாகரம். கூர்சாகரம் என்ற பாற்கடலில் தோன்றிய நுரையைப் பருகி வாழும் ஹேபை என்ற முனிவர்கள் இந்த ரஸாதலத்தில் வாசம் புரிகிறார்கள். சுரபியின் மகளைப் போன்ற நான்சு பசுக்கள் நான்கு திசைகளை ஏற்று அவற்றைப் போஷிக்கின்றன. ‘சுரூபா’ என்னும் பசு கிழக்கு திசையையும் ‘ஹம்சிகா’ என்னும் பசு தென் திசையையும், ‘விஸ்வரூபா சுபத்ரா’ எனும் பசு மேற்கு திசையையும், ‘சர்வகாமதுகா’ என்னும் பசு வடதிசையையும் தரித்து போஷிக்கின்றனர். இந்தப் பசுக்களின் பாலில் இருந்து தோன்றிய பாற்கடலையே தேவர்களும், அசுரர்களும் மந்தரமாலையை மத்தாக்கிக் கடைந்தனர். அப்போது வாருணிதேவி, மகாலக்ஷ்மி மற்றும் அமுதம் தோன்றியது. உச்சைஸ்ரவா என்ற குதிரையும் கௌஸ்துப மணியும் உடன் தோன்றின. நாகலோகம், சொர்க்கலோக வாசத்தை விட ரஸாதல வாழ்க்கை மிகவும் சுகமளிப்பதாகும்” என்று தெரிவித்தார்.

நாரதர் மாதலியை நாகலோகம் அழைத்துச் செல்லுதல்

ரஸாதலத்தை அறிமுகம் செய்த நாரதர் மாதலியை நாகலோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். மாதலியிடம் கூறினார்; “மாதலி, இது நாகராஜன் வாசுகியால் காக்கப்படும் அவருடைய போகவதி என்னும் நகரமாகும். இந்திரனின் அமராவதியைப் போல சுகமும், செழிப்பும் நிறைந்தது இந்நகரம். இந்த வெண்மையான சேஷநாகம் பூமியைத் தன் தலைமீது தாங்கியிருக்கிறார். பெரும் பலமுடைய அனந்தன் ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்டவர். இங்கு ஆயிரக்கணக்கான நாகங்கள் வாழ்கின்றன. இவை பெரும் பலமுடையன. இவற்றில் சிலவற்றின் உடலில் மணி, சிலவற்றில் ஸ்வஸ்திக், சிலவற்றில் சக்கரம், சிலவற்றில் கமண்டலு சின்னங்கள் உள்ளன. சில நாகங்கள் ஆயிரம் தலைகளையும், சில ஐந்நூறு தலைகளையும், சிலவற்றிற்கு நூறும், சில ஐந்தும், சில ஏழு தலைகளும், சில மூன்றும், சில இரண்டும் தலைகளைக் கொண்டுள்ளன. சிலவற்றிற்கு பெரிய படங்களும், சிலவற்றிற்கு நீண்ட உடலும் சிலவற்றிற்கு மலையைப் போல பெரிய சரீரமும் உள்ளன. ஒவ்வொரு நாகத்தின் வம்ச எண்ணிக்கையும் லட்சக்கணக்காகும் வாசுகி, தகூஷகன், கார்க்கோடகன், தனஞ்ஜயன், காளியன், நகுஷன், கம்பளன், அஸ்வதரன், மணிநாகன், ஆபூரணன் முதலிய கணக்கில் அடங்கா ஏராளமான நாகங்கள் கஸ்யபர் வம்சத்தில் தோன்றியவை. இங்கு ஏதேனும் வரன் பிடித்துள்ளதா என்று பார்” என்று மாதலியிடம் காட்டினார்.

மாதலி ஒரு நாகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தார். நாரதரிடம், கௌரவ்யகனுக்கும் ஆர்யகனுக்கும் முன்னால் நிற்கும் நாககுமாரன் சிறந்தவனாகத் தெரிகிறான். இவன் எந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவன்? இவனுடைய தாய்-தந்தையர் யார்? இவனே என் மகள் குணகேசிக்கு ஏற்ற கணவனாவான் எனத் தெரிவித்தார். நாரதர், “மாதலி, இவன் ஐராவதத்தின் குலத்தில் தோன்றிய நாகராஜன் சுமுகனாவான். இவன் ஆர்யகனுடைய பேரனும் வாமனனுடைய பெண் வயிற்றுப் பேரனுமாவான். இவனுடைய தந்தை நாகராஜன் சிகுரர் ஆவார். அவர் சிறிது நாட்களுக்கு முன் கருடனால் உணவாக்கிக் கொள்ளப்பட்டார்.” எனத் தெரிவித்தார். மாதலி “இந்த நாகத்தையே என் மகளுக்கு மணமகனாக வரிக்க விரும்புகிறேன்; அதற்கான முயற்சியைச் செய்யுங்கள்” என்று நாரதரிடம் வேண்டினார்.

மாதலியின் சொற்களைக் கேட்ட நாரதர் ஆர்யகனிடம் மாதலியை அறிமுகப்படுத்தினார். “நாகராஜா! இவர் இந்திரனின் பிரியமான நண்பனும் சாரதியும் ஆவார். இந்திரனுக்கு அனைத்துப் போர்களிலும் துணை நின்றவர். இவருடைய அழகான, நிகரற்ற பெண் குணகேசி நற்குணங்களும் சீலமும் நிறைந்தவள். மாதலி தன் மகளுக்கு வரன் தேடுவதற்காக மூன்று உலகங்களிலும் சஞ்சரித்து இங்கு வந்துள்ளார். தங்களுடைய பேரன் சுமுகனைத் தன் மகளுக்கு மணமுடிக்க இவர் விரும்புகிறார். தங்களுக்கு இந்த சம்பந்தம் விருப்பமாகத் தோன்றினால் விரைவில் திருமணம் செய்யத் தீர்மானியுங்கள். தங்களுடைய பேரனுக்குக் குணகேசியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். தங்களிடமும் ஐராவதனிடமும் சிறந்த மதிப்பு கொண்டுள்ளோம். தந்தை இல்லையென்றாலும் இவனது நற்குணங்களுக்காக இவனை வரிக்கிறோம். மாதலி தானே கன்யாதானம் செய்யத் தயாராக உள்ளார்.” என்று கூறினார்.

ஆர்யகன் மாதலி மற்றும் நாரதரிடம் கூறியவை; மாதலியின் ஏற்பாடு

ஆர்யகன் நாரதரிடம் கூறினார், “தேவரிஷியே! என் புதல்வன் கருடனுக்கு உணவாகிவிட்டான். இந்தத் துக்கத்தில் நாங்கள் ஆழ்ந்துள்ளோம். கருடன் அடுத்த மாதம் நான் சுமுகனையும் சாப்பிட்டுவிடுவேன் என்று சொல்லிச் சென்றுள்ளார். அவர் கூறியவாறே செய்வார். மரணத்தால் என் பேரன் பீடிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் நான் எவ்வாறு குணகேசியை மருமகளாக்கிக் கொள்ள முடியும்? இந்திரனின் நண்பரான மாதலியின் சம்பந்தம் சிறந்தது என்றாலும் சுமுகனின் ஆயுள் சம்பந்தமான காரணத்தால் நான் கலக்கம் கொள்கிறேன்” என்றார். இதனைக் கேட்ட மாதலி ஆர்யகனிடம் கூறினார். “நாகராஜா! உங்கள் பேரனை நான் என் மருமகனாக வரித்துவிட்டேன். எனவே சுமுகன் என்னோடும் நாரதரோடும் இந்திரலோகம்

வந்து தேவராஜனைத் தரிசிக்கட்டும். பிறகு நான் கருடனிடம் இருந்து இவரைக் காப்பாற்றுவதற்கான முயற்சியைச் செய்வேன். சுமுகன் என்னுடன் இந்திரனிடம் வரட்டும்” என்று கூறினார். பின் நாரதரும், மாதலியும் சுமுகனை உடன் அழைத்துக் கொண்டு இந்திரனிடம் சென்றனர்.

சுமுகன் இந்திரனால் நல்ல ஆயுள் அளிக்கப் பெறுதல்; குணகேசியை மணத்தல்

இந்திரனிடம் சென்றதும் நாரத மகரிஷி நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் தேவராஜனிடம் தெரிவித்தார். அப்போது விஷ்ணு பகவான் இந்திரனிடம் சுமுகனுக்கு அமுதத்தை அளித்துத் தேவர்களுக்கு நிகராக்கி விடு என்று கூறினார். இந்திரன் கருடனின் பராக்கிரமத்தை யோசித்து விஷ்ணுவிடம் தாங்களே சுமுகனுக்கு நீண்ட ஆயுளை அளித்துவிடுங்கள் என்று கூறினார். விஷ்ணு இந்திரனிடம், உலகில் உள்ள சர, அசர பிராணிகள் அனைவருக்கும் ஈஸ்வரனாகிய நீ அளிக்கும் ஆயுளை அழிக்கும் துணிச்சல் யாருக்கு உள்ளது என்று கேட்டார். விஷ்ணுவின் சொற்படி இந்திரன் சுமுகன் என்ற அந்த நாகத்திற்கு நல்ல ஆயுளை அளித்தார். ஆனால் அமுதம் அளிக்கவில்லை. இந்திரனின் வரத்தால் நீண்ட ஆயுள் பெற்ற சுமுகன் மகிழ்ந்து குணகேசியை மணந்து கொண்டு நாகலோகம் சென்றுவிட்டான். நாரதரும், மாதலியும் மகிழ்வுடன் தத்தம் இடம் சென்றனர்.

கோபம் கொண்ட கருடன் இந்திரன், விஷ்ணுவிடம் வினவதல்

பலமுள்ளவரான கருடன் சுமுகனுக்கு இந்திரன் நீண்ட ஆயுளை அளித்துள்ளார் என்ற விவரத்தை அறிந்தார். மிகுந்த கோபத்துடன் இந்திரனிடம் வந்தார். இந்திரனிடம் கோபத்துடன் பேசலானார், “பகவான்! தாங்கள் எனக்கு விருப்பப்படி இருக்க வரமளித்து விட்டு இப்போது ஏன் தடை செய்கிறீர்கள்? பாம்புகளை எனக்கு உணவாகப் பகவான் நிச்சயித்துள்ளார். பிறகு நீங்கள் ஏன் அதில் தலையிடுகிறீர்கள்? தேவா? சுமுகன் என்ற நாகத்தை என் உணவிற்காகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தேன். அதற்கான சமயத்தையும் நிர்ணயித்துள்ளேன். அதன் மூலமே என்னுடைய பெரிய குடும்பத்தை நான் போஷிக்க வேண்டும். சுமுகன் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றுவிட்டால் அதற்குப் பதிலாக நான் வேறு ஒன்றை இம்சிக்க முடியாது. உணவில்லாமல் நானும் என் குடும்பத்தவரும் உயிரைவிடப் போகிறோம். நான் மூவுலகங்களையும் ஆளும் திறமையுடையவனாக இருந்தாலும் மற்றவர்களுடைய சேவையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளேன். தேவேந்திரா! தாங்கள் இருக்கும்போது விஷ்ணுவும் கூட என்னைத் தடுக்க முடியாது. ஏனெனின் மூவுலகத்தையும் தாங்களே ஆட்சி செய்கிறீர்கள் என் தந்தை

காஸ்யப மகரிஷி; தாயார் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் மகள் நானும் உலகத்தின் பாரத்தை எளிதாகச் சுமக்க முடியும். என்னிடம் பெரும் பலம் உள்ளது. ஸ்ருதஸ்ரீ, ஸ்ருதசேனன், யுவஸ்வான், ரோசனாமுகன், பிரசுதன், காலகாக்ஷன் என்னும் அரக்கர்களையும் நான் கொன்றுள்ளேன். தங்கள் தம்பி விஷ்ணுவிற்குச் சேவை செய்து அவரைச் சுமக்கிறேன். இதனால்தான் தாங்கள் என்னை அவமதிக்கிறீர்கள். விஷ்ணுவின் பெரும் பாரத்தைச் சுமக்கக்கூடியவன் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? எல்லோரையும் விடச் சிறந்த சக்தி பெற்றும் உற்றார் உறவினரோடு விஷ்ணுவின் பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். வாசவா! தாங்கள் என்னை அவமதித்து என் உணவைப் பிடுங்கிக் கொண்டீர்கள். என்னுடைய கௌரவம் பங்கம் அடைந்துவிட்டது. இதற்குத் தாங்களும் ஸ்ரீ ஹரியுமே காரணம் ஆவீர்கள்” என்று கூறிய கருடன் விஷ்ணுவிடம் பேசலானார்.

“விஷ்ணுவே! அதிதியின் கர்ப்பத்தில் தோன்றிய தேவர்களில் தாங்கள் பலசாலியாவீர்கள். நான் தங்களை என் சிறகின் ஒரு பகுதியில் அமர வைத்துக் கொண்டு எந்தக் களைப்பும் இன்றிச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். தாங்களே எல்லோரையும் விட அதிக பலமுடையவன் யார் என்று யோசியுங்கள்” என்று கருடன் கூறினார்.

கருடனின் காவபங்கம்

கருடனின் பேச்சுக்களைக் கேட்ட பகவான் விஷ்ணு “நீ மிகவும் பலவீனமானவன். ஆனால் நீ உன்னைப் பெரும் பலசாலியாகக் கருதுகிறாய். முட்டையில் இருந்து தோன்றியவன் நீ. என் முன்னால் இனி ஒருபோதும் உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொள்ளாதே; மூவுலகமும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் என்னைச் சுமக்க முடியாது. நானே என் மூலம் என்னைச் சுமந்து கொள்ளுகிறேன். உன்னையும் தரிக்கிறேன். முதலில் என் வலது கையை, அதன் பாரத்தைச் சுமந்து கொள். அவ்வாறு செய்தால் உன் பலம் நிரூபிக்கப்படும்” என்று கூறி, தன்னுடைய வலதுகரத்தைக் கருடனின் தோளில் வைத்தார். பகவானுடைய வலது கரத்தின் பாரத்தைத் தாங்க இயலாத கருடன் மயங்கி விழுந்துவிட்டார்; ஒரு கரத்தின் பாரம் மலைகளுடன் புவியனைத்தின் பாரமாக இருந்தது. பகவான் கருடனை பலமாக அழுத்தவில்லை. அதனால் அவர் உயிர் பிழைத்தார். ஒரு கரத்தின் பாரத்தையே தாங்க முடியாத கருடன் உணர்வு பெற்று விஷ்ணு பகவானின் திருவடிகளை பணிந்தார். “பகவான் தங்களின் இந்த கரத்தை இயல்பாக என் மீது வைத்ததுமே தாங்க இயலாமல் பூமியில் விழுந்துவிட்டேன். தாங்கள் என் குற்றத்தை மன்னித்து விடுங்கள். விபுவே! எனக்குத் தங்கள் பலம் தெரியாது. அதனால் என் பலத்தைப் பெரிதாகக் கருதி வந்தேன்.

நான் தங்களுடைய கொடியில் இருக்கும் ஒரு சாதாரணப் பறவை. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் என்று பகவானின் திருவடிகளைப் பணிந்து கூறினார். பகவான் விஷ்ணுவும் கருடனுக்கு அருள்செய்து அவரிடம் மறுபடி ஒருபோதும் இவ்வாறு கர்வம் கொள்ளாதே என்று அன்புடன் கூறினார். பிறகு பகவான் தன்னுடைய காலின் கட்டை விரலால் சுழுக நாகத்தினை எடுத்துக் கருடனின் மார்பில் வைத்தார். கருடன் அந்த சர்ப்பத்தை அன்றிலிருந்து எப்போதும் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவ்வாறு பெரும் புகழும் பலமும் கொண்ட வினதையின் மகன் கருடன் விஷ்ணுவின் பலத்தால் தாக்கப்பட்டுத் தன் கர்வத்தைத் துறந்தார்.

4.2 விதுலா என்ற மகாராணி தன் மகனுக்கு உபதேசித்தது (உத் பருவம் அத் 133-136)

குந்திதேவி தன் புதல்வர்களுக்காக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறியது

குந்திதேவி தன் புதல்வர்களாகிய பாண்டவர்கள் போர் செய்து கௌரவர்களை வென்று ராஜ்யத்தைப் பெற வேண்டும் என்றே விரும்புகிறாள். எனவே கௌரவ சபைக்குத் தூதுவராக வந்து திரும்பும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடம் விதுலா என்ற கூத்திரிய குலத்து மகாராணியைப் பற்றிய செய்தியினைத் தன் புதல்வர்களிடம் கூறுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறாள். குறிப்பாக யுதிஷ்டிரரிடத்தில் இதனைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறாள்.

விதுலா கூத்திரிய குலத்துப்பெண்; உத்தம குலத்தில் தோன்றியவள்; புகழ் மிக்கவள்; புலன்களை வென்றவள்; வரப்போவதை அறிந்தவள்; பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தவள்; மன்னர்கள் மத்தியில் பெரும் புகழ் பெற்றவள். ஒரு சமயம் அவளுடைய மகன் சஞ்ஜயன் சிந்துராஜனிடம் தோல்வியடைந்து மிகுந்த தீனனாகி வீட்டிற்கு வந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மகாராணி விதுலா தன் மகனை அந்த நிலையில் கண்டு நிந்திக்கலானார். “மகனே! நீ என் கர்ப்பத்தில் இருந்து தோன்றியுள்ளாய் ஆனாலும் எனக்கு ஆனந்தம் அளிப்பவனல்ல; பகைவனுக்கே மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கச் செய்கிறாய். ஆதலால் நீ என் வயிற்றில் பிறந்தவனல்ல என்று கருதுகிறேன். உன் தந்தையும் உன்னைத் தோற்றுவிக்கவில்லை. பின் உன்னைப் போன்ற கோழை எங்கிருந்து வந்தான். நீ கோபமற்றவன். கூத்திரியனாகக் கருத்த தக்கவனல்ல; நீ பெயரளவிற்கே புருஷனாவாய்; நீ அலிக்குச் சமமானவன். நீ வாழ்க்கை முழுவதும் அவநம்பிக்கையுடன் இருக்கப் போகிறாயா? இப்போது எழுந்திரு. மீண்டும் போரின் பாரத்தைச் சுமந்து கொள். உன்னையே பலவீனனாகக் கருதி அவமதித்துக் கொள்ளாதே. பயமற்றவனாகிவிடு. பகைவனிடம் தோற்று வீட்டில் தூங்காதே. கௌரவத்தையும், மானத்தையும் இழந்து உறவினர்களைச் சோகத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறாய். போதும் நீ எழுந்து நில். பகைவரிடம் தோற்று இங்கு படுத்துக் கொண்டிராதே. உன் வீரச் செயலால் புகழைத் தேடு. மத்திம, அதர்ம வழியைப் பின்பற்றாதே. போர்க்களத்தில் சிம்மநாதம் செய்து உறுதியோடு நில். எரியும் விறகைப் போல் சிறிது நேரமாவது பகைவருக்கு முன் பெரும் வீரத்தை வெளிப்படுத்து. ஆனால் வாழும் விருப்பத்தோடு புகையை மட்டும் வெளியிடும் வைக்கோலின் தீயைப் போல ஆகிவிடாதே. வீரன், அறிஞன் விரும்பிய பலன் கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும் துயரம் அடையக்கூடாது. உயிருள்ளவரை முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

கோழையே! உன்னுடைய கர்மங்கள் நஷ்டமாகிவிட்டன. உன்னுடைய புகழ் மண்ணில் மறைந்துவிட்டது. போகத்தின் சாதனமான ராஜ்யமும் பிடுங்கப்பட்டது. இப்போது நீ எதற்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்? மனிதன் நீரில் முழுகும்போதோ, அல்லது கீழே விழும்போதே கூட பகைவனுடைய காலை பிடித்து மூழ்க வேண்டும். அப்போதுதான் உயிரிழந்தாலும் பகைவனையும் சேர்த்து மூழ்கடிக்க வேண்டும். தானம், தவம், உண்மை பேசுதல், வித்தை மற்றும் செல்வம் சேர்ப்பது போன்றவற்றால் புகழ் பெற்ற மனிதன் தாயின் மகனல்ல; மலம்-மூத்திரம் மட்டுமேயாவான். நீ அலி. காபாலிகர், கோழைகளுக்கு ஏற்ற பிசுஷ முதலிய நிந்திக்கக் கூடிய தொழிலை ஏற்கக்கூடாது. ஏன் எனில் அது இகழ்ச்சியுடன் துன்பம் அளிப்பதுமாகும். உன்னுடைய கோழைத்தனத்தால் நாங்கள் ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, ஸ்தானப் பிரஷ்டர்களாக மற்றும் ஏழைகளாக வாழ்க்கையில் குறைவுகளினாலேயே இறந்துவிடுவோம். நீ குலத்தின் வம்சத்தின் கௌரவத்தை அழிப்பவன். உன் உருவில் புதல்வன் என்ற பெயரில் நான் கலிபுருஷனுக்கே பிறப்பளித்தேன் என்று தோன்றுகிறது. உலகில் எந்த பெண்ணும் இத்தகைய புதல்வனுக்குப் பிறப்பளிக்க வேண்டாம். நீ ஒரு முகூர்த்த நேரம் அல்லது கூணப்பொழுதோ பகைவரின் தலைமீது எரியும் நெருப்பாகிப் பரவிவிடு. திருப்தி, இரக்கம், முயற்சியின்மை, பயம் என்பவை செல்வத்தை அழிப்பவையாகும். இந்தக் குற்றங்களிலிருந்து உன்னை விடுவித்துக் கொள். உன் இதயத்தை இரும்பு போல உறுதியாக்கிக் கொள். மறுபடியும் உன் ராஜ்யத்தைத் தேடு.” என்று கூறினான். அவன் மகன் சஞ்சயனோ நான் இல்லாவிடில் உனக்கு செல்வத்தாலும் போகத்தாலும் என்ன சுகம் கிடைக்கும் என்று கேட்டான். விதுலா மீண்டும் தன் மகனைப் போருக்காக உற்சாகப்படுத்தினான்.

“சஞ்ஜயா! நீ இந்த நிலையில் வீரத்தை விட விரும்பினால் விரைவில் தாழ்ந்த மனிதனாகிவிடுவாய். மரணத்தை நெருங்கிய மனிதனுக்கு எந்த மருந்தும் பலனளிக்காததுபோல என்னுடைய பொருள் நிரம்பிய சொற்களும் உன் மனதை நெருங்கவில்லை என்பது துக்கத்திற்குரிய விஷயமாகும். சிந்துராஜனின் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. உன்னுடைய பலமின்மை காரணமாக செய்வதறியாமல் துயருடன் இருக்கிறார்கள். சிந்துராஜனுடைய பகைவர்களான மன்னர்களோடு நட்பு கொள். சரியான சமயம் வரும்வரை மலைக் குகைகளில் மறைந்து வாழ்; சிந்துராஜன் முதுமையற்றவனோ, மரணமற்றவனோ அல்ல. போரில் வெற்றி பெற்று வெற்றியுடையவன் என்ற பெயரை (சஞ்ஜயன்) நிலை நிறுத்திக் கொள். நீ சிறுவனாக இருந்தபோது சிறந்த அறிவாளியான பிராமணன் இவன் ஆபத்தில் அகப்பட்டாலும் மறுபடி உயர்வு பெறுவான் என்று கூறியுள்ளான். ஆதலால் நான் அடிக்கடி உன்னிடம்

இவ்வாறு கூறுவேன்; கூறிக் கொண்டே இருப்பேன். உனக்கு வெற்றி உண்டாகும் என நம்புகிறேன். சஞ்ஜயா? போரால் எனக்கோ, நம் முன்னோர்களுக்கோ லாபமோ, நஷ்டமோ ஆகட்டும். ஆனால் போரிடுவது கூடித்திரிய தர்மமாகும். அதிலிருந்து பின் வாங்காதே. நான் உச்ச குலத்தில் தோன்றி இன்னொரு உச்ச குலத்திற்கு மணமுடித்து வந்தேன். நல்ல செல்வங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன். உற்றார் உறவினரால் மதிக்கப்பட்டவன். இப்போது ராஜ்யம் இல்லாமல் நானும் உன் மனைவியும் செல்வம் இழந்து பணியாட்கள் ஆசாரியன், யாகம் செய்யும் அந்தணன், புரோகிதர் முதலியோரால் மதிக்கப் பெறாவிட்டாலும் நீ அதனைக் கண்டு மிகுந்த வருத்தமடைவாய். உயிர்தரிக்கமாட்டாய் மற்றவர்களை ஆதரித்து வாழும் நாம் மற்றவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வாழ்வதை விட உயிர்த் தியாகம் செய்வதே மேலானது. எல்லையற்ற கடலில் மூழ்கும் எங்களைக் கரையேற்றும் படகு நீ. நாங்கள் இறந்தவருக்குச் சமமாகியுள்ளோம். எங்களுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளி. ஒரு பகைவனை வதம் செய்வதாலேயே ஒரு வீரன் உலகனைத்திலும் பிரசித்தி பெறுகிறான். தேவராஜன் இந்திரன் விருத்தாசுரனை வதம் செய்தாலேயே மகேந்திரன் என்ற புகழைப் பெற்றார். மூன்று உலகுக்கும் தலைவரானார். போர் சொர்க்கத்தின் வாசலுக்குச் சமமான உத்தம கதி; அல்லது அமுதம் போன்ற ராஜ்யத்தை அடையும் ஒரே வழி என்பதை எண்ணிப் பகைவர் மீது தீக்கட்டையைப் போலப் பாய்ந்து செல். நீ செளவீர தேசத்தின் விரும்பிய கன்னியோடு ஆனந்தத்தை அனுபவி. முன்போல செல்வத்தின் மிகுதிக்காகக் கர்வப்படு. நீ மற்றவர்களின் சேவகனாக வாழத் தகுந்தவனல்ல. சஞ்ஜயா! தீர கூடித்திரியன் மதங்கொண்ட யானையைப் போலப் பயமின்றிச் சஞ்சரிக்க வேண்டும். பாவிகளுக்குத் தண்டனை அளித்தபடி முயற்சி உடையவனாகவே இருக்க வேண்டும்” என்று விதுலா மகனிடம் வீரனுக்குரிய தர்மத்தை எடுத்துரைத்தாள்.

விதுலாவும் சஞ்ஜயனும் உரையாடுதல்; விதுலா போரில் வெற்றி பெறும் வழிகளைக் கூறுதல்

தாயின் கடுமையான சொற்களைக் கேட்டுச் சஞ்ஜயன் கூறினான், “அம்மா! உன்னுடைய இதயம் இரும்பால் ஆனதுபோல் காணப்படுகிறது. நீ என் தாயாக இருந்தும் இத்தனை இதயமற்றவளாக இருக்கிறாய். நீ வீரர்களைப் போல் பேசுகிறாய். இவ்வாறு பேசி என்னைப் போரில் ஈடுபடுத்துகிறாய். நீ வேறு ஒருவனுடைய தாய் என்பது போல ஒரே மகனான என்னிடம் நீ இத்தனை நிஷ்டுரமாகப் பேசுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நான் இல்லை என்றால் உலகம் முழுவதையும் நீ பெற்றாலும் என்ன சுகம் பெறப் போகிறாய்? நான் போரில் கொல்லப்பட்டால் உனக்கு

அணிகலன்களையும், போகங்களாலும் என்ன சுகம் கிடைக்க முடியும்?” என்று கேட்டான். விதுலா பதிலளித்தாள்; “மகனே! சஞ்ஜயா! வித்வான்களின் ஆயுள் முழுவதும் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஆகவே உள்ளது. அதனை எண்ணியே நானும் போருக்காக உன்னைத் தூண்டினேன். உன்னுடைய வீரத்தைக் காட்டுவதற்கான சரியான சந்தர்ப்பம் வாய்த்துள்ளது. இச்சமயத்தில் பகைவர்களை வெல்லாவிடில் எல்லா நிலையிலும் இகழ்ச்சியையே பெறுவாய். இச்சமயத்திலும் நான் உனக்கு ஏதும் கூறவில்லை என்றால் என்னுடைய வாட்சல்யம் கழுதையின் அன்பைப்போல் சக்தியற்றதாகவும், பொருளற்றதாகவும் ஆகிவிடும். தர்ம, அர்த்த மற்றும் நற்குணங்களோடு தேவருலகத்திலும், பூவுலகத்திலும் உபயோகமான நற்கருமத்தைச் செய்வதால் மட்டுமே நீ எனக்குப் பிரியமானவனாக முடியும். முயற்சியற்ற, பணிவற்ற தீய புத்தியுடைய மகனால் சுகத்தைப் பெற விரும்புவன் பிள்ளைகளைப் பெறுவது வீணாகும். சஞ்ஜயா! இந்த உலகத்தில் போருக்காகவும், வெற்றிக்காகவுமே பகவான் கூடித்திரியர்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். அவன் வெற்றி பெறட்டும். அல்லது போரில் கொல்லப்பட்டும். தீரம் மிக்க கூடித்திரியன் பலமுறை தோற்றுக் கோபத்தில் எரிந்தாலும் அவன் வெற்றியை விரும்பிப் பகைவரைத் தாக்க வேண்டும். தன் உடலைத் தியாகம் செய்தோ அல்லது பகைவனைக் கொன்று வீழ்த்தியோ அமைதியடைகிறான். கங்கை கடலில் சென்று மறைவதுபோல வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டவனும் நிச்சயம் காணாமல் போகிறான்.” என்று மீண்டும் கடுமையாகப் பேசினான்.

சஞ்ஜயன் தன் தாயிடம், “அம்மா நீ உன் வாயால் இவ்வாறு கூறக்கூடாது. உன் மகனாகிய என்னைக் கருணையுடன் பார்” என்று வேண்டினான். விதுலா, மகனிடம் கூறினாள், “உன் சொல்லால் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனக்குத் தாய் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று நீ கூறுகிறாய். அதனாலேயே நானும் மகனாகிய உனக்கு உன்னுடைய கடமையை அறிவிக்கிறேன். சிந்து தேசத்தின் வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு வரும்போது நான் உன்னை வரவேற்பேன். மிகுந்த கஷ்டம் இருந்தாலும் உன் வெற்றியை நான் காண்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.” என்றாள். சஞ்ஜயன் கூறினான், “அம்மா என்னிடம் பொக்கிஷமும் இல்லை. படைவீரர்களும் இல்லை. உதவி செய்பவர்களும் இல்லை; பிறகு நான் எப்படி வெற்றி பெற முடியும்? அதனாலேயே ராஜ்யத்தைப் பெறும் எண்ணத்தை விலக்கிக் கொண்டு விட்டேன். நான் வெற்றியடையும் வழி ஏதேனும் உனக்குத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டான்.

விதுலா சஞ்ஜயனுக்குத் தெரிவித்த உபாயங்கள்; உற்சாக மொழிகள்

விதுலா மகனிடம் கூறினாள்; “மகனே முன்பிருந்த செல்வம் நஷ்டமாகிவிட்டது என்று உன்னையே நீ அவமதிக்காதே. செல்வமும், ராஜ்யமும் மீண்டும் கிடைக்கும். கிடைத்தாலும் நஷ்டம் அடையவும் முடியும். எல்லாக் கர்மங்களின் பலன்களிலும் எப்போதும் நிலையின்மை உள்ளது. சில சமயம் கர்மத்தால் பலன் கிடைக்கிறது. சில சமயம் பலன் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் கர்மத்தைத் தொடங்காதவன் பலனைப் பெறவே முடியாது. கர்மத்தை உற்சாகத்தோடு மேற்கொண்டால் இருவகைப் பலனும் கிடைக்கும் என்ற நிலை உள்ளது. வெற்றி கிடைத்தே தீரும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையோடு எப்போதும் கவலையற்றவனாய் நீ எழு; விழி; ஐஸ்வர்யத்தை அடைவிக்கும் கர்மங்களில் ஈடுபடு (சுவாமி விவேகானந்தர் உரைத்த எழுந்திரு; விழித்திரு; முயன்றிரு) மகனே! உனக்கு பலவகை எடுத்துக் காட்டுகளையும். உபாயங்களையும், உற்சாகம் அளிக்கும் சொற்களையும் கூறியுள்ளேன். நான் இனி உன்னுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்க்கப் போகிறேன். நீ விரும்பும் புருஷார்த்தத்தை வெளிப்படுத்து.

சிந்துராஜன் மீது கோபம் கொண்டவர்கள், செல்வத்தின் மீது பேராசை கொண்டவர்கள், சிந்துராஜனிடம் தோற்று கூடினமடைந்தவர்கள். தங்கள் வீரத்தில் நம்பிக்கையுடையவர்கள். உன் பகைவனைப் பழிவாங்க விரும்புகிறவர்கள் ஆகிய அனைவரிடமும் நீ கவனத்துடன் நடந்து கொள். தானம் மானம் முதலியவற்றின் மூலம் உன் பக்கத்திற்கு இழுத்துக் கொள். நீ மிகப் பெரிய சமுதாயத்தைப் பிரிக்க முடியும். பெரும் காற்று மேகத்தைச் சிதறச் செய்வது போலப் பகைவரைச் சிதறச் செய்ய இயலும். நீ அவர்களுக்கு முன்னதாகவே சம்பளம் கொடு. அனைவரிடமும் இனிமையாகப் பேசு; அவ்வாறு செய்வதால் அவர்கள் உனக்கு விருப்பமானதைச் செய்வார்கள். உன்னைத் தங்களது தலைவனாக்கிக் கொள்ளுவார்கள். நீ போருக்குத் தயாரானதை அறியும் பகைவன் பயத்தால் கவலையடைவான். வீரம் மிகுந்த பகைவனை நம்பிக்கைக்குரிய தூதர்கள் மூலம் சாம், தான, நீதிகளைப் பிரயோகித்து அனுகூல மாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு பகைவனை சாந்தப்படுத்திப் பயமின்றி இருக்கலாம். அதனால் போரில் சிக்காமல் தன்னுடைய செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். செல்வம் நிரம்பிய மன்னனை ஏராளமான நண்பர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவனுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள். செல்வம் இழந்தவனை அவனுடைய நண்பர்களும், சகோதரர்களும், உறவினர்களும் கூட விலக்கிவிடுகிறார்கள். நிந்திக்கவும் செய்கிறார்கள். பகைவனை நம்புகிறவன் ராஜ்யத்தைப் பெறவே முடியாது.

மகனே? எத்தகைய விபத்து எவ்வாறு வந்தாலும் மன்னன் ஒருபோதும் பயப்படக்கூடாது. பயந்தாலும் பயத்தைக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. மன்னன் பயந்தால் அவனைச் சார்ந்த மக்களும் பயப்படுகிறார்கள். சேனையும் மந்திரிகளும் கூட வேறு வகையாக நடந்து கொள்ளுகின்றனர். சிலர் பகைவரைச் சரணடைகின்றனர். சிலர் ராஜினாமா செய்கின்றனர். மன்னனால் முன்பு அவமதிக்கப்பட்டவர் கொல்லவும் முயல்கின்றனர். ஆபத்து காலத்தில் மன்னனோடு தானும் சோகத்தில் ஆழ்பவன் நண்பன் ஆக மாட்டான். சங்கடத்தில் இருக்கும் மன்னனைக் காக்கச் சங்கடப் பம் செய்பவர்களை ஒருபோதும் விலக்காதே. உன்னுடைய உற்சாகத்தை அதிகரிப்பதற்காகவே கடுமையாகப் பேசினேன். சஞ்ஜயா? நான் அனைத்தையும் சரியாகவே கூறினேன் என்றால், நான் கூறியது சரியென்று நீ கருதினால் தன்னைத்தானே உக்கிரன் ஆக்கிக் கொண்டு வெற்றிக்காக எழுந்து நில். இன்னும் நம்மிடம் மிகப்பெரிய பொக்கிஷம் உள்ளது. அது உனக்கு தெரியாது. என்னைத் தவிர வேறு யாரும் அதை அறிய மாட்டார்கள். இன்னும் உனக்கு நூற்றுக்கணக்கான நல்ல நண்பர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் போரில் பின்வாங்காதவர்கள். உன் சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்பவர்கள். இவர்களுடைய துணையோடு வெற்றியைக் கைப்பற்று” என்று விதுலா கூறினாள்.

தாயின் சொற்களைக் கேட்ட சஞ்ஜயன் தெளிவு பெற்றான். “அம்மா! என்னுடைய இந்த ராஜ்யத்தைப் பகைவரிடம் இருந்து நான் மீட்க வேண்டும். அல்லது போரில் உயிர் துறக்க வேண்டும். உன்னுடைய அமுதம் போன்ற சொற்கள் மிக அரிதாகக் கேட்கக் கிடைத்தன. இதோ பார்! நான் பகைவரை அடக்கி வெற்றி பெற உற்றார்-உறவினருடன் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினான். தாயின் உபதேசத்தை அப்படியே கடைப்பிடித்தான். வெற்றி பெற்றான்.

4.3 ருக்மி (உத் பருவம் அத் 158)

போஜவம்சத்து மன்னர் பீஷ்மகன்; பீஷ்மகனின் புதல்வன் புகழ்மிக்க ருக்மி. கந்தமாதனவாசியான கிம்புருஷன் த்ருமனுக்குச் சீடனாகி தனுர்வேதம் முழுவதையும் கற்றவன். காண்டீபம் வருணனுடையது. விஜயவில் தேவராஜன் இந்திரனுடையது. சார்ங்கம் என்னும் வில் பகவான் விஷ்ணுவிடையதாகும். காண்டவ வனம் எரித்தபோது அர்ஜுனன் அக்னி தேவனிடமிருந்து காண்டீபத்தைப் பெற்றார். ருக்மி த்ருமனிடமிருந்து விஜயம் என்னும் வில்லைப் பெற்றார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முரன் என்னும் அசுரனின் இரும்பு வலையை அறுத்து, பூமியின் புதல்வனான நரகாசுரனை வென்று, அவனிடமிருந்து அதிதி தேவியின் குண்டலங்களை மீட்டபோது சார்ங்கம் என்னும் உத்தம வில்லைப் பெற்றார்.

ருக்மி தன் சகோதரி ருக்மிணியை பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ருக்மிணியின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவளைக் கவர்ந்து சென்றபோது ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் கொல்லாமல் தன் நகரமான குண்டினபுரத்திற்குத் திரும்ப மாட்டேன் எனச் சபதம் செய்தான். அவன் தன் பெரிய சதுரங்க சேனையோடு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரோடு போரிட்டபோதும் அவரை வெல்ல முடியவில்லை. அதனால் வெட்கம் கொண்ட அவன் குண்டினபுரம் திரும்பவில்லை. ருக்மி போஜகடம் என்ற நகரினை உருவாக்கி அதில் இருந்தே ஆட்சி புரியலானான். பராக்கிரமமுடைய ருக்மி ஒரு அக்ஷௌஹிணி சேனையுடன் பாண்டவர்களிடம் வந்தான். வாசுதேவனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய விரும்பி வந்தான்.

யுதிஷ்டிரர் அவனை அன்புடன் வரவேற்றார். முறைப்படி உபசரித்தார். ருக்மியும் அவர்களின் உபசரிப்பை ஏற்றுப் படைவீரர்களுடன் ஓய்வெடுத்தான். பிறகு வீரர்களின் நடுவில் அமர்ந்த அவன், அர்ஜுனனிடம், “பாண்டு குமாரா! நீ பயந்திருப்பாயாகில் நான் போரில் உனக்கு உதவ வந்துள்ளேன். நான் இந்தப் பெரும் போரில் உனது பகைவரோடு சகிக்க முடியாதவாறு போரிடுவேன். இவ்வுலகில் எனக்குச் சமமான வேறு வீரன் யாரும் இல்லை. நீ பகைவருடைய எந்தப் பகுதியை அழிக்கக் கூறுவாயோ நான் அதைப் போரில் அழித்துவிடுவேன். எனக்கு எதிராக, பீஷ்மர், துரோணர், இருவர் மற்றும் கர்ணன் யாராக இருந்தாலும் உயிருடன் விடமாட்டேன். நான் தனியாகவே போர்க்களத்தில் உன் பகைவர் அனைவரையும் வென்று இந்த ராஜ்ஜியத்தை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்வேன்” என்று கூறினான். தருமராஜன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மற்ற மன்னர்கள் முன்னிலையில் இவ்வாறு

கூறியதும், அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரையும் பார்த்தவாறு புன்னகையுடன் கூறலானார்.

“வீரனே! நான் கௌரவ குலத்தில் தோன்றியவன். மகாராஜா பாண்டுவின் புதல்வன். துரோணாசாரியரைக் குருவாகக் கொண்டவன். அத்துடன் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எங்களுடைய நண்பராவார். நான் என் கையில் காண்டீவ வில்லை ஏந்தியுள்ளேன். அவ்வாறு இருக்கும்போது என்னைப் பயந்தவன் என்று எவ்வாறு கூறிக் கொள்ள முடியும்? வீரனே! கௌரவர்களின் கோஷ யாத்திரை சமயத்தில் கந்தவர்களோடு போர் புரிந்தேன்; காண்டீவ வனத்தில் தேவ, தானவரோடு போரிட்டேன்; நிவாத கவசர் - காலகேயர் ஆகிய தானவர்களோடு தனியாகவே யுத்தம் செய்தேன். விராட நகரத்தில் கௌரவர்களோடு நடந்த போரில் தனியாகவே மகாரதிகளோடு போர் செய்தேன். இச்சமயங்களில் யாரும் எனக்கு உதவி செய்யவில்லை. நான் போரில் வெற்றி பெற ருத்ரன், இந்திரன், யமன், குபேரன், வருணன், அக்னி, கிருபாசாரியார், துரோணாசாரியார் மற்றும் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆராதனை செய்துள்ளேன். நான் தேஜஸ் உடையவன்; உறுதியானவன், திவ்யமான காண்டீவ வில்லை ஏந்தியவன். குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த தூண்களைப் பெற்றுள்ளேன், திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவன். பின் என் போன்றவன் வஜ்ரதாரி இந்திரனுக்கு எதிரில் கூட நற்புகழை அழிக்கும்படியான “நான் பயந்துள்ளேன் என்ற சொல்லை எவ்வாறு கூற முடியும்? மன்னா! நான் பயந்தவனல்ல; எனக்கு உதவியாளனும் தேவையில்லை” எனக் கூறினார்.

அறிவும், வீரமும் பொருந்திய அர்ஜுனனுடைய பேச்சைக் கேட்டு ருக்மி தன் கடலைப்போல விசாலமான தன் சேனையைத் திருப்பிக் கொண்டு துரியோதனனிடம் சென்றான். துரியோதனனிடம் தான் துரியோதனனின் வெற்றிக்கு உதவுவதாகக் கூறினான். துரியோதனனும் ருக்மியின் உதவியைப் பெற மறுத்துவிட்டான். மகாபாரதப் போரில் இருந்து இரண்டே வீரர்கள் தனித்துவிடப்பட்டனர். ஒருவர் பலராமர், மற்றவர் ருக்மி. பலராமர் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றுவிட்டார். பீஷ்மகரின் புத்திரன் ருக்மி தன் தலைநகர் திரும்பிவிட்டான்.

4.4 அம்பையின் வரலாறு (உத்தியோக பருவம் அத் 173-187)

பீஷ்மர் துரியோதனனிடம் விவரித்தது

காசிராஜனின் பெண்கள் முன்றுபேர். அவர்கள் அம்பை, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்போராவார். அம்பா மூத்தவள். அம்பிகை இரண்டாவது மகள்; அம்பாலிகை இளையவள். காசிராஜன் தனது பெண்களின் சுயம்வரத்தை நிச்சயித்தான். வீரமும், பராக்கிரமமே கன்யா சுல்கமாகக் கூறப்பட்டது. சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு புவியின் மன்னர்கள் அனைவருக்கும் அழைப்பு விடுத்தான்.

பீஷ்மர் சுயம்வரத்தில் கலந்து கொள்ளுதல்; பெண்களை வென்று வருதல்

இச்சமயம் ஹஸ்தினாபுரத்தில் சாந்தனு மன்னர் அமரராகிவிட்டார். அவரது மூத்த புதல்வர் கங்கையின் மைந்தன் பீஷ்மர் பிரம்மச்சரியவிரதம் பூண்டுவிட்டார். சாந்தனு, சத்தியவதியின் புதல்வர்களான சித்ராங்கதன் விசித்திரவீரியன் இருவரும் தாய் சத்தியவதியாலும், சகோதரர் பீஷ்மராலும் வளர்க்கப்பட்டனர். உரிய வயதில் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட சித்ராங்கதன் வேட்டையாடும்போது விலங்கால் கொல்லப்பட்டான். பின் விசித்திர வீரியனே அரசனானான். இளையவன் ஆனதால் ராஜ்யத்தை பீஷ்மரே தன் தம்பி விசித்திரவீரியனுக்காக நிர்வகித்து வந்தார். விசித்திரவீரியனுக்கு தகுந்த ராஜகன்னிகையைத் திருமணம் செய்து வைக்க பீஷ்மர் தீர்மானித்தார். இச்சமயம் காசிராஜனின் பெண்களுக்குச் சுயம்வரம் அறிவிக்கப்பட்டது. விசித்திரவீரியனுக்காக பீஷ்மர் இச்சுயம்வரத்தில் கலந்து கொண்டார். பராக்கிரமமே கன்யா சுல்கம் என்பதையறிந்த பீஷ்மர் அக்கன்னியைத் தன் தேரில் ஏற்றினார். பிறகு அங்கு வந்திருந்த மன்னர்களிடம் சாந்தனுவின் மகனான பீஷ்மர் இக்கன்னியரை உங்கள் முன்னே அழைத்துச் செல்லுகிறேன். நீங்கள் உங்கள் முழுபலத்துடன் இவர்களை விடுவிக்க முயற்சி செய்யுங்கள் என்று கூறினார். மன்னர்கள் அனைவரும் தேர்க்கூட்டத்தோடு நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு பீஷ்மரோடு போர் புரியலானார்கள். ஆனால் பீஷ்மரின் வில்லாற்றலுக்கு முன் அவர்களால் வெற்றி பெற்றுப் பெண்களை மீட்க முடியவில்லை. போரில் அவர்களது தேரின் கொடிகளை அறுத்து வீழ்த்தி, அவர்களது குதிரைகளையும், யானைகளையும், சாரதிகளையும் பூமியில் கிடத்திய பீஷ்மரின் வீரத்தைக் கண்டு அம்மன்னர்கள் தலைவணங்கிப் புகழலாயினர்.

பீஷ்மர் பெண்கள் மூவருடனும் ஹஸ்தினாபுரம் வந்து சத்தியவதியிடம் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்.

அம்பை சால்வராஜனை விரும்புவதை பீஷ்மரிடம் தெரிவித்தல்; பீஷ்மர் அவளை சால்வமன்னனிடம் செல்ல அனுமதியளித்தல்

பெண்களை விசித்திரவீரியனுக்கு மணமுடிப்பதாகத் தான் வென்று வந்த விஷயத்தைத் தாய் சத்தியவதியிடம் பீஷ்மர் தெரிவித்தார். சத்தியவதி பீஷ்மரிடம் மகிழ்ச்சியடைந்து பாராட்டினாள். பின்னர் திருமண ஏற்பாடுகள் தொடங்கின. இந்நிலையில் மூத்தவளான அம்பா, வெட்கத்துடன் பீஷ்மரிடம் கூறலானாள். “பீஷ்மா! நீ தர்மம் அறிந்தவன். சாஸ்திரங்களில் நிபுணன். என் பேச்சைக் கேட்டுத் தர்மப்படி நடந்து கொள். நான் என் மனதால் சால்வராஜனை என் கணவனாக வரித்து விட்டேன். அவரும் தனிமையில் என்னை வரித்துக் கொண்டார். இது முன்பு நடந்த விஷயம். என் தந்தை அறியாதது. பீஷ்மா! நான் வேறு ஒருவரை விரும்பிய ராஜ கன்னிகை ராஜ தர்மத்தை மீறி என்னை எவ்வாறு உன் வீட்டில் வைத்துக் கொள்வாய்? உன் அறிவால் யோசித்து உசிதமானதைச் செய். சால்வராஜன் நிச்சயம் என்னை எதிர்ப்பார்த்திருப்பார். நீ என்னை அவரிடம் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும். நீ சத்யவிரதியான மகாத்மா என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன்” என அம்பா பீஷ்மரிடம் தான் சால்வனிடம் செல்ல விரும்புவதைத் தெரிவித்தாள். பீஷ்மரும் தாயாரிடமும், மந்திரிகளிடமும், புரோகிதர்களிடமும் கேட்டு அம்பாவை சால்வராஜனிடம் அனுப்பி வைத்தார். அம்பாவின் வளர்ப்புத் தாயுடன், வயது முதிர்ந்த பிராமணர்களுடைய பாதுகாப்புடன் அம்பா சால்வராஜனிடம் சென்று சேர்ந்தாள்.

சால்வராஜன் அம்பாவை ஏற்க மறுத்தல்; அம்பாவின் கோரிக்கை

அம்பா சால்வராஜனிடம் மன்னா! நான் எப்போதும் உனக்குப் பிரியமானவளே; என்னை ஏற்றுக் கொள். நான் மனதில் எப்போதும் உன்னையே நினைக்கிறேன். நீயும் தனிமையில் விவாகத்தைப் பற்றிப் பேசியுள்ளாய்” என்று கூறினாள். சால்வராஜன் சிரித்தவாறு அம்பாவிற்குப் பதிலளித்தான். “பெண்ணே, நீ முதலில் வேறு ஒருவனுடையவளாகி விட்டாய். உன்னைப் போன்ற பெண்ணோடு திருமணம் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. நீ மறுபடி பீஷ்மரிடமே செல்; பீஷ்மர் உன்னைப் பலவந்தமாக அழைத்துச் சென்றார். ஆகவே உன்னை என்னுடைய மனைவியாக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை” என்றான். மேலும் பீஷ்மர் அந்தப் போரில் மன்னர்கள் அனைவரையும் தோற்கச் செய்து உன்னை

வென்றார். அப்போது அவரோடு நீ சந்தோஷமாக இருந்தாய். முதலில் வேறு ஒருவருடைய அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட பெண்ணை மற்றவர்களுக்கு தர்மத்தை உபதேசிக்கும் என்போன்ற மன்னன் எப்படி தன் வீட்டில் நுழையவிடுவான்? அழகியே! இங்கு உன்னுடைய நேரத்தை வீணாக்காதே; எங்கு உனக்கு விருப்பமோ அங்கு செல் என்று கூறினான்.

சால்வராஜனின் சொற்களைக் கேட்ட அம்பா துயரமடைந்தாள். மன்னா! இவ்வாறு நீ பேசாதே. நான் பீஷ்மரோடு மகிழ்ச்சியோடு செல்லவில்லை. அவர் மன்னர்களை விரட்டிப் பலவந்தமாக என்னை அழைத்துச் சென்றார். நான் அழுதபடியே அவருடன் சென்றேன். நான் நிரபராதி, அபலை, உன்னிடம் அன்பு கொண்டவள். என்னை ஏற்றுக் கொள். போரில் புறம் காட்டாத கங்கை மைந்தனின் அனுமதியைப் பெற்று மிகுந்த ஆவலோடு உன்னிடம் வந்துள்ளேன். மன்னா! பீஷ்மர் என்னை விரும்பவில்லை. அவர் எங்களை வென்று கொண்டு சென்றதே தன் சகோதரனுடன் திருமணம் செய்து வைப்பதற்காகவேயாகும். பீஷ்மர் அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற இரு சகோதரிகளையும் தன் தம்பி விசித்திரவீரியனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்துள்ளார். நான் என் தலைமீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் நான் சிந்தித்தது கிடையாது. என் மீது வேறு எந்த புருஷனும் அதிகாரம் செலுத்தவில்லை. நான் சுதந்தரமாக உன்னிடத்தில் வந்துள்ளேன். நான் கூறுவது சத்தியம். என்னை உன் தர்மபத்தினியாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று அம்பா வேண்டினார். ஆனால் சால்வராஜன் அவளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பாம்பு பழைய தோலை விடுவது போல அவளைத் துறந்துவிட்டான். அம்பா, நான் கூறியது அனைத்தும் சத்தியமானால் உன்னால் புறக்கணிக்கப்பட்டு நான் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் சாதுக்கள் எனக்கு உதவி புரியட்டும்” என்று கூறினாள். சால்வன் மீண்டும் மீண்டும் நான் பீஷ்மரிடம் பயப்படுகிறேன். நீ பீஷ்மரிடமே செல், சென்றுவிடு என்று கூறினான். சால்வனால் நிராகரிக்கப்பட்ட அம்பா அழுது கொண்டே நகரை விட்டு நீங்கினாள்.

தான் இப்போது பெரும் துயரம் கொண்டிருப்பதை எண்ணிக் கண்ணீர்விட்டாள். சால்வமன்னன் துறந்துவிட்டான். பீஷ்மரிடம் அனுமதி பெற்று ஹஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து வந்ததால் ஹஸ்தினாபுரமும் செல்ல முடியாது. நான் என்னையே நிந்திப்பதா? பீஷ்மரைத் திட்டுவதா? அல்லது எனக்கு சுயம்வரம் செய்த என்முட பிதாவைக் குற்றம் சொல்வதா? நான் பீஷ்மர் மற்ற மன்னர்களோடு போர் செய்தபோது தேரில் இருந்து சால்வனுக்காகக் குதிக்காததே என் மிகப்பெரிய குற்றம். எனக்கு நிகழ்ந்த

இந்த அநியாயத்திற்கு முக்கிய காரணம் பீஷ்மர்தான். ஆனால் பீஷ்மரை வெல்லும் மன்னன் யார் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு யோசித்த அம்பா நகருக்கு வெளியே இருந்த தவசிகளின் ஆசிரமம் சென்றாள். இரவு அங்கு தங்கினாள். தனக்கு நடந்த விஷயங்களை அவர்களிடம் விரிவாகக் கூறினாள்.

அம்பா ஷைகாவத்யன் என்ற தவசியிடம் தவத்தை உபதேசிக்க வேண்டுதல்

அங்கு ஷைகாவத்யன் என்ற புகழ்பெற்ற வயது முதிர்ந்த பிராமண தவசி வசித்து வந்தார். அவர் சாஸ்திரம், ஆரண்யகம் முதலியவற்றைக் கற்பிக்கும் சத்குரு ஆவார். அவர் அழுது கொண்டிருந்த அம்பையிடம் ஆசிரமத்தில் வாழும் தவசிகளான நாங்கள் உனக்கு எவ்வாறு உதவ முடியும் என்று கேட்டார். அம்பா அவரிடம் கூறினாள், “பகவன்! எனக்கு உதவி செய்யுங்கள். நான் துறவிகளைப் போல தர்மபாலனம் செய்ய விரும்புகிறேன். நான் இங்கிருந்து கடினமான தவம் புரிவேன். மூடப் பெண்ணான நான் முற்பிறவியில் சரீரத்தால் செய்த பாவத்தின் பலனே இப்போது கிடைத்துள்ளது. தவசியே! நான் இனி என் தந்தையிடமோ, சால்வனிடமோ செல்ல முடியாது. சால்வன் என்னை மறுத்துவிட்டான். எனவே வாழ்நாள் முழுதும் நான் மகிழ்ச்சியை இழந்துவிட்டேன். தவசிகளே! நீங்கள் எனக்கு தவத்தை உபதேசிப்பீர்கள். எனக்கு அருள் புரியுங்கள்” என்று கேட்டாள். அப்போது ஷைகாவத்ய முனிவர் அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்து தைரியம் கொடுத்தார். பிராமணர்களோடு அவளுக்கு உதவுவதாக உறுதி கொண்டார்.

அம்பா விஷயத்தில் தவசிகள் ஆலோசனை தெரிவித்தல்

அம்பாவின்காகக் கவலைப்பட்ட அந்த தர்மாத்மாக்களான தவசிகள் என்ன செய்வதென்று யோசித்தனர். சிலர் அவளைத் தந்தையிடம் சேர்க்கலாம் என்று கூறினர். சிலர் சால்வராஜனிடம் அவளை ஏற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்தலாம் என்றனர். சிலர் சால்வன் அவளை ஏற்கனவே மறுத்துவிட்டதால் அது இயலாதது என்றனர். இந்நிலையில் அந்த தவசிகள் அம்பையிடம் மீண்டும் கூறினர். பெண்ணே! நீ வீட்டைத் துறந்து துறவிகளைப் போலத் தர்மவழியில் ஈடுபட அவசியமில்லை, நாங்கள் கூறுவதைக் கேள். நீ தந்தையின் வீட்டிற்கே சென்றுவிடு. உன் தந்தை உனக்கேற்றதை யோசித்துத் தீர்மானிப்பார். நீ அங்கு சுகமாக வாழ முடியும். நீ தந்தையிடம் செல்வதே நியாயமானது. பெண்களுக்குக் கணவனோ, தந்தையோதான் கதியாவார். சுகமான சூழ்நிலையில் கணவனும், சங்கட காலத்தில் தந்தையுமே அவளைப் பாதுகாக்க முடியும். நீ ராஜகுமாரி, மென்மையானவள்,

இங்கு ஆசிரமத்தில் வசிப்பதால் பல குற்றங்கள் ஏற்படலாம். இந்த ஜனங்களிலில்லாத அடர்ந்த காட்டில் நீ தனியாக இருப்பதைக் கண்டு பல மன்னர்கள் உன்னிடம் அன்பை வேண்டுவார்கள். எனவே, தவம் செய்யும் கருத்தை விட்டுவிடு என்றனர்.

அம்பாவின் மறுமொழி, ராஜரிஷி ஹோத்ரவாகனன் வருகை. அம்பாவிற்கு ஆறுதல்

அம்பா, தவசிகளிடம் தான் மீண்டும் காசி நகருக்குத் தந்தை வீட்டிற்குச் செல்ல விரும்பவில்லை என்றாள். அங்கு உறவினர்களால் அவமானப்படுத்தப்பட்டு வாழ நேரும். தவசிகளான உங்கள் பாதுகாப்போடு தவம் செய்யவே விரும்புகிறேன். பரலோகத்திலும் பெரும் சங்கடத்தையும், துர்பாக்கியத்தையும் எதிர்கொள்ள விரும்பாமலே தவத்தை வேண்டுகிறேன் என்றாள். இச்சமயம் ராஜரிஷியான ஹோத்ரவாஹனன் அங்கு வந்தார். அவருக்கு தவசிகள் உரிய மரியாதை அளித்தனர். வரவேற்று உபசரித்தனர். பின்னர் அம்பாவின் விஷயத்தை அவரிடம் பேசலாயினர். அம்பாவின் தாய்வழிப் பாட்டனரான ஹோத்ரவாஹனன் அவள் மீது இரக்கம் கொண்டார்; அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்தார். நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் அவளிடமிருந்து அறிந்து கொண்டார். பின் அம்பாவிடம் “நீ தந்தையின் வீட்டிற்குப் போகாதே. நான் உன் தாயின் தந்தையாவேன். உன் துயரைத் துடைப்பேன். நீ என்னிடம் வசிக்கலாம். நீ தவம் நிரம்பிய பரசுராமரிடம் செல். உன்னுடைய பெரும் துயரத்தையும், சோகத்தையும் அவர் அவசியம் விலக்குவார். பீஷ்மர் அவருடைய பேச்சைக் கேட்காவிட்டால் பரசுராமர் அவரைப் போரில் கொன்றுவிடுவார். அவரையே நீ சரணடை. தபஸ்வி ராமன் உனக்கு நியாயம் கிடைக்கச் செய்வார்” என்றார். அவரது சொற்களைக் கேட்ட அம்பா, “பாட்டனாரே! நான் தங்களுடைய ஆணையை அவசியம் ஏற்பேன். ஆனால் புகழ் பெற்ற அந்த மகாத்மாவை நான் எவ்வாறு தரிசிப்பேன்? என்னுடைய துயரத்தை அவர் எவ்வாறு போக்குவார்? நான் இதை அறிய விரும்புகிறேன்” என்றாள். ஹோத்ர வாஹனன், பரசுராமர் மகேந்திர மலையில் கடும் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதாகவும், அங்கு சென்று என் சொற்களைக் கூறு. என் பெயரைக் கேட்டால் அவர் உன்னுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றித் தருவார் என்றும் அவர் தன்னுடைய தோழனும் அன்பு நண்பனுமாவார் என்றும் தெரிவித்தார்.

அக்ருதவ்ரணர் வருகை, அம்பாவின் விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளுதல்

ஹோத்ரவாஹன ரிஷி இவ்வாறு அம்பாவிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே பரசுராமரின் பிரியமான சிஷ்யர் அக்ருதவ்ரணர்

அங்கு தோன்றினார், அவரைக் கண்ட முனிவர்களும், ராஜரிஷியும் எழுந்து நின்று வரவேற்று உபசாரம் செய்தனர். பரஸ்பரம் மகிழ்ச்சியளிக்கும் உரையாடல்களில் ஈடுபட்டனர். பின்னர் ஹோத்ரவாஹனரிஷி அக்ருதவ்ரணரிடம் ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமரின் தரிசனம் எங்கு கிடைக்கும்? என்று கேட்டார். அக்ருதவ்ரணர் ராஜரிஷி ஹோத்ரவாஹனரிடம் பரசுராமர் தங்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். நாளைக் காலை தங்களைச் சந்திப்பதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார். தாங்கள் அவரை இங்கேயே தரிசிக்கலாம் என்றார். அத்துடன் அம்பாவைப் பார்த்தவாறு, இக்கன்னிகை எதற்காகக் காட்டிற்கு வந்துள்ளாள் இவர் யாருடைய மகள்? உங்களுக்கு என்ன சம்பந்தம் என்று ஹோத்ரவாஹனரிடம் அக்ருதவ்ரணர் கேட்டார். ஹோத்ரவாஹனர் “இவள் என் மகளின் மகள் அம்பா என்றும், பீஷ்மரால் அபகரிக்கப்பட்டுப் பின் சால்வனிடம் சென்று அவனால் நிராகரிக்கப்பட்டு துயரத்துடன் தவ வாழ்க்கையை விரும்பிக் காட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள்” என்றும் அம்பாவின் விஷயங்களை அக்ருதவ்ரணரிடம் விவரித்தார். அம்பாவும் அக்ருதவ்ரண மகரிஷியிடம் கூறலானாள், “பகவன்! என் பாட்டனார் கூறியதுபோல என்னுடைய சூழ்நிலை துயரத்திற்குரியதாக உள்ளது. முனிவரே! வெட்கத்தாலும், அவமானத்தாலும் என் தந்தையிடத்தில் செல்வதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை. இப்போது பரசுராமர் என்னிடம் கூறப் போவதே நான் மேற்கொள்ளப் போகும் கடமையாகும்” என தெரிவித்தாள்.

அக்ருதவ்ரணர், பரசுராமர், அம்பாவுடன் உரையாடுதல்

அக்ருதவ்ரணர் அம்பாவிடம், “உனக்குத் துயரம் அளித்த இரு காரணங்கள் உள்ளன. இவ்விருவரில் யாரைப் பழிவாங்க விரும்புகிறாய் என்று கூறு. சால்வராஜனைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினால் பரசுராமர் உன் நன்மையை விரும்பி சால்வராஜனை உன்னை ஏற்கச் செய்வார். அல்லது பீஷ்மரை பரசுராமர் மூலம் போரில் தோற்கச் செய்ய விரும்பினால் மகாத்மா பரசுராமர் அதையும் செய்ய வல்லவர். நீ இரண்டில் எதைச் செய்ய விரும்புகிறாய் என்று தீர்மானித்துக் கொள்” என்றார். அம்பா, “பகவன்!, நான் சால்வனிடம் அன்பு கொண்டிருந்ததை அறியாமலேயே பீஷ்மர் என்னை அபகரித்துச் சென்றார். நியாயத்திற்கு ஏற்றவாறு பீஷ்மர் அல்லது சால்வராஜன் அல்லது இருவரிடமும் உசிதமானது எது என்பதை நீங்களே தீர்மானியுங்கள்” என்று உரைத்தாள். அக்ருதவ்ரணர் அம்பாவிடம் கூறினார், “பீஷ்மர் உன்னை ஹஸ்தினாபுரம் அழைத்துச் செல்லாதிருந்தால், பரசுராமர் கூறினால் சால்வமன்னன் உன்னை மரியாதையோடு ஏற்றுக் கொள்வான். பீஷ்மர் உன்னை வென்று கொண்டு சென்றதால்தான் சால்வராஜனின் மனதில் ஐயம் தோன்றியுள்ளது. பீஷ்மருக்குத் தன் வீரத்தின்

மீது அபிமானம் உள்ளது. இப்போது அவர் வெற்றிக்களிப்பில் உள்ளார். எனவே பீஷ்மரைப் பழிவாங்குவதே உசிதமானதாகும்” என்றார். அம்பாவும் பீஷ்மரை வதை செய்ய வேண்டும் என்றே நானும் விரும்புகிறேன். தாங்கள் பீஷ்மரையோ, சால்வராஜனையோ குற்றவாளியாகத் தீர்மானித்து தண்டனை அளியுங்கள். நான் அவர்களால் மிகுந்த துயரத்தில் ஆழ்ந்துள்ளேன் என்றாள். இவ்வாறு அந்த நாள் கழிந்தது.

மறுநாள் அக்ருதவ்ரணர் தெரிவித்தவாறே மரவுரியும், ஐடாமுடியும் தரித்த பரசுராமர் தன் சீடர்கள் சூழ அங்கு தோன்றினார். அவர் தன் கையில் வில்லும், கத்தியும், பரசும ஏந்தியிருந்தார். அவரைக் கண்ட அனைவரும் வணங்கி நின்று வரவேற்று பூஜித்தனர். பரசுராமர் முனிவர்களோடு அமர்ந்து கொண்டார். தன் நண்பரான ஹோத்ர வாஹனரிடம் உரையாடினார். பிறகு ஹோத்ரவாஹனர் அம்பாவின் விஷயமாகப் பரசுராமரிடம் பேசினார். அம்பாவையே நடந்தவற்றைத் தெரிவிக்குமாறு கூறினார். அம்பா பரசுராமரின் திருவடிகளை வணங்கி அபயமளித்த பரசுராமரைச் சரணடைந்தாள். தன்னைத் துயரக் கடலிலிருந்து காப்பாற்றுமாறு வேண்டினாள். பின்னர் தனது துயரத்துக்கான காரணத்தை எடுத்துரைத்தாள். பரசுராமர் அம்பாவிடம், “நான் உன்னை குரு சிரேஷ்டரான பீஷ்மரிடம் அனுப்புவேன். கங்கை மைந்தன் என் கட்டளையை நிறைவேற்றுவான். அவன் கேட்கவில்லை என்றால் என் அஸ்திர-சஸ்திரங்களின் தேஜஸால் அவனை எரித்துவிடுவேன். நீ அங்கு செல்ல விரும்பாவிடில் சால்வராஜனையே உன்னைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ள நியமிப்போன்” என்றார்.

அம்பா பரசுராமரிடம் கூறினாள், “ப்ருகுநந்தனா! சால்வராஜனிடம் எனக்கு அன்பு உண்டு. இதை நான் சொன்னதும் பீஷ்மர் என்னை விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டார். ஆனால் சால்வன் என் நடத்தையில் ஐயம் கொண்டு என்னை ஏற்கவில்லை. என்னுடைய இந்த துயர நிலைக்கு மூல காரணம் பீஷ்மராவார். அவரே என்னைப் பலவந்தமாக அபகரித்துச் சென்றார். தாங்கள் பீஷ்மரைக் கொன்று விடுங்கள். தாங்கள் பீஷ்மரைப் பழிவாங்கி என்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

பரசுராமர் தன் சபதத்தைக் கூறுதல்; அக்ருதவ்ரணரின் யோசனை

அம்பாவின் சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர் கூறலானார், “ராஜகுமாரி! நான் பிராணமர்களுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தால் மட்டுமே ஆயுதம் எடுப்பதாகச் சபதம் செய்துள்ளேன். என்னுடைய இந்த சபதத்தை மீறாமல் என்னுடைய வேறு காரியத்தைச் செய்வேன். பீஷ்மர், சால்வன் இருவருமே என்னுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்படுவார்கள்” என்றார். ஆனால் அம்பா, தான்

பிராமணரைத் துன்புறுத்துவதைத் தவிர வேறு யாரையும் கொல்லுவதில்லை என்று சபதம் செய்ததைப் பரசுராமர் கூறிய பின்னும் பீஷ்மரை வதம் செய்ய வேண்டும் என்றே உறுதியாகக் கூறினார். இச்சமயம் அக்ருதவ்ரண முனிவர் இடையிட்டுக் கூறினார். “மகாபாஹு! இந்தக் கன்னிகை தங்களைச் சரணடைந்துள்ளாள். ஆகவே தாங்கள் இவளைத் தியாகம் செய்யக்கூடாது. போரில் தாங்கள் அழைத்தால் பீஷ்மர் தங்கள் எதிரில் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அல்லது தங்களது பேச்சைக் கேட்டால் இந்தப் பெண் விரும்பியவாறு பீஷ்மர் கொல்லப்படலாம். தாங்கள் கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் வென்று, பிராமணர்களோடு துவேஷம் செய்யும் பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் அல்லது சூத்திரனைக் கொன்று விடுவதாகச் சபதம் செய்துள்ளீர்கள். அத்துடன் பயந்து சரணடைந்தவனைக் கொல்லமாட்டேன்; போரில் கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் வென்ற தேஜஸ்வியு வீரனையும் நான் வதம் செய்துவிடுவேன் என்று கூறியுள்ளீர்கள். பீஷ்மர் கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் வென்றவர். எனவே அவர் முன் சென்று போரிடுங்கள்” என்றார்.

பரசுராமர் கூற்று; பீஷ்மரை நாடிச் செல்லுதல்

இதனைக் கேட்ட பரசுராமர், “எனது சபதம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஆனாலும் சாமந்தியினால் காரியம் நிறைவேற நான் முயற்சி செய்வேன். காசிராஜன் கன்னிகையுடன் பீஷ்மரிடம் செல்வேன். பீஷ்மன் என் பேச்சை ஏற்காவிடில் நான் போரில் அவனைக் கொன்று விடுவேன். நான் செலுத்தும் பாணம் தேகத்தில் தைப்பதில்லை என்பதையும் நீ அறிந்திருப்பாய் என்ற பரசுராமர் இரவு அங்கேயே தங்கினார். மறுநாள் காலை சந்தியோபாசனை, காயத்ரிஜபம், அக்னிஹோத்ரம் அனைத்தையும் முடித்துவிட்டு வேதமறிந்த முனிவர்களுடனும், அம்பையுடனும் குருகூடித்திரத்திற்கு வந்தார். சரஸ்வதி நதிக்கரையில் இரவைக் கழித்தார். மூன்றாவது நாள் பீஷ்மருக்குத் தான் வந்துள்ள செய்தியைத் தெரியப்படுத்தினார். பீஷ்மர் மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு பசுவை முன்னால் வைத்து ரித்விஜர்களையும், புரோகிதர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பரசுராமரைக் காணச் சென்றார். பரசுராமரிடம் சென்று அவரை முறைப்படி பூஜை செய்தார். பீஷ்மரின் பூஜையை ஏற்ற பரசுராமர் அவரிடம் இவ்வாறு கூறலானார்.

பரசுராமர் பீஷ்மரிடம் கேட்டது; பீஷ்மரின் பதிலுரை

பரசுராமர், பீஷ்மரிடம், “பீஷ்மா! நீ மணம் செய்து கொள்ள விரும்பாமல் எந்த யோசனையில் காசிராஜனின் கன்னிகையை அபகரித்தாய்? உன்

வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தாய். மறபடி வெளியேற்றி விட்டாய். இந்த ராஜகுமாரியை அவள் தர்மத்திலிருந்து தவறச் செய்துள்ளாய். உன்னால் தீண்டப்பட்ட இவளை வேறு யார் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? பாரதா! நீ இவளை அபகரித்துக் கொண்டு வந்தாய். சால்வராஜன் இவளை மணம் புரிய மறுத்துவிட்டான். ஆகவே இப்போது என் ஆணைப்படி இவளை ஏற்றுக் கொள். இந்த ராஜகுமாரி தன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். நீ மன்னர்களை இவ்வாறு அவமதிப்பது ஏற்றதல்ல” என்று கூறினார். பீஷ்மர், பரசுராமருக்குப் பதில் உரைத்தார். “பிரம்மன்! நான் இவளை என் சகோதரனுக்கு மணம் செய்ய முடியாது. இவள் என்னிடம் தான் சால்வனுடையவள் என்று கூறியதால் நான் இவளைச் செல்ல அனுமதித்தேன். இவள் சால்வராஜனிடம் சென்றுவிட்டாள். நான் பயத்தாலும், இரக்கத்தாலும், பேராசையாலும், வேறு எந்த விருப்பத்தாலும் கூடித்திரிய தர்மத்தைத் தியாகம் செய்ய மாட்டேன். இது நான் ஏற்றுக் கொண்ட விரதமாகும், என்று கூறினார்.

பீஷ்மருடைய சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர் கோபத்துடன் நீ என்னுடைய இந்த பேச்சை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில் இன்று நான் உன்னை மந்திரிகளோடு கொன்றுவிடுவேன் என்றார். ஆனால் பீஷ்மர் பரசுராமரை அமைதிப்படுத்த விரும்பினார். இனிய சொற்களால் பலமுறை பிரார்த்தனை செய்தார். ஆனால் பரசுராமர் கோபம் தணியவில்லை. அதனால் பீஷ்மர் பரசுராமரின் பாதங்களை வணங்கி, “பகவன், தாங்கள் என்னோடு போர்புரிய விரும்புவதற்கு என்ன காரணம்? சிறுவயதில் தாங்களே எனக்கு நான்கு வகையான தனுர்வேதத்தைப் பயிற்றுவித்தீர். பார்கவா! நான் தங்களுடைய சிஷ்யன்” என்று கேட்டார். பரசுராமர், பீஷ்மா! நீ என்னை குரு என்று நினைக்கிறாய் ஆனால் எனக்கு விருப்பமானதைச் செய்யக் காசிராஜனின் மகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இவ்வாறு செய்யாமல் உனக்கு அனுமதி கிடைக்காது. இவளை ஏற்றுக்கொள். உன்னால் தன் கௌரவத்தை இழந்ததால் இவளுக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை” என்று கூறினார்.

பரசுராமருக்குப் பீஷ்மர் அளித்த பதிலுரை; போர் செய்ய விரும்புதல்

பரசுராமரின் சொற்களைக் கேட்ட பீஷ்மர் தெளிவாகக் கூறலானார், “பிரம்மரிஷியே! மறுபடி இந்த விஷயம் நடைபெறாது. நான் இவளை ஏற்க முடியாது. தாங்கள் என்னுடைய பழமையான குரு என்பதால் தான் தங்களுக்கு பூஜை செய்து மகிழ்விக்க முயன்றேன். இந்த அம்பாவை நான் முன்பே துறந்துவிட்டேன். மற்றவர்களை விரும்பும் பெண் பாம்பிற்குச் சமமானவள். பெண்களுடைய குற்றம் பெரும் அனர்த்தத்திற்குக் காரணமாகிவிடுகிறது. ராமா! நான் இந்திரன் ஆனாலும் பயந்து தர்மத்தைத்

தியாகம் செய்ய முடியாது. தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், இல்லையென்றாலும் செய்யப் போவதை விரைந்து செய்யுங்கள். தூய இதயமுடைய ராமா! குருவாயினும், கர்வம் கொண்டு கடமை, கடமையில்லாதது என்பதை அறியாமல் தீய பாதையைப் பின்பற்றினால் அவரைத் துறந்துவிடலாம் என்று புராணங்களில் மருத் மகாராஜா மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது. தாங்கள் என்னுடைய குரு என்பதாலேயே அதிகம் மதிக்கிறேன். ஆனால் தாங்கள் குருவைப் போல நடந்து கொள்ளவில்லை. தாங்கள் குரு, தவத்தில் மிகச்சிறந்த பிராமணன் என்பதாலேயே தங்கள் நடத்தையை நான் சகித்துக் கொண்டேன். பிராமணன் கூத்திரியனைப் போல் வில்லையும் அம்பையும் ஏந்திப் போரிட்டால் அவனைக் கொல்லும் கூத்திரியனுக்கு பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்படாது என தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

தவச் செல்வரே! நான் கூத்திரியன். கூத்திரியர்களின் தவத்திலேயே நிலைத்தவன். யார் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளுகிறார்களோ, அவனிடம் அவ்வாறு நடப்பவன் அதர்மத்தை அடைவதில்லை. அம்பா விஷயத்தில் அவள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவளா இல்லையா என்பது வேறு. அதற்காகத் தாங்கள் என்னிடம் நியாயமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. ஆகவே நான் போர்க்களத்தில் தங்களோடு போரிட்டு என் பலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் நிரூபிப்பேன்” என்று பீஷ்மர் கூறினார். பீஷ்மர் குருகூஷத்திரத்தில் பரசுராமரோடு போர் செய்வதாகத் தெரிவித்தார். பரசுராமர் தன் தந்தைக்கு அஞ்சலி செய்து தானமளித்த இடமாகிய குருகூஷத்திரத்தில் பரசுராமருடைய பழமையான தர்மத்தைக் கலக்குவதாகக் கூறினார். மேலும் பரசுராமர் தன்னை உலகின் கூத்திரியர்கள் அனைவரையும் வென்றதாகப் புகழ்ந்து கொள்வது பீஷ்மனோ, அல்லது பீஷ்மனைப் போன்ற வேறு ஒரு கூத்திரியனோ இல்லாததால்தான் போலும் என்றார். தான் போரில் பரசுராமருடைய கர்வம் அனைத்தையும் பொடிப் பொடியாக்குவேன் என்றும் பீஷ்மர் கூறினார்.

பரசுராமர், பீஷ்மரின் போர் அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

பீஷ்மரின் சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர் சிரித்தவாறு கூறலானார். “பீஷ்மா! நீ போர்க்களத்தில் என்னோடு போரிட விரும்புவது சௌபாக்கியத்திற்குரிய விஷயம். நான் குருகூஷத்திரம் செல்கிறேன். மன்னா! நீயும் அங்கே வா. அங்கு உன் தாய் கங்கை உன்னை என்னுடைய பாணங்களால் உயிரிழந்து கழுகுகளுக்கும், காக்கைகளுக்கும் இரையாவதைப் பார்க்கப் போகிறாள். மகா பாக்யவதியான பகீரதனின் புதல்வி சாபமற்ற கங்கை இந்த துயரத்தைக் காணத் தகுதியில்லாதவள்

என்றாலும், உன்னைப் போன்ற அவசரமான, யுத்தத்தை விரும்பும் முட்டாள் புதல்வனைப் பெற்றதற்காக இந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். பீஷ்மா! போருக்கு வேண்டிய சாதனங்களுடன் வா” என்றார்.

பரசுராமரின் சொற்களைக் கேட்ட பீஷ்மர் அவரை வணங்கி, ஹஸ்தினாபுரத்தில் தாய் சத்தியவதியிடம் விவரங்களைத் தெரிவித்தார். அவளது ஆசியைப் பெற்றார். பிராமணர்களால் புண்ணியாகவாசனம் செய்தார். வெள்ளியாலான அவசியமான எல்லாப் பொருட்களும் வைக்கப்பட்டிருந்த தேரில் ஏறினார். அத்தேரில் வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. சிறந்த சாரதியால் இயக்கப்பட்டது. வெண்மையான ஆடை ஆபரணங்களுடன் வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் அமர்ந்து வெண்சாமரங்கள் வீசப்பட, பீஷ்மர் போருக்காக குருகேஷத்திரம் அடைந்தார்.

குருகேஷத்திரத்தில் பரசுராமர் பீஷ்மர் போருக்கு முந்தைய நிகழ்வுகள்

குருகேஷத்திரத்தில் பரசுராமருக்கும், பீஷ்மருக்குமான போரைக் காண பிராமணர்களும், தவசிகளும், இந்திரனோடு தேவகணங்களும் கூடியிருந்தனர். அங்கு திவ்யமான வாத்தியங்களும் முழங்கின. திவ்யமான மாலைகள் தோன்றின. அச்சமயம் கங்காதேவி உருவத்தோடு பீஷ்மரின் முன் தோன்றினாள். அவள் பீஷ்மரிடம், “மகனே! நீ என்ன செய்ய விரும்புகிறாய்? நான் பரசுராமரிடம் தங்கள் சிஷ்யன் பீஷ்மனோடு போர்புரிய வேண்டாம் என்று யாசிக்கிறேன். மகனே! நீ இவ்வாறு பிடிவாதம் செய்யாதே. ஜமதக்னி குமாரரோடு போரிடும் பிடிவாதம் நல்லதல்ல,” என்று கூறி அதட்டலானாள். பீஷ்மர் கைகுவித்துக் கங்கா தேவியை வணங்கினார். சுயம்வரம் தொடங்கி அனைத்து விஷயங்களையும் தாயிடம் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்ட கங்கை பரசுராமரிடம் சென்று மகனுக்காக மன்னிப்பு கேட்டாள். பீஷ்மன் தங்களுடைய சிஷ்யன் அவனோடு போர் புரியாதீர்கள் என்றாள். பரசுராமர் பீஷ்மரை முதலில் போரிலிருந்து விலக்குமாறும், தான் விரும்பிய காரியத்தைச் செய்யாததால் பீஷ்மரோடு போரிடுவதாகவும் கூறினார். கங்கை மகனிடம் பாசம் கொண்டு மீண்டும் பீஷ்மரைப் போரை விலக்குமாறு வேண்டினாள். பீஷ்மர் தாயின் சொற்களைக் கேட்கவில்லை.

பரசுராமர் இச்சமயம் பீஷ்மரை வலுவில் போருக்கு அழைத்தார். பீஷ்மர் தான் தேரில் அமர்ந்திருந்தால் பூமியில் நிற்கும் தங்களோடு போரிட இயலாது என்றார். பரசுராமரைத் தேரில் ஏறிக் கவசங்களை அணிந்து கொள்ளுமாறு கூறினார். பரசுராமர் பீஷ்மரிடம் சிரித்தவாறு,” எனக்கு பூமியே தேராகும். நான்கு வேதங்களே குதிரைகளாகும். வாயுதேவனே சாரதியாவார். வேத மாதாக்களே கவசமாவார்கள். இவற்றால் மூடப்படும்

ரக்ஷிக்கப்பட்டும் நான் போர்க்களத்தில் யுத்தம் செய்வேன்.” என்று கூறினார். அச்சமயம் தன் சங்கல்பத்தாலேயே திவ்யமான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தங்க மயமான தேரைத் தோற்றுவித்து சூரிய-சந்திர சின்னமுடைய அழகிய கவசம் தரித்திருந்தார், அவரது நண்பர் அக்ருதவ்ரணர் சாரதியாகக் காரியமாற்றினார். பரசுராமர் தனியாகவே போருக்கு நின்றிருந்தார். பீஷ்மரும் தனியாகவே அவர் எதிரில் நின்றார். பரசுராமர் மூன்று முறை பீஷ்மர் மீது பாணங்களைச் செலுத்தினார். பீஷ்மர் தேரில் இருந்து இறங்கி பரசுராமரிடம் சென்று தனது குருவான அவரை வணங்கி தாங்கள் எனக்கு வெற்றிக்கான ஆசியை வழங்குங்கள் என வேண்டினார். பரசுராமர் பீஷ்மரிடம் மகிழ்ந்து தன்னை விடச் சிறந்த குருவானவரோடு போரிடும்போது தர்மம் அறிந்த மன்னன் செய்வதையே நீயும் செய்தாய். இவ்வாறு நீ என் ஆசியை வேண்டவில்லை என்றால் நான் சாபம் அளித்திருப்பேன் என்றார். நான் உனக்கு வெற்றி பெறும் ஆசியை வழங்க முடியாது. ஏன் எனில் உன்னைத் தோற்கச் செய்வதற்காக நான் நின்றிருக்கிறேன். போ தர்மத்தோடு போர் செய் என்று பரசுராமர் பீஷ்மரிடம் கூறினார். பிறகு பீஷ்மர் பரசுராமரை வணங்கி தன் தேரில் அமர்ந்தார். தன் சங்கத்தை முழக்கினார். முதலில் பரசுராமர் பீஷ்மரை 960 பாணங்களால் தாக்கினார். பீஷ்மர் பரசுராமரிடம், “சிறந்த பிராமணரே! உங்களுடைய உடலில் பெரும் வேதமுள்ளது. உங்களிடம் பெரும் பிராமணத்துவம் உள்ளது. தாங்கள் மிகப்பெரும் தவம் புரிந்துள்ளீர்கள். அவற்றின் மீது நான் பாணத்தைச் செலுத்த மாட்டேன். தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள கூடித்திரிய தர்மத்தின் மீதே அடிக்கப் போகிறோம் என்று கூறிப் போரைத் தொடங்கினார்.

பரசுராமர், பீஷ்மரின் பயங்கரமான யுத்த வருணனை

பீஷ்மர் பரசுராமர் மீது பல்லமென்னும் பாணத்தைச் செலுத்தினார். அவரது வில்லின் முனையை வெட்டினார். பீஷ்மரின் பாணங்கள் தைத்து பரசுராமரின் உடலில் குருதி பெருகியது. கோபம் கொண்ட பரசுராமர் பீஷ்மர் மீது மிக வேகமாகப் பாணங்களைப் பொழியத் தொடங்கினார். அவர் பீஷ்மரை நடுங்க வைத்தார். பீஷ்மரும் பரசுராமர் மீது அக்னி, சூரியன், விஷப் பாம்புகளைப் போன்ற அம்புகளைச் செலுத்தினார். இதனால் பரசுராமர் உணர்வற்றவர்போல ஆனார். பீஷ்மர் தன் குருவிடம் இரக்கம் கொண்டு போரையும் கூடித்திரிய தர்மத்தையும் நிந்திக்கலானார். தான் குருவான பிராமணனை இவ்வாறு அம்புகளால் துன்புறுத்திப் பெரும் பாவத்தைச் செய்தேன் என்று கூறலானார். இந்நிலையில் இரவு வந்தது. போர் நிறுத்தப்பட்டது.

இரவில் குதிரைகளுக்கு ஓய்வளிக்கப்பட்டது. பீஷ்மரின் சரீரத்தில் தைத்த பாணங்கள் எடுக்கப்பட்டன. சூரியோதயம் ஆனதும் மீண்டும் போர் தொடங்கியது. பீஷ்மர் பழையபடி குருவை வணங்கிப் போரைத் தொடங்கினார். பரசராமர் செலுத்திய பாணங்களைப் பீஷ்மர் ஆகாயத்திலேயே துண்டாக்கி வீழ்த்தினார். பரசராமர் பீஷ்மர் மீது திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார். பீஷ்மரும் தனது திவ்யாஸ்திரங்கள் மூலமே அவற்றை விலக்கினார். பீஷ்மர் வாய்வாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். பரசராமர் குஹ்யாஸ்திரத்தின் மூலம் அதனைத் தடுத்தார். பீஷ்மர் ஆக்னேயாஸ்திரத்தைச் செலுத்தினார். பரசராமர் வருணாஸ்திரத்தைச் செலுத்தி அதை விலக்கினார். பின்னர் கோபம் கொண்ட பரசராமர் அம்புகளால் பீஷ்மரின் மார்பைத் துளைத்து மயக்கமுறச் செய்தார். பீஷ்மரின் சாரதி அவரைப் போர்க்களத்திலிருந்து விலக்கி அழைத்துச் சென்றார். இதனால் பரசராமரின் சிஷ்யர்களும் அம்பையும் ஆனந்தமாக ஆரவாரம் செய்தனர். இதற்குள் நினைவு திரும்பிய பீஷ்மர் மீண்டும் போர்க்களத்தில் பிரவேசித்தார்.

மீண்டும் பரசராமருக்கும், பீஷ்மருக்கும் போர் தொடங்கியது. பீஷ்மரின் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்கள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டன. பீஷ்மர் மிகுந்த வேகத்தோடு காலாக்கி போன்ற பாணத்தைப் பரசராமர் மீது செலுத்தினார். அதனால் தாக்கப்பட்ட பரசராமர் மயக்கமடைந்து பூமியில் விழுந்தார். பரசராமரின் சீடர்களும் அம்பையும் ஓடி வந்து அவருக்கு ஆறுதலளித்து நீர் கொடுத்து உற்சாகம் ஊட்டினர். மீண்டும் பரசராமர் பீஷ்மர் மீது பாணம் தொடுத்தார். இருவரின் பாணங்களும் ஆகாயத்தையே மறைத்துவிட்டன. பரசராமரின் பாணங்களை பீஷ்மர் வெட்டி வீழ்த்தினார். இந்நிலையில் சூரியன் மறைந்தது. பரசராமர் போர்க்களத்தில் இருந்து விலகினார்.

மறுநாள் மறுபடியும் இருவருக்குமிடையே போர் தொடங்கியது. பரசராமர் பலவகையான அற்புதமான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார். பீஷ்மர் அவை அனைத்தையும் எதிர் அஸ்திரங்களால் அழித்தார். பரசராமர் செலுத்திய சக்தி ஆயுதத்தைப் பீஷ்மர் துண்டாக்கி வீழ்த்தினார். பரசராமர் மீண்டும் மீண்டும் செலுத்திய சக்தி ஆயுதங்களை பீஷ்மர் கேடயத்தால் தடுத்துக் கத்தியால் வெட்டி வீழ்த்தினார். பரசராமர் கேகய மன்னர்களை அழித்த திவ்யாஸ்திரத்தை ஏவினார். வெட்டுக்கிளி வரிசைகளைப் போலப் பெருகி வந்த பாணங்கள் பீஷ்மரின் தேர், குதிரைகள், சாரதியுடன் பீஷ்மரையும் மூடிவிட்டன. தேரின் அச்ச முறிக்கப்பட்டது. பதிலுக்கு பீஷ்மரும் அம்புகளை மழையாகப் பொழிந்தார். பரசராமர் மற்றும் இருவருமே அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டனர். மாலை நெருங்கியது. சூரியன் அஸ்தமனமானது; அன்றைய போர் முடிவுற்றது.

பொழுது புலர்ந்ததும் மீண்டும் போர் தொடங்கியது. பீஷ்மரின் சாரதி பரசுராமரின் பாணங்களால் கொல்லப்பட்டான். பீஷ்மர் கலக்கமடைந்தார். பரசுராமர் பீஷ்மரின் மீது செலுத்திய பாணங்கள் பீஷ்மரின் மார்பில் காயம் ஏற்படுத்தியது. பீஷ்மர் பூமியில் விழுந்துவிட்டார். பீஷ்மர் இறந்து விட்டதாகக் கருதிப் பரசுராமர் கம்பீரமாகக் கர்ஜனை செய்யலானார். பரசுராமரின் நண்பர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். பீஷ்மர் விழுந்ததைக் கண்ட குருவம்ச கூடித்திரியர்களும், போரைக் காண வந்தவர்களும் பெரும் கவலையடைந்தனர். அந்நேரம் சூரியனையும் அக்னியையும் நிகர்த்த தேஜஸ்வியான எட்டு பிராமணர்கள் போர்க்களத்தில் பீஷ்மரை நாற்புறமும் சூழ்ந்து அவரது சரீரத்தைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டனர். அவர்கள் பீஷ்மரைப் பூமியில் விழாமல் தாங்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் பீஷ்மர் மீது நீரைத் தெளித்து பலமுறை “உனக்கு நன்மை உண்டாகும், நீ பயப்படாதே” என்று கூறினார்கள். பீஷ்மர் அவர்களால் ஆறுதலளிக்கப்பட்டு எழுந்து நின்றார். பீஷ்மரின் தேரின் மீது சாரதியின் இடத்தில் கங்காதேவி அமர்ந்திருந்தாள். பீஷ்மர் கங்கையின் திருவடிகளை வணங்கி அவளுக்கு விடையளித்தார். பின்னர் தானே தேரையும் செலுத்திக் கொண்டு பரசுராமரோடு போர் புரியலானார் பகல் முடியும் தறுவாயில் இருந்தது. இச்சமயம் பீஷ்மரால் செலுத்தப்பட்ட பாணம் பரசுராமரைத் துன்புறுத்தியது. அவர் மூர்ச்சையடைந்துவிட்டார். அப்போது காற்று வேகத்தோடு வீசியது. பூமி அசையலாயிற்று. திசைகளில் வெப்பம் தோன்றியது. நரிகள் பயங்கரமாக ஊளையிட்டன. துந்துபிகள் தாமாகவே முழங்கின. இத்தகைய அபசகுனங்கள் தோன்றின. இச்சமயம் பரசுராமர் நினைவு பெற்று மீண்டும் வில்லை ஏந்தினார். மகரிஷிகள் அவரைத் தடுத்தனர். மாலை வந்தது. சூரியன் மறைந்ததால் போர் நிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு காலை முதல் மாலை வரை 13 நாட்கள் பரசுராமருக்கும், பீஷ்மருக்கும் இடையே கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது.

பீஷ்மருக்கு அஷ்ட வசக்களிடமிருந்து பிரஸ்வாபனாஸ்திர பிராப்தி கிடைத்தல்

இரவில் உறங்கச் சென்ற பீஷ்மர் தனிமையில் பிராமணர்களையும், பித்ருக்களையும், தேவர்களையும், அரக்கர்களையும், ராஜரிஷிகளையும் தலை வணங்கி மனதில் கவலைப்படலாயினார். இவ்வளவு நாட்களாகியும் பரசுராமரை வெல்ல முடியவில்லை. விருப்பமில்லாத இந்தப் போர் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பரசுராமரை வெல்ல முடியும் என்றால் தேவர்கள் இரவில் எனக்குத் தரிசனம் அளிக்கட்டும் என்று பீஷ்மர் நினைத்தார். இவ்வாறு பிரார்த்தித்துப் பின் உறங்கிவிட்ட பீஷ்மரின் கனவில் போர்க்களத்தில் அவரைத் தாங்கிப்பிடித்த பிராமணர்கள் தரிசனம் அளித்தார்கள் அவர்கள், “கங்கை மைந்தா! எழுந்திரு. பயப்படாதே.

உனக்குப் பயம் ஏதும் இல்லை. குருநந்தனா! நாங்கள் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறோம். பரசுராமரை நீ போரில் வெல்லப் போகிறாய். இது பிரஸ்வாபம் என்னும் அஸ்திரம் இதற்கு தேவதை பிரஜாபதியவார். விஸ்வகர்மாவால் இது தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதைப் பிரயோகிக்கும் அறிவு உனக்குத் தானாகவே கிட்டும். பரசுராமரோ, வேறு யாருமோ இதனை அறிய மாட்டார்கள். இந்த அஸ்திரத்தை ஸ்மரணம் செய். பிரஸ்வாபம் என்ற இந்த அஸ்திரம் தானாகவே உன்னுடைய சேவைக்கு வந்து சேரும். இந்த அஸ்திரத்தால் பரசுராமருக்கு அழிவு உண்டாகாது. ஆதலால் உனக்கு ஒருபோதும் இதன் மூலம் பாவம் சேராது. இந்த அஸ்திரத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் பரசுராமர் பேசாமல் தூங்கிவிடுவார். பிறகு நீயே வெற்றி பெற்றபின் அவரை ஸம்போதனாஸ்திரத்தின் மூலம் மீண்டும் எழுப்பிவிடுவாய். காலையில் நீ தேரில் அமர்ந்து இவ்வாறே செய். பரசுராமர் மரணமடையமாட்டார். பிரஸ்வாபன அஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்” என்று கூறிப் பிராமணர் உருவில் வந்த அந்த அஷ்டவசுக்களும் மறைந்துவிட்டனர். ஒரே மாதிரியான உருவமும், ஒளிமயமான சரீரமும் கொண்ட அவர்கள் கூறியதை பீஷ்மர் கண் விழித்ததும் யோசித்துப் பார்த்தார். மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

பீஷ்மரும், பரசுராமரும் சக்தியையும், பிரம்மாஸ்திரத்தையும் பிரயோகித்தல்

அடுத்த நாளும் இருவருக்குமிடையில் கடும் போர் தொடங்கியது. பரசுராமர் இந்திரனின் வஜ்ரம் போன்ற பயங்கரமான சக்தியைப் பீஷ்மர் மீது ஏவினார். அந்த சக்தி ஆயுதம் பீஷ்மரின் கழுத்து எலும்பைத் தாக்கியது. அதனால் ஏற்பட்ட காயத்தில் இருந்து குருதி வழியலாயிற்று. பீஷ்மரும் கோபத்துடன் மரணத்திற்கு நிகரான பாணத்தைப் பரசுராமர் மீது பிரயோகித்தார். அது பரசுராமரின் நெற்றியில் காயம் விளைவித்தது. அவர் கோபத்துடன் வில்லை எடுத்து அம்பைச் செலுத்தினார். அது பீஷ்மரின் மார்பில் தைத்தது. பீஷ்மர் பரசுராமர் மீது சக்தி ஆயுதத்தை ஏவினார். அது பரசுராமர் உடலில் தாக்கியது. பரசுராமர் சக்தி ஆயுதத்தால் தாக்கப்பட்டு உடல் நடுங்கினார். அப்போது அவரது நண்பர் அக்ருதவ்ரணர் அவரைத் தாங்கி ஆறுதல்படுத்தினார். பின் பரசுராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். பீஷ்மரும் அதை விலக்குவதற்காகப் பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவினார். அவ்விரண்டு பிரம்மாஸ்திரங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிப் பெரும் தீயை உண்டாக்கின. இதனால் உயிர்கள் தகித்தன. மலை, வனம், மங்களோடு பூமியும் நடுங்கியது. இச்சமயத்தில் ஆகாயத்தில் தீ பரவியிருந்தது. திசைகளில் புகை முடியிருந்தது. இதுவே சரியான வாய்ப்பு என்று பீஷ்மர் நினைத்தார். பிரஸ்வாபன அஸ்திரத்தை பிரயோகிக்க எண்ணி அதை ஸ்மரணம் செய்தார். அது பீஷ்மரின் நினைவிற்கு வந்தது.

பீஷ்மரைத் தேவர்கள் தடுத்தல்; பித்ருக்கள் பரசுராமரிடம் வேண்டுதல்.

பீஷ்மர் பிரஸ்வாபன அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க முடிவு செய்து அதனை ஸ்மரணம் செய்ய முற்பட்டார். அச்சமயம் வானிலிருந்து பீஷ்மா! பிரஸ்வாபனாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்காதே என்ற பெரும் குரல் கேட்டது. நாரதர் அங்கு தோன்றினார். பீஷ்மரிடம் கூறினார். தேவர்கள் ஆகாயத்தில் கூடியுள்ளனர். நீ இந்த அஸ்திரத்தைச் செலுத்தக்கூடாது என்று தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தபஸ்வியும், பிராமணபக்தரும், பிரம்மவேதா பிராம்மணரும், உனது குருவுமான பரசுராமரை நீ அவமதிக்காதே. அதேசமயம் வானில் தென்பட்ட அஷ்டவசக்களும் நாரதர் கூறியவாறு செய்யச் சொன்னார்கள். அவர்களின் சொற்களைக் கேட்டும், நாரதர் கூறியவாறும் பீஷ்மர் பிரஸ்வாபனாஸ்திரத்தைச் செலுத்தவில்லை. இதனைக் கண்டு பரசுராமரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் பீஷ்மர் தன்னை வென்று விட்டார் என்று கூறினார். அப்போது பரசுராமரின் தந்தை ஜமதக்னி முனிவரும், ருசிக முனிவரும் அங்கு தோன்றினர். அவர்கள், பரசுராமரிடம், “மறுபடி ஒருபோதும் இவ்வாறு செய்யாதே பீஷ்மரோடு, அல்லது கூடித்திரியர்களோடு போரிடுவது பிராமணனான உனக்கு ஏற்றதல்ல. கூடித்திரியர்களுக்குப் போரிடுவது தர்மமாகும். பிராமணர்களுக்கு வேதாத்தியாயனமும், உத்தம விரதங்களின் பாலனமுமே சிறந்த தர்மமாகும். இதை முன்பும் உனக்குக் கூறியுள்ளோம். செய்யத் தகுதியற்ற காரியத்தை நீ செய்துள்ளாய். பீஷ்மரோடு போரில் இறங்கி நீ செய்த அழிவு காரியம் மிக அதிகமாகும் இனி இப்போரிலிருந்து விலகிவிடு. தேவர்கள் அனைவரும் சாந்தனு மைந்தனைப் போரில் தடுத்துவிட்டதைப் பார். அவர்கள் பீஷ்மரிடம் போரிலிருந்து விலகி உன் குருவான பரசுராமருக்கு மதிப்பு கொடு என்று கூறிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மகனே பரசுராமா! நாங்கள் உன்னுடைய பித்ருக்கள். அதனாலேயே உன்னைத் தடுக்கிறோம். பீஷ்மர் வசக்களில் ஒருவராவார். இவரை நீ எவ்வாறு வெல்ல முடியும்? ஆதலால் போரிலிருந்து விலகிவிடு. பழமையான பகவான் நரன் இந்திரனின் புதல்வனாக பாண்டவரில் அர்ஜுனனாகத் தோன்றுவார். சவ்யசாசி என்று புகழோடு விளங்கப்போகும் அவரையே பீஷ்மரின் மரணத்திற்குக் காரணமாக பிரம்மா நியமித்து உள்ளார்.” என்று கூறினார். பித்ருக்களின் சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர், அவர்களிடம், நான் போரில் பின்வாங்க மாட்டேன் என்று விரதம் ஏற்றுள்ளேன். ஆகவே கங்கை மைந்தனையே முதலில் போரில் இருந்து விலகச் செய்யுங்கள் என்று கூறிவிட்டார்.

முனிவர்களும், காங்கையும் பீஷ்மரை வேண்டாதல்; பரசுராமர் போரில் இருந்து விலகாதல்

பிறகு ஜமதக்னி, ருசிகர் முதலிய முனிவர்கள் நாரதரோடு பீஷ்மரிடம் வந்தனர். பீஷ்மரைப் போரில் இருந்து விலகிப் பரசுராமருக்குக் கௌரவம் அளிக்குமாறு வேண்டினார். பீஷ்மர், கூடித்திரிய தர்மத்தின்படிப் போரில் இருந்து விலக முடியாது. கோழைத்தனம், பயம், சுயநலம் காரணமாக கூடித்திரியர்களின் சனாதன தர்மத்தைத் தியாகம் செய்ய முடியாது என்று உறுதியாக மறுத்தார். மீண்டும் வில்லையும், அம்பையும் ஏந்தினார். பிறகு ரிஷிகளும், காங்காவும் பரசுராமரிடம் சென்று, “பிருகுநந்தனா! பிராமணர்களுடைய இதயம் வெண்ணையைப் போல மென்மையானது. எனவே சாந்தமடைவாய். சிறந்த பிராமணனே! இப்போரிலிருந்து விலகு. உனக்கு பீஷ்மரோ, பீஷ்மருக்கு நீயோ வதைக்கப்படாதவர் ஆவீர்கள்” என்று கூறிப் போர்க்களத்தில் நின்று கொண்டனார். பித்ருக்கள் பரசுராமரை அஸ்திர-சஸ்திரங்களை வைக்கச் செய்தனர். இதேசமயம் அஷ்ட வசக்கள் மீண்டும் தோன்றி பீஷ்மரிடம் “உன் குருபரசுராமர் அருகில் செல்; அவரை வணங்கி உலகிற்கு நன்மையைச் செய்” என்றனர். அவர்களின் சொல்லை ஏற்றுக் கொண்ட பீஷ்மர் பரசுராமரிடம் சென்று அவரது பாதுகளைப் பணிந்தார். பரசுராமர், சிரித்தவாறு, பீஷ்மரிடம் “பீஷ்மா! இந்த உலகில் பூமியில் உள்ள எந்த கூடித்திரியனும் போரில் உனக்கு நிகரானவன் அல்ல; போரில் நீ என்னை மகிழ்ச்சியடையச் செய்தாய்” என்றார்.

பரசுராமர் அம்பாவிடம் கூறுதல்; அம்பாவின் முடிவு

பரசுராமர் பீஷ்மரின் எதிரிலேயே அம்பையை அழைத்து அவளிடம் கூறலானார், “பாவினி! நான் என் முழு சக்தியுடன் போரிட்டும் என்னால் பீஷ்மரை வெல்ல முடியவில்லை. என்னுடைய சக்தி, பலம் இவ்வளவுதான். நீ உனக்கு விருப்பமான இடத்திற்குச் சென்றுவிடு. அல்லது உனக்காக நான் வேறு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா என்று கூறு. நீ பீஷ்மரைச் சரணடைவதைத் தவிர உனக்கு வேறு கதி கிடையாது; பீஷ்மர் என்னை வென்று விட்டார் என்று கூறி மௌனமாகி விட்டார். அம்பா, பரசுராமரிடம் “பகவன்! தாங்கள் கூறுவது சரியே. உண்மையில் பீஷ்மர் யாராலும் வெல்ல முடியாதவர். யாராலும் காட்ட முடியாத பராக்கிரமத்தைக் காட்டினீர்கள். ஆனால் போரில் தங்களால் பீஷ்மரை வெல்ல முடியவில்லை. நானும் மறுபடி பீஷ்மரிடம் செல்ல மாட்டேன். தபோதனா! நானே இப்போது பீஷ்மரைக் கொன்று வீழ்த்த முயற்சி செய்வேன்” என்று கூறினாள். பீஷ்மரைக் கொல்லுவதற்கான வழியை நினைத்து தவம் மேற்கொள்ளும்

சங்கல்பத்தோடு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள். பரசுராமர் மகரிஷிகளுடன் பீஷ்மரிடம் விடைபெற்று மகேந்திரபர்வதம் சென்றார். பீஷ்மர் பிராமணர்களால் புகழப்பட்டு அஸ்தினாபுரம் அடைந்தார். சத்தியவதியிடம் நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தார். பீஷ்மர் அம்பாவின் செயல்களை அறிந்து கொள்ளுவதற்காக ஒற்றர்களை நியமித்தார். பீஷ்மர் அம்பாவினால் பரசுராமரிடம் போரிட நேர்ந்த விவரங்களை நாரதரிடமும், வியாசபகவானிடமும் தெரிவித்தார். அவ்விருவரும் பீஷ்மருக்கு ஆறுதல் கூறினர். காசிராஜனின் புதல்வியைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். தெய்வம் நியமித்த சட்டத்தைப் புருஷார்த்தத்தின் மூலம் யாரும் மாற்ற முடியாது எனக் கூறினர்.

அம்பாவின் கடுமையான தவம்; வத்ஸ தேசத்தில் பெண்ணாகவும், நதியாகவும் மீண்டும் உயிர் பெறுதல்

அம்பா யமுனைக் கரையில் மனித சக்திக்கு மீறிய கடுமையான தவம் மேற்கொண்டாள். உணவைத் துறந்து மெலிந்து, வறண்டு போனாள். ஐடாமுடியைப் பெற்றாள். ஆறு மாதங்கள் காற்றை மட்டுமே பருகி மரம் போல நின்றிருந்தாள். ஒரு வருடம் உணவின்றி யமுனை நீரிலிருந்து தவம் புரிந்தாள். பிறகு கால்கட்டை விரல் நுனியில் நின்று உலர்ந்து விழுந்த இலையை மட்டுமே உண்டு ஒரு வருடம் கழித்தாள். இவ்வாறு 12 ஆண்டுகள் கடுமையான தவத்தால் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் துயரப்படச் செய்தாள். அவளுடைய உறவினர்கள் அவளை தவத்திலிருந்து விலக்க முயன்றார். ஆனால் வெற்றி பெறவில்லை. சித்த-சாரணர்கள் வாழும் வத்ஸ பூமிக்குச் சென்றாள். புண்ணியம் மிக்க தவசிகளின் ஆசிரமங்களில் சஞ்சரிக்கலானாள். அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி வரலானாள். நந்தாஸ்ரமம், உலாகாஸ்ரமம், ச்யவாஸ்ரமம், பிரம்மஸ்தான், தேவர்களின் யக்ஞ பூமியான பிரயாகை, தேவாரண்யம், போகவதி, கௌசிகாஸ்ரமம், மாண்டவ்யாஸ்ரமம், திலீபாஸ்ரமம், ராமக்ருது, பைலர்காஸ்ரமம் முதலிய தீர்த்தங்களில் கடுமையான விரதத்துடன் நீராடி வந்தாள்.

அப்போது கங்கை அம்பையின் முன் தோன்றி “நீ எதற்காக உடலை இவ்வாறு துன்புறுத்துகிறாய்”? என்று கேட்டாள். “பரசுராமரைத் தோற்கடித்த பீஷ்மரை வேறு யாரும் வெல்ல முடியாது. ஆகவே பீஷ்மரின் அழிவிற்காக நான் கடும் தவத்தை மேற்கொண்டுள்ளேன்” என்று அம்பை பதிலிறுத்தாள். அதற்காகவே பூமியின் பல்வேறு உத்தம தீர்த்தங்களில் நீராடி அதற்கான தகுதியைப் பெற்று நானே கொல்ல விரும்புகிறேன். என்றும் தெரிவித்தாள். கங்கை அம்பையிடம் “நீ தவறான வழியில் செல்கிறாய். உன்னுடைய இந்த விருப்பம் ஒருபோதும் நிறைவேறாது. காசிராஜகுமாரியே! நீ பீஷ்மருடைய

அழிவிற்காக முயற்சி செய்கிறாய். விரத மேற்கொண்டு உன் சரீரத்தை விடுவாய் என்றால் நீ கோணலான நதியாக நேரும். மழைக்காலத்திலேயே நீர் காணப்படும். மற்ற எட்டு மாதங்களில் நீ இருக்குமிடமே தெரியாது. உன் நீரில் பயங்கரமாக முதலைகள் நிறைந்து இருக்கும். எனவே மக்களுக்கு அச்சம் தரும் நதியாகவே நீ இருக்க நேரிடும்” என்று கங்கை அம்பையிடம் கூறினாள். அம்பா மேலும் நீர் அருந்தாமலே தவத்தில் ஈடுபட்டாள். வத்ஸ தேசத்தில் இங்கும் அங்கும் சஞ்சரித்தாள். தனது தவத்தில் வலிமையால் அம்பா வத்ஸ தேசத்தில் ஒரு பெண்ணாகவும், அம்பா என்ற நதியாகவும் உருவெடுத்தாள். இவ்வாறு இருவேறு அம்சங்களைப் பெற்றாள். வத்ஸ தேசத்தில் தோன்றிய அம்பா என்னும் நதி மழைக்காலத்தில் மட்டுமே நீரைப் பெற்றது. அப்போது அதில் முதலைகள் வாசம் புரிந்தன. அதில் இறங்குவது, நீராடுவது போன்றவை இயலாத காரியமாக இருந்தது.

அம்பாவின் இரண்டாவது பிறவியில் மறுபடி தவம் செய்து மகாதேவனிடம் வரம் பெறுதல். சிதைத் தீயில் பிரவேசித்தல்

அம்பா தனது அடுத்த பிறவியிலும் தவத்தை மேற்கொண்டாள். தவசிகள் அவளைத் தடுத்தபோதும் அவள் ஏற்கவில்லை. பீஷ்மர் தன்னைத் துறந்துவிட்டதையும், அவள் ஒரு கணவனைப் பெற்று வாழ்வதிலிருந்து வஞ்சித்து விட்டதையும் கூறினாள். பீஷ்மரைக் கொல்லுவதற்காகவே தான் தவத்தை மேற்கொண்டிருப்பதைத் தெரிவித்தாள். இந்தப் பெண் உடலைக் கொண்டு பீஷ்மரைப் பழி வாங்க இயலாததால் ஆண் சரீரத்தை அடைய விரும்பித் தவத்தில் ஈடுபடுவதாகவும் கூறினாள். அம்பையின் தவத்தால் பகவான் சிவன் அவள் முன் தரிசனம் அளித்தார். அவள் விரும்பும் வரம் கேட்குமாறு கட்டளையிட்டார். அம்பா பீஷ்மரின் வதத்தையே வரமாகக் கேட்டாள். சிவபெருமான் நீ நிச்சயம் பீஷ்மரை வதம் செய்வாய் என்று கூறினார். அம்பா, ருத்ரபகவானிடம், “தேவா! நான் பெண். எவ்வாறு போரில் வெற்றி பெற முடியும்? என் பெண்ணுருவினால் நான் மகிழ்ச்சியின்றி இருக்கிறேன். தாங்கள் பீஷ்மரைக் கொல்லும் வரத்தை அளித்துள்ளீர்கள். தங்கள் வரம் சத்தியமாகுமாறு செய்யுங்கள். நான் போரில் பீஷ்மரை எதிர்த்து அவரைக் கொல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டினாள்.

அப்போது மகாதேவன் அம்பாவிடம் கூறலானார், “பெண்ணே! என் சொல் சத்தியமாகும். நீ போர்க்களத்தில் பீஷ்மரைக் கொல்வாய். இதற்கு அவசியமான ஆண்மையையும் பெறுவாய். வேறு சரீரம் சென்றதும் இந்த நினைவு மறக்காமல் இருக்கும், நீ துருபத குலத்தில் தோன்றி மகாரதி வீரனாவாய். விரைவில் அஸ்திரங்களைச் செலுத்தும் கலையில் நிபுணனாவாய். நான் கூறியது அனைத்தும் நடக்கும். நீ முதலில் பெண்ணாகத்

தோன்றிப் பிறகு ஆணாகிவிடுவாய்” என்று கூறி மகாதேவர் மறைந்துவிட்டார். பிறகு அம்பா மகரிஷிகள் முன்னிலையிலேயே காட்டில் இருந்து விறகுகளைச் சேகரித்து சிதை மூட்டினாள். அக்னி சுடர் விட்டு எரியும்போது பீஷ்மருடைய வதத்தைச் சங்கல்பமாகக் கூறி அத்தீயில் பிரவேசித்தாள். அம்பா தனது இரண்டாவது பிறவியில் யமுனை நதிக்கரையில் சிதையின் தீயில் எரிந்து சாம்பலானாள்.

அம்பா துருபத மன்னனுக்கு மகளாகப் பிறத்தல்; மன்னரும் ராணியும் அவளைப் புதல்வன் எனக் கூறிச் சிகண்டி எனப் பெயரிடுதல்

துருபத மன்னரின் பட்டமகிஷிக்குப் புதல்வன் இல்லை; துருபதன் புதல்வனைப் பெறத் தீர்மானித்து மகாதேவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். பீஷ்மரைப் பழி வாங்குவதற்காகவே புத்திரனைப் பெற விரும்பினார். சிவபெருமான் “மன்னா! உனக்கு முதலில் கன்னிகை பிறப்பாள்; பிறகு அவளே ஆணாகி விடுவாள். நான் கூறியது வீணாகாது” என்று துருபதனுக்கு வரமளித்தார். பிறகு துருபதன் மனைவி நியமத்தோடு இருந்து கருத்தரித்தாள். ராணி உரிய நேரத்தில் ஒரு பெண் குழந்தையையே பெற்றாள். ஆனால் ஆண் குழந்தை பெற்றதாகவே அறிவித்தாள். மகனுக்குரிய சம்ஸ்காரங்களே அந்தப் பெண் குழந்தைக்கு செய்யப்பட்டன. யாரும் அறியாமல் மகளை மகனாகவே வளர்த்து வந்தாள். மகாதேவனின் வாக்கில் நம்பிக்கை கொண்ட துருபதனும் மனைவியின் செயலை ஆதரித்தார். மகன் பிறந்ததாகவே தெரிவித்து ஜாதகம் முதலியவற்றைச் செய்வித்தார். சிகண்டி என்ற பெயரும் அக்குழந்தைக்குச் சூட்டப்பட்டது. இவ்வாறு அம்பை தனது மூன்றாவது பிறவியிலும் பெண்ணாகவே பிறந்து சிகண்டி என்னும் பெயரில் வழங்கப்பட்டாள். பின்னர் ஆணாகி பீஷ்மரின் வதத்திற்குக் காரணமானாள்.

5. விராட பருவம்

5.1 கீசகன்

(விராட பருவம் அத் 14-23)

கூத்திரிய தந்தை மற்றும் பிராமணத் தாயிடம் இருந்து பிறப்பவர்களே சூதன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இந்த சூத ஜாதி த்விஜம் என்று கூறப்படுகிறது. த்விஜர்களுக்கு உசிதமான கர்மங்கள் கூடிய சூதனே தேரோட்டி என்றும் கூறப்படுகிறான். இவர்கள் கூத்திரியர்களிலிருந்து குறைந்தவர்கள்; வைசியனைவிடச் சிறந்தவர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். மன்னர்கள் சூத ஜாதியோடு திருமணபந்தம் கொண்டனர். அவர்களுக்கு அரசன் என்ற பட்டம் கிடைப்பதில்லை. சூதர்களின் பெயர்களில் சூத ராஜ்யமே குறிப்பிடப்படுகிறது. சூத ராஜ்யம் சூத ஜாதியைச் சேர்ந்தவன் கூத்திரியனுக்குச் சேவை செய்து அடைந்ததாக இருந்தது. பிரசித்தமான கேகய மன்னர் சூதர்களின் தலைவராவார்.

கீசகன் பிறப்பு; உறவுகள்; வீரம்

கேகய மன்னர் ஒரு கூத்திரிய மங்கைக்குப் பிறந்தவர். ஒப்பற்ற சாரதியாவார் அவருக்கு மாளவி நாட்டுப் பெண்ணிடத்தில் பிறந்த முதல் மகன் கீசகன். அவன் மிகுந்த பலமும் வீரமும் உடையவன். கேகயனின் இன்னொரு மனைவியான மாளவ கன்னியிடத்தில் சித்ரா என்னும் பெண் பிறந்தாள். இவள் சுதேஷ்ணா என்றும் அழைக்கப்பட்டாள். விராடரின் முதல் மனைவி. கோசல அரசுமாரி சுரதா; இளவரசன் சுவேதனின் தாயார். அவள் இறந்தபின் விராடமன்னர் சுதேஷ்ணாவை மணந்தார். இவள் விராடரின் வாரிசாக உத்தரன், உத்தரா என்ற மகளையும் மகளையும் பெற்றாள். கீசகன் தன் சகோதரர்களுடன் தன் சித்தி மகளான ராணி சுதேஷ்ணாவின் ஆதரவோடு விராட நாட்டில் சுகமாக வாழ்ந்து வரலானான். கீசகனின் உதவியோடு விராடர் பகைவர்கள் அனைவரையும் வென்றார். மேகல, திரிகர்த்த, தஷார்ண, கஷேருக, மாளவ, யவன, புலிந்த, காசி, கோசல, அங்க, வங்க, கலிங்க இன்னும் பல தேசத்து மன்னர்களையும் கீசகன் போர்க்களத்தில் வென்றான். போரில் பத்தாயிரம் யானை பலம் கொண்ட கீசகனை விராட மன்னர் தன் சேனாபதியாக்கிக் கொண்டார்.

கீசகன் சைரந்திரியான திரௌபதியிடம் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தலும், திரௌபதி மறுத்து உரைத்தலும்

பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் மேற்கொண்டு விராட தேசத்தில் மறைந்து வாழ ஆரம்பித்து பத்து மாதங்களுக்கு மேல் கழிந்தன. திரௌபதி

ராணி சுதேஷ்ணாவிற்கு சேவை செய்து மிகவும் கஷ்டத்தோடு வாழ்ந்து வந்தாள். ஒருநாள் சுதேஷ்ணாவின் மாளிகையில் கீசகன் சைரந்திரியான திரௌபதியைக் கண்டான். தேவ மகளைப்போல அழகு நிரம்பிய அவளைப் பார்த்து மயக்கம் கொண்டான். அவளை அடைவதே தன் நோய்க்கு மருந்து என எண்ணினான். தன் சகோதரி சுதேஷ்ணாவிடம் அவளைப் பற்றிக் கேட்டறிந்தான். அவள் தன் இல்லத்தில் சுகபோகத்துடன் வாழ வேண்டும் எனக்கூறி சுதேஷ்ணாவின் அனுமதியைப் பெற்றான். பின்னர் திரௌபதியிடம் அவள் தன் மாளிகையில் பலவகை போகப் பொருட்களையும், உத்தமமான சௌபாக்கியத்தையும் அடைந்து ஆனந்தமாக வாழலாம் எனக் கூறினான். தான் அவளிடத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டதையும், அவள் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டு மகிழ்விக்க வேண்டும் என்றும் இறைஞ்சினான். திரௌபதி விரும்பினால் தன் மனைவியரைத் துறந்துவிடுவதாகவும், அல்லது அவர்களைத் திரௌபதியின் பணிப் பெண்களாக்கி விடுவதாகவும் தெரிவித்தான். தானும் திரௌபதிக்கு தாஸனாகி எப்போதும் அவளுக்குக் கட்டுப்பாட்டிருப்பேன் என்றும் பலவாறு கூறினான்.

திரௌபதி, கீசகனிடத்தில், “சூதபுத்திரா! நீ என்னை விரும்புகிறாய். சீ! சீ! என்னிடம் இவ்வாறு யாசிப்பது தகாது. என் ஜாதி சிறியது. நான் சைரந்திரி. கேசத்தை அழகுபடுத்தும் வேலையைச் செய்யும் துச்சமான பணிப்பெண். அறிவுடையவன் தன் மனைவியையே அனுகூலமாக வைத்திருக்க வேண்டும். பரஸ்திரீயை விரும்பும் மனிதன் ஒருபோதும் நன்மையைக் காண்பதில்லை. எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது நான் அயலாரின் பத்தினி. நீ தர்மத்தையோசி அயலாரின் மனைவியிடம் நீ ஒருபோதும் மனைதச் செலுத்தக் கூடாது” என்று அறிவுறுத்தினான். ஆனால் கீசகன் மீண்டும், “அழகியே! நீ என் வேண்டுகோளை மறுக்கக்கூடாது. நான் உனக்கு வசமாகியுள்ளேன். என்னை மறுத்து நீ பச்சாதாபப்படுவாய். பலபராக்கிரமத்தில் இப்புவியில் எனக்கு நிகர் யாருமில்லை. நீ என்னை ஏற்றுக் கொண்டு என்னோடு உத்தமமான போகங்களை அனுபவி” என்றான். திரௌபதி, அவனை நிந்தித்து பதிலளித்தாள். “சூத புத்திரா? இவ்வாறு மோக வலையில் பட்டு உன் உயிரை இழக்காதே. ஐந்து பயங்கர கந்தர்வர்கள் எப்போதும் என் உயிரைக் காக்கிறார்கள். அவர்களே என் கணவர்கள். என் கணவர்கள் கோபம் கொண்டு உன்னைக் கொன்று விடுவார்கள். நான் என்னுடைய சொருபத்தை மறைத்துக் கொண்டு இங்கு வாழ்கிறேன். இருந்தும் நீ என்னை அவமானம் செய்கிறாய். ஆனால் எனக்குத் துன்பம் இழைத்து நீ எங்கு, எந்த தேவ, மகரிஷிகளிடம் சென்றாலும் உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது என்பதை நினைவில் வை. எனக்கு நன்மையை விரும்பினால் மட்டுமே உன் உயிர் பாதுகாக்கப்படும்” என்று கூறிச் சென்றுவிடுகிறாள்.

கீசகன் சுதேஷ்ணாவின் உதவியுடன் தீரௌபதியை அடைய முயலுதல்

திரௌபதி மறுத்துக் கூறியும் கீசகன் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. தன் சகோதரி சுதேஷ்ணாவிடம் எவ்வாறாவது தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்று எனக் கேட்டான். ராணி சுதேஷ்ணா தான் திரௌபதியைக் கீசகன் மாளிகைக்கு அனுப்புவதாகவும் அங்கு அவளிடம் இதமாகப் பேசி அவள் மனதை மாற்றி வசப்படுத்திக் கொள்ளுமாறும் கீசகனுக்குக் கூறினாள். கீசகன் அவளது ஆலோசனையை ஏற்றுத் தன் மாளிகையில் உயர்ந்த மது வகைகளையும், உணவு வகைகளையும் ஏற்பாடு செய்து திரௌபதியின் வரவுக்காகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு காத்திருந்தான். இங்கே, சுதேஷ்ணா தனது மாளிகையில் திரௌபதியை அழைத்து கீசகன் இல்லத்திற்குச் சென்று தான் விரும்பும் மது ரசத்தைக் கொண்டு வருமாறு மூடியிட்ட தங்கப் பாத்திரத்தை அளித்துக் கட்டளையிட்டாள். திரௌபதி, ராணியிடம், தான் பணியில் சேரும்போது கூறிய நிபந்தனையை நினைவூட்டினாள். கீசகனின் வீட்டிற்குச் செல்ல முடியாது; அங்கு சென்றால் அவன் என்னை அவமானம் செய்வான். வேறு ஒருத்தியை அனுப்புங்கள் என்று வேண்டினாள். ராணியோ, உன்னை நான் இங்கிருந்து அனுப்புவதால் அவன் உனக்குத் துன்பமளிக்கமாட்டான் என்று உறுதியளித்து திரௌபதியை கீசகன் வீட்டிற்கு அனுப்பினாள். அபலையான திரௌபதி தன் பதிவிரதத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டி சூரியபகவானை மனதில் நினைத்து வணங்கிச் சரணடைந்து கீசகன் வீட்டிற்குச் சென்றாள். சூரிய பகவான் எந்த வகையிலும் உதவியும் பலமும் இல்லாத திரௌபதியைக் காக்க கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு அரக்கனை நியமித்தார்.

கீசகன் திரௌபதியை அவமானம் செய்தல்

திரௌபதி மெதுவாக கீசகனின் மாளிகையை அடைந்தாள். அங்கே கீசகன் திரௌபதியிடம், “சைரந்திரி உனக்கு நல்வரவு. இன்று இரவு எனக்கு ஒளி மிக்கதாகும். எனக்குத் தலைவியாகி நான் விரும்புவதைச் செய். என் பணிப் பெண்கள் உன்னைச் சங்கு வளையல்களாலும், தங்க, ரத்தின ஆபரணங்களையும், பட்டாடைகளையும் கொண்டு அலங்கரிக்கட்டும். இந்த அழகிய படுக்கையை முதலிலேயே நான் உனக்காக விரித்து வைத்துள்ளேன். இங்கு என்னோடு அமர்ந்து இனிய மது ரசத்தைப் பருகு” என்றான். திரௌபதி அவனைக் கடும் சொற்களால் நிந்தித்து விரைவில் சுதேஷ்ணாவிற்கான மதுவை அளிக்குமாறும், தான் செல்ல வேண்டும் என்றும் கூறினாள். மதுவை வேறு பணிப் பெண் கொண்டு செல்லுவாள் என்று கூறிய கீசகன் திரௌபதியின் வலது கையைப் பற்றி இழுத்தான்.

திரௌபதி, ‘அடேபாவி! நான் இன்று வரை என் கணவர்களுக்கு மனதாலும் எதிராக நடக்காமல் இருப்பது சத்தியம் என்றால் நீ பகைவனால் வதைக்கப்பட்டு பூமியில் இழுத்துச் செல்லப்படுவாய்” என்று கூறி எச்சரித்தாள். அவனை உதறிவிட்டு விலகினாள். கீசகன் வேகமாகப் பாய்ந்து அவளது மேலாடையின் நுனியைப் பிடித்து அவளைத் தன்பக்கம் இழுக்க முயன்றான்.

திரௌபதி அவனது பிடியில் இருந்து விடுபட முயன்று அவனை உதறித் தள்ளிவிட்டு விராடனின் அரசவையினை நோக்கி ஓடி அரசனைச் சரணடைந்தாள். யுதிஷ்டிரரும், பீமனும் கூட அப்போது அவையில் இருந்தனர். கீசகனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து துரத்தி அரசவையை அடைந்தான். அங்கே அவளது கேசத்தைப் பற்றி இழுத்து அவளைத் தரையில் வீழ்த்தித் தன் காலால் உதைத்தான். இதற்குள் சூரிய பகவான் திரௌபதியைப் பாதுகாக்க நியமித்திருந்த ராக்ஷஸன் அவளைப் பற்றி வேகமாகச் சுழற்றி தூரத்தில் வீசினான். சபையில் விராட மன்னரும் பிராமணர்களும், கூடித்திரியர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இவை அனைத்தும் நிகழ்ந்தன. ராக்ஷஸனால் வீசப்பட்ட கீசகன் வெட்டுண்ட மரத்தைப் போலக் கீழே விழுந்தான். அவனால் மிதிக்கப்பட்ட திரௌபதியின் வாயில் இருந்து இரத்தம் பெருகிறது. அதற்குப் பின் அவையினரின் ஆறுதல் மொழிகளையும், யுதிஷ்டிரர் சங்கேதமாகத் தெரிவித்த சொற்களையும் கேட்டபின் திரௌபதி சற்றே ஆறுதல் கொண்டாள். மத்ஸ்ய மன்னரிடம் தர்மத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று பலவாறு கூறினாள். அவள் அழுதவாறு முறையிட்டும் கூட விராட மன்னர் கீசகனின் பலத்துக்கு அஞ்சி அவளது குற்றத்திற்குத் தண்டனை அளிக்கவில்லை. யுதிஷ்டிரர் கோபம் கொண்ட பீமனைக் குறிப்பால் கட்டுப்படுத்துகிறார். பிறகு திரௌபதியிடம் உன் கணவர்கள் உனக்கு விருப்பமானதைச் செய்வார்கள்; உனக்கு அவமானம் செய்தவனைக் கொன்று உன் துயரத்தை விலக்குவார்கள் என்று கூறிய பின் திரௌபதி ராணியின் மாளிகைக்குத் திரும்பினாள்.

திரௌபதி பீமனை வேண்டுகல்; பீமன் மூலம் கீசகன் வதம்

தான் அடைந்த பெரும் அவமானத்தால் எல்லையில்லாக் கோபமும், துயரமும் அடைந்த திரௌபதி இரவில் யாரும் அறியாமல் பீமன் இருந்த சமையற்கூடம் சென்று தன் துயரத்தை நெடுநேரம் எடுத்துக்கூறி அழுகிறாள். கீசகன் வதைக்கப்பட வேண்டும் என்று பீமனிடம் வற்புறுத்தினாள். பீமன் அஞ்ஞாதவாச காலம் முடியும் நேரத்தில் வெளிப்பட்டுவிட்டால் பெரும் துன்பம் நேர்ந்து விடுமே என்று யோசிக்கிறார். பிறகு ஆலோசனை செய்து திரௌபதியிடம் இரவு நேரத்தில் கீசகனை நடன சாலைக்கு வரச்

செய்யுமாறும் தான் அங்கிருப்பேன் என்றும் கூறினார். நடன சாலையில் பகல் வேளையில் இளம் கன்னியர் நடனம் பயில்வர். இரவு நேரத்தில் அங்கு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்றே பீமன் இவ்வாறு தெரிவித்தார். தன் இருப்பிடம் சென்ற திரௌபதியிடம் மறுநாள் காலையில் கீசகன் வந்தான். திரௌபதியிடம், நான் அரசவையில் உன்னை வீழ்த்திக் காலால் உதைத்தேன். நீ என் போன்ற பலசாலியின் வசமானவள். உன்னையாரும் காப்பாற்ற முடியாது. விராடர் பெயருக்கு மட்டுமே மன்னர் உண்மையில் சேனையின் தலைவனான நானே மன்னன். என்னை ஏற்றுக் கொள். நான் உன் அடிமையாகிவிடுவேன். ஒவ்வொரு நாளும் உன் செலவுக்காக நூறு தங்க நாணயங்களை அளிப்பேன். உனக்குப் பணிபுரிய நூறு தாசிகளையும், நூறு பணியாட்களையும் அளிப்பேன். உன்னுடைய சவாரிக்காகத் தேரையும் அளிப்பேன்” என்று கூறினான். திரௌபதி கீசகனிடம் ஒரு நிபந்தனையைக் கூறினாள். நீ என்னைச் சந்திக்க வருவது உன் நண்பர்களுக்கும் சகோதரர்களுக்கும் கூடத் தெரியக் கூடாது. ஏன் எனில் நான் என் கணவர்களான கந்தர்வர்களின் நிந்தைக்கு பயப்படுகிறேன். இந்த விஷயத்தில் நீ உறுதியளிக்க வேண்டும்” எனக் கூறினாள். கீசகன் அதனை ஏற்றுத் திரௌபதியின் வீட்டிற்குத் தான் தனியாகவே வருவதாகத் தெரிவித்தான். திரௌபதி பீமன் தன்னிடம் தெரிவித்தபடி, அரசனின் நடன சாலையில் இரவில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். இருள் சூழ்ந்த அந்த இடத்தை கந்தர்வர்களும் அறிய மாட்டார்கள். அங்கேயே சந்திக்கலாம் என்று தெரிவித்தாள். கீசகனும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டான்.

திரௌபதி பீமனிடம் சென்று கீசகன் நடனசாலைக்குத் தனியாக வருவான் என்பதைத் தெரிவித்தாள். அங்கேயே அவனைக் கொன்றுவிடுமாறும் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் குல கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுமாறும் கூறினாள். பீமன் தான் இடும்பனைக் கொன்றபோது பெற்ற மகிழ்ச்சியைப் பெற்றதாகத் திரௌபதியிடம் தெரிவித்தார். இரவு வந்தது. பீமசேனன் முதலிலேயே சென்று நடனசாலையில் மறைந்து இருந்தார். அங்கிருந்த படுக்கையில் படுத்துக் கீசகன் வரவுக்காகக் காத்திருந்தார். கீசகனும் அழகிய ஆடை அணிகலன்களுடன் திரௌபதியைச் சந்திக்கும் விருப்பத்துடன் இருள் சூழ்ந்த அந்த மாளிகைக்குள் புகுந்தான். படுக்கையில் படுத்திருந்த பீமசேனைனைக் கையால் தடவலானான். திரௌபதிக்கு நேர்த்த அவமானத்தால் கோபத்தால் பீமசேனன் எரிந்து கொண்டிருந்தார். கீசகன், மகிழ்ச்சியால் சிரித்தவாறு “என் செல்வம் அனைத்தும் உனக்குப் பரிசளித்துவிட்டேன் அழகியே! என்னுடைய அந்தப்புரமும், வீடும், அளவற்ற செல்வமும், பணிப் பெண்களும் எல்லாம் உனக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டேன். என் வீட்டுப் பெண்கள் என்னைப் போன்ற கண்கவரும் புருஷன் வேறு

யாருமில்லை என்று என்னைப் புகழ்கிறார்கள்” எனக் கூறினான். பீமன் இதைக்கேட்டு, “அடே! நீ காணத்தக்கவன் என்பது சௌபாக்கியமான விஷயமே. தன்னை புகழ்ந்து கொள்ளுவதும் பாக்யமான விஷயம். இத்தகைய மென்மையான ஸ்பரிசத்தை நீ ஒருபோதும் பெற்றிருக்க மாட்டாய். இவ்வுலகில் பெண்ணை மகிழ்விப்பான் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. நீ மலை போன்ற பெரிய உடல் உடையவன் என்பதாலும் பாவியான உன்னைப் பூமியின் மீது அறைந்து இழுக்கப் போகிறேன்” என்று கூறி எழுந்து நின்று அவனது கேசத்தைப் பற்றினார்.

பலசாலியான கீசகனும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அவரோடு மோதினான். வாலி சக்ரீவனைப் போல இருவரும் மோதிக் கொண்டனர். இருநாழிகை பயங்கரமான போர் நடைபெற்றது. நள்ளிரவில் நடைபெற்ற அப்போரில் பீமசேனனின் அடியால் சோர்வுற்ற கீசகனைக் கீழே தள்ளி அவன் மார்பின் மீது ஏறி அமர்ந்து வேகத்தோடு நசுக்கலானார். உணர்விழந்த அவனைத் தூக்கிச் சுழற்றினார். திரௌபதியின் கோபத்தை அமைதிப்படுத்த இரு கைகளாலும் அவன் கழுத்தை அழுத்தினார். கண்கள் வெளிவருமாறு சிதைத்தார். அவன் உயிர் பிரிந்தது. ஆனாலும் கோபம் தணியாத பீமன் அவன் உடல் மீது ஏறி நின்று அவன் அங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் சரீரத்தில் நுழைத்து மிதித்து அவனை ஒரு மாமிச உருண்டையாக்கினார். பிறகு தீ மூட்டி அவனுடைய உடலைப் பாஞ்சாலிக்குக் காட்டினார். உன்னை விரும்பிய துஷ்டர்கள் இதேபோல் கொல்லப்படுவார்கள் என்று கூறிச் சமையலறைக்குச் சென்றுவிட்டார். பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்த திரௌபதி அரசவைக் காவலரிடம் வந்து, “அயலார் மனைவியிடம் காமம் கொண்ட இந்த கீசகன் என்னுடைய கணவர்களான கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டு நடன சாலையில் கிடப்பதை வந்து பார்” எனக் கூறினாள். காவலர்கள் தீவட்டியுடன் வந்து கீசகன் உடல் இடந்த இடத்திற்கு வந்து அங்கங்கள் சிதைந்து கிடந்த அவன் நிலையைப் பார்த்து இவன் கந்தர்வனால்தான் கொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர்.

கீசகன் சகோதரர்களும் பீமனால் வதைக்கப்படுதல்

அதேசமயம் செய்தியறிந்து கீசகனின் சகோதரர்கள் அனைவரும் அங்கு வந்தனர். நீரில் இருந்து எடுத்து பூமியில் வைக்கப்பட்ட ஆமையைப் போலச் சிதைந்து கிடந்த கீசகனின் துர்கதியைக் கண்டு உடல் நடுங்கினர். அப்போது தூரத்தில் திரௌபதி ஒரு கம்பத்தைப் பற்றி நிற்பதைக் கண்டனர். இவளுக்காகவே கீசகன் கொல்லப்பட்டான். இவளிடத்தில் விருப்பம் கொண்ட கீசகனின் உடலோடு இவள் எரிக்கப்படட்டும் என்று கூறி

விராடனிடம் அனுமதியையும் பெற்றனர். மன்னர் அனுமதி அளித்தார். உபகீசகர்கள் திரௌபதியைப் பிடித்து அவளைப் படையில் ஏற்றிக் கீசகனின் பிணத்தோடு கட்டினர். பின் படையுடன் மயானம் நோக்கிச் சென்றனர். இச்சமயம் திரௌபதி தன் கணவர்களை அழைத்துப் பலமாகக் குரல் கொடுத்துத் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டினாள். திரௌபதியின் அபயக் குரலைக் கேட்ட பீமன் எழுந்து தன் உருவைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு, வேஷத்தை மாற்றி வெளியே வந்து ஒரு மரத்தின் மீது ஏறி திரௌபதியோடு கீசகனின் பிணம் எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டார். வேகமாக அத்திசையில் சென்று நகர சுவரைத் தாண்டி உபகீசகர்களுக்கு முன்பே மயான பூமியை அடைந்தார். அங்கே பனை போன்ற உயரமான உலர்ந்த கிளைகளைக் கொண்ட ஒரு மரத்தைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தன் தோளின் மீது வைத்துக் கொண்டு உபகீசகர்களை நோக்கி ஓடினார். அவரைக் கண்ட சூத புத்திரர்கள் கந்தருவன் தங்களைத் தாக்க வருவதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கினர். அவர்கள் திரௌபதியை அங்கேயே விட்டுவிட்டு நகரை நோக்கி ஓடினர். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்த பீமன் மரத்தால் அவர்களைத் தாக்கிக் கொன்றார். பின் திரௌபதியைக் கட்டில் இருந்து விடுவித்து அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார். பின் யாரும் அறியாமல் அரண்மனைச் சமையலறையை அடைந்தார். திரௌபதியும் நீராடி வேறு ஆடை அணிந்து சுதேஷ்ணாவின் மாளிகையை அடைந்தாள். இவ்விதம் திரௌபதியிடம் தர்மத்திற்கு முரணாகக் கீசகன் விருப்பம் கொண்டதால் தானும் தன் சகோதரர்களும் ஒரு சேர அழிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

6. துரோண பருவம்

6.1 அகம்பன மன்னன் - மரணத்தின் தோற்றம்

(துரோண பருவம் அத் 52-54)

வியாசர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

சத்திய யுகத்தில் அகம்பனன் என்ற பிரசித்தி பெற்ற மன்னர் இருந்தார். அவர் போரில் பகைவனிடம் தோல்வியடைந்தார். அம்மன்னனுக்கு ஹரி என்ற மகன் இருந்தான். அஸ்திரவிதையில் நிபுணனும், மேதாவியும் இந்திரனைப் போன்ற செல்வச் செழிப்பும் மிக்க அவன் போரில் கொல்லப்பட்டான். அதனால் மிகுந்த சோகம் கொண்ட அகம்பனன் இரவும் பகலும் மகனைப் பற்றியே சிந்தித்து மிகவும் வருத்தத்திலேயே மூழ்கியிருந்தார். இதனை அறிந்த தேவரிஷி நாரதர் அகம்பன மன்னனிடம் வந்தார். அகம்பனன் மகரிஷியைப் பூஜித்துப் பின் தன் புதல்வனின் மரண விஷயத்தைக் கூறினார். அவர் நாரதரிடம், “மகரிஷி! என் புதல்வன் இந்திரனையும், விஷ்ணுவையும் போல தேஜஸ்வி, பலமிருந்தவன். ஆனால் போரில் பல பகைவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டனர். பகவன்! இந்த மரணம் என்பது என்ன? இதன் வீரியம், பலம், பௌருஷம் போன்றவை எத்தகையது? இதன் உண்மை விளக்கத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

பிரம்மா உலகை அழித்தல்; சிவன் பிரம்மாவிடம் வருதல்

மன்னனின் சொற்களைக் கேட்ட நாரத மகரிஷி, அவரிடத்தில் ஒரு பழைய வரலாற்றைக் கூறினார்; “மன்னா! ஆதி சிருஷ்டியின்போது பிதாமகர் பிரம்மா மக்களைச் சிருஷ்டித்தார். ஆனால் அவர் உயிர்களின் அழிவிற்கான ஏற்பாடு எதையும் செய்யவில்லை. ஆகவே உலகம் முழுவதும் உயிர்ப் பிராணிகளில் நிரம்பி, மரணமின்றியிருப்பதால் உயிர்களை அழிக்க நினைத்தார். ஆனால் அதற்கான வழி எதுவும் புரியவில்லை. அச்சமயம் பிரம்மா கோபத்தின் வசமாக அவரது காது, கண் முதலிய புலன்களில் இருந்து தீ வெளிப்பட்டது. அந்த அக்கி எல்லாத்திசைகளிலும் பரவி உலகை எரிக்கலாயிற்று. இதனால் ஏராளமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் அழிந்துவிட்டன.

அச்சமயம் அரக்கர்கள், பூத கணங்களின் தலைவனான ஜடாதாரி ஸ்தானு என்ற சிவபெருமான் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தார். அப்போது பிரம்மா சிவனிடம் என்னுடைய மானசீக சங்கல்பத்தால் தோன்றிய நீ எதை விரும்பி இங்கு வந்திருக்கிறாய் என்று கூறு; நான் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன் என்றார்.

சிவபெருமான், பிரம்மா உரையாடல்

சிவபெருமான், பிரம்மாவிடம் “பிரபோ தாங்களே பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்தீர்கள். தாங்களே கோபத்துடன் அவற்றை எரிக்காதீர்கள். தாங்கள் கருணையுடன் அவற்றைப் பாருங்கள்” என்றார். பிரம்மா, “ருத்ரா! இவ்விதம் உலகை அழிப்பது என் விருப்பமல்ல; ஆனால் பூமிதேவி உயிர்களின் பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு என்னை உலகை அழிக்கத் தூண்டினார். நான் பல வகையில் யோசித்தும் எனக்கு எந்த உபாயமும் தென்படவில்லை. அதனாலேயே என்னிடத்தில் கோபமும், அக்னியும் தோன்றி உயிர்கள் அழிந்தன” என்றார்.

ருத்ரன் பிரம்மாவிடம் கூறினார், “பூமியின் தலைவனான பிதாமகரே! தாங்கள் கோப்பட வேண்டாம். ஸ்தாவர, ஜங்கம, பிராணிகளின் இந்த அழிவைச் செய்யாதீர்கள். உங்கள் அருளால் இந்த பூமி இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் என்னும் மூன்று உருவங்களில் பிரியட்டும் தங்களுடைய கோபத்தால் தோன்றிய அக்னி மலைச் சிகரங்களையும், நதிகளையும், மரங்களையும் எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சராசர உலகம் முழுவதும் எரிந்துசாம்பலாகிவிட்டது. பகவான்! தாங்கள் மகிழ்ச்சியடையுங்கள். கோபம் அக்னி வடிவில் அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது விலகி உங்களிடமே லயித்துவிட்டும். இவை அனைத்தும் அழிவில் இருந்து பிழைக்கட்டும். சந்தானங்கள் அழிந்துவிட்டால் உலகின் உயிர்கள் குறைந்துவிடும். ஆதி தேவா! தாங்கள் எல்லா லோகத்திலும் என்னை உலகின் சிருஷ்டிகர்த்தாவாக நியமித்துள்ளீர்கள். இந்த சராசர உலகம் அழியாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நான் தங்களிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுகிறேன்” என்றார். சங்கரனின் வேண்டுகோளை ஏற்ற பிரம்மா தன் அந்தராத்மாவிலேயே அந்த கோபத்தைத் தரித்துக் கொண்டார்.

பிரம்மா மரணம் என்னும் பெண்ணைத் தோற்றுவித்தல்

பின்னர் அக்னியை அழித்த பிரம்மா, மனிதர்களுக்கு கர்மம், ஞானம் என்னும் வழிகளை உபதேசித்தார். பிரம்மா கோபத்தை அழித்த சமயத்தில் பிரம்மாவின் புலன்களில் இருந்து கருப்பும் சிவப்புமான நிறம் கொண்ட பெண் தோன்றினாள். அவளுடைய நாக்கு, வாய், கண்கள் மஞ்சளும் சிவப்புமாக இருந்தன. தங்க குண்டலங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்திருந்தாள். தென்திசையில் நின்ற அவள் பிரம்மாவையும், ருத்ரனையும் நோக்கி மென்னகை செய்தாள். பிரம்மா அப்பெண்ணைத் தன்னிடம் அழைத்து “மரணமே! என்று விளித்தார். நீ இந்த மக்களை அழித்துவிடு. நீ அழிக்கும் அறிவோடு என் கோபத்தில் இருந்து தோன்றியவள். ஆதலால்

முட்டாள், பண்டிதன் அனைவரையும் அழித்துக் கொண்டிரு. என் ஆணைப்படி நீ இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். இதனால் நீ நன்மையடைவாய்” என்றார். அதைக்கேட்ட மரணம் என்ற அந்தப்பெண் மிகவும் கவலையுடன் விம்மி விம்மி அழலானாள். பிரம்மா அவளுடைய கண்ணீரைத் தன் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டார்.

மரணம் என்ற பெண் பிரம்மாவிடம் கூறுதல்; பிரம்மாவின் மறுமொழி

அப்பெண் பிரம்மாவை வணங்கி, “நான் தெரிந்தும் கொடிய செயலை எவ்வாறு செய்வேன்? நான் பாபத்திடம் பயப்படுகிறேன். நான் மக்களின் அன்புப் புதல்வர்களையும், சகோதரர்களையும், தாய் தந்தையரையும், நண்பர்களையும் கொல்லத் தொடங்கும்போது அவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரும் என்னை நிந்திப்பார்கள். துயரமடையும் மக்களின் கண்களில் இருந்து விழும் கண்ணீர்த் துளிகளுக்காக நான் பயம் கொண்டு தங்களைச் சரணடைகிறேன். நான் யமராஜனின் மாளிகைக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. உங்களின் அனுமதியோடு தேனுகாஸ்ரமம் சென்று தவம்புரிய விரும்புகிறேன். பிராணிகளின் அன்பான உயிரை அபகரிக்க மாட்டேன்” என்றாள்.

பிரம்மா அவளிடம், “ம்ருத்யு! மக்களின் அழிவிற்காகவே என்னால் சங்கல்பத்தின் மூலம் நீ சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளாய். போ! நீ பிரஜைகளை அழித்துவிடு. நீ வேறுவிதமாக எண்ணக்கூடாது. நீ உலகில் நிந்திக்கப்படமாட்டாய். என் கட்டளையை நிறைவேற்று என்றார். பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்டு ‘ம்ருத்யு’ என்ற (மரணம்) அந்தப் பெண் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பிரஜாபதியான பகவான் உலகைப் பார்த்துச் சிரித்தார். பிரம்மா மகிழ்ச்சியடைந்ததால் உலகம் முழுதும் முன்பு போலவே உயிர்கள் நிறைந்து பசுமையாகிவிட்டது.

மரணத்தின் கடுமையான தவம்

பிரம்மாவின் கோபம் விலகிவிட்டதால் ‘ம்ருத்யு’ என்ற அந்தப் பெண்ணும் மக்களை அழிக்கும் விஷயத்தில் ஏதும் கூறாமல் விரைந்து தேனுகாஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றுவிட்டாள். அவள் அங்கு மிகக் கடுமையான உத்தம விரதங்களை மேற்கொண்டாள். அவள் கருணையுடன் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பினாள். 21 பத்ம வருஷங்கள் வரை ஒரு காலால் நின்று தவம் புரிந்தாள். பிறகு 21 பத்ம வருஷங்கள் மற்றொரு காலால் நின்றாள். பத்தாயிரம் பத்ம வருஷங்கள் மான்களோடு வாழ்ந்தாள். பிறகு குளிரந்த புண்ணியமான நந்தா நதியின் நீருக்குள் எட்டாயிரம்

வருஷங்கள் கழித்தாள். பிறகு கௌசிகி நதிக்கரையில் காற்றையும் நீரையும் மட்டுமே ஏற்றுத் தவம் மேற்கொண்டாள். அதன்பின் பஞ்சகங்காவிலும், வேதச வனத்திலும் பல்வேறு தவங்கள் மூலம் தன் உடலை மிகவும் பலவீனமாக்கினாள்.

இதற்குப்பிறகு மகாமேரு சிகரத்தில் பிராணாயாமத்தில் ஈடுபட்டு கற்சிலைபோல இருந்தாள். இமயத்தின் சிகரத்தில் தேவர்கள் யாகம் செய்த இடத்திற்குச் சென்று கட்டைவிரலின் மூலமே நின்று தவமியற்றினாள். பிறகு புஷ்கரம், கோகர்ணம், நைமிசாரண்யம் போன்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களில் பிரம்மாவை நோக்கித் தவம்புரிந்து அவரை மகிழ்ச்சியடையச் செய்தாள்.

பிரம்மா மரண தேவதைக்கு வரமளித்தல்

மிகவும் மகிழ்ந்த பிரம்மா அவளிடம் எதற்காக இத்தகைய கடும் தவத்தைச் செய்கிறாய்? என்று கேட்டார். அப்பெண், தான் அழுது புலம்பும் மக்களை வதம் செய்யக்கூடாது என்பதையே பிரம்மாவிடம் வரமாகக் கேட்டாள். “நான் அதர்மத்திடம் மிகவும் பயப்படுகிறேன். அதற்காகவே பயப்படுகிறேன். உங்கள் முன் துயரத்துடன் யாசிக்கிறேன். எனக்கு அபயம் அளியுங்கள்” என்றாள். பிரம்மதேவன் அவளிடம், ம்ருத்யு! நீ இந்த மக்களை அழிப்பதால் உனக்கு அதர்மம் நேராது. நான் கூறிய சொல் பொய்யானது. நான்கு வகுப்புகளாகப் பகுக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் நீ சம்ஹாரம் செய். சனாதன தர்மம் உன்னிடத்தில் பாவம் சேராமல் உன்னைப் புனிதமாகவே வைத்திருக்கும். லோக பாலர்கள், யமன் மற்றும் பலவகை வியாதிகள் உனக்கு உதவி செய்யும். நானும் தேவர்களும் உன் நிர்மல சொருபத்தில் புகழடையும் வரமளிப்போம்” என்றார்.

மரண தேவதை பிரம்மாவை வணங்கி, “ஒருக்கால் நான் இன்றி இக்காரியம் நடைபெறாது என்றால் நான் உங்கள் ஆணையைத் தலைமேல் தாங்குகிறேன். ஆனால் நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். லோபம், கோபம், அகூயை, பொறாமை, துரோகம், மோகம், வெட்கமின்மை, கடுமையான சொற்பிரயோகம் ஆகிய தோஷங்களால் சரீரம் உடையவர்களின் சரீரம் பிளக்கப்படட்டும்” என்றாள்.

பிரம்மா “அவ்வாறே நடக்கும். உனக்குப் பாவம் உண்டாகாது. நான் கைகளில் ஏந்திய உன்னுடைய கண்ணீர்த்துளிகள் பிராணிகளுக்குத் தங்களுடைய உடலில் இருந்தே தோன்றிய வியாதிகளாகி ஆயுளை அழிக்கட்டும்; நீ பிராணிகளின் தர்மமும், அந்த தர்மத்தின் தலைவியும் ஆவாய். ஆகவே நீ எப்போதும் தர்மத்தில் ஈடுபட்டு, தர்மத்திற்கு

அனுசூலமான வாழ்க்கை நடத்துபவளாகி ஜீவன்களின் உயிர்களைக் கட்டுப்படுத்து. காம-க்ரோதமின்றி உலகில் பிராணிகள் அனைத்தின் உயிரையும் அழித்துவிடு. அவ்வாறு செய்வதால் உனக்குக் குறையாத தர்மம் கிடைக்கும். பொய்யான நடத்தையுள்ளவர்களை அவர்களுடைய அதர்மமே கொன்றுவிடும். அசத்தியத்தை மேற்கொள்ளுவதால் பிராணிகள் தங்களைத் தாங்களே பாவச் சேற்றில் ஆழ்த்திக் கொள்ளும். எனவே நீ விருப்பு, வெறுப்பின்றி ஜீவன்களைச் சம்ஹாரம் செய்” என்று மரணத்திற்கு வரமளித்தார்.

நாரதர் அகம்பன மன்னனுக்கு ஆறுதல் கூறுதல்

இவ்வாறு மரண தேவதை பிரம்மாவினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு உயிர்களைச் சம்ஹாரம் செய்கிறாள் என்று மரணத்தின் தோற்றம் பற்றிய செய்திகளை நாரதர் அகம்பன மன்னனுக்கு விவரமாக எடுத்துக் கூறினார். மேலும் மன்னனிடம் கூறலானார். “மன்னா! வியாதி என்பது ரோகத்தின் பெயராகும். எதனால் மனிதன் உடல் நலமற்றுப்போகிறானோ அதுவே வியாதி, ஆயுள் முடிந்ததும் எல்லா உயிர்களின் மரணமும் இவ்வாறே நிகழ்கிறது. ஆயுள் முடிந்ததும் புலன்கள் அனைத்தும் பிராணிகளுடன் பரலோகம் சென்று விடுகின்றன. மீண்டும் புலன்களுடனேயே மீண்டும் இவ்வுலகத்திற்கு திரும்ப வருகின்றன. இவ்வாறு உயிர்கள் தேவலோகம் சென்று தேவஸ்ரூபமாகின்றன. அங்கு அவற்றின் போகங்கள் முடிந்ததும் மீண்டும் உலகத்திற்குத் திரும்பி வருகின்றன. உடல்களிடையே பேதம் செய்யும் பிராண வாயு எங்கும் நிறைந்தது. எல்லையற்ற சக்தியுடையது. அது ஒருபோதும் செல்வதோ திரும்புவதோ கிடையாது.

மன்னா! தேவர்கள் அனைவரும் மரண தர்மத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்லப்படுவதால் நீ உன் மகனுக்காகத் துயரப்படாதே. உன்னுடைய புதல்வன் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். அங்கு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான் அவன் துயரமின்றிப் புண்யாத்மா புருஷர்களோடு சேர்ந்துவிட்டான். பிராணிகளுக்காகப் பகவானால் அளிக்கப்பட்டது இந்த மரணம். இது உரிய சமயத்தில் உசிதமான உருவில் உயிர்களை அழிக்கிறது. உயிரை அழிக்கும் இந்த மரணத்தை பிரம்மா தானே அமைத்தார். எல்லா உயிர்களும் தானே தன்னைக் கொன்று கொள்ளுகின்றன. மரணம் கையில் கம்பை எடுத்து இவற்றை வதம் செய்வது இல்லை. ஆதலால் தீர்புருஷர்கள் மரணத்தைப் பிரம்மா அமைத்த சட்டம் என்று கருதி இறந்தவர்களுக்காகத் துயரப்படுவது இல்லை. பிரம்மாவின் சிருஷ்டி அனைத்தும் மரணத்திற்கு வசப்பட்டது. இதனால் நீ உன் புதல்வனின் மரணத்திற்காகத் துயரம் கொள்ளாதே” என்று நாரதர் உரைத்தார்.

அகம்பன மன்னன் ஆறுதல் அடைதல்

நாரத மகரிஷி கூறிய பொருள் பொதிந்த இச்சொற்களைக் கேட்ட அகம்பன மன்னன் அவரிடம், “பகவான், தங்களின் இந்த சொற்களைக் கேட்டு என் துயரம் விலகிவிட்டது. உங்கள் திருவடிகளை வணங்குகிறேன்; என்று வணங்கினான். நாரத மகரிஷியும் மன்னனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

இந்த வரலாற்றை யார் எப்போது கேட்கிறானோ, கூறுகிறானோ, அவனுக்கு இது புண்ணியம், புகழ், சொர்க்கம், செல்வம் மற்றும் ஆயுளை அளிக்கக் கூடியது.

6.2 சீருஞ்ஜய மன்னன் - 16 ரிஷிகளின் வரலாறு (துரோண பருவம் அத் 55)

இம்மன்னனுடைய வரலாற்றினை வியாசமகரிஷி, அபிமன்யுவின் மரணத்தால் துயரடைந்த யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

ஷைப்ய மன்னனின் மகன் ச்ருஞ்ஜயன். அவனுக்குப் பர்வதன், நாரதன் என்ற ரிஷிகள் நண்பர்கள் ஆவர். அவ்விரு மகரிஷிகளும் ச்ருஞ்ஜயனைச் சந்திப்பதற்காக ஒருநாள் அவனிடத்தில் வந்தனர். ச்ருஞ்ஜய மன்னன் அவர்களை முறைப்படி பூஜித்து உபசரித்தான். ரிஷிகள் இருவரும் அவனிடத்திலேயே சுகமாக இருக்கலானார்கள். அப்போது ஒரு நாள் அழகியான ச்ருஞ்ஜயனின் புதல்வி மன்னனிடம் வந்து வணங்கினாள். அவளைப் பார்த்த பர்வத மகரிஷி எல்லா சுபலட்சணங்களும் பொருந்திய இவள் யார்? எனக் கேட்டார். மன்னன் இவள் என் மகள் என்றான். அப்போது நாரதமகரிஷி மன்னனிடம் உன்னுடைய இந்த மகளை எனக்குத் தர்மபத்தினியாக அளித்துவிடு என்றார். ச்ருஞ்ஜயனும் அவ்வாறே ஆகட்டும் எனத் தன் மகளை நாரத மகரிஷிக்குப் பத்தினியாக்கச் சம்மதித்தான்.

பர்வத மகரிஷி மிகுந்த கோபத்துடன் நாரதரிடம் நான் முதலில் மனதால் வரித்தவளை நீயும் வரித்துள்ளாய். எனவே நீ விரும்பியவாறு சொர்க்கம் செல்ல முடியாது என்றார். அதைக் கேட்ட நாரதர் “மனதால் சங்கல்பித்து, வாக்கால் சபதம் செய்து, நீரால் சங்கல்பம் செய்து கன்னிகாதானம் அளிக்கப்பட்டு, வரன் மூலம் கைப்பற்றப்பட்டு, வைதீக மந்திரங்கள் படிக்கப்பட்டு, கன்னிகையை ஏற்றுக் கொள்ளுவதே பாணிக்கிரஹணம் ஆகும். ஆனால் இதிலும் முழுமை ஏற்படுவதில்லை. சப்தபதி என்பதற்குப் பின்னே பாணிக் கிரஹணம் முழுமையடைகிறது. ஆதலால் இந்தக் கன்னிகையின் மீது கணவனாக உனக்கு உரிமை ஏற்படவில்லை. இந்த நிலையிலும் நீ என்னைச் சபித்துள்ளாய். எனவே நீயும் நான் இன்றிச் சொர்க்கத்திற்குச் செல்ல முடியாது” என்று பதிலளித்தார். இவ்வாறு பரஸ்பரம் சபித்துக் கொண்ட அவ்விருவரும் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடமே தங்கிவிட்டனர்.

ச்ருஞ்ஜய மன்னன் விரும்பிய மகனை நாரதர் அருளால் பெறுதல்

ச்ருஞ்ஜய மன்னன் ஒரு புதல்வனைப் பெற விரும்பி மிக முயற்சியோடு சிறந்த போஜனம், பருகத்தக்கவை, வஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் அளித்துப் பிராமணர்களை ஆராதித்தார். அவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன்

நாரதரிடம் தாங்கள் ச்ருஞ்ஜய மன்னன் புதல்வனைப் பெற அருள் புரியுங்கள் என்று வேண்டினர். நாரதரும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்றார். பிறகு ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் உனக்கு எத்தகைய மகன் விருப்பமானவன் என்ற வரத்தைக் கேள் என்றார். மன்னன் மகரிஷியை வணங்கி, “நல்ல குணங்கள் நிரம்பிய புகழ் மிக்க வீரமுடைய மகன் வேண்டும். அத்துடன் அவனுடைய மலம், மூத்திரம், எச்சில், வியர்வை அனைத்துமே உங்கள் அருட்பிரசாதத்தால் தங்க மயமாக வேண்டும்” என்ற வரத்தைக் கேட்டான். முனிவரும் அவ்வரத்தினை அளித்தார்.

மன்னன் மகன் ‘சொர்ணஷ்டிவி’ கொள்ளையர்களால் கொல்லப்படுதல்

நாரத மகரிஷியின் அருளால் பிறந்த அந்த மகன் “சொர்ணஷ்டிவி” என்று பெயர் பெற்றான். அழுதாலும் அவன் கண்ணீர் தங்கமாக மாறியது. வரத்தின் பிரபாவத்தால் எல்லையற்ற செல்வக் குவியலைத் தோற்றுவித்தான். மன்னன் மாளிகை, கோட்டை, சுற்றுச் சுவர், பிராமணர்கள் வசிப்பிடம், படுக்கை, ஆசனம், சவாரி, பாத்திரம், பண்டங்கள் அனைத்தும் சொர்ணமயமாயின. அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன. கொள்ளையர்கள் இதனை அறிந்து ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து மன்னனைக் கொள்ளையடிக்கலானார்கள். அவர்கள் மன்னனின் மகனே இந்த தங்கச் சுரங்கமாவான். நாம் அவனை அபகரிப்போம் என்று கூறி அவனைப் பலவந்தமாகப் பிடித்துச் சென்றுவிட்டனர். அவனிடம் இருந்து தங்கம் பெருகும் வழி தெரியாத அந்த அறிவிலிகள் ராஜகுமாரன் சொர்ணஷ்டிவியைக் கொன்று உடலைத் துண்டாக்கிப் பார்த்தனர். அவர்கள் தங்கத்தைப் பெறவில்லை. முனிவரின் வரத்தால் பெற்ற மகனை இழந்த ச்ருஞ்ஜய மன்னன் துயரத்தால் புலம்பி வருந்தலானார்.

1. ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு நாரதர் மருத்த மன்னனின் மரணம் பற்றிக் கூறி ஆறுதல் அளித்தல்

துயருற்ற மன்னனிடம் நாரத முனிவர் வந்தார்; “மகாராஜா! துயரத்தைத் துறந்துவிடு. கவலையை விட்டுவிடு. ஒருவன் எவ்வளவுதான் சோகப்பட்டாலும் துயரத்தால் உணர்விழந்தாலும் இறந்த மனிதன் உயிர் பெற முடியாது. எங்களைப் போன்ற பிரம்மவாதிகள் உன்னிடம் வாசம் புரிந்தாலும் நீயும் இங்கு ஒரு நாள் மரணமடையப் போகிறாய். ச்ருஞ்ஜயா! அபிஷித்தின் மகன் மன்னன் மருத்தனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள். பிருகஸ்பதியுடன் போட்டியிட்டு மருத்தனின் யாகத்தை அவருடைய சகோதரன் சம்வர்த்தன் செய்வித்தான். சங்கரன் மருத்தனுக்கு இமாலயத்தில் ஒரு தங்கமயமான

சிகரத்தை அளித்திருந்தார். அம்மன்னரது யாகத்தின் முடிவில் ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய சபையில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் பிரஜாபதி முதலிய கணங்களும் அங்கத்தினர்களாக அமர்ந்திருந்தனர்.

மருத்த மன்னனின் யக்ஞ மண்டபத்தில் பொருட்கள் அனைத்தும் சுவர்ணமயமாகவே இருந்தன. எல்லா வகையான அன்னமும், பால், நெய், தயிர், தேன் மற்றும் பட்சணங்களும், போஜனங்களும் பிராமணர்கள் விரும்பியவாறுபெற்றனர். அவர்கள்விரும்பியவாறுவஸ்திராபரணங்களையும் பெற்றனர். மருத்த மன்னனின் மாளிகையில் மருத் கணங்கள் உணவு பரிமாறினர். அவருடைய ராஜ்யத்தில் மழை நன்கு பெய்தது. அவர் யாகத்தில் சமர்ப்பித்த ஹவிஸ்களால் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தனர். பிராமணர்கள் மருத்த மன்னனிடமிருந்து அளவில்லாத தானங்களைப் பெற்றனர்.

மருத் மன்னர் மக்கள், மந்திரி, தர்மபத்தினி, புதல்வன் மற்றும் சகோதரர்களோடு ஆயிரம் ஆண்டுகள் அரசாண்டார். தன் நற்செயல்களால் உயிருடன் புண்ணிய பலனளிக்கும் அக்ஷய லோகங்களுக்குச் சென்றுவிட்டார் ச்ருஞ்ஜயா! தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்னும் நான்கு விஷயங்களிலும் மருத் மன்னர் உன்னைவிடச் சிறந்திருந்தார். உன் புதல்வனைக் காட்டிலும் மிகுந்த புண்ணியாத்மாவாக இருந்தார். உன்னுடைய புதல்வன் யாகம் ஏதும் செய்யவும் இல்லை. அதில் அவனிடம் எந்த உதாரத் தன்மையும் இல்லை. ஆதலால் அவனை நினைத்து நீ கவலைப்படாதே” என்று நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனிடம் கூறினார்.

2. நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனுக்கு சுஹோத்ர மன்னனின் தானச் சிறப்பைக் கூறுதல்

நாரதர் மேலும் கூறினார், “ச்ருஞ்ஜயா! சுஹோத்ர மன்னர் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் இணையற்ற வீரராக இருந்தார். அவர் தர்மப்படி அரசைப் பெற்று ருத்விஜர்களிடமும், பிராமணர்களிடமும், புரோகிதர்களிடமும் தன் நன்மைக்கான விஷயத்தைக் கேட்டு அவர்களின் ஆலோசனைப்படி நடந்து வந்தார். மக்களைக் காத்தல், தர்மம், தானம், யாகம், பகைவரை வெல்லுதல் அனைத்தையும் தர்மத்தின்படி மேற்கொண்டார். தேவர்களை ஆராதித்தார். தன் நற்குணங்களால் மக்களின் மனத்தை மகிழ்வித்தார். மேகம் அவருக்காகப் பல்லாண்டுகள் தங்கமழை பொழிந்தது. அவருடைய ராஜ்யத்தில் தங்கரசம் நிரம்பிய நதிகள் சொர்ணமயமான முதலைகள், மீன்கள், நண்டுகள் ஜலஜந்துக்களைக் கொண்டு விளங்கின. அவருடைய

ராஜ்யத்தின் குளங்களிலும், குட்டைகளிலும் கூட தங்கத்தாலான சிறிய முதலைகளும், மீன்களும், ஆமைகளும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தன. இவற்றைக் கண்ட சுஹோத்ர மன்னன் மிகுந்த வியப்படைந்தார். சுஹோத்ரன் தனது குருஜாங்கால தேசத்தில் யாகம் செய்தார். அச்சமயம் அளவற்ற தங்கக் குவியல்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளித்தார்.

சுஹோத்ர மன்னன் ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகங்களும், நூறு ராஜ சூய யாகங்களும், பல கூடித்திரிய யாகங்களையும் செய்தார். ராஜா தினமும் செய்ய வேண்டிய நைமித்திய காம்ய யாகங்களைக் கடைப்பிடித்தார். அவர் உன்னைவிட தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்னும் நன்மை தரும் விஷயங்களில் சிறந்திருந்தார். உன் புதல்வனை விட அதிக புண்ணியாத்மாவாக இருந்தார். அவரும் மரணமடைந்துவிட்டார். உன் புதல்வன் பெரும் யாகமும் செய்யவில்லை. தகூழினையும் அளிக்கவில்லை. அவனுடைய மரணத்திற்காக நீ வருந்தக் கூடாது” என நாரத மகரிஷிச் ச்ருஞ்ஜயனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

3. நாரதன் ச்ருஞ்ஜயனுக்கு ராஜா பௌரவனின் தானச் சிறப்பைக் கூறுதல்

நாரதர் தொடர்ந்து சொன்னார், “ச்ருஞ்ஜயா! வீரனான பௌரவ மன்னன் பிருகத்ரதனும் மரணமடைந்துவிட்டார். அந்த ராஜரிஷியின் அஸ்வமேத யாகத்திற்குப் பல தேசத்திலிருந்தும் சிசுஷாசாஸ்திரம், அக்ஷரம் மற்றும் யக்ஞ முறையறிந்த அளவில்லாத வித்வான்கள் வந்திருந்தனர். அந்த வேதாந்த பண்டிதர்கள் மன்னரிடம் உத்தம அன்னம், வஸ்திரம், வீடு, படுக்கை, ஆசனம், போஜனம் அனைத்தையும் பெற்றனர். நாட்டியக்காரர், நடிகர், கந்தர்வர்கள் போன்ற கலைஞர்களுக்கும் மன்னர் பௌரவன் தானங்கள் அளித்து மகிழ்வித்தார். அவர் தாம் செய்த யாகங்களில் பத்தாயிரம் யானைகள், தங்கத் தேர்கள், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னிகைகளைத் தானம் செய்தார். அக்கன்னிகள், தேர், குதிரை, மற்றும் யானைகளின் மீது ஏறியிருந்தனர். அவர்களுடன் 100, 100 வீடுகளும், பசுக்களும் தானமாக அளிக்கப்பட்டன.

தங்கப் பால் பாத்திரமும், கன்றுகளோடு பசுக்களும், பணியாட்களும், கழுதை, ஒட்டகம், ஆடு, செம்மறியாடு போன்றவையும், பலவகை ரத்தினங்களும், மலை போலக் குவிக்கப்பட்ட பலவகை அன்னமும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. பௌரவ மன்னன் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்றும் நான்கு விஷயங்களிலும் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன்னுடைய புதல்வனைக் காட்டிலும் அதிக புண்ணியாத்மா. அவர்கூட இறந்துவிட்டபோது நீ யாகமும் தகூழினையும் இல்லாத புதல்வனுக்காகத் துயரப்படாதே” என்றார்.

4. நாரதர் கூறிய சிபி மன்னனின் யாகமும், தானத்தின் பெருமையும்

நாரதர் கூறலானார், “சிருஞ்ஜயா! இந்தப் புவி முழுவதையும் தோலைப்போல சுருட்டிவிட்ட ராஜா சிபிமன்னனும் இறந்துவிட்டார். சிபி மன்னன் இந்த உலகத்தை வென்று பெரும் தகழிணையோடு கூடிய பலவகை யாகங்களைச் செய்தார். பராக்கிரமும் அறிவாளியுமான சிபி மன்னர்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார். அவர் புவியை வென்று பல அஸ்வமேத யாகம் செய்தார். அவர் செய்த யாகங்கள் பெரும் பலனை அளிப்பவை. தடையின்றி நடந்த அந்த யாகங்களில் ஆயிரம் கோடி சொர்ண முத்திரைகளை (தங்கக்காசு) சிபி மன்னன் தானமாக அளித்தார். சிபி மன்னன் யானை, குதிரை, மான், பசு, வெள்ளாடு, செம்மறியாடு முதலியவற்றையும், தானியங்களையும், பூமிப் பிரதேசங்களையும் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளித்தார். மேகத்தில் இருந்து விழும் மழைத்துளிகளின் எண்ணிக்கை, ஆகாயத்து நட்சத்திரங்களின் எண்ணிக்கை, கங்கையின் கரையில் உள்ள மணல்கள், கடலினுள் வாழும் உயிர்களைப் போல எண்ண முடியாத பசுக்களை உஷ்ணரின் புதல்வரான சிபி யாகத்தின்போது தானமாக அளித்தார். சிபியைப் போல தானமளித்த மன்னன் மற்றொருவர் இதுவரை இல்லை.

சிபியின் யாகங்களில் யாகஸ்தம்பம், ஆசனம், வீடுகள், சுற்றுச்சுவர் கதவுகள் அனைத்தும் தங்கத்தால் அமைந்திருந்தன. அவருடைய யாக சாலையில் பருகத் தகுந்த பொருட்கள் நதிகளைப் போலவும், தூய அன்னம் மலைகளைப் போலவும் விளங்கின. பகவான் சிவன், சிபியின் புண்ணிய கர்மத்தால் மகிழ்ந்து, சிபி எவ்வளவு தானம் செய்தாலும் அவருடைய செல்வம் குறையாது என்ற வரத்தினை அளித்தார். அவ்வரத்தின்படியே புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்த சிபி மன்னன் உரிய நேரத்தில் சொர்க்கம் அடைந்தார். ச்ருஞ்ஜயா! தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு விஷயத்திலும் உன்னை விடச் சிறந்த சிபி மன்னனே மரணமடைந்துவிட்டார். யக்ஞ தானமற்ற உன் புதல்வனுக்காக நீ வருந்தாதே” என்று ஆறுதல் கூறினார்.

5. நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனுக்குக் கூறிய ஸ்ரீ ராம சரித்திரம்

நாரதர் தொடர்ந்து பேசினார், “ச்ருஞ்ஜயா! தசரத நந்தனான பகவான் ஸ்ரீ ராமனும் பரமதாமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். அவருடைய ராஜ்யத்தின் மக்கள் அனைவரும் எப்போதும் ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அவர் தந்தை புதல்வனைக் காப்பது போல மக்களைக் காத்து வந்தார். எண்ணற்ற

நற்குணங்கள் உடையவர் ஸ்ரீ ராமன் தந்தையின் சொற்படி மனைவி சீதையுடன் 14 ஆண்டுகள் காட்டில் வாசம் புரிந்தார். ஜனஸ்தானத்தில் முனிவர்களைக் காக்க 14 ஆயிரம் அரக்கர்களை வதம் செய்தார். சீதை லங்கையின் மன்னன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட சக்ரீவன், ஹனுமான் உள்ளிட்ட பெரும் வானர வீரர்களோடு இராவணனைக் கொன்று சீதையைக் காப்பாற்றினார். பின் அயோத்தியில் பிரவேசித்து, தன் சகோதரர்களோடு பூமி முழுவதையும் அரசாண்டார்.

தேவரிஷி கணங்களால் சேவிக்கப்பட்ட பகவான் ஸ்ரீ ராமன் தடையின்றி ராஜகூய, அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். தாஸரதி ராமன் அரசாண்டபோது, ரிஷிகள், தேவர்கள், மனிதர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக இவ்வுலகில் வாசம் புரிந்தனர். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் மக்கள் அனைவரும் நீண்ட ஆயுளோடு இருந்தனர். எந்த வாலிபனும் மரணமடையவில்லை. நாலு வேதப் பயிற்சியாலும் மகிழ்ந்த தேவர்களும், பித்ருக்களும் பலவகை ஹவ்யமும், கவ்யமும் பெற்றனர். எல்லாப்பக்கமும் இஷ்ட, பூர்த்த கர்மங்கள் நடைபெற்றன. ஸ்ரீ ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் கொசு போன்றவற்றின் தொல்லையில்லை; பாம்பு, தேள் போன்ற தீய ஜந்துக்கள் அழிந்துவிட்டன. இராமனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் மக்கள் அதர்மத்தில் ஈடுபடவில்லை. பேராசைக்காரர்களாகவும், முட்டாள்களாகவும் இல்லை. எல்லா வர்ண மக்களும் தங்களுக்கு சாஸ்திரம் அனுமதித்த யாக கர்மங்களைச் செய்தனர். ஸ்ரீ ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒவ்வொரு மனிதரும் ஆயிரமாயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றனர். அவர்களுடைய ஆயுளும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் உடையதாக இருந்தது. ஸ்ரீ ராம ராஜ்யத்தில் திருடனோ, வியாதியோ இல்லை. பஞ்சம், மழையின்மை போன்றவையும் இல்லை. உலகம் முழுவதும் மிகவும் சுகம் நிரம்பியதாக மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டது.

ஸ்ரீ ராமன் சியாம சுந்தர அழகன். மதங்கொண்ட யானையைப் போன்று அவருடைய நடை இருந்தது. புஜங்கள் அழகானவை; முழங்கால் வரை நீண்டவை. அவர் 11 ஆயிரம் ஆண்டுகள் அரசாண்டார். ஸ்ரீ ராமனின் காலத்தில் உலகம் முழுவதும் ராமமயமாகி விட்டிருந்தது. பிறகு சமயத்திற்கேற்ப தன் மற்றும் சகோதரர்களின் அம்சத்தில் இரண்டிரண்டு புதல்வர்கள் மூலம் எட்டு வகை ராஜ வம்சத்தை அவர் ஸ்தாபித்தார். நான்கு வர்ண மக்களையும் தன்னுடைய தாமத்திற்கு அனுப்பி, தானும் சரீரத்தோடு பரமதாமத்திற்குச் சென்றார்; ச்ருஞ்ஜயா! அந்த பகவான் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் ஆகிய நான்கு விஷயங்களிலும் உன்னைவிடச் சிறந்தவர். அவரே இந்த உலகில் இல்லாதபோது மற்றவர்களுடைய விஷயம் என்னவாகும்? நீ யக்ஞ, தான, தக்ஷிணை

இல்லாத புதல்வனுக்காக சோகப்படாதே” என்று நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனிடம் கூறினார்.

6. நாரதர் கூறிய ராஜா பகீரதனின் சரித்திரம்

அடுத்து நாரதர் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் பகீரத மன்னனின் வரலாற்றைக் கூறினார்; “ச்ருஞ்ஜயா! தன் முன்னோர்களை உத்தாரம் செய்வதற்காக இப்பூமியின் மீது கங்கையைப் பெருகச் செய்த பகீரத மன்னனும் இறந்துவிட்டார் என்று கேள்விப்படுகிறோம். பகீரத மன்னன் நூறு அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தவர். தேவர்களின் ஆனந்தத்தை அதிகரித்தவர். யாக சமயத்தில் கங்கையின் இரு கரையிலும் தங்கச் செங்கலால் ஆன கரைகளை அமைத்தார். கணக்கற்ற மன்னர்களை வென்று பத்து லக்ஷம் கன்னிகைகளை நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர், 100 பசுக்கள், ஆட்டு மந்தைகளுடன் ஏராளமான தகூழிணைகளைப் பிராமணர்களுக்கு அளித்தார். கங்கைக் கரையில் தகூழிணைகளை அளவில்லாமல் அளித்த பகீரத மன்னனின் புதல்வியாகக் கங்கை பூமிக்கு வந்ததால் பாகீரதி என அழைக்கப்பட்டார். பகீரதன் செய்த யாகத்தை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சோபிக்கச் செய்தனர். அவர் அளித்த ஹவிஸை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றனர். பிராமணர்கள் விரும்பிய அனைத்துச் செல்வத்தையும் பகீரத மன்னன் அவருக்குத் தானமாக அளித்தார். யாகங்களில் பகீரத மன்னன் ஞான யக்ஞத்தையும், தியான யக்ஞத்தையும் பிரதானமாக ஏற்றிருந்தார். ஆதலால் கிரணங்களைப் பருகும் மகரிஷிகள் கூட பிரம்மலோகத்தில் பகீரத மன்னன் அருகில் சென்று அவருடன் வசிக்க விரும்பினார்கள்.

ச்ருஞ்ஜயா! இத்தகைய புகழும், சிறப்பும் மிக்க பகீரத மன்னன் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் நான்கிலும் உன்னைக் காட்டிலும் சிறந்திருந்தார். உன் புதல்வனைக் காட்டிலும் அவர் புண்ணியம் மிக்கவர். அவரே உயிருடன் இருக்க முடியாதபோது மற்றவர்களின் விஷயம் என்னவாகும்? எனவே நீ யக்ஞ அனுஷ்டானமும், தான தகூழிணையும் இல்லாத புதல்வனுக்காக வருத்தப்படாதே” என்று கூறினார்.

7. திலீப மன்னனின் மேன்மையை நாரதர் கூறுதல்

நாரதர் இல்விலாவின் புதல்வன் திலீப மன்னனின் மேன்மையை ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு எடுத்துக் கூறினார்; “ச்ருஞ்ஜயா! இல்விலாவின் புதல்வன் திலீப மன்னனும் மரணமடைந்துவிட்டார். திலீபனின் 100 யாகங்களில் வேதத்தின் கர்ம காண்டத்தையும், ஞான காண்டத்தையும் நன்கறிந்த லக்ஷக் கணக்கான பிராமணர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். யாகம்

செய்யும்போது திலீப மன்னன் தன-தான்யம் நிரம்பிய பூமி முழுவதையும் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்துவிட்டார். அவருடைய யாகத்தில் தங்கப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன. மன்னனின் சபா மண்டபம் தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்னம் மலையாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான தங்கமயமான வியூபங்கள் சோபையுற்றன. அந்த வியூபங்களில் தங்கத்தாலான சஷாலங்களும், ப்ரசஷாலங்களும் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. 13 ஆயிரம் அப்சரஸ்கள் நாட்டியம் ஆடினர். கந்தர்வராஜன் விசுவாவசு பிரேமையோடு வீணை வாசித்தார். அந்த யாகத்திற்கு வந்த அதிதிகள் ‘ராக காண்டவ்’ என்னும் கொழுக்கட்டையையும் பல்வேறு உணவுப் பொருட்களையும் உண்டு மயங்கித் தெருக்களில் படுத்துக் கொண்டனர்.

திலீப மன்னன் போரிடும்போது நீரில் சென்றாலும் அவருடைய தேர்ச்சக் கரங்கள் மூழ்காது. திலீபனை தரிசனம் செய்தவர்களும் சொர்க்கலோகத்திற்கு உரிமை உடையவராயினர். திலீபனுடைய மாளிகையில் எப்போதும் ஐந்து வகையான ஒலிகள் நிற்காமல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். வேத-சாஸ்திரங்களின் சப்தம் வில் நாணின் ஒலி, விருந்தினருடம் கூறப்படும் சாப்பிடு, பருகு, அன்னத்தை ஏற்றுக் கொள் என்ற ஐந்துமே அந்த ஒலிகளாகும். மன்னர், திலீப மன்னர், தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு குணங்களிலும் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன் புதல்வனை விடப் புண்ணியாத்மா. அவரே இறந்துவிட்டார் என்னும்போது மற்றவரைப் பற்றி என்ன? ஆகவே யாகம் செய்யாதவனும் தக்ஷிணை அளிக்காதவனுமான உன் புதல்வனுக்காக வருத்தமடையாதே” என்று நாரத மகரிஷிச் ச்ருஞ்ஜயனிடம் கூறினார்.

8. மாந்தாதா மன்னரின் மகிமையை நாரதர் உரைத்தல்

தொடர்ந்து, யுவநாஸ்வ மன்னரின் புதல்வன் மாந்தாதாவும் மரணமடைந்தார் என நாரதர் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் கூறினார், “ச்ருஞ்ஜயா! மாந்தாதா தேவ, அசுர, மனித உலகங்களை வென்றவர். யுவநாஸ்வ மன்னன் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அவரது குதிரைகள் தாகத்தால் களைத்துப் போயின. மன்னரும் தாகத்தில் வருந்தினார். தூரத்தில் ஒரு ஆசிரமத்தில், வேள்விக் குண்டத்தின் அருகில் வைக்கப்பட்டிருந்த நெய் கலந்த மந்திரிக்கப்பட்ட நீரை அவர் குடித்துவிட்டார். அந்த நீர் யுவநாஸ்வனின் வயிற்றில் புதல்வனாக மாறிவிட்டது. வைத்யர்களில் சிறந்த அஸ்வினி குமாரர்கள் என்ற தேவர்கள் அக்குழந்தையைத் தந்தையின் வயிற்றிலிருந்து வெளியே எடுத்தனர். தந்தையின் வயிற்றில் இருந்து பிறந்த

அந்தக் குழந்தை யாருடைய பாலைக் குடிக்கும்? என்று அவர்கள் தங்களுக்குள் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அதைக் கேட்ட இந்திரன் தன் விரல்களில் இருந்து அமுத மயமான பாலைத் தோற்றுவித்து; “மாம்தாஸ்யதி” என்று கூறி அக்குழந்தைக்குக் கொடுத்தார். எனவே அக்குழந்தையின் பெயர் ‘மாந்தாதா’ என்றாயிற்று. இந்திரனின் கையில் இருந்து பெருகிய பாலைப் பெருகிய குழந்தை 12 நாட்களிலேயே 12 ஆண்டுகள் வயதுடைய சிறுவனானான். மாந்தாதா தர்மாத்மா, சத்தியப் பிரதிஞ்ஞர்; புலனடக்கம் மிக்கவர், மாந்தாதா ஜனமேஜயன், சுதன்வா, கயன், பூரு, அசிதன் மற்றும் ம்ருகனையும் வென்று பூமியைத் தன் வசப்படுத்தினார். அவர் 100 அஸ்வமேத யாகமும், 100 ராஜசூய யாகமும் செய்து 100 யோஜனை விஸ்தாரமான ரோகிதக், மத்ஸ்ய, இரண்யமய தேசங்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளித்துவிட்டார். மற்றவர்களுக்கும் அளித்தார். அவர் அளித்த அன்னத்தை விட உண்ணும் மக்கள் குறைவாக இருந்தனர். அவரது ராஜ்யத்தின் பல நதிகளில் நுரைக்குப் பதிலாகத் தயிரும், நீருக்குப் பதிலாகக் கருப்பஞ்சாறும் ஓடின. அவரது யாகத்தில் தேவ, மனித, அஸுர, யக்ஷ, கந்தர்வ, நாக, பக்ஷிகளுடன் வேத வேதாங்கத்தில் சிறந்த வித்வான்களும், ரிஷிகளும் பங்கு பெற்றனர். மாந்தாதா தனது எல்லையற்ற பெரும் ராஜ்யத்தைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளித்தார். தன் புகழை உலகில் நிலைநிறுத்தி, புண்ணிய லோகத்தை அடைந்துவிட்டார். மேற்கூறிய நான்கு நற்குணங்களில் அவர் சிறந்திருந்தார். உன் புதல்வனை விட புண்ணியாத்மாவான மாந்தாதாவும் மரணமடைந்துவிட்டதுபோது உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே” என்று நாரதமகரிஷிச் ச்ருஞ்ஜயனுக்குக் கூறினார்.

9. ராஜா யயாதியின் சரித்திரத்தை நாரதர் கூறுதல்

நாரத மகரிஷிச் ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு யயாதி மன்னனைப் பற்றியும் கூறினார்; “ச்ருஞ்ஜயா! நகுஷனின் மகன் யயாதியும் பெரும் புண்ணியாத்மாவான ராஜரிஷியாவார். அவர் 100 ராஜசூயம், 100 அஸ்வமேதம், 1000 புண்டரீகம், 100 வாஜபேயம், 1000 அதிராத்ரம் ஆகிய யாகங்களுடன் சாதூர்மாஸ்யம், அக்னிஷ்டோமம் முதலிய பலவகை பெரும் தக்ஷிணையுடைய யாகங்களைச் செய்தார். நதிகளில் புனிதமான சரஸ்வதி நதி, பிற நதிகள் கடல் மற்றும் மலைகள் அனைத்திலும் யாகங்களைச் செய்தார். பிராமணர்களுக்கு நெய்யும், பாலும் அளித்தார். தேவாசுரப் போரில் தேவர்களுக்கு உதவி செய்தார். பூமி முழுவதையும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து அதை ரித்விஜர், அத்வர்யு, ஹோதா, உத்காதா என்னும் நால்வகைப் பிராமணர்களுக்கும் வழங்கினார்.

சுக்கிரசாரியாரின் மகள் தேவயானி, தானவராஜன் மகள் சர்மிஷ்டை இருவரையும் மணந்து இந்திரனைப்போல போகங்களில் ஈடுபட்டார். ஆனாலும் தங்கம் போன்றவை. பசு, பெண் முதலிய போகப் பொருட்கள் இருந்தும் அவை மனிதனை அமைதி பெறச் செய்வன அல்ல என்பதை உணர்ந்து தன் ராஜ்யத்தை புதல்வன் பூருவிடம் அளித்து மனைவியருடன் தவம் மேற்கொள்ளக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். யயாதி மன்னர் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் அனைத்திலும் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன் புதல்வனை விடப் புண்ணியாத்மா, அவரே இறந்துவிட்டபோது, நீ தானமும் தகூழினையும் அளிக்காத உன் மகனுக்காக வருத்தப்படாதே” என்று கூறினார்.

10. நாரதர் கூறிய அம்பரீஷ மன்னன் வரலாறு

நாரதர் நாபாகனின் புதல்வன் அம்பரீஷனின் வரலாற்றையும் ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்குக் கூறினார், “ச்ருஞ்ஜயா! அம்பரீஷன் தனியாகவே பத்து லட்சம் மன்னர்களோடு போரிட்டு அவர்கள் அனைவரையும் வென்றார். தன்னைச் சரணடைந்த அவர்களை தான் சாஸ்திர விதிப்படி செய்த 100 யாகங்களில் கலந்து கொண்ட பத்து லக்ஷம் பிராமணர்களுக்கும் தகூழினையாக அளித்துவிட்டார். நல்ல ருசியான லட்டு, பூரி, கிச்சடி, கரம்பம், முனக்கே, ராக காண்டவ் போன்ற இனிய உணவுப் பொருட்கள், நெய், தேன், பால், நீர், தயிர் போன்ற ரசமுள்ள பொருட்கள், பழங்கள், கிழங்குகள் இவற்றையும் யாகத்தில் கலந்து கொண்ட பிராமணர்களுக்கு அளித்தார்.

தங்கக் கவசம் அணிந்த வெண் கொற்றக் குடையுடைய, தங்க மயமான தேரின் மீது ஏறியிருந்த, சேவகர்களுடன் கூடிய, அந்த அரசு குமாரர்களைப் பொக்கிஷத்துடன் பிராமணர்களுக்குத் தகூழினையாக அளித்தார். மகரிஷிகள் அவரது தானத்தால் மகிழ்ச்சி கொண்டு அம்பரீஷ மன்னனைப் போல் இதுவரை யாரும் யாகம் செய்ததுமில்லை, இனி செய்யப் போவதுமில்லை என்று புகழ்ந்தனர். அத்தகைய ஞானச் சிறப்பினை உடைய தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் நிறைந்த அம்பரீஷ மன்னனே மரணமடைந்துவிட்டபோது யாகம் செய்யாத, தான, தகூழினையளிக்காத உன் மகனுக்காக நீ வருந்தாதே” என நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனிடம் கூறினார்.

11. ராஜா ஸஸபிந்துவின் வரலாறு

நாரதர் ஸஸபிந்து மன்னரைப் பற்றிச் ச்ருஞ்ஜயனுக்குக் கூறினார்.

“ச்ருஞ்ஜயா! ஸஸபிந்து மன்னர் சத்திய பராக்கிரமி. பல யாகங்களைக் கடைப்பிடித்தவர், அவருக்கு லக்ஷம் மனைவியர் இருந்தனர். ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஆயிரம் ராஜகுமாரர்கள் தோன்றினர். அவர்கள் அனைவரும் வேதத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். அவர்கள் மன்னரானதும் பத்து லட்சம் யாகம் செய்யச் சங்கல்பித்து முக்கியமான யக்ஞங்களைச் செய்து முடித்தனர்.

தந்தை ஸஸபிந்து அஸ்வதேம யாகம் செய்து அதில் தன்னுடைய அந்த புதல்வர்கள் அனைவரையும் பிராமணர்களுக்கு அளித்துவிட்டார். ஒவ்வொரு ராஜகுமாரனுடனும் 100 தேர்கள், 100 யானைகள், 100 கன்னிகைகள் ஒவ்வொரு கன்னிகையுடனும் 100 யானைகள், 100 தேர்கள், ஒவ்வொரு தேருடனும் 100 குதிரைகள், ஒவ்வொரு குதிரையுடனும் 1000 பசுக்கள், ஒவ்வொரு பசுவுடனும் 50 செம்மறியாடுகளைத் தானமாகக் கொடுத்தார். ஸஸபிந்துவின் யாகத்தில் வியூபங்கள் அனைத்தும் தங்கமயமானவை. அந்த யாகத்தில் அன்ன, பஷ்ய, போஜ்ய, பானங்கள் மலைபோல் குவிந்திருந்தன. யாகம் முடிந்தபின்னும் 13 அன்ன பர்வதங்கள் மிகுந்துவிட்டன.

ஸஸபிந்துவின் ராஜ்ய காலத்தில் இப்புவி செழிப்பான மனிதர்களால் நிரம்பியிருந்தது. இங்கு வியாதி என்பது இல்லை. நீண்டகாலம் இந்தப் புவியை அனுபவித்த பின் ஸஸபிந்து சொர்க்கம் அடைந்துவிட்டார். மேற்கூறிய நான்கு குணங்களில் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன் புதல்வனைவிடப் புண்ணியாத்மாவான அவரே இறந்துவிட்டார். ஆகவே நீ யக்ஞமும், தான தகூழினையும் இல்லாத உன் புதல்வனுக்காக வருத்தப்படாதே” எனக் கூறினார்.

12. கய மன்னனின் வரலாற்றினை நாரதர் விவரித்தல்

ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு நாரதர் கயன் என்னும் மன்னனின் வரலாற்றையும் கூறினார்”. ச்ருஞ்ஜயா! அமுர்த்தரய மன்னனின் புதல்வன் கயமன்னன் 100 ஆண்டுகள் வரை நியமத்தோடு அக்னிஹோத்ரம் செய்து ஹோமத்தில் மிகுந்த அன்னத்தையே போஜனம் செய்தார். இதனால் மகிழ்ந்த அக்னிதேவன் கய மன்னனுக்கு வரம் தர விரும்பினார். கயன் அவரிடம், “நான் தவம், பிரம்மசரியம் விரதம், நியமம், பெரியவர்களின் அருளால் வேதஞானம் ஆகியவற்றை அறிய விரும்புகிறேன். மற்றவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தாமல் தர்மப்படி நடந்து குறைவற்ற செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறேன். பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இதில் என் சிரத்தை பெருக வேண்டும்.

என் வர்ணத்துப் பதிவிரதை கன்னிகைகளோடு எனக்குத் திருமணம் நடைபெற வேண்டும். அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் இருந்தே எனக்குப் புதல்வர்கள் உண்டாக வேண்டும். தர்ம சம்பந்தமான என்னுடைய காரியங்களுக்கு ஒருபோதும் எந்த இடையூறும் வரக்கூடாது” என்ற வரத்தைக் கேட்டார். அக்னிதேவனும் அவ்வாறே வரமளித்தார். கய மன்னன் தான் விரும்பியது அனைத்தையும் அடைந்து தர்மத்தாலேயே பகைவரை வென்றார். 100 ஆண்டுகள் வரை சிரத்தையுடன் தர்ஷ, பெளர்ணமாச, ஆக்ரயன, சாதுர்மாஸ்ய யக்ஞங்களைச் செய்து பெருமளவு தகூறினையும் அளித்தார்.

கய மன்னன் 100 ஆண்டுகள் வரை ஒவ்வொரு நாளும் அளவற்ற தானம் அளித்து வந்தார். நட்சத்திரங்கள் அனைத்திலும் நகூத்திர தட்சணையளித்து பகவானை ஆராதித்தார். அஸ்வமேத மகாயாகம் செய்து பிராமணர்களுக்கு தங்கத்தாலான பூமியைத் தானமளித்தார். அவருடைய யாக யூபங்கள் ஐம்பூ நதம் என்னும் தங்கத்தால் ஆனவை; ரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்றவை. யாகத்தில் பிராமணர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் விரும்பிய வரைக்கும் உத்தம அன்னத்தினை அளித்தார். கடல், வானம், தீவு, நதி, கானகம், நகரம், ஆகாயம் மற்றும் சொர்க்கத்தில் வாழும் அனைவரும் கயனின் யாகத்தால் திருப்தியுற்று கயனுடைய யாகத்தைப் போல் வேறு ஒருவருடைய யாகமும் இல்லை என்றன.

கய மன்னின் யாகத்தில் 36 யோஜனை நீளமும், 30 யோஜனை அகலமும் முன்னும் பின்னும் 24 யோஜனை உயரமும் கொண்ட தங்க வேதி அமைக்கப்பட்டது. அதன்மீது வைரமும், முத்தும், மணி ரத்தினங்களும், விரிக்கப்பட்டிருந்தன. கயன் பிராமணர்களுக்கு ஆடையணிகளும், சாஸ்திரம் கூறும் மற்ற தகூறினைகளையும் அளித்தார். அந்த யாகத்தில் அன்னத்தின் 24 மலைகளும், ரசங்கள் பானங்கள் பெருகும் சிறு நதிகளும், வஸ்த்ராபரணக் குவியல்களும் மிகுந்துவிட்டன. அந்த யக்ஞத்தால் கய மன்னன் மூவுலகிலும் பிரசித்தி பெற்றார். அத்துடன் புண்ணியத்தைப் பெருக்கும் அக்ஷய வடமும், பவித்ர தீர்த்தமான பிரம்மசரோவரும் அவரால் பிரசித்தி பெற்றன.

ச்ருஞ்ஜயா! இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற கய மன்னன் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்னும் நான்கு நற்குணங்களிலும் உன்னை விடச் சிறந்திருந்தார். அவரும் இறந்துவிட்டார். ஆகவே யக்ஞமும் தான-தகூறினையும் அற்ற உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே” என நாரதர் கூறினார்.

13. ராஜா ரந்தி தேவனின் பெருமையினை நாரதர் கூறுதல்

நாரதர் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் கூறினார், “சம்ஸ்கிருதியின் புதல்வன் ரந்தி தேவன். அந்த மன்னனிடம் 2 லக்ஷம் சமையலர்கள் இருந்தனர். ரந்தி தேவனிடத்தில் வந்த பிராமண விருந்தினருக்கு அவர்கள் அமுதம் போன்ற உணவை இடைவிடாது பரிமாறினர். தான் நியாயப்படி பெற்ற செல்வத்தை மன்னன் பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தார். நான்கு வேதங்களையும் கற்ற ரந்திதேவன் தர்மத்தின் மூலம் பகைவர்களை வசப்படுத்தினார். பிராமணர்களுக்குத் தங்கத்தைத் தானம் செய்து கொண்டே இருந்தார். ஆயிரம் தங்க காளைகள் ஒவ்வொன்றின் பின்னும் 100 பசுக்கள், 108 தங்க நாணயங்கள் கொண்ட செல்வம் ‘நிஷ்க’ எனப்படும். அத்தகைய கோடிக்கணக்கான நிஷ்கங்களை பிராமணர்களுக்கு ரந்தி தேவன் அளித்து வந்தார். அத்துடன் அக்னி ஹோத்திரத்திற்கான பொருட்களையும் அளித்தார். 100 ஆண்டுகள் இவ்வாறு தானமளித்தார்.

அவர் ரிஷிகளுக்கு கரவே, குடம், படுக்கை, ஆசனம், சவாரி, வீடு, மாளிகை, மரங்கள், அன்னம் செல்வம் அனைத்தையும் அளித்தார். குபேரனுடைய மாளிகையிலும் இவ்வளவு செல்வம் இருந்ததில்லை என்று புராண வேதாக்கள் ராஜா ரந்தி தேவனைப் புகழ்ந்தனர். தன்னிடம் இருந்த தங்க மயமான பொருட்கள் அனைத்தையும் யாகங்களில் பிராமணர்களுக்கு அவர் தானமாக அளித்துவிட்டார். அவருடைய யாகத்தில் தேவர்களும், பித்ருக்களும் பிரத்யட்சமாகத் தரிசனம் அளித்து ஹவ்யத்தையும், கவ்யத்தையும் ஏற்றனர். ஸ்வையத்ய ச்ருஞ்ஜயா! நான்கு நன்மை தரும் தர்மம் முதலிய குணங்களில் ராஜாரந்திதேவன் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன் புதல்வனை விடப் புண்ணியாத்மா. அவரே மரணமடைந்து விட்டார். ஆகவே யக்ருமும், தான - தக்ஷிணையும் இல்லாத உன் புதல்வனுக்காக நீ வருத்தப்படாதே” என்றார்.

14. நாரதர் கூறிய பரத மன்னனின் சரித்திரம்

“ச்ருஞ்ஜயா! பரத மன்னனின் சரித்திரத்தைத் தெரிந்து கொள்” என்று நாரதர் கூறத் தொடங்கினார். பரதன் துஷ்யந்தனின் புதல்வன். குழந்தைப் பருவத்திலேயே காட்டில் கண்வரின் ஆசிரமத்தில் மற்றவர்களுக்காகக் கடுமையான காரியங்களைச் செய்தவர். சிறுவனாயிருக்கும் போதே சிங்கங்களைத் தோற்கடித்துக் கட்டி இழுத்து வருவார். புலிகளை அடக்குவார். பெரிய பாறைகளை தூக்குவார். பாம்புகளையும் கைகளால் பிடிப்பார். யானைகளைத் தந்தத்தைப் பிடித்து அடக்கிவிடுவார். கொடிய விலங்குகள் பலவற்றையும் அவர் அடக்கியதால் ‘சர்வதமன்’ என்றும்

அழைக்கப்பட்டார். அவருடைய தாய் சகுந்தலை பரதனைக் காட்டு விலங்குகளைத் துன்புறுத்த வேண்டாம் என்று தடுத்து வந்தார்.

பரதன் பெரியவரானதும் யமுனைக் கரையில் 100, சரஸ்வதி நதிக்கரையில் 300, கங்கைக் கரையில் 400 அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். மீண்டும் சிறந்த தக்ஷிணையுடன் கூடிய 1000 அஸ்வமேத யாகங்களையும், 100 ராஜகூய யாகங்களையும் செய்து பகவானை ஆராதித்தார். இதன் பின் அக்னிஷ்டோம அதிராத்ர யாகங்களையும் விஸ்வஜித் என்னும் யாகத்தையும் செய்தார். பின் எண்ணிலடங்கா வாஜபேய யாகங்களைச் செய்து யக்ஞ புருஷனை ஆராதித்தார். பரதன் கண்வருக்கு தூய ஐம்பூந்த தங்கத்தாலான ஆயிரம் தாமரைகளைப் பரிசளித்தார். இந்திரன் தேவர்களுடனும், பிராமணர்களுடனும் சேர்ந்த பரதனுடைய யாகத்தில் 100 வியாம (1 வியாமம் - 400 அடி) உயரமான தங்கத்தாலான யூபத்தை ஸ்தாபித்தார்.

மற்றவர்களால் வெல்ல முடியாத சாம்ராட் சக்கரவர்த்தி பரதன் அணிகலன்களுடன் கூடிய குதிரைகள், யானைகள், தேர்கள், ஓட்டகம், ஆடு பணியாட்கள், தன-தான்யம், கன்றுடன் கூடிய பசுக்கள், கிராமம், வீடு, வயல் ஆடையணிகலன்களுடன் கோடிக்கணக்கான தங்க நாணயங்களையும் பரிசளித்தார். ச்ருஞ்ஜயா! பரத மன்னர் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு நற்குணங்களிலும் சிறந்தவர். உன் புதல்வனை விட அதிக புண்ணியாத்மா. அவரே இறந்துவிட்டார். ஆகவே யக்ஞமும், தான-தட்சிணையும் இல்லாத உன் புதல்வனுக்காக நீ வருந்தாதே” என்று கூறினார்.

15. ப்ருது மன்னனின் சரித்திரத்தை நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனுக்குக் கூறுதல்

ப்ருது மன்னனின் சரித்திரத்தையும் நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனுக்கு விவரித்தார். “ச்ருஞ்ஜயா! வேனனுடைய புதல்வன் ப்ருது மன்னனை மகரிஷிகள் சாம்ராட் பதவியில் அபிஷேகம் செய்வித்தனர். இவர் அனைவரையும் தோற்கச் செய்து தன் முயற்சியால் புகழடைந்ததால் ‘ப்ருது’ என்று அழைக்கப்பட்டார். ‘கூத்’ திடமிருந்து ரிஷிகளைக் காத்ததால் கூத்திரியர் என்று பொருள் படும் பெயரால் பிரசித்தமானார். மக்கள் அவரிடம் கொண்ட அன்பினால் அவரை ராஜா என்று அழைத்தனர். ப்ருதுவிற்கு பூமி காமதேனுவாயிற்று. அவருடைய ராஜ்யத்தில் உழவு செய்யாமலே தான்யங்கள் விளைந்தன. மென்மையாக தங்கம் போன்று இருந்த தர்ப்பையினையே மக்கள் ஆடையாக அணிந்தனர். தர்ப்பைப் பாய்களிலேயே உறங்கினர். அச்சமயம் பழங்களை உணவாக உண்ணப்பட்டன. யாரும் பசியுடனும் இல்லை; பிணியுடனும் இல்லை.

அவர்களுக்குப் பயமும் இல்லை. தாங்கள் விரும்பியவாறு மரங்களின் அடியிலும், குகைகளிலும் வாசம் புரிந்தனர்.

அப்போது தேசம், நகரம் என்ற பகுப்பு இல்லை. அனைவருக்கும் அவர்கள் விரும்பியவாறு சுகமும் போகமும் கிடைத்தன. ப்ருது மன்னன் கடலில் யாத்திரை செய்தபோது தண்ணீர் அமைதியாயிற்று. மலைகள் அவர் செல்ல வழிவிட்டன. ஒரு நாள் சுகமாக அமர்ந்திருந்த ப்ருது மன்னனிடம் வனஸ்பதி, மலை, தேவர், அசுரர், மனிதர், நாகங்கள், சப்தரிஷிகள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், பித்ருக்கள் அனைவரும் வந்து “மகாராஜா! நீ எங்களின் சாம்ராட்: கூடித்திரியன், ராஜா, ரக்ஷகன் மற்றும் தந்தையும் ஆவாய். நாங்கள் நீண்டகாலம் சுகத்தையும், திருப்தியையும் அனுபவிக்க நீ எங்களுக்கு விரும்பும் வரத்தை அளிக்க வேண்டும்” என்றனர். அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்ற ப்ருது மன்னன் ‘ஆஜகவம்’ என்ற தன்னுடைய இணையற்ற வில்லையும், பயங்கர பாணங்களையும் கையில் ஏந்திப் பூமி தேவியிடம் வந்தார். “வசுதே! என்னுடைய மக்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் பால்தாரையை பெருகச் செய்” என்று வேண்டினார்.

பூமி தேவி ப்ருது மன்னனிடம் நீ என்னைத் தன் மகளாகக் கருது என்றார். ப்ருதுவும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அப்போது பூமி தேவி பசு உருவம் தரித்து வாத்தஸல்யத்துடன் கன்று, கறப்பவர், கறக்கும் பாத்திரத்தை விரும்பி நின்றாள். வனஸ்பதிகளில் சாலமரம் கன்றாகவும் ‘பாகர்’ என்ற நாட்டு அத்திமரம் கறப்பவனாகவும் கூலா என்ற இன்னொரு வகை அத்திமரம் கறக்கும் பாத்திரமாகவும் ஆனது. மரங்களை வெட்டிய பின் மீண்டும் துளிர்ப்பதே இங்கு பால் ஆனது. மலைகளில் உதயாசலம் கன்றாகவும், மேருமலை கறப்பவனாகவும், ரத்தினங்கள் பாலாகவும், பாறைகள் கறக்கும் பாத்திரங்களாகவும் ஆயின.

அஸுரர்கள் விரோசனன் கன்றாகவும், த்விமுர்த்தா கறப்பவனாகவும், பக்குவப்படாத பாத்திரத்தில் மாயைகளையே பாலாகக் கறந்தனர். புவியிலுள்ள மக்கள் ஸ்வாயம்பூ மனுவைக் கன்றாகவும், ப்ருதுமன்னர் கறப்பவனாகவும் விவசாயத்தைப் பாத்திரமாகவும் கொண்டு விளை பொருட்களையே பாலுருவில் கறந்தனர். பாம்புகள் அரைக் குடுக்கைகளாகிய பாத்திரத்தில் தட்சகனைக் கன்றாகவும், திருதராஷ்டிர நாகம் கறப்பவனாகவும் இருக்க விஷம் என்ற பாலைக் கறந்து கொண்டனர். சப்தரிஷிகள் ப்ருகஸ்பதியைக் கறப்பவராகவும், சோமனைக் கன்றாகவும், சந்தங்களை பாத்திரமாகவும் கொண்டு வேதத்தையும், தவத்தையும் பாலாகக் கறந்து கொண்டனர். யக்ஷர்கள் குபேரனைக் கறப்பவனாகவும், மகாதேவைனக்

கன்றாகவும் கச்சாபாத்திரத்தில் பூமியிடத்தில் மறைந்திருக்கும் வித்தையைப் பாலாகக் கறந்து கொண்டனர்.

பித்ருக்கள் அந்தகனைக் கறப்பவனாகவும், வைவஸ்த யமனைக் கன்றாகவும் கொண்டு வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் ஸ்வதா என்னும் பாலைக் கறந்து கொண்டனர். இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் கன்றுகளையும், பாத்திரங்களையும் கற்பித்துப் பூமியிடமிருந்து தங்களுக்கு விருப்பமான பாலைக் கறந்து கொண்டனர். இன்று வரை அதிலிருந்தே ஜீவன்களின் வாழ்க்கை நிர்வாகம் நடந்து வருகிறது. பிரதாபியான ப்ருது பலவகை யக்ஞங்களைச் செய்து விரும்பிய போகங்களை அளித்து அனைவரையும் திருப்தியுறச் செய்தார். புவியில் உள்ள மண் பொருளைத் தங்க உருவில் செய்து அஸ்வமேத யாகத்தில் அவற்றைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமாக அளித்தார். ப்ருது மன்னர் பூமி முழுவதையும் மணி, ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்க உருவாக்கி பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தார்.

ச்ருஞ்ஜயா! தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு குணங்களிலும் அவர் உன்னைவிடச் சிறந்திருந்தார். உன் மகனை விடப் புண்ணியாத்மாவான அவரே இறந்துவிட்டார். நீ தான-தக்ஷிணையும், யக்ஞமும் அற்ற உன் மகன் மரணத்துக்காக ஏன் வருந்துகிறாய்? என நாரதர் கேட்டார்.

16. நாரதர் பரசுராமரின் சரித்திரத்தை விவரித்தல்

நாரதர் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் கூறினார், “ச்ருஞ்ஜயா! மகாதபஸ்வியும் வீரர்கள் வணங்கும் புகழ் பெற்றவருமான ஐமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமர் இந்தப் புவியைச் சுகமாக்கி ஆதி யுகத்தின் தர்மத்தைப் பரப்பினார். கூஷத்திரியர்கள் தந்தை ஐமதக்னியிடமிருந்து பசுவின் கன்றைக் கவர்ந்து, அவரைக் கொன்றபோதும் மௌனமாக இருந்தார்; பிறகு கார்த்தவீரியனின் குமாரன் அர்ஜுனை வதம் செய்தார். அப்போது அவரை எதிர்த்த 64 கோடி கூஷத்திரியர்களை வில்லைக் கொண்டே வென்றார். மேலும் 14000 பிராமண துரோகிகளையும் அடக்கினார். ‘தந்தக்ருரன்’ மன்னனைக் கொன்று ஆயிரம் கூஷத்திரியர்களை உலக்கையால் அடித்து வீழ்த்தினார். ஆயிரம் ராஜபுத்திரர்களைக் கத்தியால் வெட்டினார்.

ஆயிரக்கணக்கான கூஷத்திரியர்களைத் தூக்கில் தொங்கவிட்டும், ஆயிரக்கணக்கானோரை தண்ணீரில் மூழ்கடித்தும் கொன்றார். கேகய வம்சத்து லக்ஷக்கணக்கான கூஷத்திரியர்களை சினத்துடன் அழித்தார். தன் பரசுவால் எண்ணற்ற கூஷத்திரியர்களை வெட்டி வீழ்த்தினார். பிறகு, காஷ்மீர்,

பரத, குந்தி, ஷத்ரக, மாளவ, அங்க, வங்க, கலிங்க, விதேக, தாம்பரலிப்த, வீதிகோத்ர, த்ரிகர்த்த, சிபி மற்றும் பல தேசத்துச் கூத்திரியர்களைத் தன் அம்புகளால் சம்ஹாரம் செய்துவிட்டார். கூத்திரியர்களின் குருதியால் ஏராளமான குளங்களை நிரப்பினார். நூறு புனித யாகங்களைச் செய்தார். முறைப்படி 32 அடி உயர தங்க வேதி அமைத்து நவரத்தினங்களால் அதனை நிரப்பினார். பரசுராமரின் அந்த வேதியையும், விலங்குகளால் நிரம்பிய பூமியையும் கஸ்யபர் மகரிஷி அவரிடம் தகூடிணையாகப் பெற்றுக் கொண்டார். பூமியைத் திருடர்கள் இல்லாததாகவும், சாதுக்கள் நிறைந்ததாகவும் ஆக்கினார். பரசுராமர் 21 தலைமுறை இந்த பூமியைச் கூத்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்தார்.

பிரம்மரிஷி கஸ்யபர் பூமியைத் தானமாகப் பெற்று பரசுராமரிடம் பூமியிலிருந்து வெளியேறும்படி ஆணையிட்டார். அதனை ஏற்ற பரசுராமர் தன் அம்பு எறியப்பட்ட தூரத்திற்குக் கடலை வற்றச் செய்து மகேந்திர மலையில் வாசம் செய்தார். ப்ருகு குலத்தின் புகழைப் பரப்பிய பரசுராமரும் என்றாவது ஒரு நாள் இறக்கத்தான் போகிறார். அவர் நான்கு நற்குணங்களில் உன்னை விடச் சிறந்தவர். புண்ணியாத்மா. அவரே இறந்து விட்ட பிறகு நீ யக்ஞமும் தான-தட்சிணையுமில்லாத உன் புதல்வனுக்காக வருத்தப்படாதே” எனக் கூறினார்.

நாரதர் ச்ருஞ்ஜயனுடைய புதல்வனைப் பிழைக்கச் செய்தல்

இவ்வாறு மருத்தன் முதல் பரசுராமர் வரை பதினாறு மன்னர்களின் உபாக்கியானத்தை நாரதர் கூறக்கேட்ட ச்ருஞ்ஜய மன்னன் எதுவும் கூறாமல் மௌனமாக இருந்தார். நாரதர் மன்னனிடம் “நான் கூறியவற்றைக் கேட்டுப் புரிந்து கொண்டாய் அல்லவா? நான் கூறியது வீணாகி விடக்கூடாது” என்றார். ச்ருஞ்ஜய மன்னன் நாரதரை வணங்கி, ‘மகரிஷியே! யக்கும் செய்து தகூடிணையளித்த இந்தப்பழைய கால ராஜரிஷிகளின் உத்தமமான உபாக்கியானத்தைக் கேட்டு எனக்கு வியப்பு உண்டாகிறது. நான் சூரியன் ஒளி இருளை நீக்குவது போல் என் கவலையும் சோகமும் நீங்கப் பெற்றேன். உங்களுடைய எந்த ஆணையை நான் நிறைவேற்றட்டும்? என்று கேட்டான்.

நாரதர், “மன்னா! உன் சோகம் விலகியது நல்ல விஷயம் ஆகும். நீ விரும்பிய பொருள் ஒன்றைக் கேள்” என்றார். மன்னன், நாரதரிடம், “முனிவரே! தாங்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைக் கண்டு நான் பூரண திருப்தி அடைகிறேன். யாரிடம் தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறீர்களோ அவனுக்கு இந்த உலகில் கிடைத்தற்கரியது எதுவுமில்லை” என்றான். நாரதர் கொள்ளையர்களால் கொல்லப்பட்ட ச்ருஞ்ஜயனின் மகனைத் தான்

உயிருடன் திருப்பி அளிப்பதாகக் கூறினார். உடனே ச்ருஞ்ஜயனின் மகன் ‘சொர்ணஷ்டிவி’ அங்கு தோன்றினான். அவன் குபேரனின் புதல்வனைப் போல இருந்தான். ச்ருஞ்ஜயனின் மகன் போரில் சண்டையிட்டு மரணமடையவில்லை. அவன் பயந்த நிலையில் உயிரை இழக்க நேர்ந்தது. அவன் யக்ஞகாரியமும், மகப்பேறும் இன்றி இருந்தான். எனவே நாரதர் மறுபடி அவனை உயிர்ப்பித்து மன்னனுக்கு அளித்தார்.

இந்த 16 ராஜரிஷிகளின் வரலாறு நாரத மகரிஷியால் ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்குக் கூறப்பட்டது. இது யுதிஷ்டிரருக்கு வியாசரால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

6.3 துரோணர் துரியோதனனுக்கு அளித்த கவசத்தின் வரலாறு (துரோண பருவம் அத் 94)

துரோணாசாரியார் துரியோதனனிடம் கூறியது

பழைய காலத்தில் விருத்தாசுரன் தேவரனைவரையும் போரில் தோற்கச் செய்தான். தங்களுடைய தேஜஸையும், பலத்தையும் இழந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் விருத்தாசுரனிடம் பயந்து பிரம்மாவிடம் சென்றனர். அவரிடம் விருத்தாசுரனால் மதிக்கப்படும் தங்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்து அவனிடம் இருந்து காப்பாற்றுமாறு வேண்டினர். பிரம்மா அருகே இருந்த விஷ்ணுவிடமும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களிடமும் கூறலானார், “தேவர்களே! இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பிராமணர்களும் என்னால் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஆனால் விருத்தாசுரன் த்வஷ்டா என்னும் பிரஜாபதியிடமிருந்து தோன்றியவன். த்வஷ்டா, 10 லட்சம் ஆண்டுகள் சிவபிரானை நோக்கித் தவம் செய்து சிவனின் வரபலத்தால் விருத்தாசுரனைத் தோற்றுவித்துள்ளார். அந்த அசுரன் சிவனின் அருளாலேயே உங்களைக் கொல்ல முடிகிறது.

ஆகவே சிவன் இருக்குமிடம் சென்று அவரை தரிசித்து நீங்கள் இந்த அசுரனை வெல்லலாம். எனவே விரைவாக தவத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமானவரும், தட்சனின் யாகத்தை அழித்தவரும், பகதேவனின் கண்களை அழித்தவரும், சர்வபூதங்களுக்கும் தலைவருமான பினாக பாணி சிவன் இருக்கும் மந்திராசலம் செல்லுங்கள்” என்று உரைத்தார். தேவர்களும் பிரம்மாவையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு மந்திராசலம் சென்று சிவனைத் தரிசித்தனர். தேவர்களைப் பிரம்மாவுடன் கண்டு அவர்களைச் சிவன் வரவேற்றார். அவர்கள் தன்னிடம் எதை வேண்டி வந்துள்ளார்கள்; தான் என்ன செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டார். தேவர்கள் சிவபிரானிடம் விருத்தாசுரன் தங்களுடைய தேஜஸை அபகரித்துவிட்டதையும் அவனது அடியால் தாங்கள் தளர்ந்துவிட்டதையும் கூறித் தங்களை அவ்வசுரனிடமிருந்து காப்பாற்றுமாறு வேண்டினார்.

சிவபெருமான், தன்னிடம் அடைக்கலம் வேண்டி வந்த தேவர்களிடம் கூறினார்; “தேவர்களே! விருத்தாசுரன் பிரஜாபதி த்வஷ்டாவின் தேஜஸிலிருந்து தோன்றிய மிக பலமுடைய பயங்கர ஏவல் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். மனத்தையும், புலனையும் வசப்படுத்தாதவர்கள் இந்த பிசாசினை விலக்க முடியாது. என்றாலும் நான் தேவர்களுக்கு அவசியம் உதவி செய்ய வேண்டும். ஆகவே! இந்திரா! என் சரீரத்தில் தோன்றிய

இந்தக் கவசத்தை உன் உடலில் அணிந்து நான் கூறும் மந்திரத்தை மனத்தில் ஜபித்து விருத்தாகரனை வதம் செய்துவிடு” என்று கூறிய சிவபெருமான் கவசத்தையும் அதன் மந்திரத்தையும் இந்திரனுக்கு அளித்தார்.

அந்த கவசத்தை அணிந்து மந்திரஜபம் செய்து இந்திரன் விருத்தாகரனைக் கொன்றார். அதன்பின் அந்தக் கவசமும் மந்திர உச்சாடனமும் அங்கிராவிற்ரு அளிக்கப்பட்டது. அவர் அதனைத் தன் மந்திரமறிந்த புதல்வன் பிருகஸ்பதிக்கு அளித்தார். பிருகஸ்பதியிடமிருந்து அக்னிவேஸ்யா அதனைப் பெற்றார். அக்னிவேஸ்யா அந்த வித்தையை துரோணருக்கு அளித்தார். துரோணர் பாரதப்போரில் துரியோதனனைக் காப்பாற்ற அவனுக்குக் கசவம் அணிவித்து மந்திரம் ஜபித்து அதன் சக்தியை அளித்தார்.

7. கர்ண பருவம்

7.1 திரிபுரங்களின் தோற்றம்; சிவன் திரிபுரத்தை எரித்த வரலாறு (கர்ண பருவம் அத் 33)

கர்ணபருவம் அத்தியாயம் 33 இல் துரியோதனன் சல்ய மன்னரிடம் திரிபுரங்களின் தோற்றத்தையும், சிவபெருமான் திரிபுரத்தை எதிர்த்த வரலாற்றையும் விவரிக்கிறான். மார்க்கண்டேய மகரிஷி இந்த வரலாற்றைத் திருதராஷ்டிர மன்னருக்கு உரைத்ததாகத் தெரிவிக்கிறான்.

தேவாசுரப் போரில் தாராகசுரன் தோல்வியும், அவனுடைய புதல்வர்கள் பிரம்மாவிடம் வரம் பெறுதலும்

தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையே பரஸ்பரம் வெற்றியடையும் விருப்பத்தோடு முதன் முதல் தாரகாமயப்போர் உண்டாயிற்று. அப்போது தேவர்கள் தைத்தயர்களைத் தோற்கச் செய்தனர். தைத்தயர்கள் தோற்றதும் தாரகாசுரனுடைய மூன்று புதல்வர்களான தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலி மூவரும் உக்கிரமான தவத்தை மேற்கொண்டனர். அம்மூவரும் தவத்தின் மூலம் தம் சரீரத்தை உலர்த்தினார்கள். புலனடக்கம், தவம், நியமம் மற்றும் சமாதியோடு இருக்கலானார்கள். அவர்களுடைய தவத்தால் மகிழ்ந்த பிரம்மா அவர்களுக்கு வரமளிக்கத் தயாரானார். அப்போது அந்த மூன்று தைத்தயர்களும் ஒன்றாகப் பிரம்மாவிடம் “நாங்கள் எப்போதும் பூதங்கள் அனைத்தாலும் வதம் புரிய முடியாதவராய் இருக்க வேண்டும்” என்று வரம் கேட்டனர். பிரம்மா அவர்களிடம் அமரத்துவம் யாருக்கும் நிகழாதது என்பதால் வேறு வரத்தைக் கேளுங்கள் என்றார்.

அப்போது அவர்கள் ஒன்றாகப் பலமுறை யோசித்து, சர்வலோகேஸ்வரரான பிரம்மாவிற்குத் தலைவணங்கி வேண்டினர், “பிதாமகரே! எங்கள் அனைவருக்கும் தாங்கள் வரமளியுங்கள். நாங்கள் விருப்பப்படி செல்லும் நகரம் போன்ற அழகிய விமானத்தை அமைத்து அதில் வாசம்புரிய விரும்புகிறோம். எங்களுடைய அந்த நகரம் விரும்பும் பொருட்கள் அனைத்தும் நிரம்பியதாகவும், தேவ, தானவர்களால் வதம் செய்யப்படாததாகவும் இருக்க வேண்டும். யக்ஷ, ராக்ஷஸ, நாக மற்றும் பல்வகை இனத்தாலும், ஏவல்களாலும், பிரம்மவாதிகளின் சாபத்தாலும் இவை அழியக்கூடாது” என்று வரம் கேட்டனர். பிரம்மா காலம் முடிந்ததும் அனைத்தும் லயமடைந்து விடுகின்றன. இன்று உயிருடன் உள்ளவற்றிற்கு ஒரு நாள் மரணம் உண்டாகிறது. இதை நன்கு புரிந்து கொண்டு இம்மூன்று நகரங்களின் வதம் நிகழக் கூடியதைக் கூறுங்கள் என்றார்.

தைத்தயர்கள் பிரம்மாவிடம், “பகவன்! நாங்கள் மூவரும் நகரங்களிலேயே புவியின் மீது உங்கள் அருளால் சஞ்சரிப்போம். ஆயிரம் வருஷங்கள் கழிந்ததும் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்போம். இந்த மூன்று நகரங்களும் ஒன்றாகி எப்போது ஏகபாவத்தை அடைகின்றனவோ, அப்போது யார் ஒரே பாணத்தால் இந்த மூன்று நகரங்களையும் அழிக்க முடியுமோ அவனே எங்களுடைய மரணத்திற்குக் காரணமாவான்” என்று வேண்டினர். பிரம்மாவும் அவ்வாறே அம்மூன்று அசுரர்களுக்கும் வரமளித்தார். வரம்பெற்ற மூன்று அசுரர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் அஜர, அமர விஸ்வகர்மாவான மயனை மூன்று புரங்களை நிர்மாணிக்க நியமித்தனர். மயாசுரன் தன் தவத்தின் மூலம் தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும், இரும்பாலும் அமைந்த மூன்று நகரங்களை நிர்மாணித்தார்.

திரிபுரங்களின் வலிமை; தேவர்கள் பிரம்மாவைச் சரணடைதல்

தங்கத்தால் அமைந்த சொர்க்கலோகத்தில் இருந்த புரம் தாரகாசுனின் அதிகாரத்தில் இருந்தது. அந்தரிக்ஷ லோகத்தில் இருந்த வெள்ளியாலான நகரம் கமலாசுனுக்குரியதாகவும், பூலோகத்தில் இருந்த இரும்பாலான புரம் வித்யுன்மாலிக்குரியதாகவும் இருந்தன. ஒவ்வொரு நகரமும் நூறு யோஜனை நீளமும், நூறு யோஜனை அகலமும் கொண்டது. இவை கட்டளைப்படி எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிக்கக் கூடியவை யாகும். எல்லா நகரங்களும் மிகப் பெரிய மாளிகைகளும், கோபுரங்களும், தோரணவாயில்களும் சுற்றுச் சுவர்களும் நிரம்பிப் பொலிவுடன் நிகழ்ந்தன. அந்த மூன்று தைத்தயர்களும் மூன்று லோகங்களுக்கும் தாங்களே பிரஜாபதி என்று கூறி அனைவரையும் அடக்கி வைத்திருந்தனர். கோடிக் கணக்கான தைத்தயர்கள் ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பித் திரிபுர கோட்டைக்கு வந்தனர். எல்லா வகை கிடைத்தற்கரிய பொருள்களாலும் மயாகுரன் அமைத்திருந்ததால் அவர்கள் அனைவரும் பயமின்றி வசித்தனர். அந்த மூன்று நகரங்களில் வசித்த அசுரர்கள் தம் மனதால் விரும்பிய போகங்கள் அனைத்தும் மயாகுரன் மூலம் அக்கணமே கிடைத்தன.

தாரகாசுரனுடைய வீரம் மிக்க புதல்வன் ஹரி பிரம்மாவை நோக்கித் தவம் புரிந்து, தங்களுடைய நகரங்களில் ஒவ்வொரு நீர் நிலை இருக்க வேண்டும் என்றும், சஸ்திரங்களால் இறந்த தைத்தய வீரர்கள் அவற்றில் போடப்பட்டால் மேலும் பலமுள்ளவர்களாகி உயிர் பெற வேண்டும் என்றும் ஒரு உத்தமமான வரத்தைப் பெற்றான். அதனால் எந்த தைத்தயன் எப்படி இறந்தாலும் பிரம்மாவின் வரத்தால் அமைக்கப் பெற்ற கிணற்றில் போடப்பட்டு புதிய உயிரைப் பெற்றனர். இதனால் கர்வம் கொண்ட அவர்கள் உலகமனைத்திற்கும் துன்பம் விளைத்தனர். தேவர்களின் பயம் அதிகமானது.

அசுரர்கள் விவேகமற்று, வெட்கமின்றி எல்லாப் பக்கங்களிலும் கொள்ளையடிக்கலாயினர். அதிக கர்வத்துடன் பல்வேறு இடங்களில் தேவர்களையும் மற்றவர்களையும் விரட்டிவிட்டனர்.

சொர்க்கவாசிகளின் விருப்பமான தோட்டங்களையும், ரிஷிகளின் புனிதமான ஆசிரமங்களையும், அழகிய தேசங்களையும் அந்த ஒழுங்கற்ற தீய நடத்தை கொண்ட தானவர்கள் அழித்து வந்தனர். தேவர்கள், பித்ருக்கள், ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய இடத்திலிருந்து விரட்டி விட்டனர். மூவுலக வாசிகளும் துயரம் அடைந்ததால் இந்திரன் தேவர்களோடு நாற்புறமும் இடியால் வருத்தியவாறு மூன்று நகரங்களுடனும் போரிடலானார். பிரம்மாவின் வரத்தினால் அழிக்க முடியாத அந்த நகரங்களைக் கண்டு பயந்து பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். தாரகாசுரன் முதலிய அந்த தைத்யர்களின் வதத்திற்கான உபாயத்தைக் கேட்டனர்.

அந்நகரங்களை அழிக்கும் உபாயத்தைப் பிரம்மா தெரிவித்தல்

அவர்களின் துயரத்தைக் கேட்ட பிரம்மா தேவர்களிடம், “உங்களுக்குத் தீமை செய்பவன் எனக்கும் அபராதம் செய்பவன்தான். பிராணிகளை நான் சமமாகக் கருதினாலும் பாவாத்மாக்கள் வதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது என்னுடைய விரதமாகும். அந்த மூன்று நகரங்களும் ஒரு பாணத்தால் பிளக்கப்பட வேண்டும். இல்லாவிடில் அழியாது. ஆனால் மகாதேவனைத் தவிர அம்மூன்றையும் ஒன்றாக ஒரு பாணத்தால் பேதிக்க முடிந்த வேறு யாரும் கிடையாது. ஆதலால், அதிதி குமாரர்களே! நீங்கள் பெரும் காரியத்தைச் செய்பவரும். வெற்றி வீரரும் ஈஸ்வரருமான மகாதேவனைப் போர் வீரனாக வரித்துக் கொள்ளுங்கள். அவரே அந்தத் தைத்யர்களைக் கொல்ல முடியும்” என்றார்.

தேவர்கள் மகாதேவனைச் சரணடைந்து துதி செய்தல்

பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் பிரம்மாவை முன்னிறுத்தி மகா தேவனைச் சரணடைந்தனர். தவத்தையும் நியமத்தையும் மேற்கொண்ட ரிஷிகளுடன் தர்மமறிந்த தேவர்களும் சிவபெருமானைச் சரணடைந்து துதிக்கலாயினர்; எங்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால் வியாபித்துள்ளவரும், அபயமளிப்பவரும், சர்வாத்மாவுமான சிவபெருமானை வாக்கால் துதி செய்தனர். தன்னுடைய ஞான சொருபத்தின் அறிவைப் பெற்றவரும், எப்போதும் உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தியவரும், எங்கும் வீடற்றவரும், பாவமற்ற ஒளிக்குவியலான அந்த மகேஸ்வரன் சிவபெருமானை தேவர்கள் தரிசித்தனர். பகவான்

சங்கரன் உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும் என்று கூறி அனைவருக்கும் ஆசனமளித்து வந்த காரணத்தைக் கேட்டார்.

தேவர்கள் பகவான் சங்கரனைத் துதிக்கலானார்கள், “பிரபோ! உங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். தாங்கள் தேவர்களுக்கும் அதிதேவர், வில்லாளி, வனமாலை தரித்தவர். தாங்கள் தக்ஷபிரஜாபதியின் யாகத்தை அழித்தவர். பிரஜாபதிகளும் தங்களைத் துதிக்கிறார்கள். தாங்களே துதிக்கத் தகுந்தவர். அனைவரும் தங்களையே துதி செய்கிறார்கள். தாங்கள் சிவந்த வண்ணத்தவர். பாவினை அழச் செய்யும் ருத்ரனாவீர். நீலகண்டன் திரிகுலம் தரிப்பவர். உங்களுடைய தரிசனம் அமோகபலனை அளிப்பது, தாங்கள் பூஜைக்குரியவர். தூயவர். பிரளய காலத்தில் அனைவரையும் சம்ஹரிப்பவர். தாங்கள் பிரம்மன், பிரம்மச்சாரி, ஈசானன், அப்ரமேயன் நியந்தா. புலித்தோல் வஸ்திரம் தரிப்பவர். வ்ரததாரி, கார்த்திகேயனின் தந்தை, முக்கண்ணன், உத்தம ஆயுதங்களைத் தரிப்பவர். சரணடைந்தவர் துயரத்தை அழிப்பவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் வனஸ்பதிகளைக் காப்பவர், மனிதர்களின் தலைவர், பசுக்களின் சுவாமி, யக்ஞங்களின் தலைவர். உங்களுக்கு கணக்கற்ற நமஸ்காரம். தேஜஸ்வியான திரியம்பகர்க்கு நமஸ்காரம். நாங்கள் மனம், வாக்கு, செயலால் உங்களைச் சரணடைகிறோம். தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.” என்று பலவாறாகத் தேவர்கள் துதி செய்தனர். பகவான் சங்கரன் மகிழ்ச்சியடைய “தேவகணங்களே, உங்களுடைய பயம் விலகட்டும். நான் உங்களுக்காக என்ன செய்ய வேண்டுமென்று கூறுங்கள்” என்றார். சிவன் இவ்வாறு தேவ, பித்ரு, ரிஷிகளின் சமுதாயத்திற்கு அபயமளித்ததும் பிரம்மா சிவனை வணங்கிக் கூறலானார்.

பிரம்மா, தேவர்களின் வேண்டுகூறும், சிவபெருமான் பதிலளித்ததும்

“தேவேஸ்வரா! உங்களது ஆணையால் பிரஜாபதி பதவியில் இருந்தவாறு நான் தானவர்களுக்கு ஒரு பெரும் வரம் அளித்துவிட்டேன். அதைப் பெற்று அவர்கள் ஒழுங்கு முறையை மீறி விட்டார்கள். முக்காலங்களின் மகேஸ்வரா! உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் அவர்களை அழிக்க முடியாது. தேவா! தேவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் தங்களைச் சரணடைந்து யாசிக்கிறோம். எங்கள் மீது அருள் புரிந்து தானவர்களைக் கொன்று விடுங்கள். லோகேசா! தாங்களே அடைக்கலம் அளிப்பவர். ஆதலால் நாங்கள் தங்களைச் சரணடைந்துள்ளோம்” என்று வேண்டினார்.

ஸ்தாணு பிரம்மாவிற்குப் பதிலளித்தார். “உங்களுடைய பகைவர்கள் வதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் பலமுடைய அவ்ரகளை நான் தனியாகக் கொல்ல முடியாது. எனவே நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து என்னுடைய பலத்தில் பாதியைப் பெற்றுப் போரில் பகைவர்களை வெல்லுங்கள்” என்றார். தேவர்கள் சிவனிடம், பிரபோ! போரில் எங்களை விட தைத்தயர்கள் இரு மடங்கு பலமுடையவர்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். மகேஸ்வரா! உங்களுடைய பாதிபலத்தை எங்களால் தரிக்க முடியாது. ஆகவே நீங்கள் எங்களுடைய பாதி பலத்தோடு பகைவரை வதம் செய்யுங்கள்” என்றனர். சிவபெருமான், “என்னுடைய பலத்தைத் தரிப்பதில் உங்களுக்கு வல்லமை இல்லையென்றால், நான் உங்களுடைய பாதிபலத்தைப் பெற்றுத் தைத்தயர்களை வதம் செய்கிறேன்” என்று உறுதியளித்தார். அவ்வாறே தேவர்களின் பாதி பலத்தைப் பெற்ற பகவான் சங்கரன் எல்லோரைக் காட்டிலும் அதிக பலசாலியானார். அப்போதிலிருந்து சங்கரனுக்கு மஹாதேவன் என்ற பெயர் பிரசித்தமாயிற்று.

சிவன் கூறியவாறு அவருக்காகத் தேவர்கள் தேர், வில், அம்பு அனைத்தையும் தீர்மானித்தல்

பிறகு மகாதேவன் தேவர்களிடம் அவருக்கான தேரையும், வில்லையும், அம்பையும் ஆயத்தம் செய்யுமாறு கூறினார். தேவர்களும் உலகின் பலம் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டித் தேரை நிர்மாணிப்பதாக உறுதியளித்தனர். தேவர்கள் பூமி தேவியைத் தேராக்கினார்கள். விஷ்ணு, சந்திரன், அக்னி மூவரையும் பாணமாக அமைத்தனர். அந்த பாணத்தின் முடிச்சு அக்னியாகவும், பல்லம் என்ற முனைப்பகுதி சந்திரனாகவும் இருந்தனர். பாணத்தின் முன் பகுதியில் பகவான் விஷ்ணு நிலை பெற்றார். மந்த்ராசலம் தேரின் அச்சாகவும், மகாநதி கங்கை அச்சின் ஆதாரமாகவும், திசைகள் தேரின் திரைகளாகவும், நகூத்திரக் கூட்டம் ஈஷா தண்டமாகவும், க்ருதயுகம் நுகத்தடியாகவும் நாகராஜன் வாசுகி தேரின் கூபுரமாகவும் இமயமலை தேரின் பின் உள்ள கட்டையாகவும் விந்தியமலை அதன் ஆதாரக் கட்டையாகவும் இருந்தன.

உதயாசலமும், அஸ்தாசலமும் சக்கரத்தின் ஆதாரக் கட்டைகளாயின. தானவர்களின் இருப்பிடமான கடல், தேரைக்கட்டும் கயிறாகின. சப்தரிஷி சமுதாயம் சக்கரக்காவல் சாதனங்களாகின. கங்கை, சரஸ்வதி, சிந்து இவற்றுடன் ஆகாயம் திரிவேணு கட்டுடைய அச்சின் பாகமாயிற்று நீரும் நதிகளும் தேரின் பந்தனம் ஆயின. பகல், இரவு ஆறு ருதுக்கள் ஆகியன தேரின் அனுகர்ஷம் ஆயின. (கீழேயுள்ள கட்டை) பளபளக்கும் கிரஹங்களும் நகூத்திரக் கூட்டமும் வருதமாயின. (தேரைக் காப்பாற்றும் ஆவர்ணம்)

தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றும் தேரின் இருக்கையாயின. மூலிகைகளும், கனிகளும் மலர்களும் நிறைந்த கொடிகளும் தேரின் மணிகளாயின. சூரிய சந்திரர்கள் சக்கரமாகினர்.

திருதராஷ்டிர முதலிய பத்து நாகராஜர்கள் ஈஷா தண்டத்தில் வைக்கப்பட்டனர். நுகத்தடியில் சொர்க்கம் இடம் பெற்றது. பிரளயகால மேகங்கள் யுக கர்மமாயின. காலப்ருஷ்ட, நகுஷ, கார்க்கோடக, தனஞ்ஜய என்னும் நாகங்கள் குதிரைகளின் பிடரி மயிரைக் கட்டும் கயிறுகளாயின. திசைகள் குதிரைகளின் கடிவாளமாக்கப்பட்டன. ஆகாயம் தேரின் மேல் ஆவரணமானது. இந்திரன், வருணன், யமன். குபேரன் என்னும் நான்கு லோக பாலர்களும் தேரின் குதிரைகளாயினர். தர்மம், சத்தியம், தவம், அர்த்தம் ஆகியவை கடிவாளமாயின. தேரின் ஆதார பூமியாக மனம் ஆயிற்று. சரஸ்வதி தேவி தேர் முன்னேறும் பாதையானார். வஷ்ட்காரம் குதிரைகளின் சாட்டையாயிற்று. காயத்ரி தேரின் மேற்பகுதி பந்தனக் கயிறானார்.

மகாதேவனின் யாகத்தில் அமைந்த சம்வத்சரமே (ஆண்டு) அவருடைய வில்லாயிற்று. சாவித்ரி அதன் நாண் ஆனார். விலையுயர்ந்த ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட, ரஜோகுணம் இல்லாத, பிளக்க முடியாததுமான ஒரு திவ்ய கவசம் உருவாக்கப்பட்டது. மேருமலை தேரின் கொடிக்கம்பமாயிற்று. மின்னல்களால் அலங்கரித்த மேகமே கொடிகளாயின. உலகின் ஒளிக்குவியல் அனைத்தும் ஒன்று திரண்டு தேராக அமைக்கப்பட்ட பின் அதனைக் கண்டு வியந்த தேவர் தேர் ஆயத்தமாக இருப்பதை மகாதேவனிடம் விண்ணப்பம் செய்தனர். இவ்வாறு அற்புதமான தேர் அமைக்கப்பட்டதும், சங்கரன் அதன் மீது தன் முக்கிய அஸ்திர, சஸ்திரங்களை வைத்தார். கொடியின் தண்டத்தை ஆகாயத்தில் வியாடிக்கச் செய்து அதன் மீது தன் நந்தியை ஸ்தாபித்தார்.

பிரம்மதண்டம், காலதண்டம், ருத்ரதண்டம், ஜூரம் ஆகியன தேரின் பக்கத்துக் காவலர்களாகினர். அதர்வாவும், அங்கிராவும் தேர்ச் சக்கரத்தைக் காப்பாற்றினர். ரிக் வேதம், சாம வேதம், புராணங்கள் அனைத்தும் தேருக்கு முன்னால் செல்லும் வீரர்களாயின. இதிகாசமும், யதூர் வேதமும் பின் காவலராயின. திவ்ய வாணியும் வித்தைகளும் பக்கத்தில் நின்றன. பகவான் ருத்ரனே காலமாவார். ஆதலால் ஆண்டு அவருடைய வில்லாகவும், அவருடைய நிழலையே நாணாகவும் விளங்கச் செய்தார். அந்த வில்லின் பாணங்களான விஷ்ணு, சோமன், அக்னி ஆகியவற்றில் கோபமாகிய தீயை ஸ்தாபித்தார். தேர் பூட்டப்பட்டதும் கவசமணிந்து வில்லுடனும், திவ்ய அம்பையும் எடுத்துப் போருக்குத் தயாரானார். வாயுதேவன் அவருக்கு

காற்று வீசும் பணியைச் செய்தார். பகவான் சங்கரன் மகரிஷி, கந்தர்வர், தேவ அப்சர சமுதாயங்களால் துதி செய்யப்பட்டுத் தேரில் ஏறினார். தேவர்களிடம் சிரித்தவாறு” யார் என்னுடைய சாரதியாகப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டார்.

சாரதியின் நியமனம்; சிவபெருமான் திரிபுரங்களை எரித்தல்

தேவர்கள் சங்கரனிடம், “தாங்கள் யாரை நியமித்தாலும் அவரே உங்களுக்குச் சாரதியாவார்” என்றனர். சிவன் என்னைவிடச் சிறந்தவனை எனக்குச் சாரதியாக்குங்கள் என்றார். தேவர்கள் யாரைச் சாரதியாக்குவதை என்பதை அறியாமல் பிரம்மாவிடம் சென்று தாங்கள் சிவனுக்காகத் தேரை நிர்மாணம் செய்ததைக் கூறினார். சாரதியாக யார் இருப்பது என்று அறியவில்லை என்பதால் தாங்கள் எங்களுக்கு நன்மை செய்வதாகக் கூறிய வாக்கை நிறைவேற்றுங்கள் என வேண்டினார். பிரம்மாவும் தேவர்களின் நன்மையை நாடி, தானே சிவனின் சாரதியானார். மனோ வேகமுடைய அந்தக் குதிரைகளை தானவர்களின் நகரங்கள் இருந்த இடத்திற்குச் செலுத்தினார். மகாதேவன் த்ரிபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டார். நந்தி தேவன் திசைகள் அனைத்தும் எதிரொலிக்கச் சிம்மநாதம் புரிந்தார். அவ்வொலியைக் கேட்ட அசுரர்கள் அஞ்சி நடுங்கினர்.

த்ரிகுலதாரி கோபம் கொண்டார். மூவுலகமும், பூமியும் நடுங்கலாயின. நாராயணன் பாணத்திலிருந்து வெளியே வந்து ரிஷப ரூபம் தரித்துச் சிவனின் தேரை மேலே எழுப்பினார். சிவன் ரிஷபத்தின் தலையிலும், குதிரைகளின் முதுகிலும் நின்று தானவ நகரத்தைப் பார்த்தார். அப்போது ரிஷபத்தின் குளம்பைக் கிழித்து இருபாகமாக்கினார். குதிரைகளின் ஸ்தனத்தை வெட்டிவிட்டார். அப்போதிலிருந்து காளைகளுக்கு இரு குளம்புகள் தோன்றின. குதிரைகளுக்கு ஸ்தனங்கள் முளைக்கவில்லை. பிறகு ருத்ரன் வில்லின் நாணை ஏற்றி அம்பை அதன்மீது வைத்தார். அதனைப் பாசுபதாஸ்திரத்தால் இணைத்து, மூன்று நகரங்களும் ஒன்று சேரச் சிந்தனை செய்தார். காலத்தால் தூண்டப்பட்ட தானவர்களின் மூன்று நகரங்களும் சேர்ந்து ஒன்றாகிவிட்டன. தேவர்கள் மகிழ்ந்து சிவனுக்கு ஜயகோஷமிட்டனர்.

பயங்கர ரூபமுடைய சகிக்க முடியாத தேஜஸ்வியான மகாதேவனுக்கு முன் அந்த மூன்று நகரங்களின் சமுதாயம் வெளிப்பட்டது. பிறகு லோகேஸ்வரனான பகவான் ருத்திரன் தன் வில்லை எடுத்து மூவுலகின் சாரபூதமான பாணத்தை வைத்து த்ரிபுரத்தின் மீது செலுத்தினார். அச்சிறந்த பாணம் விடுபட்டதுமே மூன்று நகரங்களின் பெரும் துயரக்குரல் கேட்டது.

பகவான் அந்த அசுரர்களைப் பஸ்பமாக்கி மேற்குச் சமுத்திரத்தில் போட்டுவிட்டார். இவ்வாறு முவுலகங்களின் நன்மையை விரும்பிய மகேஸ்வரன் சினத்துடன் த்ரிபுரங்களைத் தானவர்களுடன் எரித்துச் சாம்பாலாக்கினார். தன் கோபத்தில் இருந்து தோன்றிய அக்னியை உலகனைத்தையும் எரிக்காதே எனக்கூறி ருத்ரன் தடுத்துவிட்டார். பின்னர் தேவர்களால் அளவற்ற தேஜஸ்வியான மகாதேவனைத் துதித்து, பகவானிடம் அனுமதி பெற்றுத் தத்தம் இடம் சென்றனர்.

7.2 பரசுராமர் சிவபிரானிடம் திவ்யாஸ்திரம் பெற்றது (காண் பருவம் அத் 34)

துரியோதனன் சல்யனிடம் விவரித்தது

பரத வம்சத்தில் பெரும் புகழுடைய ஜமதக்னி முனிவர் தோன்றினார். அவருடைய தேஜஸ்வியான புதல்வன் பரசுராமர் என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றவர். அவர் சிறந்த அஸ்திரங்களைப் பெறுவதற்காகச் சங்கரனை நோக்கிப் பெரும் தவம்புரிந்தார். அவருடைய தவத்தால் மகிழ்ந்த மகாதேவன் பரசுராமர் முன் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காட்சியளித்தார். பரசுராமரிடம், “ராமா! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நான் உன்னிடம் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நீ விரும்புவது என்ன என்பதை நான் அறிவேன். உன் இதயத்தைத் தூய்மையாக்கிக் கொள். நீ புனிதமானதும் உனக்கு என் ஆயுதங்களை அளிப்பேன். பார்க்கவா! அபாத்ரமும், அசமர்த்தனுமான மனிதனை இந்த அஸ்திரங்கள் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும் என்று கூறினார். த்ரிகுலதாரியின் சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர் அவரைத் தலைவணங்கி, “தேவனான தாங்கள் என்னை அஸ்திரம் தாக்கத் தகுந்தவனாக கருதும்போது, சேவகனான எனக்குத் திவ்யாஸ்திரங்களை அளியுங்கள்” என்று கூறினார்.

பிறகு பரசுராமர் பல்லாண்டு காலம் தவமும், புலனடக்கமும், மன அடக்கமும் கொண்டு பூஜை, உபகாரம், காணிக்கை, அர்ப்பணம், ஹோமம், மந்த்ரஜபம் ஆகியவற்றைச் செய்து சிவனை ஆராதித்தார். சிவனும் பரசுராமரின் வழிபாட்டால் மகிழ்ச்சியடைந்து, பார்வதி தேவியிடமும், தேவ, பித்ருக்களுக்கு எதிரிலும் பரசுராமரின் குணங்களை அடிக்கடி வருணித்தார். அப்போது தைத்ய லோகம் பெரும் பலம் பெற்றிருந்தது. அவர்கள் கர்வம் கொண்டு தேவர்களைத் துன்புறுத்தாலாயினர். தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து தைத்யர்களைக் கொல்ல முயன்றும் அவர்களால் அது இயலவில்லை. எனவே அவர்கள் சிவபெருமானிம் சென்று, பக்தியுடன் அவரை வணங்கித் தங்கள் பகைவர்களைச் சம்ஹாரம் செய்ய வேண்டினர்.

மகாதேவனும் தேவர்களின் பகைவர்களை அழிப்பதாக உறுதியளித்தார். பிறகு பரசுராமரை அழைத்து “பார்க்கவா! நீ முவுலக நன்மையையும் விரும்பி, என்னுடைய மகிழ்ச்சிக்காக தேவர்களின் பகைவர்களை வதம் செய் என்று கூறினார். அதனைக் கேட்ட பரசுராமர், த்ரியம்பகனிடம் “தேவேஸா நான் அஸ்திரத்தை அறிந்தவனல்ல. போர்க்களத்தில் அஸ்திரவித்தை அறிந்தவர்களும், ரணதுர்மதர்களுமான தானவர்களை வதம் செய்ய என்னிடம் என்ன சக்தி உள்ளது? என்று பதிலளித்தார்.

மகேஸ்வரன், ராமரிடம், “ராமா! நீ என் ஆணைப்படி செல். நிச்சயம் தேவர்களின் பகைவர்களை அழிப்பாய்” என்றார். சிவபெருமானின் பேச்சைக் கேட்டு, அதைத் தலைமீது தாங்கிப் பரசுராமர் ஸ்வஸ்திவாசனம் முதலிய காரியங்களைச் செய்து தானவர்களை எதிர்க்கச் சென்றார். தேவ சத்ருக்களான தானவர்களிடம், “போர் மதத்தால் உன் மத்தம் கொண்டவர்களே! என்னுடன் யுத்தம் புரிய வாருங்கள்; தேவாதிதேவன் உங்களை வெல்லுவதற்காக என்னை இங்கு அனுப்பியுள்ளார்” என்று கூறினார்.

பரசுராமரோடு போரிட வந்த தைத்யர்கள் அவரோடு போரிடலானார்கள். பார்க்கவராமன் வஜ்ரத்திற்கும், மின்னலுக்கும் சமமான அடிகளால் தானவர்களை வதம் புரிந்துவிட்டார். பரசுராமரின் உடலைத் தானவர்கள் படுகாயப்படுத்தினர். ஆனால் சிவனின் ஸ்பரிசம் பட்ட உடனேயே பரசுராமரின் காயங்கள் மறைந்துவிட்டன. பரசுராமர் பகைவரை வென்றதால் சிவபிரான் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவரிடம், “பார்க்கவா! தைத்யர்களின் அஸ்திர சஸ்திர அடிகளால் மனிதருக்கு உசிதமான உன்னுடைய கர்மங்கள் அழிந்துவிட்டன. நீ தேவருக்குச் சமமாகி விட்டாய். ஆதலால் என்னிடமிருந்து நீ விரும்பியவாறு திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்றுக் கொள் என்று கூறினார்.

சிவபெருமானிடமிருந்து ராமன் திவ்யாஸ்திரங்களையும் பல வரங்களையும் பெற்று அவரை வணங்கினார். சிவனிடம் அனுமதி பெற்றுத் தன் இடம் சென்று விட்டார். பின்னர் தன்னுடைய சீடனான கர்ணனிடம் அன்பு கொண்டு சிவனிடம் தான் பெற்ற திவ்யாஸ்திரங்களைக் கர்ணனிடம் அளித்துவிட்டார்.

7.3 காக்கை மற்றும் ஹம்சத்தின் கதை / சல்யன் கர்ணனுக்குக் கூறியது (கர்ண பருவம் அத் 41)

கடற்கரையில் ஒரு தர்மப்ரதான அரசனின் ராஜ்யத்தில் தன-தான்ய செழிப்பு மிகுந்த ஒரு வைசியன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் பொறுமையும், புனிதமும் உடையவன். பல புதல்வர்களைக் பெற்றவன். சிறுவயதுள்ள குழந்தைகள் பலர் அவனுக்கு இருந்தனர். அக்குழந்தைகளின் உண்ட மாமிசம், சாதம், தயிர், பால், பாயாசம் முதலியவற்றின் எச்சிலை உண்டு வளர்ந்த அந்த காக்கை மிகவும் கர்வம் கொண்டு தனக்குச் சமமான மற்றும் சிறந்த பறவைகளையும் அவமதித்து வந்தது.

ஒரு நாள் அந்தக் கடற்கரையில் கருடனுக்குச் சமமான நீண்ட நேரம் பறக்கும் மானசரோவரத்தில் வசிக்கும் ராஜஹம்சங்கள் வந்தன. அவற்றில் அங்கங்களில் சக்கரச் சின்னங்கள் இருந்தன. அந்த அன்னங்களைக் கண்ட வைசிய குமாரர்கள் தங்கள் எச்சிலை உண்டு வளர்ந்த காக்கையிடம் “பறவையே நீயே எல்லாப் பறவைகளிலும் சிறந்தவன். வானத்தில் பறக்கும் இந்த அன்னங்களைப் போல நீயும் வெகுதூரம் பறப்பதில் திறமையுடையவன். நீ உன் விருப்பத்தில் தான் அந்த உயரத்தில் பறக்கவில்லை என்று கூறினர். அந்தச் சிறுவர்களால் ஏமாற்றப்பட்ட அந்தக் காகம் முட்டாள்தனத்தாலும், கர்வத்தாலும் அவர்களுடைய பேச்சை உண்மையென்று கருதிற்று.

பிறகு கர்வம் கொண்ட அந்தக் காக்கை அந்த அன்னங்களில் சிறந்த அன்னத்திடம் சென்று அதனை வலுவில் அழைத்து “வா, நாம் இருவரும் பறப்போம்” என்றது. மானசரோவரவாசி அன்னங்கள் காகத்திடம், அற்ப புத்தி கொண்ட காகமே! நீண்ட தூரம் பறப்பவர்களும், உடலில் சக்கரச்சின்னம் தரிப்பவருமான பலசாலி அன்னத்தை உன்னுடன் பறப்பதற்கு எவ்வாறு வலுவில் அழைக்கிறாய்? நீ எங்களோடு எவ்வாறு பறப்பாய்? காகமே கூறு பார்க்கலாம் என்று கேட்டன.

அந்த முட்டாள் காகம், அன்னத்திடம், “அன்னமே! நான் 101 வகையான பறக்கும் செயலைச் செய்ய முடியும் அதில் ஒவ்வொன்றும் நூறு யோஜனா தூரமுள்ளது. அவை அனைத்தும் பலவகையானவை; விசித்திரமானவை. இன்று நீங்கள் பார்க்கும்போதே இத்தனை வகைகளிலும் பறக்கும்போது என்னுடைய பலத்தைப் பார்த்துக் கொள். அன்னங்களே! நீங்கள் உசிதப்படி யோசித்து நான் எந்த வகையில் பறக்கட்டும் என்று கூறுங்கள். நீங்கள் அனைவரும் உறுதியாகத் தீர்மானம் செய்து வானத்தில் இந்தப் பல்வகை முறைகளில் என்னோடு பறக்க வாருங்கள்” என்று கூறியது.

இவ்வாறு கூறிய காகத்திடம் ஒரு அன்னம். காகமே! நீ 101 வகையில் பறக்க முடியும். ஆனால் நான் ஒரே வகையில் மட்டுமே பறக்க முடியும். வேறு எதைப் பற்றியும் தெரியாது” என்றது. அங்கு வந்த காகங்கள் அனைத்தும் சிரித்து ஒரே வகையில் பறக்கும் இந்த அன்னம் நூறு வகையில் பறக்கும் இந்த காகத்தை எவ்வாறு வெல்ல முடியும்? என்று பேசிக் கொண்டன. பிறகு அன்னம், காகம் இரண்டு போட்டியிட்டவாறு பறந்தன. சக்கரம் பொறித்த அங்கங்களுடைய அன்னம் ஒரே கதியில் பறந்தது; காக்கை 100 வகைகளில் பறந்து பார்த்தவர்களை வியப்பிலாழ்த்திச் சென்றது.

இவ்வாறு அவை இரு நாழிகை நேரம் பறந்தன. காக்கைகள் அன்னங்களை கேலி செய்தன. கடுமையான சொற்களால் பேசின. காகம் பலவகையாகப் பேசி மரத்தின் கிளையிலிருந்து பூமிக்கும், பூமியின் மரங்களின் கிளைகளுக்கும் மேலும், கீழுமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அன்னம் ஒரே மென்மையான கதியில் பறக்கத் தொடங்கியது. அது முதலில் காக்கையிடம் தோற்பது போலத் தோன்றியது. காக்கையிடம் பின் தங்கிய அன்னம், காகங்களின் சொல்லைக்கேட்டு மிக வேகத்தோடு கடலின் மீது மேற்கு திசையை நோக்கிப் பறக்கத் தொடங்கியது.

இச்சமயம் வேகமாகப் பறந்த காகம் மிகவும் களைத்துப் போனது. அன்னத்துடன் கடலின் மீது பறந்து கொண்டிருந்த காகம் ஓய்வெடுக்க மரமோ, தீவோ தென்படவில்லை. அதன் மனத்தில் பயம் தோன்றியது. இந்த நீருக்குள் எங்கு இறங்க முடியும் என்று யோசித்தது. அன்னம் இரு நாழிகை நேரம் காக்கையை எதிர்பார்த்தபடி மெதுவாகப் பறந்தது. காக்கையும் தன்னோடு வந்து விடும் என்று நினைத்தது. அப்போது களைத்துச் சோர்ந்துபோன காக்கை அன்னத்தின் அருகில் வந்தது. காக்கையின் நிலை மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகிவிட்டது. நீரில் மூழ்கிவிடும் நிலையை அடைந்தது.

அப்போது அன்னம், காக்கையிடம், “காகமே! நீ ஏராளமான பறக்கும் முறைகளை வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தாய். ஆனால் அப்போது இப்போது நீ பறக்கும் வகையைப் பற்றிக் கூறவில்லை. இப்போது நீ எந்த வகையில் பறந்து கொண்டிருக்கிறாய். இப்போது உன் அலகாலும், உன் இரு சிறகுகளாலும் அடிக்கடி நீரை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். வா சீக்கிரம் வா, என்றது. மிகவும் தளர்ந்து கடலின் எல்லையையே காண முடியாமல் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்த காகம், அன்னத்திடம், “அன்னமே! நாங்கள் காகங்கள். வீணாக கா-கா என்று கூவுகிறோம். நாங்கள் பறப்பதைப் பற்றி

என்ன அறிவோம்? நான் உயிருடன் என்னைச் சரணடைகிறேன். நீ என்னை நீரின் கரைவரை கொண்டு சேர்த்து விடு” என்று கேட்டது.

இவ்வாறு கூறிய காக்கை திடீரென்று பெரும் கடலில் விழுந்துவிட்டது. மரணத்தின் அருகில் சென்று கொண்டிருந்த காகத்திடம் அன்னம், “நூறு வகையில் பறக்க முடிந்த நீ என்னை விடச் சிறந்தவன். பின் எவ்வாறு கடலில் விழுந்தாய்?” என்று கேட்டது. காகம், “அன்ன சகோதரா! நான் எச்சிலை உண்டு கர்வமடைந்தேன். ஏராளமான காகங்களையும், பறவைகளையும் அவமதித்து என்னையே கருடனைப் போன்ற சக்தி சாலியாகக் கருதி வந்தேன். நான் உன்னைச் சரணடைகிறேன். நீ என்னைத் தீவில் கொண்டு சேர்த்துவிடு. இனி ஒருபோதும் யாரையும் அவமதிக்கமாட்டேன். என்னைக் காப்பாற்று” என்று வேண்டியது. இவ்வாறு கூறி நீரில் மூழ்கத் தொடங்கிய காகத்தை அன்னம் தன் கால்களால் பற்றி மெல்லத் தன் முதுகின் மீது ஏற்றி அவை போட்டிக்காகப் புறப்பட்ட தீவிற்கு வந்து அதன் இடத்தில் சேர்த்து, ஆறுதல் அளித்து பின் அன்னம் தன் தேசம் நோக்கிப் பறந்தது.

8. சல்ய பருவம் குமார கார்த்திகேயனின் அபிஷேக வரலாறு (சல்ய பருவம் அத் 44-47)

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியது

குமார கார்த்திகேயனின் தோற்றம்; நான்கு சொரூபங்களில் வெளிப்படுதல்

மிகப் பழைய காலத்தில் சிவபிரானின் தேஜோ மயமான மயமான வீரியம் அக்னியில் விழுந்துவிட்டது. எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டுவிடும் அக்னிபகவானால் அழிவற்ற அந்த வீரியத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. அதனால் மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்த அக்னிபகவான், அந்தத் திவ்ய கர்ப்பத்தைப் பிரம்மாவின் கட்டளைப்படி கங்கையில் போட்டுவிட்டார். கங்கையும் அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தாங்கும் திறனில்லாமல், அதனைத் தேவர்கள் பூஜிக்கும் இமயத்தின் சிகரத்தில் நாணல் புதரில் விட்டுவிட்டார். அக்னியி் அந்தப் புதல்வன் தேஜஸுடன் அங்கு வளரலானான். புதிதாகப் பிறந்த சிசுவின் உருவில் கிடைத்த அக்னி புத்திரனை ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் கண்டனர்.

அக்குழந்தையைக் கண்ட கார்த்திகைப் பெண்கள் மகனைப் பெற விருப்பம் கொண்டு “இவன் என் புதல்வன்” என்று கூறலானார்கள். அந்தத் தாய்களின் வாட்சல்யத்தை அறிந்த பிரபாவசாலியான ஸ்கந்தன் ஆறு முகங்களை வெளிப்படுத்தி அப்பெண்களின் ஸ்தனங்களிலிருந்து பாலைப் பருகலானார். ஆறு கார்த்திகை தேவிகளும் குழந்தையின் பிரபாவத்தைக் கண்டு மிகவும் வியந்தனர்.

கங்கை மலையின் எந்த சிகரத்தில் ஸ்கந்தனை விட்டாளோ அது முழுவதும் தங்கமயமாகிவிட்டது. அங்கிருந்த மலைகள் அனைத்தும் வளரும் குழந்தையின் பிரகாசத்தால் தங்கச் சுரங்கங்களாகிவிட்டன. அந்த சக்தி சாலியான புதல்வன் கார்த்திகேயன் என்ற பெயரில் பிரசித்தமானான். சமம், தவம், பராக்கிரமம் அனைத்தும் கொண்ட அந்தக் குமாரன் மிக வேகமாக வளரலானான். திவ்யமான சொர்ணமயப் பிரதேசங்களில் நாணல் கூட்டங்களில் இருந்த அந்தப் பாலகன் எப்போதும் கந்தர்வர்களாலும், முனிவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டு அதனைக் கேட்டவாறு தூங்கினான். நதிகளில் சிறந்த கங்கையும் அவன் அருகில் அமர்ந்தாள். பூமி தேவி உத்தம ரூபத்துடன் அவனைத் தன் மடியில் தாங்கிக் கொண்டாள். பிரகஸ்பதி அந்த பாலகனின் ஜாத கர்மம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களைச் செய்தார். நான்கு வேதங்களும், தனுர் வேதமும், சாஸ்திரங்களும், வாணியும் குமாரனின் சேவைக்காக வந்தனர்.

நூற்றுக்கணக்கான பூத கணங்களால் சூழப்பட்ட உமாபதி கிரிராஜன் மகளான உமாவோடு குமாரன் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தார். அவருடன் வந்த பூத கணங்களின் சரீரங்கள் பயங்கரமாகவும், பல்வேறு விலங்குகள், பறவைகளின் முகங்களைப் பெற்றும் இருந்தன. அவை மேகங்களையும், மலைகளையும் போலக் காணப்பட்டன. பல்வேறு ஆயுதங்களைக் கைகளில் வைத்திருந்தன.

குமாரனைக் காண ஏழு மாத்ருக்கள் வந்தனர். சாத்ய, விஸ்வ, மருத் கணங்களும், வசக்கள், பித்ருக்கள், ருத்ரன், ஆதித்யர், சித்தர், புஜங்கங்கள், தானவர், பறவைகள், புதல்வர்களுடன் சுயம்புவான பிரம்மா, ஸ்ரீ விஷ்ணு, இந்திரன் ஆகியோர் சிறந்த குமாரனைக் காண்பதற்காக வந்தனர். தேவர்கள், கந்தருவர்கள், நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகள், பிருகஸ்பதி முதலிய சித்தர்கள், பித்ரு கணங்கள், யாக கணங்கள், தாம கணங்கள் ஆகியவையும் குமாரனைக் காண அங்கு வந்தனர்.

சிறுவனாக இருந்தாலும் யோகபலம் நிரம்பிய குமாரன் திரிசூலமும், பினாகமும் தரித்த சிவனை நோக்கிச் சென்றார். அவர் வருவதைக் கண்டு, சிவன், பார்வதி, கங்கை, அக்னிதேவன் ஆகியோர் இந்தப் பாலகன் கௌரவம் அளிப்பதற்கு யாரிடம் முதலில் செல்வான்? இவன் என்னருகில் வருவானா? என யோசித்தனர். அவர்கள் நால்வரின் எண்ணத்தை அறிந்த குமாரன் யோக பலத்தால் ஒரு நொடியில் நான்கு ரூபங்களில் தோன்றினார். ஸ்கந்தன் பின்னர் தோற்றுவித்த ரூபங்களுக்கு ஷாகன், விசாகன், நைகமேயன் என்ற பெயர்கள் உண்டாயிற்று.

இந்நால்வரில் ஸ்கந்தன் ருத்ரனிடமும், விசாகன் உமாவிடமும், வாயு மூர்த்தியான சாகன் அக்னியிடமும், நைகமேயன் கங்கையிடமும் சென்றனர். ஒரே சமமான தோற்றத்துடன் ஒளியுடன் பிரகாசித்த நான்கு குமாரர்களும் நால்வரிடமும் ஒன்றாகச் சென்றனர். இந்த ஆச்சரியமான, அற்புதமான மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு தேவ, தானவ, ராக்ஷஸர்களின் பெரம் ஆஹாகாரம் உண்டாயிற்று. பின்னர் பார்வதி தேவி, அக்னி, கங்கை அனைவரும் ஒன்றாக பிரம்மாவை வணங்கினர். அவர்கள், “இந்த பாலகனுக்குத் தகுதிக் கேற்ப, மன விருப்பத்திற்கேற்ற ஒரு அதிகாரத்தை அளியுங்கள்” என்று கேட்டனர்.

லோக பிதாமகரான பிரம்மா, இந்த பாலகன் எந்த அதிகாரத்தை ஏற்பது என்று மனத்தில் சிந்தித்தார். பிரம்மா உலகில் பல்வேறு பொருட்களின் மீதும் தேவ, கந்தர்வர், அரக்கர், யக்ஷர், பூதம், நாகம், பறவைகளின் அதிகாரத்தை முதலிலேயே தீர்மானித்து வைத்திருந்தார். குமாரனுக்கு

அதிகாரம் செய்வதில் வல்லமை இருப்பதை அறிந்தார். பிறகு எல்லோரிலும் சிறந்த கார்த்திகேயனைத் தேவர்களின் சேனாபதி பதவியில் நியமித்தார். தேவர்களின் மன்னர்களாக இருந்த அனைவருக்கும் குமாரனுக்கு அதீனமமாக இருக்கக் கட்டளையிட்டார். பின்னர் அனைவரும் குமாரனை அழைத்துக் கொண்டு இமயத்தில் பிறக்கும் நதிகளில் சிறந்த சரஸ்வதி தேவியின் கரைக்குச் சென்றனர். சமந்த பஞ்சக தீர்த்தத்தில் பிரவாகித்து, மூவுலகங்களிலும் பிரசித்தமாக உள்ள சரஸ்வதியின் சர்வகுண, சம்பன்ன பாவனமான கரைக்கு வந்தனர்.

ஸ்கந்தனின் அபிஷேகம்

பிறகு ப்ருகஸ்பதி அபிஷேகப் பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரித்து சாஸ்திரீய முறையில் அக்னியின் ஜ்வாலையில் ஹோமம் செய்தார். இமவான் அளித்த, திவ்ய ரத்தினங்கள் இழைத்த புனிதமான அரியணை மீது கார்த்திகேயன் அமர்ந்தார். அப்போது அவரிடம் எல்லா மங்களப் பொருட்களோடு, விதிப்படி மந்திரங்களை உச்சரித்து, அபிஷேக திரவியங்களுடன் தேவர்கள் அனைவரும் வந்தனர்.

மகா பராக்ரமியான இந்திரனும், விஷ்ணுவும், சூரியனும், சந்திரனும், தாதா, விதாதா, வாயு, அக்னி, பூஷா, பகன், அர்யமா, அம்சன், விவஸ்வான், மித்ரன், வருணன், ருத்ரதேவன், ஏகாதச ருத்ர கணங்கள், அஷ்ட வசக்கள், பன்னிரு ஆதித்யர்கள், அஸ்வினி குமாரர்கள் இருவர் ஆகிய அனைவரும் கார்த்திகேயனைச் சூழ்ந்து நின்றனர். அவர்களுடன் விஸ்வதேவன், மருத்கணங்கள், சாத்ய கணங்கள், பித்ரு கணங்கள், கந்தர்வர், அப்சரஸுகள், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், நாகர்கள், தேவரிஷி, பிரம்மரிஷி, சூரிய கிரணத்தைப் பருகும் பால்யகில்யர்கள், யதி கணங்கள், சர்ப்பங்கள், வித்யாதரர்கள், யோக சித்த முனிவர்கள் அனைவரும் கார்த்திகேயனைச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

பிரம்மா, புலஸ்தியர், புலகர், அங்கிரா, கஸ்யபர், அத்ரி, மரீசி, ப்ருகு, க்ருது, ஹர, வருண, மனு, தக்ஷன், ருது, கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள் உருவெடுத்த நதிகள், வேதங்கள், கடல், குளம், பலவகை தீர்த்தங்கள் பூமி, த்யுலோகம், திசைகள், மரங்கள், தேவமாதா அதிதி, ஹ்ரீ, ஸ்வாஹா, சரஸ்வதி, உமா, சசி, சினிவாலி, அனுமதி, குஹு, ராகா, திஷ்ணா, தேவ பத்தினிகள், இமவான், விந்தியம், மேருமலை, ஐராவதம், கலை, காஷ்டை, மாசம், பக்ஷம், ருது, ராத்திரி, பகல், உச்சைஸ்ரவா, நாகராஜன் வாசுகி, அருணன், கருடன், ஒளஷதிகளுடன் மரங்கள், தர்மதேவதைகள், காலன், யமன், ம்ருத்யு, யமனின் சேவகர்கள் அனைவரும் அங்கு ஒன்றாக வந்தனர். எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த பெயர்

சுறப்படாத பல தேவர்களும் கார்த்திகேயனின் அபிஷேகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

தேவர்கள் அனைவரும் அபிஷேகப் பாத்திரங்களையும், மங்களப் பொருட்களையும் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டனர். மகிழ்ச்சியுடன் தேவர்கள் புனித, திவ்ய நீருடைய ஏழு சரஸ்வதி நதிகளின் நீர் நிரம்பிய அபிஷேகப் பொருட்கள் நிரம்பிய தங்கக் கலசங்களால் குமாரர் கார்த்திகேயனைச் சேனாபதி பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். முன்பு வருணனின் அபிஷேகம் நடைபெற்றதைப்போல, சர்வலோக பிதாமகரான பிரம்மா, மகாதேஜஸ்வியான காஸ்யபர் போன்ற மகரிஷிகளால் கார்த்திகேயனுக்கு தேவ சேனாபதி அபிஷேகம் நடைபெற்றது.

தேவர்கள் கார்த்திகேயனுக்குச் சேவகர்களை அளித்தல்

பிரம்மா தேவசேனாதிபதியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட கார்த்திகேயனுக்கு, வாயுவிற்குச் சமமான வேகமுடைய நந்திசேனன், விருப்பப்படி சக்தி பெறுபவனாக லோகிதாசுடன், பலசாலியாகன கண்டாகர்ணன், சித்தரான குமுதமாலி என்னும் நான்கு சேவகர்களை அளித்தார். சங்கரன் ஸ்கந்தனுக்கு நூற்றுக்கணக்கான மாயைகளைத் தரிப்பவனும், விரும்பிய பலத்தையும், வீரத்தையும் பெற்றவனுமான அரக்கர்களை அழிக்கக்கூடிய ஒரு பெரும் அசுரனை அளித்தார். அவன் தேவாசுரப் போரில் 14 பிரயுத்த தைத்யர்களை (1 பிரயுத்தம் - 10 லட்சம்) தன் இரு கைகளாலேயே வதம் புரிந்துவிட்டான். தேவர்கள் பகைவரை அழிப்பதும் வெல்ல முடியாததும் விஷ்ணுருபமுமான நைர்ருதர்கள் கொண்ட சேனையை அளித்தனர். அப்போது தேவர்கள், கந்தர்வ, ராக்ஷஸ, யக்ஷ, முனிவர்களும் பித்ருக்களும் ஐய கோஷம் செய்தனர்.

யமராஜன் கார்த்திகேயனுக்கு உன்மாதன், பிரமாதன் என்ற காலனுக்குச் சமமான தேஜஸ்விகளான இரு சேவகர்களை அளித்தார். சூரியன், சுப்ராஜன், பாஸ்வரன் என்னும் தன்னுடைய சேவர்களைக் கொடுத்தார். சந்திரன் வெண்மை நிறம் கொண்ட வெள்ளை மாலையும், வெண் சந்தனமும் தரித்த மணி, சுமணி என்னும் இரு சேவகர்களைத் தந்தார். அக்னிதேவன் தன் புதல்வனான ஸ்கந்தனுக்கு ஜ்வாலாஜிஹ்வன், ஜோதி என்னும் இரு சேவகர்களை வழங்கினார். அம்சன் கந்தனுக்கு பரிகம், வடம், மகாபலிபீமன், தகதி, தகன் என்னும் ஐந்து பணியாட்களைக் கொடுத்தார். இந்திரன் அக்னி குமாரன் ஸ்கந்தனுக்கு உதக்ரோஷன், பஞ்சகன் என்னும் இரு சேவகர்களை அளித்தார்.

விஷ்ணு பகவான் ஸ்கந்தனுக்கு சக்ரன், விக்ரமன், சங்ரமன் என்னும் மூன்று சேவகர்களையும், தேவ மருத்துவர்களான அஸ்வினி குமாரர்கள் வர்த்தன், நந்தன் என்னும் இரு சேவகர்களையும் அளித்தனர். தாதா, ஸ்கந்தனுக்கு குந்தன், குசமன், குமுதன், டம்பரன், ஆடம்பரன் என்னும் ஐந்து சேவகர்களைத் தந்தார். பிரஜாபதி த்வஷ்டா, பலவான், பலோன் மத்தன், மகாமாயாவி இவர்களுடன் மேக, சக்ரதாரியான சக்ர, அனுசக்ரன் என்னும் இருவரையும் கொடுத்தார். மித்ரபகவான் சுவ்ரதன், சத்யசந்தன் என்ற தவமும் வித்தையும் கொண்டவர்களையும், விதாதா சுவ்ரதன், சுகர்மா என்போரையும், பூஷா பாணிதக், காளீக் என்னும் மாயாவிடங்களான பார்ஷதர்களையும் அளித்தனர்.

வாயு தேவதை ஸ்கந்தனுக்கு பலம் அதிபலம் என்போரையும், வருணன் திமிங்கலம் போன்ற முகமுடைய யமன், அதியமன் என்போரையும், ஹிமவான் அக்னி குமாரனுக்கு சுவர்ஜா, அதிவர்ஜா என்னும் இரு பார்ஷதர்களையும் அளித்தனர். மேரு கார்த்திகேயனுக்கு சிர், அதிசிர், காஞ்சனன், மேகமாலி என்ற நான்கு சேவகர்களையும், விந்திய மலை பாறைகளால் போரிடுவதில் வல்ல உச்சுருங்கன், அதிச்சுருங்கன் என்ற பார்ஷதர்களையும் அளித்தன. கடல், கதாதாரியான சங்க்ரஹ, விக்ரஹர் என்னும் இரு பார்ஷதர்களை அளித்தது. பார்வதி தேவி அக்னி புத்திரனுக்க உன் மாதன், சங்கு கர்ணன், புஷ்ப தந்தன் என்னும் மூன்று சேவகர்களைத் தந்தார். நாகராஜன் வாசுகி அக்னிகுமாரனுக்கு ஜயன், மகாஜயன் என்னும் இரு நாகங்களைப் பரிசளித்தார்,

இதேபோல, சாத்ய, ருத்ர, வசு, பித்ரு, சமுத்திர, நதிகள், மலைகள் அனைத்தும் ஸ்கந்தனுக்கு சேனாதிபதிகளை அர்ப்பணித்தனர். அவர்கள் சூலம், பட்டிசம் போன்ற சிறந்த ஆயுதங்களைத் தரித்து பலவகை வேஷ, பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய பெயர்கள் பின் வருமாறு:

சங்குகர்ணன், நிகும்பன், பத்மன், குமுதன், அனந்தன், துவாதசபுஜன், கிருஷ்ணன், உபகிருஷ்ணன், கிராணஸ்ரவா, கபிஸ்கந்தன், காஞ்சனாகூஷன், ஜலந்தமன், அகூஷன், சந்தர்ஜன், குணதீகன், தமோந்தக்ருத், ஏகாகூஷன், துவாதசாகூஷன், ஏகஜடன், பிரபு, சகஸ்ரபாகு, விகடன், வியாக்ராகூஷன், கூதிதிகம்பன், புண்யநாமா, சுனாமா, சூசக்ரன், பிரியதர்ஷன், பரீஸ்ருதன், கோகநதன், ப்ரியமால்யானுரேபன், அஜோதரன், கஜவிரா, ஸ்கந்தாகூஷன், சதலோஷன், ஜ்வாலாஜிஹ்வன், கராலாகூஷன், கூதிகேசன், ஜடி, ஹரி, பரிச்ருதன், கோகநதன், கிருஷ்ணகேசன், ஜடாதரன், சதுர்தம்ஷ்டரன், அஷ்டஜிஹ்வன், மேகநாதன், ப்ருதுச்ரவா, வித்யுதாகூஷன், தனுர்வக்தரன்,

ஜாடரன், மாருதாஸன், உதாராகுஷன், பிரதாசுஷன், வஜ்ரநாபன், வசுப்ரபன், சமுத்ரவேகன், ஷைலகம்பி, வருஷன், மேஷன், பிரவாகன், நந்தன், உபநந்தன், தூமரன், ஸ்வேதன்

கலிங்கன், சித்தார்த்தன், வரதன், பிரியகன், நந்தன், பிரதாபி, கோநந்தன், ஆனந்தன், பிரமோதன், ஸ்வஸ்திக், த்ருவகன், கேஷமவாகன், சுவாகன், சித்தபாத்ரன், கோவ்ரஜன், கனகாபீடன், மகாபரிஷதேஸ்வரன், காயன், ஹசன், பாணன், கங்கன், வைதாலி, கதிதாலி, கதகன், வாதிக்கன் ஹம்ஸஜன், பங்கதித்தாங்கன், சமுத்ரோன் மதன், ரணோத்கடன், பிரகாசன் ஸ்வதே சித்தன், நந்தன், காலகண்டன், பிரபாசன், கும்பாண்ட கோதரன் காலகாகுஷன்,

சிதன், பூதமதன், யக்ஞவாஹன், சுவாஹன், தேவயாஜி, சோமபன், மஜ்ஜான், மகாதேஜா, க்ரதன், க்ராதன், துஹரன், துஹாரன், சித்ரதேவன், மதுரன், சுப்ரராசன், கிரீபீ, மகாபலன், வத்ஸலன், மதுவரணன், கலசோதரன், தர்மதன், மன்மதகரன், சசீவக்த்ரன், சவேதவக்த்ரன், சுகவ்த்ரன், சாருவக்த்ரன், பாண்டூரன், தண்டபாகு, சுபாகு, ரஜன், கோகீலகன், அசலன், கனகாகுஷன், பாலஸ்வாமி, சஞ்சாரகன், கோமநதன், க்ருதபத்ரன், ஜம்புகன், லோகவக்த்ரன், அஜவக்த்ரன், ஜவன், கும்பவக்த்ரன், கும்பதன், ஸ்வரணகீர்வன், கிருஷ்ணௌஜா, ஹம்ஸவக்த்ரன், சந்திரபன், பாணிகுர்ச்சன், பஞ்சவக்த்ரன், சிஷகன், சாபவக்த்ரன், சம்புகன், ஷாதவக்த்ரன், குஞ்ஜலன் என்ற இந்த ஸ்கந்தனுடைய பார்ஷதர்கள் அனைவரும் யோகம் உடையவர்கள். எப்போதும் பிராமணர்களிடம் அன்பு செய்பவர்கள்.

இவர்களைத் தவிர பிரம்மா அளித்த மகாபார்ஷதர்கள், வாலிபர்கள், வயோதிகர்களான ஆயிரக்கணக்கான பார்ஷதர்கள் குமாரனின் சேவைக்கு ஆஜராயினர். அவர்கள் பலவகை முகம் உடையவர்கள். பலவகை தோற்றமும் உடையவர்கள். அவர்களில் சிலரின் முகம் ஆமையையும் சேவலையும் போன்றும் சிலரின் முகம் ஆந்தை, கழுதை, ஓட்டகம் மற்றும் பன்றியைப் போலும் இருந்தன. பலர் மிகப்பெரிய முகம் கொண்டவர்கள். காகம், எலி, மயில், கீரிப்பிள்ளை, மீன். தவளை, வெள்ளாடு, செம்மறியாடு. புலி, எருமை, ஓநாய், சிங்கம், யானை, முதலை, கருடன், கங்கம், காகம், ஓநாய் இவற்றின் முகங்களைப் பலர் பெற்றிருந்தனர்.

பல பார்ஷதர்களின் வயிறு, கால், மற்ற அங்கங்கள் பெரியவையாக இருந்தன. மேலும் சிலர், புறா, காகம், குயில், பருந்து, பாம்பு, சூலம் போன்ற முகங்களைக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் அமைதியாகவும், சிலர் விஷப்பாம்புகளைப் போலவும் காணப்பட்டனர். சிலர் வெண்மையான

வஸ்திரங்களையும், சிலர் மரவுரியையும் அணிந்திருந்தனர். பலர் சிறிய கழுத்துடன் பெரிய காதுகளைக் கொண்டிருந்தனர். சிலருக்கு முகம், வயிற்றிலும், முதுகிலும், தாடியிலும், முதுகிலும், தொடையிலும் கூட இருந்தன. பக்கவாட்டில் முகம் கொண்டவர்களும் இருந்தனர். பல்வேறு கணங்களின் தலைவர்கள் புழு. பூச்சிகளின் முகத்தைத் தரித்திருந்தனர். பலருடைய முகம் பாம்பின் வடிவில் இருந்தன. பலர் பல புஜங்களைக் கொண்டிருந்தனர். பாம்புகளை ஆபரணமாக அணிந்திருந்தனர். சிலர் தோலையும், சிலர் தங்க வஸ்திரத்தையும் அணிந்திருந்தனர். சிலர் தலைப்பாகையும், சிலர் மகுடமும் தரித்திருந்தனர்.

சிலர் தலைமீது ஐந்து குடுமிகள் வைத்திருந்தனர். சிலர் 2, 3, 7 சிகைகள் வைத்திருந்தனர். சிலர் மொட்டையடித்தும் சிலர் ஜடை வளர்த்தும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் அனைவரும் போரில் விருப்பமுடையவர்கள். தேவர்களாலும் வெல்லப்பட முடியாதவர்கள். சிலர் கருப்பாக இருந்தனர். சிலரின் முகத்தில் சதையின்றி வெறும் எலும்புக்கூடு மட்டுமே இருந்தது. சிலருடைய முகுது மிகப் பெரியதாகவும் வயிறு உள்ளே புதைந்தும் இருந்தது. சிலர் சிறிய உடலோடு குள்ளமாக இருந்தனர். சிலர் கூனர்கள். சிலருடைய தொடைகள் மிகச் சிறியவை. சிலர் சிறிய தெற்றுப்பற்களையும், சிலர் பெரிய பற்களையும் கொண்டு விளங்கினர். பிங்கள வண்ணக் கண்களும், சங்கு போன்ற காதுகளும், சிவப்பு வண்ண மூக்குடனும் பல பார்ஷதர்கள் தோற்றமளித்தனர்.

அவர்கள் பல மொழிகளைப் பேசினர். தேச மொழிகள் அனைத்திலும் சிறந்திருந்தனர். சில பார்ஷதர்கள் விசித்திரமான பல வண்ணங்களில் இருந்தனர். சிலர் ஒரே வண்ணத்துடனும், பலர் பல்வேறு நிறத்தையும் பெற்று காட்சியளித்தனர். சிலருடைய சரீரத்தில் வெண்மை, சிவப்பு வண்ண வரிகள் காணப்பட்டன. பலருடைய கண்கள் உடலின் பின் பகுதியில் இருந்தன.

அவர்கள் பாசம், சதக்னி, சக்ரம், முசலம், வாள், முத்கரம், தடி, கதை, தோமரம், பூஷண்டி ஆகிய ஆயுதங்களை ஏந்தியிருந்தனர். அவர்களுடைய வேகமும் பலமும் அதிகம். போரை விரும்பிய பார்ஷத கணங்கள் குமாரனின் அபிஷேகத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றனர். இதுபோன்ற பார்ஷத கணங்கள் நலம் நிரம்பியவர்கள். மகிழ்ச்சியுடன் அவர்கள் நடனமாடினர், கார்த்திகேயனின் சேவையில் ஈடுபட்ட பார்ஷத கணங்கள் அபிஷேகத்திற்கு பிறகு லட்சக்கணக்கான பார்ஷதர்கள் கார்த்திகேயனின் சேவைக்காக அவரை நாற்புறமும் சூழ்ந்து நின்றனர்.

மாத்ருகாக்களின் அறிமுகம்: (கார்த்திகேயனின் பணிப்பெண்கள்)

பகைவர்களை அழிக்கவல்ல கார்த்திகேயனின் பணிப்பெண்களின் பெயர்கள் வருமாறு: நன்மையளிக்கும் அந்தத் தேவியர் பிரிக்கப்பட்டு மூவுலகங்களிலும் வியாபித்துள்ளனர். பிரபாவதி, விசாலக்ஷி பாலிதா, கோஸ்தலி, ஸ்ரீமதி, பகுலா, பகுபுத்ரிகா, அப்ஸுஜாதா, கோபாலி, ப்ருகதம்பாலிகா, ஜயாவதி, மாலதி, துருவரத்னா, பயங்கர், வஸுதாமா, தாமா, விசேகா (இதுபோல இன்னும் 175 மாத்ருகாக்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன) இவர்களுடன் பல்லாயிரக்கணக்கான பல ரூபம் தரித்தவர்களான மாத்ருகாக்கள் கார்த்திகேயனின் சேவையில் இருந்தனர். இவர்களுக்குப் பெரும் மகிமை உண்டு. இவர்கள் தம் விருப்பப்படி ரூபம் தரிப்பவர்கள்.

இவர்களுடைய நகம், பல், முகம் அனைத்தும் பெரியவை. இவர்கள் பலமுடையவர்கள். ஆடையணிகளால் அலங்கரித்தவர்கள். இவர்களின் சரீரம் சதைப்பற்றற்ற எலும்புக் கூடாகும். வெண்மை, மஞ்சள், கருப்பு. புகையின் வண்ணத்தினர். வெண்மையான வஸ்திரம் அணிந்தவர்கள். சாம்பல் நிறக் கண்களை உடையவர்கள். இவர்களில் பலரின் வயிறும், காதுகளும், ஸ்தனங்களும் நீளமானவை. வரமளிக்கக் கூடியவர்கள் எப்போதும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பவர்கள். பகைவருக்கு அச்சமளிப்பவர்கள். அவர்களில் சிலர் யமனின் சக்தியையும், சிலர் ருத்ரனின் சக்தியையும், சிலர் சோமனின் சக்தியையும், சிலர் குபேரனின் சக்தியையும் பெற்றவர்கள்.

இதேபோல பலர் வருணன், இந்திரன், அக்னி, வாயு, குமாரன், பிரம்மா, விஷ்ணு, சூரியன், வராஹபகவான் ஆகியோரின் மகாபலத்தையும் சக்தியையும் பெற்றவர்கள். இனிய குரலுடையவர்கள். குபேரனைப் போன்ற செல்வத்தைப் பெற்றவர்கள். இந்திரனைப் போன்ற வீரமுடையவர்கள். அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ் உடையவர்கள். விரும்பிய உருவம் தரிக்கும் அவர்கள் காற்றுக்கு இணையான வேகம் உடையவர்கள். அவர்களுடைய பலமும் வீரமும், பராக்கிரமும் சிந்தனைக்கு எட்டாதது. அவர்கள் மரங்களிலும் திண்ணைகளிலும், நாற்சந்திகளிலும் வாசம் புரிகிறார்கள். அத்துடன் குகை, மயானம், மலை, நீர்வீழ்ச்சி போன்றவையும் அவர்களின் வாழ்விடங்களாகும். விசித்திரமான வேஷம் தரித்த அவர்கள் பலவகை மொழி பேசுபவர்கள். இவர்களும் இன்னும் பலரும் பகைவரை அச்சுறுத்தி இந்திரனின் அனுமதியோடு ஸ்கந்தனுக்குச் சேவை செய்கின்றனர்.

தேவர்கள் ஸ்கந்தனுக்கு அளித்த பரிசுப் பொருட்கள்

பாகசாசனன் (பாகன் என்ற அரக்கனைக் கொன்ற இந்திரன்) தேவத் துரோகிகளின் அழிவிற்காக கார்த்திகேயனுக்கு சக்தி என்னும் அஸ்திரத்தை அளித்தார். அத்துடன் வேகமாக ஒலிக்கும் பிரகாசமான மணியையும் கொடுத்தார். சிவபிரான் அருணையையும், சூரியனையும் போன்ற ஒளிமிக்க கொடியையும் பூதகணங்கள் நிரம்பிய 'தனஞ்ஜயன்' என்ற புகழ்மிக்க, அஸ்திரங்கள் தாங்கிய வீரர்கள் நிரம்பிய சேனையையும் அளித்தார். அச்சேனையில் ருத்ரனைப் போன்ற பலம் மிக்க 30 ஆயிரம் ருத்ர கணங்கள் இருந்தனர். விஷ்ணு பகவான் குமாரனின் பலத்தை அதிகரிக்கும் வைஜயந்தி மாலையையும், உமா ஒளிமிக்க இரண்டு தூய ஆடைகளையும் அளித்தனர். கங்காதேவி மகிழ்ச்சியுடன் உத்தம அம்ருதத்தைத் தோற்றுவிக்கும் கமண்டலுவையும், பிருகஸ்பதி தண்டத்தையும் கொடுத்தார்.

கருடன் அழகிய சிறகுகளுடன் கூடிய தன் அன்பு மகன் மயிலைப் பரிசளித்தார். அருணன் சிவந்த சிகையுடைய தாம்ரகூடனை (சேவல்) சமர்ப்பித்தார். அதன் காலே ஆயுதமாகும். வருணதேவன் பலமும் வீரியமும் கொண்ட நாகத்தையும், பிரம்மா கருப்பு மான்தோலையும், போரில் வெற்றிக்கான ஆசியையும் அளித்தார். இரண்டாவது அக்னியைப் போலச் சோபையுற்ற ஸ்கந்தன் தன் பார்ஷதர்களுடனும், மாத்ருகாகணங்களுடனும் தைத்யர்களின் அழிவிற்கான போருக்குப் புறப்பட்டார்.

கார்த்திகேயனின் சேனையின் தோற்றம்

நைருதர்களின் அந்தப் பெரும் சேனை நகூத்திரங்கள் நிரம்பிய சரத்தால வானத்தைப் போலப் பொலிந்தது. தேவ கூட்டமும், பலவகை பூதகணங்களும் அமைதியாக பேரி, சங்கம், கிரகசம், கோச்ருங்கம், கோமுகம், முரசு போன்றவற்றை ஒலித்தனர். தேவர்கள் இந்திரனுடன் குமாரனைத் துதித்தனர். கந்தர்வர்கள் பாடினர். அப்சரஸ்கள் ஆடினர். ஸ்கந்தன் மகிழ்ச்சியுடன் தேவர்களின் பகைவர்களைப் போரில் சம்ஹாரம் செய்துவிடுவதாக வரம் அளித்தார். பகைவர்கள் இறந்ததாகவே நினைத்துத் தேவர்கள் மகிழ்ச்சி ஒலி எழுப்பினர். பெரும்சேனையால் சூழப்பட்ட மகாசேன் ஆகிய ஸ்கந்தன் போருக்கு முன்னேறினார். அப்போது உறுதியான தீர்மானம், வெற்றி, தர்மம், சித்தி, லக்ஷ்மி, த்ருதி, ஸ்மிருதி ஆகிய அனைவரும் சேனைக்கு முன் சென்றனர்.

பயங்கரமான அந்த சேனை கைகளில் சூலம், முத்தகரம், எரியும் கட்டைகள், கதை, முசலம், நாராசம், சக்தி, தோமரம் ஆகியவற்றை

வைத்திருந்தது. சேனை முழுவதும் கவசம் அணிந்து சிங்கத்தைப் போலக் கர்ஜித்தது. அந்த சேனையுடன் குமார கார்த்திகேயன் சிம்மநாதம் செய்தபடி போருக்குப் புறப்பட்டார். அவர்களைப் பார்த்து, தைத்ய, தானவ, ராக்ஷஸ் அனைவரும் பயத்தால் கலங்கி அனைத்துத் திசைகளிலும் ஓடலாயினர்.

கார்த்திகேயன் தைத்யர்களை அழித்தல்

ஓடிய தைத்ய சேனையைக் கார்த்திகேயனின் சேனை பின் தொடர்ந்தது. இதனைக் கண்டு, தேஜஸும், பலமும் நிரம்பிய ஸ்கந்தன் சினத்துடன் சக்தி என்னும் பயங்கர அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். நெய்யால் தூண்டப்பட்ட அக்னியைப் போலப் பிரகாசித்த அவர் அச்சக்தியில் தன்னுடைய தேஜஸை ஸ்தாபித்தார். ஸ்கந்தன் தொடர்ந்து சக்தியைப் பிரயோகிக்கலானார். பிரளய சமயத்தில் பயங்கரமான வஜ்ரம் பெரும் ஒலியோடு பூமியில் விழுவதைப்போல இடி விழலாயிற்று. அக்னி குமாரன் ஒருமுறை மிக பயங்கர சக்தியை விட்டதும் அதிலிருந்து கோடிக்கணக்கான சக்திகள் தோன்றி விழுந்தன.

பிரபாவசாலியான மகாசேன் (கார்த்திகேயன்) மகிழ்ச்சியுடன் தைத்ய மன்னன் தாரகனைக் கொன்று வீழ்த்தினார். அத்துடன் எட்டு பத்ம அளவு தைத்யர்களால் சூழப்பட்ட மகிஷாசுரனையும், பத்து லக்ஷம் அசுரர்களால் காக்கப்பட்ட த்ரிபாதனையும், பத்து நிகர்வ தைத்யர்களால் சூழப்பட்ட ஹ்ரதோரனையும் பலவகை ஆயுதங்களைத் தாங்கிய சேவகர்களோடு வதம் செய்துவிட்டார். அசுரர்கள் ஆடிக் குதித்துச் சிரிக்கலானார்கள். சக்தி என்னும் அந்த அஸ்திரம் எல்லாப் பக்கமும் பரவி தீ நாக்குளால் மூவுலகையும் நடுங்கச் செய்தது. ஆயிரக்கணக்கான தைத்யர்கள் அந்த சக்தியின் நெருப்பில் பொசுங்கினர். பலர் ஸ்கந்தனின் சிம்மநாதத்தால் பயந்து தம் உயிரை விட்டனர். சிலர் ஆயுதங்களால் சின்னாபின்னமாகிப் பூமியில் விழுந்தனர்.

கார்த்திகேயன் க்ரௌஞ்ச மலையைப் பிளத்தல்

குமாரன் பல கொடுமையான தேவ துரோகிகளைச் சம்ஹாரம் செய்தார். பலி மன்னனின் பலம் மிக்க புதல்வன் பாணாசுரன் க்ரௌஞ்ச மலையில் இருந்தவாறு தேவர்களுக்குக் கஷ்டம் அளித்தான். கார்த்திகேயன் க்ரௌஞ்சப் பறவைகளும், சால மரங்களும் நிரம்பிய க்ரௌஞ்ச மலையைத் தன் சக்தி ஆயுதத்தால் பிளந்துவிட்டார். மிகுந்த சோபையுடன் திகழ்ந்த அந்த மலைச் சிகரத்தில் வாழும் வித்யாதரர்களும், கின்னரர்களும் சக்தியின் அடியால் ஏற்பட்ட ஒலியால் கலங்கி வானத்தில் பறந்துவிட்டனர். சக்தியால் எரியுண்ட மலையிலிருந்து விசித்திரமான ஆடையணிகள் அணிந்த

ஆயிரக்கணக்கான தைத்யர்கள் வெளியே வந்தனர். குமாரனின் பார்ஷதர்கள் அவர்களைக் கொன்று வீழ்த்தினர். குமார கார்த்திகேயன் விருத்தாசுரனைக் கொன்ற இந்திரனைப் போலப் பாணாசுரனையும் அவன் தம்பியையும் கொன்று வீழ்த்தினார். தன்னைத்தானே ஒன்றாகவும், பலராகவும் வெளிப்படுத்திப் பகைவர்களைக் கொன்றுவிட்டார். அவருடைய சக்தி பகைவர்களை அழித்துப் பின் அவரிடமே திரும்பி வந்தது. தேவ சத்ருக்களைச் சம்ஹாரம் செய்த ஸ்கந்தன் தேவர்களால் சேவிக்கப்பட்டு ஆனந்தமடைந்தார். தேவமகளிர் மலர் மாரி பொழிந்தனர். நறுமண காற்று வீசியது. மகரிஷிகள் துதி செய்தனர்.

ஸ்கந்தன் மக்களால் பல்வேறு உருவில் அறியப்படுதல்

இவ்வாறு தேவர்களின் பகைவர்களை அழித்த ஸ்கந்தனை சிலர் பிரம்மாவின் புதல்வர். அனைவருக்கும் மூத்தவரான சனஞ்சுமாரர் என்று எண்ணினர். சிலர் மகாதேவனின் புதல்வன் என்றும், சிலர் அக்னியின் புதல்வன் என்றும், சிலர் பார்வதியின் புத்திரனாகவும், சிலர் கார்த்திகைப் பெண்களின் புதல்வன் என்றும், இன்னும் சிலர் கங்கையின் புதல்வனாகவும் கூறுகிறார்கள். பலமிகுந்த யோகேஸ்வரனான ஸ்கந்த தேவனை மக்கள் ஆயிரக்கணக்காகப் பார்க்கிறார்கள்; அறிகிறார்கள்; துதிக்கிறார்கள்.

9. ஸௌப்திக பருவம்

9.1 ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறிய சிவபிரானின் மஹிமை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது (ஸௌப்திக பருவம் அத் 17)

சிவபிரான் பூதங்கள் அனைத்தின் முதலும் நடுவும் முடிவுமாவார். அவராலேயே இவ்வுலகம் பலவகையில் செயல்படுகிறது. பிரம்மா பிராணிகளைச் சிருஷ்டி செய்ய விரும்பி முதலில் மகாதேவனிடம் உயிர்களைச் சிருஷ்டி செய்யும்படி வேண்டினார். அவரது வேண்டுகோளை ஏற்ற சிவன், பூத கணங்களின் குற்றங்களைக் கண்டு நீரில் சூழ்ந்து நீண்ட காலம் பெருந் தவத்திலாழ்ந்துவிட்டார்.

நீண்ட நாட்கள் அவருக்காகக் காத்திருந்த பிரம்மா, பின்னர் தனது மானசீக சங்கல்பத்தால் வேறு ஒரு பூத சிருஷ்டி கர்த்தாவைத் தோற்றுவித்தார். அந்த விராட்புருஷன் ஆகிய சிருஷ்டிகர்த்தா சிவன் நீரில் தூங்குவதைக் கண்டு “எனக்கு மூத்தவன் யாரும் இல்லை என்றால் நான் மக்களைச் சிருஷ்டி செய்வேன் என்றார். பிரம்மாவும், “உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு மூத்தவன் இல்லை. இவர் ஸ்தாணு என்றாலும் நீரில் மூழ்கியுள்ளார். ஆகவே கவலையின்றிச் சிருஷ்டி காரியத்தைத் தொடங்கு” என்று அவரிடம் கூறினார்.

விராட் புருஷன் 7 வகை உயிர்களையும், தகூன் முதலிய பிரஜாபதி களையும் உண்டாக்கினார். அவர்கள் மூலம் நான்கு வகையான பிராணி சமுதாயத்தினை விஸ்தரித்தார். சிருஷ்டி செய்யப்பட்ட உயிர்கள் பசியால் வருந்தி பிரஜாபதியை உணவாக்கிக் கொள்ள அவரிடம் ஓடின. பிரஜாபதி பிரம்மாவிடம் சென்று, ‘பகவான் தாங்கள் என்னை இவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுங்கள். இவர்களுக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிலை நியமியுங்கள்’ என்றார்.

பிரம்மா, படைக்கப்பட்ட பிராணிகளுக்கு அன்னம், ஓளஷதம் ஆகிய ஸ்தாவரப் பொருட்களை வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காக அளித்தார். பலமிக்க ஜந்துக்களுக்குப் பலமற்றவையே உணவாக நிச்சயிக்கப்பட்டன. உணவு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதும் அவை தம் பிறவியிலேயே மகிழ்ச்சியுடன் படிப்படியாக வளரலாயின. பிராணி சமுதாயம் நன்கு பெருகியது. பிரம்மாவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். இச்சமயம் நீரிலிருந்து வெளியே வந்த சிவன், பிரஜைகள் உருவாக்கப்பட்டு, நன்கு வளர்ந்து பெருகியிருப்பதைக் கண்டார். சினத்துடன் தனது லிங்கத்தை வெட்டி வீசினார். அந்த லிங்கம் அதே உருவில் நிலை பெற்றுவிட்டது.

பிரம்மா சிவனைத் தன் சொற்களால் அமைதிப்படுத்தினார். நீண்ட காலம் நீரிலிருந்து என்ன செய்தீர்கள்? இந்த லிங்கத்தை உற்பத்தி செய்து எதற்காகப் பூமி மீது போட்டீர்கள்? என்று கேட்டார். அந்த வினாவைக் கேட்டு வெகுண்ட சிவன், பிரம்மாவிடம், “பிரஜைகளை வேறு ஒருவன் சிருஷ்டித்து விட்டான். பிறகு இந்த லிங்கத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வேன்? பிதாமகரே! நான் நீரில் தவம்புரிந்து மக்களுக்காக அன்னத்தைப் பெற்றுள்ளேன். அன்னருபமான அந்த ஓளஷதிகள் பிரஜைகளைப் போலவே எப்போதும் பல்வேறு நிலைகளில் மாறிக் கொண்டே இருக்கும்” என்று கூறிய மகாதேவன், கோபமும் சலிப்பும் கொண்டு ‘முஞ்ஜவான்’ என்னும் மலையின் தடவரைக்குத் தவம் செய்யச் சென்றுவிட்டார்.

சிவனின் கோபத்தால் தேவர், யாகம், உலகம் அனைத்தும் வருந்தத்தக்க நிலையை அடைதல்

சத்யயுகம் கழிந்ததும் தேவர்கள் பகவானை யஜனம் செய்யும் விருப்பத்துடன் யாகத்தையும், அதன் சாதனங்களையும், ஹவிஸ்யங்களையும் யக்ஞபாகத்தின் அதிகாரிகளான தேவர்களையும், யக்ஞத்திரவியங்களையும் கற்பனை செய்தனர். அப்போது நுத்ரனை யதார்த்த உருவில் அறியாத தேவர்கள் சிவனின் பாகத்தைக் கற்பனை செய்யவில்லை.

தேவர்கள் அவருக்குப் பாகம் நியமிக்காததால் சிவன் அவர்களை அடக்கும் சாதனங்களைத் தேட விரும்பினார். லோகயக்கும், க்ரியாயக்கும், சனாதன க்ருஹயக்கும், பஞ்சபூதயக்கும், மனுஷ்ய யக்கும் என்னும் ஐந்து வகை யாகங்களிலிருந்தே உலக முழுவதும் உற்பத்தியாகிறது. ஜடாதாரியான சிவபிரான் லோகயக்கும், மனுஷ்ய யக்கும் இவற்றிலிருந்து 5 அடி நீளான ஒரு வில்லை நிர்மாணித்தார்.

வஷட்காரம் அந்த வில்லின் நாணானது, யக்ஞத்தின் நான்கு அங்கங்களான ஸ்னானம், தானம், ஹோமம், ஜபம் என்பவை பகவானின் கவசமாயின. சினமிசுந்த சிவன் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு தேவர்கள் யாகம் செய்து கொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அவரைப் பார்த்த பூமி தேவி கவலைப்பட்டாள்; மலைகள் நடுங்கின; காற்றும் நின்றுவிட்டது.

தேவர்களின் யக்ஞத் தீ சமிதா, நெய் ஆகியவற்றால் எரிக்க முயற்சித்தும் ஜ்வாலையுடன் எரியவில்லை. சூரியன் முழுமையாகப் பிரகாசிக்கவில்லை. சந்திரமண்டலம் ஒளியிழந்தது. வானில் இருள் பரவியது. யாகமும் நன்றாகத் தெரியவில்லை. தேவர்கள் எதையும் புரிந்து கொள்ள

இயலாமல் பயத்தால் நடுங்கினர். அப்போது ருத்ரன் பயங்கர பாணத்தால் அந்த யக்ஞத்தின் இதயத்தில் அடித்தார். அப்போது யக்ஞம் அக்னியோடு மான் உருத்தரித்து அங்கிருந்து ஓடி வானில் சென்று மிருக சீரிஷ நட்சத்திர உருவில் பிரகாசிக்கலாயிற்று. வான மண்டலத்தில் ருத்ரன் ஆருத்ரா நக்ஷத்திர உருவில் அதன் பின்னாலேயே செல்கிறார். யக்ஞம் விலகியதும் தேவர்களின் உணர்வு மறைந்தது. அவர்களுக்கு ஏதும் புரியவில்லை.

முக்கண் பெருமான் தன் வில்லின் முனையால் சவிதாவின் இரு புஜங்களையும் வெட்டிவிட்டார். பகனின் கண்களைப் பிளந்துவிட்டார். பூஷாவின் பற்கள் அனைத்தையும் உடைத்து விட்டார். தேவர்களுடைய யாகத்தின் சர்வ அங்கங்களும் ஓடிவிட்டன. தேவர்களைப் பரிகசித்து நீலகண்டன் வில்லின் முனையால் அவையனைத்தையும் தடுத்துவிட்டார். பிறகு தேவர்களால் தூண்டப்பட்ட வாணி மஹா தேவரின் வில்லின் நாணை அறுத்து விடவே நாணறுபட்ட அந்த வில் விழுந்துவிட்டது.

மகாதேவனின் அருளால் அனைத்தும் நலமடைதல்

தேவர்கள் யக்ஞத்தை உடன் அழைத்துக் கொண்டு வில் இல்லாத தேவர் தலைவன் சிவனைச் சரணடைந்தனர். அவர் அனைவருக்கும் அருள் புரிந்தார். அவர் தன் சினத்தைக் கடலில் ஸ்தாபித்துவிட்டார். அந்த சினம் 'பட்வானல்' என்ற பெயருடன் நிரந்தரமாகக் கடல் நீர் வறண்டு விடுமாறு செய்து கொண்டிருக்கிறது. பிறகு சிவன் பகனுக்குக் கண்களையும், சவிதாவிற்கு இரு கைகளையும், பூஷாவிற்குப் பற்களையும், தேவர்களுக்கு யக்ஞத்தையும் அளித்தார். உலகம் மறுபடி நிலைபெற்றுவிட்டது. தேவர்கள் எல்லா ஹவிசிலும் மகாதேவனுக்குப் பாகத்தை நியமித்தனர். சங்கரன் கோபித்ததால் உலகம் முழுவதும் தடுமாறியது. அவர் மகிழ்ச்சியடைந்ததும் உலகம் மறுபடியும் நிலைபெற்றுவிட்டது.